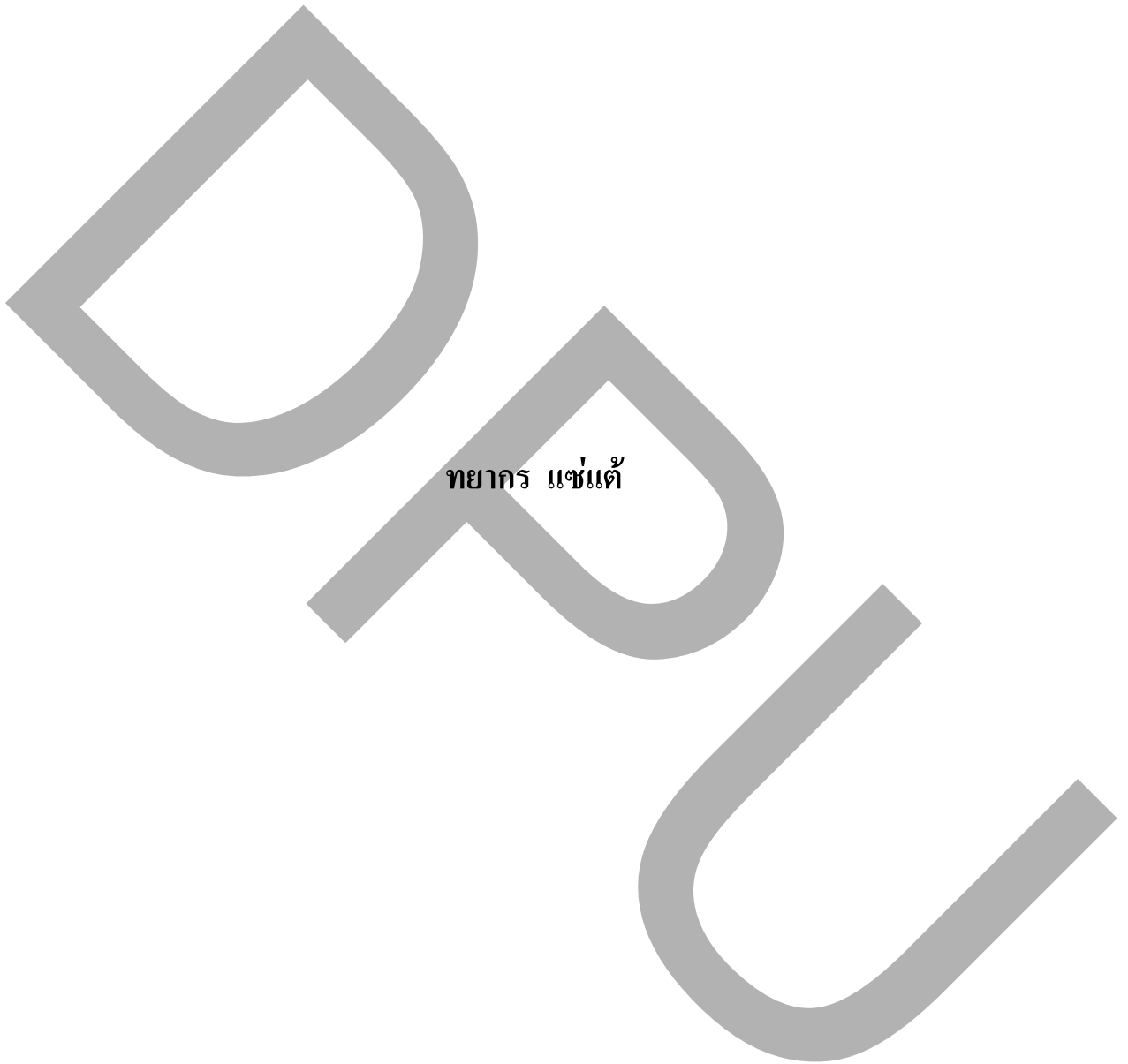

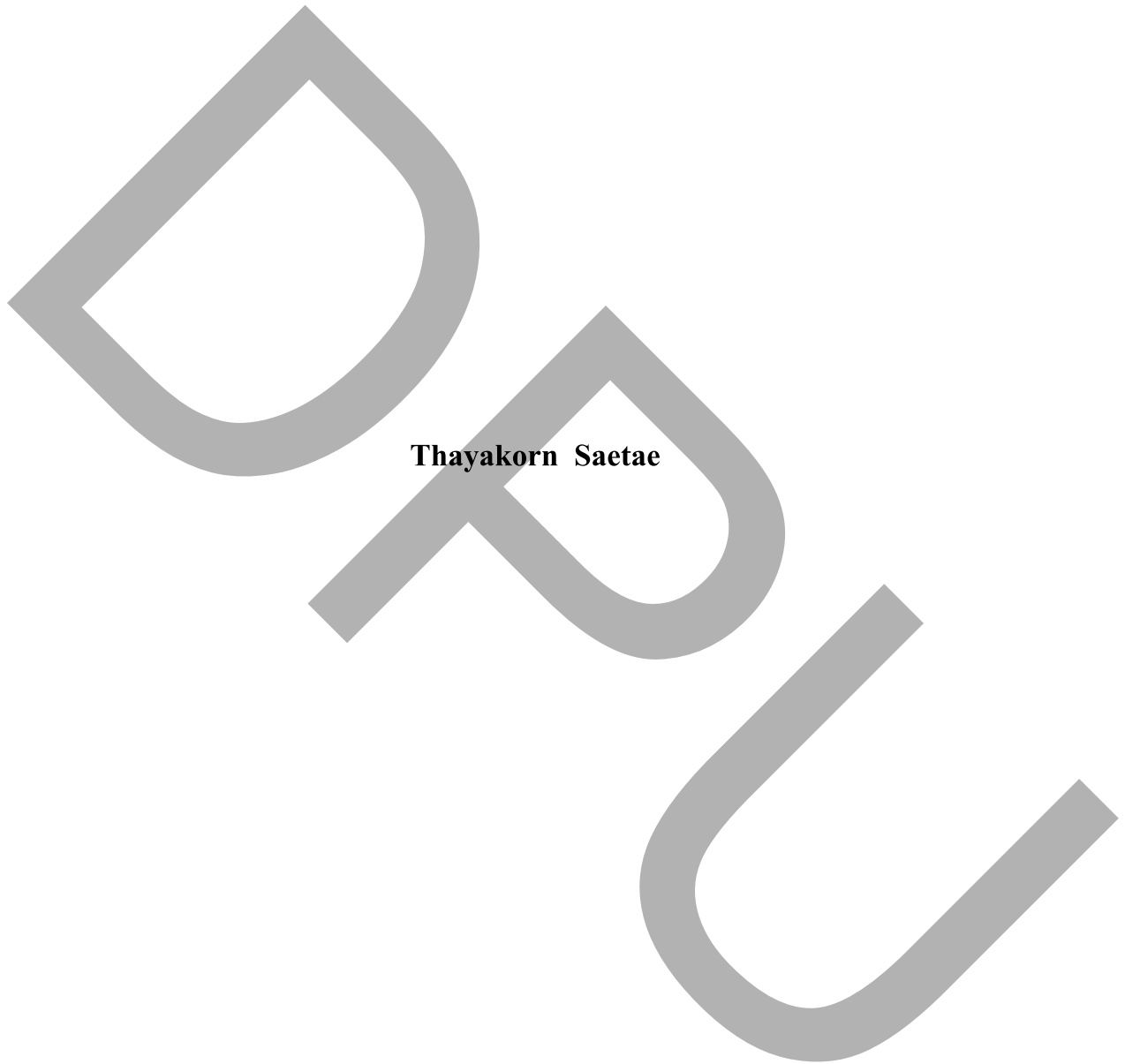
มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีและการสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม หลักสูตรนิเทศศาสตร์มหาบัณฑิต
สาขาวิชานิเทศศาสตร์ธุรกิจ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

พ.ศ. 2551

The cultural Myth Presented in Korea Dramas and the Business Support

Thyakorn Saetae

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Master of Arts

Department of Communication Arts

Graduate school, Dhurakijpundit University

2008

กิตติกรรมประกาศ

“โอกาส” สำหรับคำๆ นี้ เชื่อว่าคงมีใครอีกหลายๆ คนเฝ้ารอ หลายคนอยากพบ และอีกหลายๆ คนก็พลาดคำๆ นี้ แต่ผู้วิจัยเป็นคนหนึ่งได้คว้า “โอกาส” จนทำให้ได้มีวิทยานิพนธ์เล่มนี้

ขอขอบพระคุณครอบครัวและญาติพี่น้องที่ให้ “โอกาส” ในการสนับสนุนการศึกษา และคอยเป็นกำลังใจ เป็นที่พึ่งทางใจและกายในยามท้อแท้

ขอขอบพระคุณ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์และคณาจารย์ทุกๆ ท่านที่ยื่น “โอกาส” สำหรับทุนการศึกษาในการเรียนปริญญาโทจนจบการศึกษา ซึ่งถือเป็นพระคุณอย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณ ศ. สุกัญญา สุกบรรทัด ที่มอบ “โอกาส” การเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้วิจัยรู้สึกถึงความภาคภูมิใจ และเป็นเกียรติอย่างสูงที่อาจารย์ได้สละเวลาอันมีค่าลงมาดูแลและให้คำปรึกษาแก่ผู้วิจัย

ขอขอบพระคุณ คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ อันได้แก่ อาจารย์อรุณ งามดี ผศ. ดร. อัสวิน เนตรโพธิ์แก้ว และผศ. สุวัฒนา วงษ์กระพั้น ที่ให้ “โอกาส” ในการให้คำแนะนำในการทำวิทยานิพนธ์ให้ออกมาสมบูรณ์ที่สุด

ขอขอบคุณ พี่ตาท้าหัวหน้างานคนเก่ง พี่หรั่ง พี่หม่อม เพื่อนหนูๆ หนูแอน และน้องเอกรวมทั้งเพื่อนๆ ทุกคนที่คอยเป็นกำลังใจและคอยช่วยเหลือ จนผู้วิจัยสามารถทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้ให้สำเร็จเสร็จสิ้น

ขอขอบคุณ คุณศิริกมลและครอบครัว อธิวาสนพงศ์ ที่คอยให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยอย่างดี และสุดท้ายขอขอบคุณ “อุปสรรค” นานัปการที่ก่อให้เกิด “โอกาส” จนประสบความสำเร็จเป็นวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ...ขอบคุณมากค่ะ

ทยากร แซ่เต้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	๗
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	๖
กิตติกรรมประกาศ.....	๗
สารบัญตาราง.....	๘
สารบัญภาพ.....	๙
บทที่	
1. บทนำ	
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	17
1.3 ปัญหาที่วิจัย.....	17
1.4 ขอบเขตการวิจัย.....	18
1.5 นิยามศัพท์.....	19
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	24
2. ทฤษฎีแนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
2.1 ทฤษฎีทุนวัฒนธรรม.....	25
2.2 ทฤษฎีมายาคติ (Myth).....	34
2.3 ทฤษฎีการบริโภคสัญณะ.....	42
2.4 ทฤษฎีการตลาดระหว่างประเทศ.....	44
2.5 ทฤษฎีกลยุทธ์การสร้างแบรนด์.....	50
2.6 ทฤษฎีมิติเพศสภาพและสตรีนิยม.....	55
2.7 แนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรม (Cultural) และวัฒนธรรมของชาวเกาหลี.....	60
2.8 แนวคิดองค์ประกอบของละครโทรทัศน์.....	77
2.9 แนวคิดการเล่าเรื่อง.....	82
2.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	91

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
3. ระเบียบวิธีวิจัย	
3.1 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	95
3.2 วิธีการวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	96
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	102
3.4 ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล.....	103
3.5 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล.....	104
3.6 การนำเสนอข้อมูล.....	104
4. ผลการวิจัย	
4.1 การวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อตอบโจทย์การวิจัย คือ มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี.....	106
4.2 การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-dept interview) เพื่อตอบโจทย์การวิจัย คือ ผู้ชมถอดรหัสความหมายของวัฒนธรรมจากละครเกาหลี.....	184
4.3 การวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อตอบโจทย์การวิจัย คือ มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ	209
5. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	237
5.2 การอภิปรายผล.	249
5.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป.	252
บรรณานุกรม.....	254
ภาคผนวก.....	265
ประวัติผู้เขียน	289

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1.1 แสดงรายชื่อละครเกาหลีที่ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสี ช่อง 3.....	6
1.2.แสดงรายชื่อละครเกาหลีที่ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์สีกองทัพบก ช่อง 5.....	7
1.3.แสดงรายชื่อละครเกาหลีที่ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์สีกองทัพบก ช่อง 7.....	8
1.4.แสดงรายชื่อละครเกาหลีที่ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไอทีวี.....	10
3.1.แสดงกรอบระเบียบวิธีวิจัย.....	95
3.2.แสดงตัวอย่างตารางบันทึกข้อมูล (coding sheet).....	99
4.1.แสดงความถี่ของภาพ (ฉาก) ที่ปรากฏในละครเรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์ ตอนที่ 1-18.....	109
4.2.แสดงความถี่ของ แสง ที่ปรากฏในละครเรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์ ตอนที่ 1-18.....	111
4.3.แสดงความถี่ของ สี ที่ปรากฏในละครเรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์ ตอนที่ 1-18.....	113
4.4.แสดงความถี่ของ เสียง ที่ปรากฏในละครเรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์ ตอนที่ 1-18.....	115
4.5.แสดงความถี่ของ สัญลักษณ์ ที่ปรากฏในละครเรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์ ตอนที่ 1-18.....	116
4.6.แสดงความถี่ของ ภาษา ที่ปรากฏในละครเรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์ ตอนที่ 1-18.....	118
4.7.แสดงความถี่ของ การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ ที่ปรากฏในละครเรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์ ตอนที่ 1-18.....	123
4.8.แสดงความถี่ของ การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ ที่ปรากฏในละครเรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์ ตอนที่1-18.....	125
4.9.แสดงความถี่ของภาพ (ฉาก) ที่ปรากฏในละครเรื่อง สะดุดรักที่ปักใจ ตอนที่ 1-16.....	135
4.10.แสดงความถี่ของ แสง ที่ปรากฏในละครเรื่อง สะดุดรักที่ปักใจ ตอนที่ 1-16.....	137
4.11.แสดงความถี่ของ เสียง ที่ปรากฏในละครเรื่อง สะดุดรักที่ปักใจ ตอนที่ 1-16.....	139
4.12.แสดงความถี่ของ สัญลักษณ์ ที่ปรากฏในละครเรื่อง สะดุดรักที่ปักใจ ตอนที่ 1-16.....	140
4.13.แสดงความถี่ของ ภาษา ที่ปรากฏในละครเรื่อง สะดุดรักที่ปักใจ ตอนที่ 1-16.....	142
4.14.แสดงความถี่ของ การบ่งชี้ทางวัฒนธรรม ที่เป็นวัตถุที่ปรากฏในละครเรื่อง สะดุดรักที่ปักใจ ตอนที่1-16.....	147

สารบัญตาราง(ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.15.แสดงความถี่ของ การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ ที่ปรากฏในละครเรื่อง สะดุดรักที่ปักใจตอนที่ 1-16	149
4.16.สรุปความถี่ของ ภาพ (ฉาก) ที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ตอนที่ 1-53	157
4.17.แสดงความถี่ของ แสง ที่ปรากฏในละครเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ตอนที่ 1-53	159
4.18.แสดงความถี่ของ เสียง ที่ปรากฏในละครเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ตอนที่ 1-53	161
4.19.แสดงความถี่ของภาพ สัญลักษณ์ ที่ปรากฏในละครเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ตอนที่ 1-53.....	164
4.20.แสดงความถี่ของ ภาษา ที่ปรากฏในละครเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ตอนที่ 1-53	167
4.21. แสดงความถี่ของการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ ที่ปรากฏในละครเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ตอนที่ 1-53.....	171
4.22. แสดงความถี่ของการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ ที่ปรากฏในละครเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ตอนที่ 1-53.....	173
4.23. แสดงกลุ่มผู้ชมถอดรหัสความหมายของวัฒนธรรม จากละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่วนิรันดร์ จำนวน 10 คน.....	185
4.24. แสดงกลุ่มผู้ชมถอดรหัสความหมายของวัฒนธรรม จากละครเกาหลีเรื่องสะดุดรักที่ปักใจ จำนวน 10 คน.....	191
4.25. แสดงกลุ่มผู้ชมถอดรหัสความหมายของวัฒนธรรม จากละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวงจำนวน 10 คน	198
4.26.แสดงความถี่ของประเพณืธุรกิจที่ปรากฏในละครเรื่อง	

รักนี้ชั่ววันจันทร์ ตั้งแต่ตอนที่ 1-18	210
--	-----

สารบัญตาราง(ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.27. แสดงความถี่ของประเภทธุรกิจที่ปรากฏในละครเรื่อง สะตูดุรักที่ปักใจตั้งแต่ตอนที่ 1-16.....	213
4.28. แสดงความถี่ของประเภทธุรกิจที่ปรากฏในละครเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวงตั้งแต่ตอนที่ 1-53	215
4.29. ตารางสรุป: แสดงรายละเอียดจำนวนความถี่ ของประเภทธุรกิจต่างๆ ที่ปรากฏในละครเกาหลีที่ทำการศึกษาทั้ง 3 เรื่อง	221
5.1. แสดงคุณลักษณะของตัวละครหลักในการดำเนินเรื่องราวของละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่อง.....	242

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1.1 รูปภาพแสดงละครเกาหลีที่ได้รับความนิยมจนเกิด ดราม่าทอล์ก “ตามรอยซีรีส์เกาหลียอดนิยม”	12
2.1 แผนภูมิ แสดงให้เห็นระดับของมายาคติ.....	37
2.2 แผนภูมิ แสดงการทำงานของมายาคติ.....	40
2.3 รูปภาพแสดงภูมิประเทศของประเทศเกาหลี.....	63
2.4 รูปภาพแสดงธงชาติเกาหลี.....	65
2.5 รูปภาพแสดงดอกไม้ประจำชาติเกาหลี.....	66
2.6 รูปภาพแสดงการนับถือศาสนาของชาวเกาหลี.....	66
2.7 ภาพแสดงศิลปะการรำรำของชาวเกาหลี.....	68
2.8 รูปภาพแสดงเครื่องแต่งกายประจำชาติของชาวเกาหลี.....	70
2.9 รูปภาพแสดงอาหารเกาหลี.....	73
4.1 รูปภาพแสดงมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง รักนี้ชั่วนรีนทร์ ตอนที่ 1-18 ในรูปแบบสัญลักษณ์.....	119
4.2 แสดงภาพหมู่บ้าน Abai ใน Cheongho-dong	120
4.3 แสดงภาพ The largest in Asia the Samyang Daewallyeong Ranch.....	120
4.4 รูปภาพทะเล Sokcho beach	121
4.5 มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง รักนี้ชั่วนรีนทร์ ตั้งแต่ตอนที่ 1-18 ในลักษณะการบ่งชี้ทางวัฒนธรรม (วัตถุ/ไม่ใช่วัตถุ).....	126
4.6 แสดงมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง สะอึกที่ปักใจ ตั้งแต่ตอนที่ 1-16 ในรูปแบบสัญลักษณ์.....	143
4.7 ภาพตัวบ้านของบ้านพูลเฮาส์ และบริเวณโดยรอบตัวบ้าน.....	144
4.8 ภาพห้องนอนของพระเอกและนางเอก.....	144
4.9 ภาพห้องรับแขก	144

4.10 ภาพห้องครัวและมุมโต๊ะอาหาร	145
---------------------------------------	-----

สารบัญภาพ(ต่อ)

ภาพที่	หน้า
4.11 ภาพมุมทำงาน.....	145
4.12 ภาพสวนย่อมริมทะเล.....	145
4.13 ภาพห้องน้ำ	145
4.14 แสดงมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง สะดุดรักที่ปักใจ ตอนที่ 1-16 ในลักษณะการบ่งชี้ทางวัฒนธรรม (วัตถุ/ไม่ใช่วัตถุ).....	150
4.15 รูปภาพแสดงมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ตอนที่ 1-53 ในรูปแบบสัญลักษณ์.....	169
4.16 รูปภาพแสดงมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ตอนที่ 1-53 ในลักษณะการบ่งชี้ ทางวัฒนธรรม (วัตถุ/ไม่ใช่วัตถุ).....	176
4.17 แสดงสรุปผลความถึมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี.....	183
4.18 แสดงจำนวนความถึของรูปแบบสัญลักษณ์ที่ผู้ชมละครเกาหลีทำการถอดรหัสความหมาย..	206
4.19 แผนที่เขตการปกครองหลักของประเทศเกาหลีใต้	222
4.20 แสดง Hwajinpo Beach ในเมือง Goseong.....	223
4.21 แสดงทุ่งหญ้ากว้างสีเขียวที่ Samyang ในเมือง Daegwallyeong	224
4.22 แสดงรูปสวนสาธารณะชื่อ Phoenix Park ในเมือง Pyeongchang ที่นางเอกทำงาน.....	224
4.23 ภาพสถานที่ถ่ายทำละครเกาหลีเรื่อง “แดจังกึม จอมนางวังหลวง” Dae Jang Guem Theme Park	226
4.24 ภาพสถานที่ถ่ายทำละครเกาหลีเรื่อง “แดจังกึม จอมนางวังหลวง” Korean Folk Village	227
4.25 ภาพสถานที่ถ่ายทำละครเกาหลีเรื่อง “แดจังกึม จอมนางวังหลวง” Yongmun Cave	225
4.26 แสดงชุดอันบกของผู้ชายและผู้หญิง จากละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ..	230
4.27 แสดงสมุนไพรโสม	232
4.28 แสดงสรุปผลความถึของมายาคติที่สามารถ	

สร้างประโยชน์ทางธุรกิจที่ปรากฏในละครเกาหลี..... 234

สารบัญญภาพ(ต่อ)

ภาพที่	หน้า
5.1 แสดงสรุปผลความถี่ของมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี	238
5.2 แสดงโครงสร้างมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏ ในละครเกาหลี และการสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ.....	251

หัวข้อวิทยานิพนธ์	มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีและ การสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ
ชื่อผู้เขียน	ทยากร แซ่เต๋
อาจารย์ที่ปรึกษา	ศ. สุกัญญา สุกบรรทัด
สาขาวิชา	นิเทศศาสตร์ธุรกิจ
ปีการศึกษา	2550

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษามายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี, ผู้ชมถอดรหัสความหมายของวัฒนธรรมจากเกาหลี และมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเพื่อสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ โดยการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยทำการศึกษาวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) จากละครเกาหลีที่ทำการศึกษา 3 เรื่อง ได้แก่

1. ละครเกาหลีเรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์ (Autumn In My Heart)
2. ละครเกาหลีเรื่อง สะดุดรักที่พิกิจ (Full House)
3. ละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง (Dae Jung Kum Jewel in the Palace)

และใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกผู้ชมละครเกาหลี จำนวน 30 คน วิเคราะห์ข้อมูลจากบทสัมภาษณ์และเอกสารที่เกี่ยวข้อง

ผลการวิจัยพบว่า ละครเกาหลีมีการปรากฏมายาคติทางด้านวัฒนธรรมในรูปแบบของสัญลักษณ์วิทยา ได้แก่ ภาพ, แสง, สี, เสียง, สัญลักษณ์ และภาษา ซึ่งแสดงออกถึงการบ่งชี้ทางวัฒนธรรม ทั้งที่เป็นวัตถุ (Culture) และไม่ใช่วัตถุ (Non Culture) ซึ่งมีการให้ความหมายตามวัฒนธรรมของชาวเกาหลีทั้งนัยตรงและนัยแฝง โดยละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่องปรากฏรูปแบบสัญลักษณ์ด้านแสง, ภาพ และสัญลักษณ์เด่นชัดมากที่สุด

ผู้ชมถอดรหัสตามความหมายของวัฒนธรรมจากละครเกาหลี พบว่าผู้ชมมีการถอดรหัสความหมายในรูปแบบของสัญลักษณ์วิทยา ได้แก่ ภาพ แสง สี เสียง สัญลักษณ์ และภาษา โดยผู้ชมมีการถอดรหัสความหมายจากละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่อง ในรูปแบบสัญลักษณ์ด้านภาพมากที่สุด

และมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเพื่อสร้างประโยชน์ทางธุรกิจนั้น พบว่า ละครเกาหลี มีการนำเสนอเรื่องราวหรือเนื้อหาของละครที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ ได้แก่ ธุรกิจเกี่ยวกับอาหาร, ธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว, ธุรกิจเกี่ยวกับความบันเทิง, ธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าอุปโภคบริโภค, ธุรกิจเกี่ยวกับการรักษาโรค ดังนั้น มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละคร

เกาหลีและสร้างประโยชน์ทางธุรกิจนี้ แสดงว่าวัฒนธรรมที่เป็นทุนเดิมของชาวเกาหลีนั้น นำมาสร้างวัฒนธรรมตราฮี้อ (Branding Culture) ด้วยการสร้างเป็นละครโทรทัศน์ที่ใช้สอดแทรกมายาคติทางวัฒนธรรม ได้แก่ ภาพ แสง สี เสียง สัญลักษณ์ และภาษา เป็นองค์ประกอบของละครโทรทัศน์และการเล่าเรื่อง เพื่อสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ โดยเฉพาะธุรกิจการท่องเที่ยวตามรอยละครเกาหลีหรือที่เรียกว่า คราม่าทัวร์

The cultural myth presented in Korea dramas that support the business shows that the original Korea culture can make branding culture by presenting the hidden meaning of cultural myth such as : visual, lighting, color, sound, sign and dialogues in the story plot. The cultural myth presented in Korea dramas can support the business, especially “the follow Korea dramas’ footsteps tour business” or “Korea Dramas Tour”.

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

สังคมปัจจุบันเป็นสังคมที่ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างกลายเป็นสินค้า ซึ่งจะได้มาด้วยการซื้อขายเท่านั้น ในยุคนี้ไม่มีใครปฏิเสธว่าทุกคนมีความต้องการอย่างมากมาย ความต้องการมีมากจนกลายเป็น “ความอยาก” (wants) มนุษย์มีความต้องการหรือความอยากในวัตถุหรือสินค้าที่ถูกกำหนดขึ้นในสังคมวัฒนธรรมนั้น ๆ โดยมีเครื่องมือในการแลกเปลี่ยนกันและกัน คือ “เงินตรา”

การใช้ “เงินตรา” เป็นเครื่องมือในการแลกเปลี่ยนวัตถุ-สินค้าที่คนต้องการนั้น ไม่ว่าจะนำมาใช้-กิน-เสพ ฯลฯ อาจเรียกรวมว่าเป็น “การบริโภค” ทั้งนี้ทั้งนั้นเพื่อให้เกิด “ความอึด” ทั้งทางด้านจิตใจและกาย ซึ่งการบริโภคมิใช่สิ่งที่เกิดขึ้นเพียงสนองความต้องการของร่างกายเท่านั้น แต่รวมถึงความต้องการด้านอื่น ๆ อีกด้วย ซึ่งส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิต ความเป็นอยู่ ค่านิยม กฎเกณฑ์ ประเพณี ฯลฯ จนกลายเป็นวัฒนธรรม

ดังนั้น “วัฒนธรรม” ย่อมมีนัยสำคัญถึงรากเหง้าของความสัมพันธ์ที่เกี่ยวเนื่องกันของคนในสังคมหลัก โดยเฉพาะวัฒนธรรมการบริโภคที่มีรากเหง้ามาจากระบบเศรษฐกิจแบบใหม่ที่เรียกว่า “ทุนนิยม” (สิริพร สมบูรณ์บุรณะ, 2538: บทบรรณาธิการ)

Subhak Siwaraksa, 1992 (อ้างถึงใน ชัยอนันต์ สมุทวณิช ;2540) กล่าวว่า วัฒนธรรมมีบทบาทสำคัญในการฉายภาพพจน์ของประเทศให้นานาชาติ ดังนั้น จึงมีประโยชน์ทางการตลาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อตลาดการท่องเที่ยว หลายประเทศจึงส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม ทั้งทางด้านการอนุรักษ์และการพัฒนาสถานที่ที่จะดึงดูดความสนใจจากนักท่องเที่ยว ประเทศที่กำลังพัฒนาจำนวนมากไม่น้อยจึงอาศัยมรดกทางศิลปวัฒนธรรมเป็นเครื่องมือสำคัญในการนำรายได้เข้าประเทศ ในขณะที่ระบบเศรษฐกิจยังไม่สามารถหาเงินตราต่างประเทศได้

ดังนั้นประเทศเกาหลีที่แปรวัฒนธรรมเป็นสินค้า เพื่อการพัฒนาประเทศสู่ความมั่งคั่งของระบบเศรษฐกิจ ในปัจจุบัน

ซึ่งถ้ากล่าวถึงการพัฒนาประเทศทางด้านเศรษฐกิจในแถบเอเชีย ประเทศเกาหลีถือว่าเป็นประเทศหนึ่งที่มีการก้าวหน้าทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับแนวหน้า จากประเทศที่ถูกแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ เกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ผลมาจากแนวคิดทางการเมืองในอดีต เมื่อครั้งสงครามเกาหลี ปี ค.ศ.-1950-1953

เกาหลีในอดีตเป็นประเทศเกษตรกรรมที่ยากจนที่สุดได้ทุ่มเทเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจอย่างจริงจังตั้งแต่ปี 1962 ในระยะ 40 ปี ที่ผ่านมา เกาหลีประสบความสำเร็จจนได้สมญานามว่า “มหัศจรรย์ทางเศรษฐกิจบนลุ่มแม่น้ำฮันกั๋ง” ซึ่งเป็นแม่น้ำที่ไหลผ่านกรุงโซล นับเป็นความสำเร็จทางเศรษฐกิจอย่างไม่น่าเชื่อที่ต้องบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ การเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วที่สุดในโลกของประเทศเกาหลี ทำให้ถูกจับตามองในฐานะประเทศที่มีเศรษฐกิจเข้มแข็งที่สุดในกลุ่มเอเชีย

และในศตวรรษที่ 21 มีการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจด้านอุตสาหกรรม จากประเทศเกษตรกรรมที่ผลิตเพื่อเลี้ยงตัวเองเป็นประเทศที่มีโรงงานทันสมัย และมีสินค้าส่งออกนอกประเทศ การพัฒนาด้วยวิธีการดังกล่าว ทำให้เกาหลีประสบความสำเร็จเป็นประเทศอุตสาหกรรมเบ็ดเสร็จ ความก้าวหน้าในการพัฒนาอุตสาหกรรมของชาติดังกล่าว ทำให้เกาหลีเพิ่มการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะการลงทุนด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ คอมพิวเตอร์และการสื่อสาร (สารานุกรมเกี่ยวกับเกาหลี , 2546 :64-69)

ปัจจุบันประเทศเกาหลีถูกผลักดันให้เกิดความก้าวหน้าทางด้านเศรษฐกิจอย่างจริงจัง อุตสาหกรรมต่าง ๆ ต้นตัวและพร้อมที่จะเดินหน้าเพื่อทัดเทียมนานาประเทศ จุดเปลี่ยนแปลงที่ทำให้เกิดความสำเร็งนี้ ในวันนี้อุตสาหกรรมบันเทิงแห่งประเทศเกาหลี ก็มีความเจริญเติบโตไม่แพ้อุตสาหกรรมชนิดอื่น ด้วยนโยบายก้าวหน้าที่รัฐบาลเกาหลีสร้างขึ้นมาส่งเสริมสนับสนุนการผลิตสื่อบันเทิงอย่างจริงจัง และเมื่อนโยบายเหล่านั้นได้รวมตัวกับลักษณะนิสัยที่มีความหมายและตั้งใจจริงของเกาหลี ทำให้คำตอบของความสำเร็จชัดเจนขึ้น (ผู้จัดการออนไลน์, 21 ธันวาคม 2547)

เกาหลีใช้เวลาไม่นานก็พลิกเศรษฐกิจกลับมาได้อย่างรวดเร็วโดยอาศัย “ทุนทางวัฒนธรรม” โดยในปี พ.ศ. 2545 กระทรวงวัฒนธรรมเกาหลีได้ตั้งหน่วยงานชื่อ การวัฒนธรรมและเนื้อหาสื่อแห่งเกาหลี KCCA (Korea Culture and Content Agency) เพื่อส่งเสริมการส่งสินค้าวัฒนธรรมไปเกาหลี เช่น ภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์ และดนตรี ไปต่างประเทศ อีก 2 ปีต่อมา “คลื่นเกาหลี” (Korean Wave) หรือ “ฮาน-ลิว” (Han-Liu) ก็แผ่กระจายไปทั่วทั้งเอเชียตะวันออกและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (มติชน , 3 เมษายน 2549 : 24)

“คลื่นเกาหลี” (Korean Wave) หรือ จีนเรียกปรากฏการณ์นี้ว่า “ฮาน-หลิว” (Han-Liu) ที่ใช้หมายถึง ปรากฏการณ์ความนิยมวัฒนธรรมเกาหลีที่มาจากอิทธิพลของสินค้าวัฒนธรรมป๊อปเกาหลี (K-pop หมายถึง กระแสความนิยมต่อศิลปิน ดารา นักร้องเกาหลี) ซึ่งได้แก่ เพลง ละคร หนังสือ เกม นิยาย การ์ตูน ฯลฯ โดยเริ่มมาจากกิจกรรมของภาคเอกชนในการค้าขายทางวัฒนธรรมไปยังประเทศต่าง ๆ โดยเฉพาะหนังสือ ละคร และเพลงเกาหลี สำหรับจุดขายของสินค้าวัฒนธรรมเกาหลี

เฉพาะหนังสือเกาหลีและเพลงเกาหลี มูลค่าการส่งออกละครของเกาหลีในปี 2547 อยู่ที่ประมาณ 71.46 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2546 ถึง 69.6 % ราคาขายลิขสิทธิ์ละครเกาหลีต่อ 1 ยูนิต (1 ยูนิต เท่ากับ ตอนละ 50 นาที) ทะยานจาก 2,198 เหรียญสหรัฐ ขึ้นไปถึง 4,046 เหรียญสหรัฐ สำหรับมูลค่าการส่งออกหนังสือเกาหลีในปี พ.ศ. 2547 มีอัตราเพิ่มขึ้นถึง 141 % สินค้าฮาน-หลิว เหล่านี้ยังนำเงินตราต่างประเทศเข้าสู่เกาหลีได้สูงถึง 1.87 พันล้านเหรียญสหรัฐ (Positioning , กุมภาพันธ์ 2549)

และจากการสำรวจของสถาบันภาพยนตร์เกาหลี พบว่ากว่า 63.8 เปอร์เซ็นต์ จากจำนวนคอหนังทั้งหมด 138 ล้าน 5 แสนคน ยังคงยืนยันที่จะอุดหนุนหนังเกาหลีด้วยกัน ซึ่งถือเป็นตัวเลขที่เพิ่มขึ้นจากปี 2005 ถึง 6 เปอร์เซ็นต์ เลยทีเดียว ทั้งนี้ปีที่ผ่านมารัฐบาลเกาหลีได้หันมาใช้โควตาใหม่ ด้วยการให้โรงหนังทุกแห่ง ต้องฉายหนังเกาหลี ไม่ต่ำกว่า 73 วัน ต่อปี ซึ่งลดลงจากเดิมที่กำหนดไว้ 146 วันต่อปี ตามข้อตกลงกับ IMF ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคมที่ผ่านมา ขณะที่ หนังดังจากฝั่งฮอลลีวู้ด กว่า 130 เรื่อง กลับดึงดูดคอหนังแดนกิมจิ ให้ตีตั๋วเข้าชมได้แค่ 42 ล้านคน คิดเป็น 30.8 เปอร์เซ็นต์ ของจำนวนผู้ชมทั้งหมด ซึ่งถือว่าเป็นตัวเลขที่น่าผิดหวัง เพราะนอกจากจะไม่กระตือรือร้นแล้ว หน้าที่ยังลดลงจากปี 2005 ถึง 4.8 เปอร์เซ็นต์อีกด้วย ส่วนอีก 3.9 เปอร์เซ็นต์ที่เหลือ เป็นส่วนแบ่ง ของหนังญี่ปุ่น หนังจีน และ หนังฝรั่งเศส ที่เข้าฉายในเกาหลีนั่นเอง (www.tna.mcot.net)

กระแส คลื่นเกาหลี หรือ ฮาน-หลิว ตอนนี้อยู่กระจายอยู่ทั่วโลก โดยมีละคร หนังสือและเพลงเป็นสื่อการตลาดในการโปรโมตวัฒนธรรม โดยมีนักร้องและนักแสดงเป็นทูตทางวัฒนธรรมคนสำคัญ เหล่านี้ล้วนแต่มีส่วนช่วย เปิดประตูทางการค้าในประเทศต่าง ๆ จากนี้ก็รอเพียงแต่ว่าสินค้าใดของเกาหลีที่จะใช้โอกาสนี้ให้เกิดประโยชน์ ดังเช่น แอลจี และ ซัมซุง ที่มียอดขายสินค้าในประเทศจีนเพิ่มขึ้นถึง 40 % ในปี พ.ศ. 2546 ซึ่งเป็นปีที่ละครเกาหลีเรื่อง Winter Love Song ยังอยู่ในความประทับใจของสาวใหญ่ชาวจีนหลายล้านคน หรืออีกกรณีที่ “กระแสแดจังกึม” กำลังนำเอาสินค้า food products และสินค้าเกษตรจากเกาหลี เข้าไปทะลักตลาดอาหารในญี่ปุ่น ซึ่งชาวญี่ปุ่นกำลังคลั่งไคล้แดจังกึมและอาหารเกาหลีอย่างมาก ทั้งนี้ สินค้าหลัก ๆ ที่ได้รับอานิสงส์จาก

กระแส ฮาน-ฮลิว ที่ร้อนแรงในตลาดต่างประเทศมีหลากหลายประเภท เช่น สินค้าอาหาร จากแดจังกึม การท่องเที่ยว Drama Tour ธุรกิจศัลยกรรม เครื่องสำอาง แฟชั่น รถยนต์ ฯลฯ รวมถึงสินค้าอื่น ๆ ที่บุกตลาดได้ง่ายขึ้น เพราะภาพลักษณ์ประเทศเกาหลีที่ดีขึ้นและความเข้าใจในวัฒนธรรมของผู้บริโภค

ปรากฏการณ์ ฮาน-ฮลิว ซึ่งส่งผลกระทบต่อสิ่งที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้รัฐบาลเกาหลีเริ่มมองเห็นโอกาสมากมายที่ตามมา หาก “กระแสเกาหลีฟีเวอร์” นี้ได้รับการดูแลและจัดการอย่างดี และมีระบบ รวมถึงสามารถทำให้อยู่ยาวนานและกว้างขวางมากขึ้น

Korea Trade – Investment Promotion Agency หรือ “KOTRA” ในฐานะตัวแทนของรัฐบาลเกาหลีที่ทำหน้าที่ส่งเสริมการค้าและการลงทุนแห่งประเทศไทยในต่างประเทศ จึงเป็นหน่วยงานสำคัญที่ต้องรับเอาปรากฏการณ์ ฮาน-ฮลิว หรือ กระแส เกาหลีฟีเวอร์ มาคิดทบทวนเพื่อหาช่องทางที่จะไหนกระแสนี้เพิ่มรายได้จากการขายสินค้า (commodity) ส่งกลับประเทศแม่

สิ่งที่ KOTRA กำลังทำก็คือ การผลักดันและกระตุ้นสินค้าแบบ Commodity Products ให้กลายเป็นสินค้าวัฒนธรรม ก็คือ “สินค้าที่คนไม่ได้ซื้อเพื่อสินค้า แต่ซื้อเพื่อคุณค่าทางวัฒนธรรม และยอมที่จ่ายมากกว่าก็ได้ เพื่อสินค้านั้น”

จากกระแสวัฒนธรรมเกาหลีที่แพร่ขยายไปทั่วโลก เป็น “ไบเบ็กทาง” ให้กับอีกหลายธุรกิจ ไม่ได้เริ่มต้นขึ้นมาจากนโยบายหรือความพยายามของรัฐบาล แต่ทุกวันนี้ รัฐบาลเกาหลีและ KOTRA ต่างก็ระดมสมองในการมองหาแนวทางที่จะทำให้กระแสเกาหลีฟีเวอร์ตรงนี้แข็งแกร่งมากขึ้น ขยายไปกว้างขึ้น และอยู่ให้นานที่สุด ความพยายามหนึ่งของภาครัฐก็คือ การแต่งตั้ง Rain นักร้องและนักแสดงที่โด่งดังจากละครเกาหลีเรื่อง Full house ให้เป็น Korean Culture Promotion Ambassador เพื่อผลักดันกระแส “เรนฟีเวอร์” ให้กลายเป็น “เกาหลีฟีเวอร์” และเพื่อใช้กระแส ฮาน-ฮลิว ก่อให้เกิดประโยชน์กับเศรษฐกิจของประเทศมากที่สุด ตอนนี้รัฐบาลเกาหลีกำลังเร่งเปิดประเทศ สร้างภาพลักษณ์ของประเทศให้น่าสนใจ และส่งเสริมบรรยากาศการลงทุนของชาวต่างชาติ นี่ก็คืออีกหนึ่งกลวิธีการผันเปลี่ยน “กระแส” ให้เป็น “พัฒนาการทางเศรษฐกิจ” อันเป็นวิสัยทัศน์ใหม่สู่เป้าหมายเดิมของรัฐบาลเกาหลี หากพิจารณาจากสถานการณ์ปัจจุบัน “ละครเกาหลี” เป็นเสมือนเครื่องมือชิ้นสำคัญสำหรับรัฐบาลเกาหลีที่นำไปสู่การสร้างกระแสนิยมให้เกิดขึ้น (Positioning, กุมภาพันธ์ 2549)

สำหรับประเทศไทยในช่วงระยะเวลา 2-3 ปีที่ผ่านมา หากพิจารณาสัดส่วนของปริมาณเวลาและพื้นที่ของโทรทัศน์ที่ให้กับละครเกาหลี จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าละครเกาหลีมีบทบาทมากขึ้น สังเกตได้จากผังรายการแต่ละทุกสถานีโทรทัศน์ที่ต้องมีละครเกาหลีเป็นหนึ่งใน

รายการหลักที่อยู่ในช่วงเวลาหลัก (prime time) ของบางสถานีโทรทัศน์ ละครเกาหลีเรื่องแรกที่เข้ามาในปี 2543 ทางช่อง 5 ในชื่อ “ลิขิตแห่งรัก” จะยังไม่ประสบความสำเร็จมากนัก แต่ก็สามารถสร้างแฟนละครได้ในระดับหนึ่ง และเพียงแค่นี้ปีเดียวหลังจากนั้นก็ประสบความสำเร็จและจุดกระแสด้วยละครเรื่อง Autumn in my heart รักนี้ชั่วนิรันดร์ (อุยสบายสไตล์มินิค , 2548) ซึ่งถือได้ว่าเป็นละครเกาหลีที่เป็นจุดเริ่มต้นการก่อตัว กระแสเกาหลีนิยม ด้วยเนื้อเรื่องสร้างความประทับใจแก่ผู้ชมละครเป็นอย่างมาก ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไอทีวีครั้งแรกตั้งแต่เดือนตุลาคม พ.ศ. 2544 และนำกลับมาออกอากาศครั้งที่สอง ในเดือนเมษายน พ.ศ. 2546 จนถึงปัจจุบันก็ยังมีละครเกาหลีที่ออกอากาศทางโทรทัศน์ไทยติดต่อกันมาอย่างต่อเนื่องและมีจำนวนหลายเรื่องด้วยกัน ดังตารางที่ 1.1 - ตารางที่ 1.4 แสดงละครเกาหลีที่มีการออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ในประเทศไทยตั้งแต่ปี พ.ศ.2543ถึงเดือนมิถุนายนพ.ศ.2550

ตารางที่ 1.1 แสดงรายชื่อละครเกาหลีที่ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3

ชื่อเรื่อง	วันที่ออกอากาศ	เวลาที่ออกอากาศ	เริ่มออกอากาศ	จำนวนตอน	แนวละคร (Theme)
แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง	Dae Jang Geum	เสาร์-อาทิตย์	18.30 น. -20.00 น.	15 ตุลาคม พ.ศ.2548 ถึง 11 มีนาคม พ.ศ.2549	53 ตอน ดราม่า
ฝากรักไว้ปลายฟ้า	Stairway to Heaven	เสาร์ - อาทิตย์	18.30 น. -20.00 น.	11 มีนาคม 2549 ถึง 14 พฤษภาคม 2549	20 ตอน ดราม่า โรแมนติก
เทหนาดักรักรหัสใจ	All In	เสาร์ อาทิตย์	22.30 น - 24.00 น.	1 เมษายน พ.ศ.2549 ถึง 24 มิถุนายน พ.ศ. 2549	24 ตอน ดราม่า โรแมนติก อาชญากรรม
คนดีที่โลกรอ หมอโฮจุน	The Legendary Doctor - Hur Jun	เสาร์ และ อาทิตย์	18.30 น. -20.00 น.	20 พฤษภาคม 2549	64 ตอน ดราม่า ละครอิงชีวประวัติบุคคล
ชอดองโฮ สายใยรักสองแผ่นดิน	Seo Dong Yo	เสาร์ และ อาทิตย์	18.30 น. -20.00 น.	16 ธันวาคม 2549 ถึง 22 เมษายน 2550	55 ตอน แนวประวัติศาสตร์
เพียงแคใจเรารักกัน	Beautiful Days	ศุกร์ เสาร์	22.30 น.	6 มกราคม 2550	24 ตอน ดราม่า โรแมนติก
รองเท้าแก้ว	Glass Shoes	จันทร์-ศุกร์	14.45 น.	15 มีนาคม 2550	40 ตอน ดราม่า โรแมนติก
จูมง...มหานรุษผู้ปล้นศึก	Jumong	เสาร์-อาทิตย์	18.00-20.00 น.	28 เมษายน พ.ศ.2550	81 ตอน ดราม่า
รักครั้งแรกของนายเข็มเข็ม	Prince's First Love	เสาร์	01.00 น.	1 กันยายน 2550	18 ตอน โรแมนติก ดราม่า
ป่วนรักเจ้าตัวยุ่ง	Wonderful Life	อาทิตย์	23.15 - 01.30 น.	4 พฤศจิกายน พ.ศ.2550	16 ตอน โรแมนติก ตลก
อิมซังอึ๊ก ยอดพ่อค้าหัวใจทะระนง	Sang Do	เสาร์ อาทิตย์	18.00 - 20.00 น.	29 ธันวาคม พ.ศ.2550	50 ตอน ละครประวัติศาสตร์
เพียงสองเราได้เฝ้ารัก	December Fever	จันทร์ ถึง สุกอร์	14.45 - 15.30 น.	เร็วๆ นี้	17 ตอน โรแมนติก คอมดี้
หนึ่งเขา สองเรา รักกันรันดร์	Stained Glass	อาทิตย์	23.15 - 01.30 น.	เร็วๆ นี้	18 ตอน เมโลโดรามา โรแมนติก

ตารางที่ 1.2 แสดงรายชื่อละครเกาหลีที่ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์สีทองที่พบทั้งหมด 5

ชื่อเรื่อง	วันที่ออกอากาศ	เวลาที่ออกอากาศ	เริ่มออกอากาศ	จำนวนตอน	แนวละคร (Theme)	
ลิขิตแห่งดวงดาว	Wish upon a Star	จันทร์ - อังคาร	20.15 - 21.29 น.	ปี พ.ศ. 2543	16 ตอน	รัก โรแมนติก ครอบครัว
ที่สุดแห่งรัก	Goodbye My Love	จันทร์ - อังคาร	20.15 - 21.29 น.	ปี พ.ศ. 2543	16 ตอน	รัก ดราม่า
รักครั้งแรก	Life is Beautiful	จันทร์ ถึง ศุกร์	14.55 น.	1 ตุลาคม 2545 - 22 พฤศจิกายน 2545	16 ตอน	รัก โรแมนติก
ตะวันแห่งรัก	Sunshine Hunting	จันทร์ ถึง ศุกร์	14.55 น.	25 พฤศจิกายน 2545	16 ตอน	รัก แอ็คชั่น
รักนี้เพื่อเธอ	Pure Love	พฤหัสบดีและวันศุกร์	15.00 น.	3 มีนาคม 2546	16 ตอน	รัก โรแมนติก
พิน็อกซ์ ลิขิตรักเพลิงริบยา	Phoenix	เสาร์ และ อาทิตย์	20.15 น.	15 มกราคม 2548 ถึง 14 พฤษภาคม พ.ศ. 2548	26 ตอน	รัก โรแมนติก ดราม่า

ตารางที่ 1.3 แสดงรายชื่อละครเกาหลีที่ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์เคเบิลทั้งหมดของ 7

ชื่อเรื่อง	วันที่ออกอากาศ	เวลาที่ออกอากาศ	เริ่มออกอากาศ	จำนวนตอน	แนวละคร (Theme)
ข้ามฟ้ามาเชอมรัก	ทุกวันเสาร์	9.30 น. - 11.30 น.	วันที่ 15, 16, 22 มิถุนายน 2545	4 ตอน	รัก โรแมนติก
ลูกผู้ชายหัวใจพยัคฆ์	จันทร์ ถึง ศุกร์	15.15 น.	16 ธันวาคม 2546	26 ตอน	ดราม่า
มรสุมหัวใจ	จันทร์ ถึง ศุกร์	15.10 น.	27 สิงหาคม 2546	18 ตอน	ดราม่า
ฝ่ากหัวใจดุดปลายาม	เสาร์ และ อาทิตย์	9.15 น.	21 สิงหาคม ถึง 25 กันยายน 2547	16 ตอน	รัก ดราม่า
ไฟรักกลางใจ	น จันทร์ ถึง ศุกร์	15.15 น.	1 มีนาคม 2547	32 ตอน	รัก โรแมนติก
เดิมรักให้เต็มหัวใจ	เสาร์ และ อาทิตย์	9.00 น.	19 ธันวาคม ถึง 23 มกราคม 2548	16 ตอน	รัก ดราม่า
สะอูดรัก...ที่ฟ้าใจ	เสาร์-อาทิตย์	9.15 น.	25 มิถุนายน ถึง 31 กรกฎาคม 2548	16 ตอน	รัก โรแมนติก ตลก
รักแรกสุดหัวใจ รักสุดท้ายมีใจเต็ม	อังคาร-ศุกร์	8.15 น.	4 ตุลาคม ถึง 10 พฤศจิกายน 2548	68 ตอน	รัก ดราม่า
ลึกลับ...เดิมพันรัก	จันทร์-พฤหัสบดี	10.15 น.	14 พฤศจิกายน 2548	16 ตอน	ดราม่า
ฝันรัก...ปารีส	เสาร์และ อาทิตย์	9.15 น.	17 ธันวาคม ถึง 4 กุมภาพันธ์ 2549	20 ตอน	รัก โรแมนติก
บันทึกหัวใจ...นายช่างดู	เสาร์ และ อาทิตย์	9.15 น.	5 กุมภาพันธ์ 2549	16 ตอน	ดราม่า โรแมนติก ตลก
บอกหัวใจ I LOVE YOU	จันทร์ ถึง ศุกร์	15.15 น.	23 กุมภาพันธ์ 2549	16 ตอน	ดราม่า โรแมนติก
น้องใหม่เบอร์หนึ่ง...อึดสุดยอด	เสาร์ และ อาทิตย์	9.15 น.	25 มีนาคม ถึง 7 พฤษภาคม 2549	16 ตอน	ดราม่า ตลก
ดาโม มือปราบสาวหัวใจเหล็ก	เสาร์ และ อาทิตย์	9.15 น.	13 พฤษภาคม ถึง 11 มิถุนายน 2549	14 ตอน	ดราม่า แอ็คชั่น
เจ้าสาวมีอาไหม...ยัยตัวจู้!	จันทร์ - อังคาร	8.30 น.	13 มิถุนายน 2549	16 ตอน	โรแมนติก คอมดี้

ตารางที่ 1.3 แสดงรายชื่อละครเกาหลีออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์สีช่อง 7 (ต่อ)

ชื่อเรื่อง		วันที่ออกอากาศ	เวลาที่ออกอากาศ	เริ่มออกอากาศ	จำนวนตอน	แนวละคร (Theme)
รักเกินหัวใจ	Loveholic	จันทร์ อังคาร	8.30 น.	24 กรกฎาคม 2550	16 ตอน	โรแมนติก ครามา
กฎหมายรักฉบับฮาร์วาร์ด	Love Story in Harvard	เสาร์ อาทิตย์	8.45 น.	17 มิถุนายน ถึง 29 กรกฎาคม 2549	16 ตอน	โรแมนติก ครามา
รักหวาน...วันวานคือเธอ	My 19 Year Old Sister In-Law	จันทร์ - อังคาร	8.30 น.	7 สิงหาคม ถึง 18 กันยายน 2549	16 ตอน	โรแมนติก คอมดี้
ทีมแกร่งพันธุ์พยัคฆ์	S.W.A.T POLICE	จันทร์ - อังคาร	8.30 น.	19 กันยายน ถึง 30 ตุลาคม 2549	16 ตอน	แอ็คชั่น ครามา
ฝากหัวใจไว้ที่ปารีส	Beijing My Love	จันทร์ - อังคาร	8.30 น.	21 พฤศจิกายน 2549	20 ตอน	โรแมนติก คอมเมดี้
เจ้าหญิงวุ่นวายกับเจ้าชายเย็นชา	Princess Hours	เสาร์ อาทิตย์	9.15 น. - 11.00 น.	7 ตุลาคม ถึง 3 ธันวาคม 2549	24 ตอน	โรแมนติก คอมดี้
แค่นั้นเพื่อรัก	A LOVE TO KILL	เสาร์ อาทิตย์	9.15 น. - 11.00 น.	9 ธันวาคม 2549 ถึง 14 มกราคม 2550	16 ตอน	ครามา
รักหมดใจ ยัยกะล่อน	My Girl	เสาร์ อาทิตย์	9.15 น.	27 มกราคม ถึง 10 มีนาคม 2550	16 ตอน	โรแมนติก คอมเมดี้
รักนี้...มาจากไหน	Which Star ARE You From?	เสาร์ อาทิตย์	9.15 น.	11 มีนาคม 2550	16 ตอน	โรแมนติก คอมเมดี้
18:29 จำแบบไหน ใจก็รักเธอ	18 vs 29	จันทร์ อังคาร	8.30 น	23 เมษายน 2550	16 ตอน	โรแมนติก คอมเมดี้ ครามา
สุดปลายฟ้า สัญญารักนิรันดร์	Tree in Heaven	เสาร์ อาทิตย์	9.15 น.	26 พฤษภาคม 2550	10 ตอน	โรแมนติก ครามา
:รักนุวายของเจ้าชายสี่หมื่น	Prince Hours	เสาร์ อาทิตย์	9.15 น.	17 มิถุนายน 2550	20 ตอน	โรแมนติก คอมดี้
ครอบครัวบ้าน ก๊วนก๊วนละอ	Fake Family Service	เสาร์ อาทิตย์	9.15 น.	15 กันยายน 2550	16 ตอน	โรแมนติก คอมดี้
ลึกลับ...ละสายใจ	The Snow Queen	เสาร์ อาทิตย์	9.15 น.	3 พฤศจิกายน 2550	16 ตอน	ครามา

ตารางที่ 1.4 แสดงรายชื่อละครเกาหลีออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไอทีวี

ชื่อเรื่อง	วันที่ออกอากาศ	เวลาที่ออกอากาศ	เริ่มออกอากาศ	จำนวนตอน	แนวละคร (Theme)
เช็คอินหัวใจ	ศุกร์ - เสาร์	18.06 - 18.56 น.	5 กรกฎาคม ถึง 19 ตุลาคม 2545	20 ตอน	รัก โรแมนติก
คุณผู้ชายกับยายเป็น	ศุกร์ - เสาร์	18.06 - 18.56 น.	25 ตุลาคม 2545 ถึง 14 กุมภาพันธ์ 2546	16 ตอน	โรแมนติก ดลก
เพลงรักในสายลมหนาว	เสาร์และวันอาทิตย์	13.00 - 14.00 น.	4 มกราคม ถึง 6 เมษายน พ.ศ. 2546	20 ตอน	รัก โรแมนติก
รักอีกครึ่งซึ่งเป็นเธอ	พหุสัปดาห์ - เสาร์	21.30 - 22.30 น.	3 เมษายน ถึง 24 พฤษภาคม พ.ศ. 2546	11 ตอน	ดราม่า
รักนี้ชั่ววินาที	เสาร์ และอาทิตย์	13.00 - 14.00 น.	12 เมษายน ถึง 8 มิถุนายน 2546	16 ตอน	รัก โรแมนติก ดราม่า
จับมือไว้แล้ว ไปสู้ฝัน	ศุกร์-อาทิตย์	21.30 - 22.30 น.	29 พฤษภาคม ถึง 13 กรกฎาคม 2546	16 ตอน	ดราม่า
สงครามแห่งความรัก	เสาร์และ อาทิตย์	13.00 - 14.00 น.	15 มิถุนายน ถึง 30 สิงหาคม 2546	20 ตอน	ดราม่า
รักปีศาจ	ศุกร์ - อาทิตย์	21.30 - 22.30 น.	18 กรกฎาคม ถึง 30 สิงหาคม 2546	16 ตอน	รักโรแมนติก
สูตรรักนักปราชญ์	จันทร์ - ศุกร์	17.10 - 18.00 น.	6 สิงหาคม ถึง 27 สิงหาคม 2546	16 ตอน	รัก ดราม่า
รอยรัก แรงแค้น	เสาร์และอาทิตย์	13.00 - 14.00 น.	31 สิงหาคมถึง 15 พฤศจิกายน 2546	14 ตอน	ดราม่า
19*25 สูตรคุณหัวใจ	ศุกร์-อาทิตย์	21.30 - 22.30 น.	31 สิงหาคม ถึง 26 ตุลาคม 2546	16 ตอน	รัก ดราม่า
คลื่นรักทะเลใจ	ศุกร์-อาทิตย์	21.30 - 22.30 น.	31 ตุลาคม ถึง 7 ธันวาคม 2546	12 ตอน	รัก ดราม่า
ปริศนามะมิดชีวิต	เสาร์และอาทิตย์	13.00 - 14.00 น.	16 พฤศจิกายน 2546 ถึง 18 มกราคม 2547	16 ตอน	ดราม่า
คุณแม่มีหัวใจเกินร้อย	ศุกร์-อาทิตย์	21.30 - 22.30 น.	12 ธันวาคม 2546 ถึง 31 มกราคม 2547	17 ตอน	รัก โรแมนติก
รอยรัก แรงแค้น 2	เสาร์และอาทิตย์	13.00 - 14.00 น.	24 มกราคม 2547	12 ตอน	ดราม่า

ตารางที่ 1.4 แสดงรายชื่อละครเกาหลีออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์สีทองที่พบกล่อง ไอทีวี (ต่อ)

ชื่อเรื่อง	วันที่ออกอากาศ	เวลาที่ออกอากาศ	เริ่มออกอากาศ	จำนวนตอน	แนวละคร (Theme)
รักเหมียวๆ ขอเกี่ยวหัวใจ	ศุกร์ - อาทิตย์	21.30 - 22.30 น.	กุมภาพันธ์ - 28 มีนาคม พ.ศ. 2547	16 ตอน	รัก โรแมนติก
บอดีการ์ด มนต์สุด	เสาร์ และ อาทิตย์	17.30 - 18.00 น.	1 มกราคม ถึง 9 กรกฎาคม 2548	22 ตอน	รัก แอ็คชั่น
รักซ่อนซ่อนแล้ว	เสาร์ และ อาทิตย์	17.30 - 18.00 น.	10 กรกฎาคม 2548	15 ตอน	รัก โรแมนติก
เซียร์สุดใจ นายกระฉอก	เสาร์ และ อาทิตย์	10.00 - 11.00 น.	4 กุมภาพันธ์ ถึง 23 เมษายน 2549	16 ตอน	โรแมนติก คอมดี้
ครูเซียว...นักเรียนแสน	เสาร์ และ อาทิตย์	10.00 - 11.00 น.	21 เมษายน ถึง 9 กรกฎาคม 2549	16 ตอน	ดราม่า โรแมนติก
ลมหายใจแห่งความทรงจำ	จันทร์ - ศุกร์	11.00 - 12.00 น.	30 มิถุนายน 2549	20 ตอน	ดราม่า
ก๊อกรักใจหัวใจ	เสาร์ และ อาทิตย์	10.00 - 11.00 น.	15 กรกฎาคม ถึง 17 กันยายน 2549	20 ตอน	ดราม่า โรแมนติก
ฉันนี่แหละ...คิมซัมซุน	เสาร์ และ อาทิตย์	13.00 - 14.00 น.	23 กันยายน 2549	16 ตอน	คอมดี้ โรแมนติก
ดนตรีรักหัวใจปรารถนา	เสาร์ และ อาทิตย์	13.00 - 14.00 น.	16 ธันวาคม 2549 ถึง 18 กุมภาพันธ์ 2550	20 ตอน	โรแมนติก ดราม่า
มิอาจห้ามใจรัก	เสาร์ และ อาทิตย์	17.04 น.	7 เมษายน - 24 มิถุนายน 2550	24 ตอน	ดราม่า
เกมเค้นเค้นพันรัก	เสาร์ และ อาทิตย์	17.04 น.	16 มิถุนายน 2550	20 ตอน	โรแมนติก ดราม่า
Only You	จันทร์ - อังคาร	8.30 น.	10 กันยายน 2550	16 ตอน	โรแมนติก ดราม่า
เค เซรา เซรา	เสาร์ และ อาทิตย์	17.00 - 18.00 น.	6 ตุลาคม 2550	20 ตอน	โรแมนติก คอมเมดี้ ดราม่า

ที่มา : www.jkdramas.com, www.popcornfor2.com, www.yenta4.com, www.cjkzone.com, www.sanoook.com

เมื่อพิจารณารายชื่อละครเกาหลีทั้งหมดที่ออกอากาศทางโทรทัศน์ตั้งแต่ต้นปี พ.ศ. 2543 เป็นต้นมา แสดงถึงการยอมรับจากผู้ชมไม่น้อยไปกว่าละครโทรทัศน์ไทย ด้วยเหตุนี้ สถานีโทรทัศน์ไทยเกือบทุกช่องจึงมีการให้ความสำคัญในการนำละครเกาหลีมาออกอากาศ สืบเนื่องมาจากความต้องการของผู้ชมละครโทรทัศน์มีแนวโน้มสูงขึ้น

กระแสความนิยมอย่างต่อเนื่องของผู้ชมละครเกาหลีอาจสังเกตได้จากสินค้าอุปโภค บริโภคตามแนววัฒนธรรมเกาหลีเกิดขึ้นมากมาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของสินค้าเกี่ยวกับอาหาร เสื้อผ้า แฟชั่นการแต่งตัว สินค้ากลุ่มบันเทิงมากมาย อาทิเช่น เทป ซีดี เพลง หรือแม้แต่การท่องเที่ยว ตามรอยความประทับใจจากละครเกาหลีที่ได้รับความนิยม ที่เรียกกันว่า ละครมาทัวร์ (Drama Tour)

ภาพที่ 1.1 รูปภาพแสดงละครเกาหลีที่ได้รับความนิยมจนเกิด ละครมาทัวร์ “ตามรอยซีรีส์เกาหลียอดนิยม”

ที่มา : วารสารแนะนำการท่องเที่ยวประเทศเกาหลี ขององค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวเกาหลี (Korea Tourism Organization)

อาจารย์ ไพบุลย์ ปิตะเสน นักเขียน เจ้าของผลงาน “ประวัติศาสตร์เกาหลี” กล่าวว่า หนังสือ ละครชุด มาในรูป อุดมการณ์ ซึ่งเมื่อไรที่เราเชื่อว่า เกาหลีสินค้ายดี ละครสนุก ซึ่งเป็น ภาพลักษณ์เชิงบวก มันก็เรียกอีกอย่างว่า เค เวฟ (Korea-Wave) ความน่ากลัวของเคเวฟ คือ เป็น คลื่นที่อยู่ในใจ เกาหลีมีการสร้าง image ใน 2 ระดับ คือ ระดับภาพแมคโคร รัฐบาลเป็นผู้สร้าง โดยเฉพาะความเป็นประเทศเกาหลีให้คนรู้จัก และให้ความสำคัญ “Brand Perception” ที่อยู่ในใจ โดยการโปรโมตแบรนด์เกาหลี (Positioning , กุณภาพันท์ 2549)

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ได้กล่าวถึงการเกิดกระแสนิยมเกาหลีในปัจจุบัน จุดเริ่มต้นของกระแสนิยมที่น่าสนใจส่วนใหญ่มาจากละคร สำหรับละครเกาหลีที่ทำการศึกษานี้ เราจึงเลือกละครเกาหลีที่ได้รับความนิยมและถูกกล่าวถึงทางสื่อมวลชนมากที่สุด โดยผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาจากการวิจัยของบริษัท ศูนย์วิจัยกสิกรไทย จำกัด เมื่อวันที่ 10 มีนาคม พ.ศ. 2549 พบว่า ละครเกาหลีที่ได้รับความนิยม มี 3 เรื่อง ซึ่งละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่อง นี้สร้างกระแสความนิยม และก่อให้เกิดสินค้าวัฒนธรรมตามมามากมาย ได้แก่

1. รักนี้ชั่วนิรันดร์ (Autumn in My Heart)
2. สะดุดรักที่ปักใจ (Full House)
3. แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง (Jewel in The Palace Dae-Jang-Geum)

ซึ่งละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่องดังกล่าวเป็นละครที่ได้รับความนิยม และถูกกล่าวถึงในลำดับต้น ๆ ในประเทศไทยผ่านทางสื่อมวลชนต่างๆ และประเทศเกาหลีเองก็ชูเป็นละครเพื่อเศรษฐกิจ โดยจากการสืบค้นข้อมูลจากเว็บไซต์ <http://www.tour2korea.com/> และ <http://hellohallyu.com/> ตามคำแนะนำจากคุณ สุภัทรา สุขชู ตำแหน่ง News writer ประจำนิตยสาร positioning (ซึ่งเป็นผู้สัมภาษณ์ คุณ Joo Duck-Ki ตำแหน่ง Director General ของ KOTRA แห่งประเทศไทย เมื่อเดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ.2549) และเพื่อเป็นการยืนยันถึงการได้รับความนิยมสูงผู้วิจัยทำการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม โดยจากการสืบค้นจากกลุ่มผู้นิยมละครเกาหลี ในประเทศไทยตามกระทู้ต่างๆในเว็บบอร์ดทางเว็บไซต์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับกระแสนิยมเกาหลี ได้แก่ www.jkdramas.com , www.popcornfor2.com , www.siamzone.com , www.sanook.com , www.cjkzone.com , www.yenta4.com เป็นต้น

ละครเกาหลีเรื่องแรกที่จะทำการศึกษา คือ รักนี้ชั่วนิรันดร์ (AUTUMN IN MY HEART) เป็นละครเกาหลีที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับความรักที่จริงแต่จะไม่แน่นอนจากเช็กซ์ ความรุนแรง

หรือบทวิจารณ์รายการที่ผู้สร้างคิดว่าผู้ชมชอบ แต่จะเน้นบทพูดที่กินใจ การแสดงที่เข้าถึงบทบาทของตัวแสดง องค์ประกอบศิลป์ที่ช่วยจับแน่นให้ละครมีความงดงามลึกซึ้ง ด้วยจุดที่น่าสนใจของเนื้อหา การดำเนินเรื่องของละครที่เรียบง่ายแต่มีสีสันหลากหลายอารมณ์ จึงทำให้สถานีโทรทัศน์ไอทีวีเลือกนำมาออกอากาศครั้งแรกเมื่อวันที่ 5 ตุลาคม พ.ศ. 2544 ได้รับการตอบรับจากผู้ชมเป็นอย่างดีจนเกิดกระแสเรียกร้องจากผู้ชมให้นำกลับมาฉายใหม่อีกครั้ง เมื่อวันที่ 12 เมษายน พ.ศ. 2546

เรื่องที่สองที่ผู้วิจัยทำการศึกษาคือ เรื่อง **ละครรักที่ปักใจ (Full House)** ออกอากาศในประเทศไทยทางสถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 7 เป็นเรื่องสั้น (มินิซีรีส์) ที่สร้างและดัดแปลงมาจากหนังสือการ์ตูนเกาหลีชื่อดังซึ่งมีชื่อเดียวกัน เขียนโดย Won Soo-Yeon เริ่มพิมพ์ออกสู่สายตาผู้อ่านเมื่อปี ค.ศ. 1993 และได้รับความนิยมสูงจนถึงขนาดตีพิมพ์ในประเทศญี่ปุ่น จีน ไต้หวัน และฮ่องกง Full House มีเรตติ้งในการออกอากาศตอนแรกถึง 31.9% ในขณะที่ตอนอวสานเรตติ้งพุ่งสูงไปถึง 40.2% ของผู้ชมทั่วเกาหลีใต้ (www.jkdramas.com)

สำหรับละครเกาหลีเรื่องละครรักที่ปักใจ เป็นละครที่ปลูกกระแสนิยมเกาหลีในกลุ่มวัยรุ่นจนถึงกลุ่มคนทำงาน ด้วยเนื้อเรื่องเกี่ยวกับความรัก แบบโรแมนติก คอมมาดี้ เป็นเรื่องนี้เล่าถึงความยากลำบากที่คนไม่รู้จักกันสองคนต้องมาพบกัน และอาศัยอยู่ร่วมกัน โดยถ่ายทอดออกมาเป็นเหตุการณ์ที่ตลกขบขันจนคุณไม่อาจที่จะกลั่นเสียงหัวเราะไว้ได้ นักแสดงนำหญิงของเรื่องนี้คือ Song Hye-Kyo ที่สร้างความสำเร็จอย่างสูงจากละครสุดฮิตเมื่อครั้งอดีตอย่าง Autumn in My Heart และ All In ส่วนนักแสดงชายที่รับบทนำในเรื่องนี้ก็คือ Bi นักร้องหนุ่มเกาหลี หรือที่คนไทยจะรู้จักกันในนามว่า “เรน (Rain)” นักแสดงและนักร้องที่มีชื่อเสียงโด่งดังทั่วแถบเอเชีย "Full House" ได้รับความชมเชยว่าเป็นซีรีส์ที่ดูแล้ว ทำให้รู้สึกสดชื่นและสนุกสนานไปในเวลาเดียวกัน ช่วง 3 สัปดาห์แรกของการฉาย ละครเรื่องนี้ก็กวาดเรตติ้งไปอย่างท่วมท้นมากกว่า 30% ของจำนวนคนดูทีวีทั้งหมดในเกาหลี ซีรีส์เรื่องนี้ใช้เวลาส่วนใหญ่ถ่ายทำที่บ้านริมทะเลสาบแสนสวยในเมือง Incheon ประเทศเกาหลี ซึ่งในเวลาอันสั้นสถานที่ถ่ายทำแห่งนี้ได้กลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวยอดนิยมของแฟน ๆ ละครเรื่องนี้ไปแล้ว (www.yenta4.com)

และเรื่องที่สาม คือเรื่อง **แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง** หรือ Jewel in The Palace Dae-Jang-Guem มาจากชุดขอมนวนิยายที่ถูกนำไปสร้างเป็นซีรีส์ทางโทรทัศน์ MBC จนโด่งดังด้วยเรตติ้งสูงสุดอันดับ 1 ในทุกประเทศที่ออกฉาย ไม่ว่าเกาหลี ฮ่องกง ไต้หวัน และล่าสุดไทย ซึ่งช่อง 3 ได้ซื้อลิขสิทธิ์มาออกอากาศตั้งแต่ปลายเดือนตุลาคม จนบัดนี้กระแสแดจังกึมฟีเวอร์ กลับไม่ได้ลดทอนความนิยมลงแต่อย่างใด

ดวงหทัย ศรัทธาทิพย์ นักเขียนบทโทรทัศน์ชื่อดังของเมืองไทย ให้ทัศนะและเสริมว่า “โดยภาพรวมถือว่า ลงตัวทั้งการเล่าเรื่องที่บางตอนอาจเข้าไปบ้าง แต่ไม่ร้ายแรง ส่วนมากดำเนินได้ กระชับ ซึ่งจัดเป็นเสน่ห์ที่สำคัญ” นอกจากนี้ มิติโปรดักต์ ในเรื่องสถานที่ถ่ายทำ สามารถทำให้คนดูเชื่อและตื่นตาตื่นใจ คล้อยตาม ซึ่งถือว่ามีส่วนทำให้ละครสนุกเพลิดเพลิน ไปด้วยการแสดงด้วย (นิตยสาร Positioning ออนไลน์, กุมภาพันธ์ 2549)

สุรินทร์ กฤตยาพงศ์พันธุ์ Vice President-Marketing & Sale ค่ายบางกอก เอ็นเตอร์เทนเมนต์ (บริษัทในเครือ สถานีโทรทัศน์ไทยทีวี ช่อง 3) กล่าวว่า จากความสำเร็จของแดจังกึม ซึ่งเป็นละครพีเรียดเกาหลีเรื่องแรกทำให้ช่อง 3 ได้วางผังจะนำช่วงเวลาดังกล่าวฉายซีรีส์เกาหลีเรื่องใหม่ ซึ่งได้ซื้อลิขสิทธิ์มาออกอากาศประจำตลอดทั้งปีนี้ ในข้อเท็จจริงที่ผ่านมา ช่อง 3 จัดเป็นสถานีที่บุกเบิกละครเอเชียและเป็นเจ้าตลาดมานาน โดยเฉพาะซีรีส์จีนจากฮ่องกง ได้หวั่น และญี่ปุ่น ก่อนจะมาสรางปรากฏการณ์ F4 พี่เวอร์จากซีรีส์ได้หวั่น F4 อยู่พักใหญ่ จากนั้นได้มีการนำละครได้หวั่นเรื่องอื่นๆ เข้ามาฉายต่อเนื่อง จนกระทั่งวันไประยะหนึ่ง ที่ผ่านมา ช่อง 3 ให้ความสำคัญซีรีส์จีนค่อนข้างมาก แต่ระยะหลังพอมิซีรีส์เกาหลี ซึ่งได้คัดเลือกเรื่องที่กำนันตีความสำเร็จมาก่อนบ้างในประเทศอื่นๆ ก่อนนำเข้ามา ซึ่งเมื่อประเดิมชมกลางแล้วไปได้ดี ดังนั้นก็เท่ากับการปั่นช่วงเวลาละครเสาร์-อาทิตย์เย็น ก็ประสบความสำเร็จตามไปด้วย ละครเกาหลีได้รับการยอมรับจากคนดูไทยมากขึ้น ทั้งละครและภาพยนตร์ โดยเฉพาะซีรีส์ละครทีวี ซึ่งต้องยอมรับว่าช่องไอทีวี ช่อง 5 บุกเบิกตลาดหนังแนวนี้นมาก่อน แต่ไม่ดังพลุแตกมากนัก โดยยังคงนิยมกันในหมู่นักดูวัยรุ่นเป็นหลักที่ผ่านมา แต่เมื่อแดจังกึมมา ซึ่งเป็นละครเกาหลีเรื่องแรกที่รู้จักนิยมกันในหมู่นักดูแทบทุกเพศทุกวัย (นิตยสาร Positioning ออนไลน์, กุมภาพันธ์ 2549)

สินค้าวัฒนธรรมประเพณีของเกาหลี คือ หนัง ละคร เกมออนไลน์ เพลง การ์ตูน นิยาย ฯลฯ ปี 2547 รายได้ในส่วนของวัฒนธรรมประเพณีเกาหลี สูงถึง 300,000 ล้านบาท ไม่นับธุรกิจต่อเนื่องอื่นๆ ที่ได้รับผลพวงจากความสำเร็จของละครและหนัง การบุกตลาดสินค้าวัฒนธรรมประเพณีของเกาหลี ไม่ได้เกิดจากภาคเอกชนอย่างเดียว แต่เป็นยุทธศาสตร์ของประเทศเกาหลีมีกระทรวงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว ในกระทรวงนี้จะมีหน่วยงานหนึ่งที่ทำหน้าที่ดูแลสินค้าด้านวัฒนธรรม เช่น เกม การ์ตูน เพลง หนัง ละคร ฯลฯ ชื่อ KCCA มีหน้าที่สนับสนุนการเผยแพร่วัฒนธรรมเกาหลีไปต่างประเทศ โดยแปล "วัฒนธรรม" ให้เป็น "ธุรกิจ"

ซึ่งสหรัฐอเมริกาเองก็เคยใช้ "หนังฮอลลีวูด" สร้างค่านิยมใหม่ให้เกิดขึ้นในประเทศต่างๆ หนังฮอลลีวูดทำให้คนไทยได้รู้จักไลฟ์สไตล์ตะวันตก ทำให้รู้จักอาหารฟาสต์ฟู้ด รู้จักรถยนต์รุ่นใหม่ และคุ้นเคยกับ "ไค้ก-เป๊ปซี่"

วันนี้ละครเกาหลีกำลังทำให้คนไทยและคนเอเชียคุ้นเคยกับวัฒนธรรมของเกาหลีมากขึ้นแต่เป็นการสร้างความคุ้นเคยแบบ "ตั้งใจ" อย่างยิ่ง ตั้งใจสร้าง "ดีมานด์" เพื่อให้ระบบธุรกิจของสินค้าวัฒนธรรมประเพณีเคลื่อนไหวต่อไป นี่ก็คือ K-Marketing หรือ Korea marketing ของประเทศเกาหลี (www.matichon.co.th/weekly/weekly)

หรือแม้แต่วงการศึกษา ก็ได้รับอิทธิพลจากกระแสนิยมเกาหลีด้วยเช่นกัน น.พ.บัณฑิต ศรีไพศาล ผอ.สถาบันสุขภาพจิตเด็กและวัยรุ่นราชนครินทร์ กล่าวว่า การที่วัยรุ่นชื่นชอบการเป็นเรื่องปกติกมีทุกยุคทุกสมัย แต่การกระทำนั้นต้องไม่ขาดสติ เพราะไม่เช่นนั้นจะตกเป็นเหยื่อของธุรกิจแฝงที่ใช้ดารานำเหล่านี้เป็นตัวทำรายได้ให้บริษัทเหล่านั้น อีกทั้งการที่เด็กๆ รวมกลุ่มเพื่อดูคอนเสิร์ต การนัดพบกันในหมู่แฟนคลับ ความเป็นตัวเองจะน้อยลงอาจจะถูกหลอกจากคนที่ไม่หวังดีได้ง่ายผู้ปกครองควรสอดส่องดูแลด้วย (<http://www.mthai.com/webboard/5/157958.html>)

จากข้อคิดเห็นต่าง ๆ และปรากฏการณ์กระแสนิยมที่เกิดขึ้นจากละครเกาหลีทั้งในแง่บวกและแง่ลบ ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาถึง มายาคติ ที่อยู่ในเนื้อหาการนำเสนอผ่านละครเกาหลีที่ออกอากาศทางโทรทัศน์ ทั้งในเรื่องวัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิตของชาวเกาหลีในอดีตกาลจนถึงปัจจุบัน เนื้อหาของละครที่มีใช้แค่เพียงถ่ายทอดเรื่องราวเพื่อความบันเทิงเท่านั้น แต่ยังมีเรื่องของธุรกิจแอบแฝง ซึ่งไม่ได้หมายถึงแค่การขายลิขสิทธิ์ของละครเพื่อการเผยแพร่อย่างเดียว แต่รวมถึงการประชาสัมพันธ์วัฒนธรรมของประเทศเพื่อการขยายโอกาสทางธุรกิจต่าง ๆ มากมาย ที่จะมาตามกระแสความนิยมของละคร ไม่ว่าจะเป็นอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โปรแกรมทัวร์ต่าง ๆ ที่เกิดตามมาหลังจากละครฉายจบ หรือแม้แต่วัฒนธรรมการบริโภคหรือการดำเนินชีวิตตั้งแต่ในอดีตกาลจนถึงปัจจุบันของเกาหลี ต้องการสื่อความหมายเล่าเรื่องราวสะท้อนวิถีชีวิตและความเป็นอยู่ของชาวเกาหลี หรือสร้างกระแสคลื่นวัฒนธรรม เพื่อผลประโยชน์ทางธุรกิจแบบต่อเนื่องเป็นลูกโซ่ของประเทศเกาหลี

มายาคติ มีนิยามอยู่ 2 อย่างด้วยกัน อย่างแรก คือ การเรื่องเล่า หรือตำนานเก่าแก่ เทพนิยาย และอีกหนึ่งซึ่งถูกนิยามโดย Roland Barthes ว่ามายาคติคือ อุดมการณ์ วิธีคิดของสังคมหรือวัฒนธรรมเกี่ยวกับบางสิ่งบางอย่าง หรือการสื่อความหมายด้วยคติความเชื่อทางวัฒนธรรม ซึ่งสิ่งที่สื่อความหมายออกมานั้นจะถูกกลบเกลื่อนให้เป็นที่รับรู้เสมือนว่าเป็นธรรมชาติ คนจำนวนไม่น้อยจึงบริโภคมายาคติเข้าไปโดยไม่ได้รับรู้เลยว่าสิ่งเหล่านั้นคือมายาคติ แต่กลับคิดว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นธรรมชาติ เป็นไปตามหลักของเหตุและผล (เขมวไล ชีรสุวรรณจักร, 2547) โดยนิยามที่นำมาเป็นกรอบในการศึกษาครั้งนี้คือนิยามของ Roland Barthes

ซึ่งในการศึกษางานวิจัยครั้งนี้คือ ผู้วิจัยจะทำการศึกษามายาคติทางวัฒนธรรม ตามประเภทของวัฒนธรรม ได้แก่ วัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ (Material culture) หรือรูปธรรม ซึ่งได้แก่ สิ่งก่อสร้าง ที่อยู่อาศัย เครื่องใช้ต่าง ๆ เครื่องอุปโภคบริโภค อาหารการกิน ยานพาหนะ เครื่องแต่งกาย ฯลฯ และวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ (Non- Material culture) หรือ นามธรรม ได้แก่ ความคิด ความเชื่อ ลัทธิประเพณี ค่านิยม ฯลฯ ที่มีผลต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ ที่สื่อความหมายผ่านการเล่าเรื่องของละครเกาหลีในแต่ละเรื่อง

โดยมีการศึกษาถึงการถอดรหัสความหมายของมายาคติทางวัฒนธรรมของผู้ชมละครจากการศึกษาจะทำให้เข้าใจถึงมายาคติทางวัฒนธรรมเกาหลีที่ถ่ายทอดให้กับสังคมไทย และทำให้ทราบถึงภาพมายาคติทางวัฒนธรรมเพื่อโอกาสทางธุรกิจของประเทศเกาหลีที่ใช้ละครเป็นเครื่องมือ ซึ่งการศึกษาด้านมายาคตินั้นช่วยให้เข้าใจสังคม เข้าใจการสื่อสารทางวัฒนธรรมในเชิงพาณิชย์ได้ดียิ่งขึ้น สามารถนำมาแก้ไขปัญหาสังคมและนำไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์กับสังคมไทยในโอกาสต่อ ๆ ไปได้

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี
2. เพื่อวิเคราะห์ผู้ชมถอดรหัสความหมายของวัฒนธรรมจากละครเกาหลี
3. เพื่อวิเคราะห์มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีในการสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ

1.3 ปัญหาวิจัย

1. มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเป็นอย่างไร
2. ผู้ชมถอดรหัสความหมายของวัฒนธรรมจากละครเกาหลีว่าอย่างไร
3. มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเพื่อสร้างประโยชน์ทางธุรกิจได้อย่างไร

1.4 ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยในหัวข้อนี้ เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ โดยทำการศึกษาถึงมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏอยู่ในละครเกาหลี และการสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ เป็นละครที่แพร่ภาพในประเทศไทย ที่ได้รับความนิยม และก่อให้เกิดกระแสนิยมวัฒนธรรมเกาหลี ระหว่าง ปี พ.ศ.2546 จนถึง เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2549 ที่ผู้วิจัยเริ่มทำการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ซึ่งละครเกาหลีที่ทำการศึกษา 3 เรื่อง อ้างอิงจากงานวิจัยของบริษัท ศูนย์วิจัยกสิกรไทย จำกัด ได้แก่

1. เรื่อง “รักนี้ชั่วนิรันดร์” (Autumn in My Heart)

ซึ่งออกอากาศครั้งแรกทางสถานีโทรทัศน์ไอทีวี ทุกวันศุกร์ เวลา 21.30 ถึง 22.30 น. เริ่มออกอากาศ วันที่ 5 ตุลาคม พ.ศ. 2544

และออกอากาศครั้งที่สอง ทางสถานีโทรทัศน์ไอทีวีเช่นเดิม ทุกวันเสาร์และอาทิตย์ เวลา 13.00 น. ถึง 14.00 น. เริ่มออกอากาศวันเสาร์ที่ 12 เมษายน พ.ศ. 2546 ถึง 8 มิถุนายน พ.ศ. 2546

2. เรื่อง “สะตูดรักที่ปักใจ” (full house)

ซึ่งออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์กองทัพบก ช่อง 7 ครั้งแรกระหว่างเดือนมิถุนายน ถึง เดือนกรกฎาคม พ.ศ.2548 ทุกวันเสาร์-อาทิตย์ เวลา 9.15-11.15 น.

และออกอากาศครั้งที่สอง ระหว่างเดือนมีนาคม ถึงเดือนเมษายน พ.ศ.2549 ทุกวัน จันทร์-อังคาร เวลา 9.15-11.15 น.

3. เรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง”

ซึ่งออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 ครั้งแรกระหว่างเดือนตุลาคม พ.ศ. 2548 ถึงเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549 ทุกวันเสาร์-อาทิตย์ เวลา 18.00-20.00 น.

ครั้งที่ สอง เริ่มตั้งแต่เดือนมีนาคม ถึงเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2549 ทุกวันจันทร์-ศุกร์

และศึกษาผู้ชมละครถึงการถอดรหัสความหมายมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี โดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-dept interview) กลุ่มตัวอย่างที่ทำศึกษาจะใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) และใช้เทคนิค Snowball technique ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์

และศึกษาถึงประโยชน์ทางธุรกิจของละครเกาหลีโดยวิเคราะห์เนื้อหาในการนำเสนอของละคร ที่มีส่วนในการสร้างประโยชน์ทางธุรกิจและโดยวิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ซึ่งกลุ่ม

ตัวอย่างที่ทำศึกษาจะใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) พร้อมกับการค้นคว้าเอกสารเพิ่มเติมในการตอบปัญหานำวิจัยในครั้งนี้

1.5 นิยามศัพท์

1.มายาคติทางวัฒนธรรม หมายถึง การสื่อหรือสร้างความหมายด้วยคติความเชื่อทางวัฒนธรรม ซึ่งกลบเกลื่อนให้เป็นที่รับรู้เสมือนว่าเป็นธรรมชาติ หรือตามสามัญสำนึก ซึ่งแฝงอยู่ในวัตถุและปรากฏการณ์มากมาย โดยให้ความหมายคุณค่าต่าง ๆ นานา ตามวัฒนธรรมของชาวเกาหลีที่สื่อความหมายผ่านละครเกาหลี ในที่นี้หมายถึง มายาคติทางวัฒนธรรมที่สะท้อนจากวัตถุ (Material culture) หรือรูปธรรม ซึ่งได้แก่ สิ่งก่อสร้าง ที่อยู่อาศัย เครื่องใช้ต่าง ๆ เครื่องอุปโภคบริโภค อาหารการกิน ยานพาหนะ เครื่องแต่งกาย เป็นต้น และมายาคติทางวัฒนธรรมที่สะท้อนจากสิ่งที่ไม่ใช่วัตถุ (Non-Material culture) หรือนามธรรม ได้แก่ ความคิด ความเชื่อ ลัทธิ ประเพณี ค่านิยม เป็นต้น โดยมีความหมายทั้งนัยตรงและนัยแฝง

1.1รูปแบบสัญลักษณ์ หมายถึง รหัสทางวัฒนธรรม มีลักษณะ 3 ประการ คือ 1.มีลักษณะทางกายภาพ

2.มีความหมายถึงบางสิ่งบางอย่างนอกเหนือจากตัวของมันเอง

3.จะต้องถูกนำมาใช้ และรับรู้โดยผู้ที่เกี่ยวข้องว่าเป็นสัญลักษณ์

ในที่นี้หมายถึง ภาพ (ฉาก) แสง สี เสียง สัญลักษณ์ และภาษา

ที่ถูกถ่ายทอดและสร้างความหมาย ที่ละครเกาหลีสร้างให้กับรูปสัญลักษณ์นั้นๆ

1.1.1 ภาพ หมายถึง ภาพฉากที่เห็นหรือปรากฏบนจอโทรทัศน์ ในละครเกาหลีที่ผู้วิจัยทำการศึกษา เป็นสถานที่ที่รองรับเหตุการณ์ต่างๆ ของเรื่อง ได้แก่

-ฉากที่เป็นธรรมชาติ ตามลักษณะทางภูมิประเทศ เช่น ป่าไม้ ทุ่งหญ้า ภูเขา ลำธาร เป็นต้น และตามลักษณะทางภูมิอากาศ ที่แสดงถึงฤดูกาล เช่น ภาพหิมะตก แสดงถึงฤดูหนาว เป็นต้น

-ฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ เช่น สิ่งก่อสร้าง บ้านที่อยู่อาศัย เป็นต้น

-ฉากที่เป็นช่วงเวลาหรือยุคสมัย

-ฉากที่เป็นการดำเนินชีวิตของตัวละคร ที่แสดงให้เห็นถึงกิจวัตรประจำวันของตัวละคร

-ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม จับต้องไม่ได้ เป็นลักษณะของความคิด หรือความเชื่อ เช่น ประเพณี ค่านิยมหรือธรรมเนียมปฏิบัติ เป็นต้น

1.1.2 แสง หมายถึง สัดส่วนของแสงสว่างที่สุดไล่ไปจนถึงส่วนที่เป็นบริเวณเงาค่าที่อยู่ในฉากหรือเหตุการณ์ ที่เป็นองค์ประกอบที่ใช้แสดงอารมณ์หรือบรรยากาศให้แก่เรื่องราวของละคร ได้แก่

-*Low Key Tonality* เป็นโทนแสงในลักษณะเงามืดดำ แสดงให้เห็นถึงอันตราย ความหวาดกลัว ความลึกลับ และบอกถึงช่วงเวลา ซึ่งหมายถึงช่วงเวลากลางคืน

-*High Key Tonality* เป็นโทนแสงในลักษณะสว่างจนถึงสว่างจ้า แสดงถึงความสนุกสนาน ร่าเริง หรือการเริ่มต้นใหม่ และบอกถึงช่วงเวลา ซึ่งหมายถึงช่วงเวลากลางวัน

-*Narrative Tonality* เป็นโทนแสงในลักษณะกึ่งกลางระหว่าง low-key และ high-key แสดงถึงการเล่าเรื่องราวแบบตรงไปตรงมา ไม่เน้นอารมณ์

1.1.3 สี หมายถึง องค์ประกอบของละครที่ใช้ในการดำเนินเรื่องราวหรือประกอบการเล่าเรื่องราว ที่ให้ความรู้สึกต่างกัน ตามลักษณะของวรรณะของสี และตามลักษณะเรื่องราว ของละครเกาหลี

1.1.4 เสียง หมายถึง องค์ประกอบของละครที่ใช้ในการดำเนินเรื่องราวหรือประกอบการเล่าเรื่องราว ได้แก่

-*เสียงสนทนา* เป็นเสียงที่ได้ยินพร้อมกับการขยับปากของตัวละคร แสดงถึงอารมณ์ บุคลิกลักษณะและภูมิหลังของตัวละคร

-*เสียงเพลงประกอบ* เป็นเสียงที่แสดงดนตรีที่มีท่วงทำนองประกอบเนื้อร้อง

-*เสียงดนตรีประกอบ* เป็นเสียงที่แสดงดนตรีที่มีท่วงทำนองเพียงอย่างเดียว ไม่มีเนื้อร้อง

1.1.5 สัญลักษณ์ หมายถึง สิ่งที่สามารถแสดงหรือบ่งบอกหรือเป็นตัวแทนของละครเกาหลีเรื่องนั้น ๆ เช่น ภาพใบไม้ร่วง แสดงถึง

ละครเกาหลีเรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์ (Autumn in my heart) หรือ แดจังกึม แสดงถึง ละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง เป็นต้น

1.1.6 ภาษา หมายถึง องค์ประกอบที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างตัวละคร ซึ่งมี 2 ลักษณะ ได้แก่

-**วจนภาษา** เป็นภาษาพูดสนทนาที่ออกเสียง รวมถึงภาษาเขียน เช่น จดหมาย เป็นต้น

-**อวจนภาษา** เป็นภาษากายที่ใช้ร่างกาย หรืออวัยวะส่วนต่างๆ แสดงท่าทาง หรือ อากัปกิริยาต่างๆ เพื่อสื่อสารหรือสื่อความหมายหรือแสดงถึงอารมณ์ของตัวละคร

1.2 การบ่งชี้ทางวัฒนธรรม หมายถึง การแสดงถึงประเภทของวัฒนธรรมต่างๆ ที่ปรากฏหรือการแสดงของตัวละครในละครเกาหลี ซึ่งมี 2 ประเภท ได้แก่

1.2.1 วัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ หมายถึง วัฒนธรรมที่มีลักษณะเป็นรูปธรรมจับต้องได้ เช่น สิ่งก่อสร้างที่อยู่อาศัย เครื่องอุปโภคต่างๆ อาหารการกิน ยานพาหนะ เครื่องแต่งกาย เป็นต้น

1.2.2 วัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ หมายถึง วัฒนธรรมที่มีลักษณะเป็นนามธรรมไม่สามารถจับต้องได้ เช่น ความคิด ความเชื่อ ประเพณี ค่านิยม เป็นต้น

1.3 การให้ความหมาย หมายถึง การอธิบายหรือบอกถึงสิ่งต่างๆ และเหตุการณ์ต่างๆ ที่ปรากฏในละครเกาหลี ซึ่งมีการให้ความหมาย 2 ลักษณะ ได้แก่

1.3.1 การให้ความหมายนัยตรง เป็นการตีความหมายที่เข้าใจในชั้นแรก ที่มีความหมายที่เข้าใจตรงกันเป็นสากล

1.3.2 การให้ความหมายนัยแฝง เป็นการตีความหมายที่เข้าใจในชั้นที่สอง เป็นสิ่งที่เป็นความหมายทางอ้อมที่มีความเข้าใจกันเฉพาะกลุ่มหรือเกิดจากประสบการณ์เฉพาะบุคคล

2. ทูณวัฒนธรรม

หมายถึง ทูณที่เกิดจากการที่ประเทศเกาหลีได้นำวัฒนธรรมประเพณีของตน มาแปรรูปเป็นสินค้าเพื่อนำเสนอต่อชาวไทยในรูปแบบของละครเกาหลี ที่เป็นส่วนฐานช่วยในการต่อยอดทางธุรกิจประเภทต่าง ๆ

ยกตัวอย่างเช่น จากละครเรื่องรักนี้ชั่วนิรันดร์ มีการถ่ายทอดบรรยากาศของชาวบ้านชนบทในฤดูใบไม้ร่วง ภาพทุ่งหญ้า ลำธาร ภูเขา เหล่านี้คือทุนทางวัฒนธรรมที่สะท้อนวิถีชีวิต ภูมิทัศน์ ซึ่งถูกแปรรูปมาเป็นสินค้าทางวัฒนธรรม

หรือจากละครแดจังกึม มีการถ่ายทอดขั้นตอนการทำอาหารแบบชาววัง เหล่านี้คือทุนทางวัฒนธรรมเช่นกันที่สะท้อนวิถีชาววัง ความเป็นอาหารเกาหลีแต่ดั้งเดิม ซึ่งก็แปรรูปมาเป็นสินค้าประเภทอาหาร ร้านอาหาร หมายถึง บุคคลที่มีความชื่นชอบและรับชมละครเกาหลีเป็นประจำอย่างต่อเนื่อง

3. ผู้ชมละครเกาหลี

4. การถอดรหัส

หมายถึง การรับรู้ความหมายและถ่ายทอดความหมายสาร ของกลุ่มผู้ชมละครเกาหลี โดยใช้วิธีการทางสัญวิทยา ได้แก่ ภาพ แสง สี เสียง สัญลักษณ์ และภาษา

5. รหัส

หมายถึง ระบบการให้ความหมายร่วมกันของสมาชิกในกลุ่มสังคมวัฒนธรรมเดียวกัน ด้วยสัญยะ และกฎเกณฑ์ที่ว่าด้วยการใช้และการเชื่อมโยงสัญยะให้สัมพันธ์กับการพัฒนาที่ซับซ้อนในวัฒนธรรม เพื่อให้เกิดความเข้าใจร่วมกันในละครเกาหลี ในที่นี้หมายถึง ภูมิทัศน์ , ภูมิอากาศ , ศิลปะ , ขนบธรรมเนียมประเพณี , กีฬาตามประเพณี และอาหาร

6. ละครเกาหลี

หมายถึง ละครชุดที่นำมาฉายเป็นตอน ๆ ที่ผลิตขึ้นโดยทีมงานต่างประเทศนำเข้าจากประเทศเกาหลีมาเผยแพร่ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ในประเทศไทย ซึ่งสำหรับงานวิจัยครั้งนี้ โดยทำการศึกษาละครเกาหลีที่ได้รับความนิยม 3 เรื่อง

ได้แก่ 1. เรื่อง “แดจังกึม” จำนวน 53 ตอน

2. เรื่อง “สะอูดรักที่ปักใจ” (full house) จำนวน 16 ตอน

3. เรื่อง “รักนี้ชั่วนิรันดร์” (autumn in My Heart) จำนวน 18 ตอน

- 7.กระแสเกาหลีนิยม** หมายถึง ปรากฏการณ์ความนิยมในวัฒนธรรมเกาหลีที่มาจากอิทธิพลของสินค้าวัฒนธรรม ได้แก่ อาหาร การท่องเที่ยว สินค้าด้านบันเทิง สินค้าอุปโภค เป็นต้น
- 8.สินค้าวัฒนธรรม** หมายถึง สินค้าและบริการที่วัฒนธรรมฝังตัวอยู่ในสินค้าหรือบริการนั้น โดยเกิดจากความต้องการซื้อของผู้บริโภคเองและการผลักดันจากพลังเศรษฐกิจของผู้ประกอบการที่นำมาดัดแปลงให้มีคุณค่าหรือเพิ่มคุณค่าทางวัฒนธรรมจนกลายเป็นสินค้าและบริการ ซึ่งราคาจะถูกหรือแพงขึ้นอยู่กับความต้องการซื้อ โดยใช้ละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่อง ตามที่ผู้วิจัยเลือกศึกษา เป็นช่องทางในการเพิ่มคุณค่าหรือดัดแปลงให้วัฒนธรรมกลายเป็นสินค้า ทั้งวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุและวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ
- 9.ประโยชน์ทางธุรกิจ** หมายถึง ผลที่ได้รับจากการเชื่อมโยงระหว่างธุรกิจกับละคร ทำให้เกิดรายได้ ผลกำไร การต่อยอด การขยายสายผลิตภัณฑ์สินค้า เพิ่มช่องทางกระจายผ่านละครเกาหลี ได้แก่ ธุรกิจอาหาร ธุรกิจการท่องเที่ยว ธุรกิจบันเทิง ธุรกิจสินค้าอุปโภค ธุรกิจการศึกษา และธุรกิจการรักษาโรค
- 9.1 ธุรกิจเกี่ยวกับอาหาร** หมายถึง สิ่งที่ปรากฏในละครเกาหลีที่แสดงให้เห็นถึงภาพอาหาร ขั้นตอนการทำอาหาร วัตถุดิบสำหรับการปรุงอาหารที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ
- 9.2 ธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว** หมายถึง สิ่งที่ปรากฏในละครเกาหลีที่แสดงให้เห็นถึงภูมิประเทศ ภูมิอากาศ สิ่งก่อสร้างที่อยู่อาศัย ที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ
- 9.3 ธุรกิจเกี่ยวกับความบันเทิง** หมายถึง สิ่งที่ปรากฏในละครเกาหลีที่แสดงให้เห็นถึงดารานักแสดง เพลงประกอบ ดนตรีประกอบ ที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ
- 9.4 ธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าอุปโภค** หมายถึง สิ่งที่ปรากฏในละครเกาหลีที่แสดงให้เห็นถึงสิ่งของเครื่องใช้อุปโภคต่าง เช่น เครื่องแต่งกาย โทรศัพท์มือถือ ยานพาหนะ คอมพิวเตอร์ เป็นต้นที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ

9.5 ธุรกิจเกี่ยวกับการศึกษา หมายถึง สิ่งที่ปรากฏในละครเกาหลีที่แสดงให้เห็นถึงภาษาเขียน ภาษาสนทนา ของเกาหลีเพื่อการสื่อสาร ที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ

9.6 ธุรกิจเกี่ยวกับการรักษาโรค หมายถึง สิ่งที่ปรากฏในละครเกาหลีที่แสดงให้เห็นถึงวิธีการรักษาโรค ได้แก่ การใช้ยาสมุนไพรและการฝังเข็มเพื่อการรักษาโรค ที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. การศึกษานี้จะทำให้ทราบถึงบริบทของมายาคติที่ปรากฏอยู่ในละครเกาหลีและการถอดรหัสของคนไทยที่ชมละครเกาหลี
2. ทำให้เข้าใจถึงการเชื่อมโยงวัฒนธรรมต่างชาติเข้ากับธุรกิจ
3. เพื่อนำข้อมูลที่ได้รับเป็นแนวทางในการพัฒนาและส่งเสริมวัฒนธรรมไทยในเชิงธุรกิจเพื่อสร้างโอกาสทางธุรกิจในระดับประเทศต่อไป ดังเช่น ประเทศเกาหลีใต้ เป็นต้น

บทที่ 2

ทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่อง “มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีและการสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ” ได้นำแนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อมาเป็นกรอบในการวิจัย ดังนี้

- 2.1 ทฤษฎีทุนวัฒนธรรม
- 2.2 ทฤษฎีมายาคติ (Myth)
- 2.3 ทฤษฎีการบริโภคสัญชยะ
- 2.4 ทฤษฎีการตลาดระหว่างประเทศ
- 2.5 ทฤษฎีกลยุทธ์การสร้างแบรนด์
- 2.6 ทฤษฎีมิติเพศสภาพและสตรีนิยม
- 2.7 แนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรม (Cultural) และวัฒนธรรมของชาวเกาหลี
- 2.8 แนวคิดองค์ประกอบของละครโทรทัศน์
- 2.9 แนวคิดการเล่าเรื่อง
- 2.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ทฤษฎีทุนวัฒนธรรม

รังสรรค์ ธาระพรพันธุ์ (2539 : 10.) อธิบายไว้ว่า ทุนการเงิน (Finance Capital) เป็นเพียงองค์ประกอบส่วนหนึ่งของการบริการ (Service Capital) เพราะภาคการเงิน การธนาคารเป็นเพียงภาคเศรษฐกิจย่อยในภาคบริการทั้งหมด การเติบโตใหญ่ของทุนการเงินจึงบ่งบอกถึงการเติบโตใหญ่ของทุนบริการ “ ในช่วงเวลาแห่งการเปลี่ยนผ่านยุคที่ทุนอุตสาหกรรมเป็นทุนหลักไปสู่ยุคที่ทุนบริการเป็นทุนหลักในระบบทุนนิยมโลกนี้ บริการหลายต่อหลายประเภทกำลังเติบโต โดยที่บริการเหล่านี้มีความเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมบางอุตสาหกรรมแล้วोनัยทางวัฒนธรรมด้วย ทุนที่ใช้ในการผลิตสินค้าและบริการที่มีนัยทางวัฒนธรรมเหล่านี้ เรียกว่า ทุนวัฒนธรรม (Cultural Capital)

ทุนวัฒนธรรมจะเติบโตใหญ่กล้าแข็งได้ ก็โดยการเติบโตของอุตสาหกรรมสินค้าวัฒนธรรม (Culture Product) ในที่นี้ “สินค้าวัฒนธรรม” หมายถึง สินค้าและบริการที่วัฒนธรรมฝังตัวในสินค้าหรือบริการนั้น

ชัยอนันต์ สมุทวณิช (2540: 16) ยังได้นำแนวคิดของ รังสรรค์ หนองพันธ์ มาสรุปเป็นความหมายของทุนวัฒนธรรมให้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่า

“ทุนวัฒนธรรม เกี่ยวโยงกับการเติบโตของอุตสาหกรรมที่ผลิตสินค้าและบริการที่มีมิติทางวัฒนธรรม ทั้งนี้เพราะสินค้าและบริการเหล่านี้มีการฝังตัวของวัฒนธรรม”

ทุนวัฒนธรรมและการฝังตัวของวัฒนธรรม

ดังที่ รังสรรค์ หนองพันธ์ ได้ให้แนวคิดว่า สินค้าวัฒนธรรม คือสินค้าหรือบริการที่มีนัยทางวัฒนธรรมฝังตัวอยู่ ดังนั้นเราจึงต้องให้ความสำคัญกับการศึกษาถึงการฝังตัวของวัฒนธรรมที่ก่อให้เกิดสินค้าทางวัฒนธรรมและทุนทางวัฒนธรรม

สำนักเศรษฐศาสตร์นีโอคลาสสิก (Neo-Classic School) มีแนวคิดที่ว่าด้วย Technological Embodiment ซึ่งแปลว่า การฝังตัวของเทคโนโลยี

เมื่อเราซื้อเครื่องจักร สิ่งที่เราได้มามีใช่แค่ตัวเครื่องจักรซึ่งนำไปใช้ผลิตสินค้าอื่น ๆ เท่านั้น หากยังได้เทคโนโลยีที่ติดมากับเครื่องจักรด้วย เครื่องจักรแต่ละรุ่นแต่ละสมัยมีความทันสมัยทางด้านเทคโนโลยีแตกต่างกัน สำนักเศรษฐศาสตร์กระแสหลักชี้ให้เห็นว่า เทคโนโลยีนั้นฝังอยู่ในตัวเครื่องจักรหรือที่เรียกว่า Embodiment Technology หากต้องการก้าวให้ทันความก้าวหน้าของเทคโนโลยี หนทางหนึ่งก็โดยการก่อให้เกิดการลงทุนใหม่ เพราะโครงการการลงทุนใหม่จะมีการสร้างโรงงานใหม่ ซึ่งทำให้ได้มาซึ่งเทคโนโลยีใหม่ ประเทศที่ไม่สามารถมีโครงการการลงทุนใหม่ นอกจากจะก้าวไม่ทันเทคโนโลยีแล้ว ยังต้องล่าหลังทางเศรษฐกิจในที่สุด (รังสรรค์ หนองพันธ์, แหล่งเดิม: 10)

รังสรรค์ หนองพันธ์ (แหล่งเดิม : 11) ให้แนวคิดว่า Embodiment Technology หรือ Technological Embodiment สามารถนำมาประยุกต์วิเคราะห์วัฒนธรรมและตั้งชื่อว่า Culture Embodiment หรือ Embodiment Culture โดยเสนอแนวคิดไว้ดังนี้

เมื่อเราซื้อสินค้ามาบริโภค สิ่งที่ได้มามีได้มีเฉพาะตัวสินค้านั้นด้วย สินค้าหรือบริการแต่ละประเภทมีนัยเกี่ยวพันกับวัฒนธรรม แต่นัยเกี่ยวกับวัฒนธรรมมีระดับความเข้มข้นไม่เท่ากัน สินค้าหรือบริการบางประเภทอาจมีนัยเกี่ยวกับวัฒนธรรมไม่ชัดเจน แต่บางประเภทมีความชัดเจนยิ่ง

ผัก ผลไม้ และทรัพยากรธรรมชาติมิได้มีนัยทางวัฒนธรรมที่ชัดเจน เพราะล้วนแต่เป็นผลผลิตทางธรรมชาติ แต่อาหารที่ปรุงแต่งโดยมนุษย์มีนัยทางวัฒนธรรมที่แตกต่าง เพราะกระบวนการปรุงอาหารมีเรื่องวัฒนธรรมเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย วัฒนธรรมการกินข้าวแตกต่างจากวัฒนธรรมการกินเนื้อและนมเนย วัฒนธรรมที่แฝงอยู่ในอาหารประเภทข้าวแตกต่างที่แฝงอยู่ในสเต็กในทำนองเดียวกัน ตะเกียบก็สะท้อนวัฒนธรรมที่แตกต่างจากช้อนส้อม

บะหมี่สดมีนัยทางวัฒนธรรมที่แตกต่างจากบะหมี่มาม่า เพราะบะหมี่มาม่ามีนัยเกี่ยวกับวัฒนธรรมอาหารจานด่วน (Fast Food Culture) อยู่ด้วย โดยที่ Fast Food มี Embodiment Culture ต่างจากการบริโภคโต๊ะจีนหรือการบริโภคอาหารแบบญี่ปุ่น การบริโภคอาหารแบบเอเชียตะวันออกไม่มีความเร่งรีบด้านเวลาเหมือน Fast Food

Embodiment Culture หรือ Culture Embodiment เป็นแนวความคิดสำคัญในการทำ ความเข้าใจเกี่ยวกับทุนวัฒนธรรม ทุนวัฒนธรรมจะก่อเกิดและเติบโตได้จำเป็นต้องมีอุตสาหกรรมสินค้าวัฒนธรรม และสินค้าวัฒนธรรมก็มีชื่ออะไรอื่น หากแต่เป็นสินค้าที่ Embodiment Culture

Embodiment Culture ที่แตกต่างกันทำให้สินค้ามีคุณลักษณะที่ต่างกันไป ความแตกต่างด้าน Embodiment Culture จึงทำให้เกิด Product Differentiation ความหลากหลายของผลผลิตช่วยกระตุ้นให้เกิดความต้องการสินค้า คนที่เคยสวมเสื้ออาจอยากลองสวมรองเท้า คนที่เคยกินแต่ข้าวแกงอาจอยากทดลองกินอาหารจานด่วน เช่น แมคโดนัลด์ และคนที่เคยนุ่งผ้าม่วงอาจอยากทดลองนุ่งกางเกงยีนส์ เช่น Wrangler เป็นต้น

วัฒนธรรมเป็นเรื่องของการดำเนินชีวิตตามปกติของมนุษย์ ในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ในสังคมหนึ่งๆ แต่ละสังคมมีจารีต ขนบธรรมเนียม ประเพณีของตนเองรวมตลอดจนระบบความเชื่อและศรัทธา ระบบคุณค่า บรรทัดฐานทางจริยธรรม สันดานของสังคม การละเล่นและกีฬา การแต่งกาย วรรณกรรมและศิลปะ พื้นฐานวัฒนธรรมเหล่านี้มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา หากแต่ค่อยเป็นค่อยไป ในบางกรณีการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมเกิดจากการปะทะกับวัฒนธรรมต่างชาติ และในบางกรณีเกิดจากการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของสังคมเศรษฐกิจ แต่การเติบโตของทุนวัฒนธรรมในประเทศมหาอำนาจสามารถส่งผลกระทบต่อพื้นฐานทางวัฒนธรรมในประเทศอื่นๆ ได้ เพราะวัฒนธรรมที่แฝงอยู่ในตัวสินค้าวัฒนธรรม การเติบโตของสินค้าวัฒนธรรมในประเทศหนึ่งกระทบต่อพื้นฐานทางวัฒนธรรมประเทศอื่นโดยผ่านกลไกการค้าระหว่างประเทศ แต่การค้าระหว่างประเทศมิใช่กลไกเดียวที่ผ่านวัฒนธรรมในยุคสังคมสารสนเทศระหว่างประเทศ ดังเช่น Internet อีกด้วย (รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์, แหล่งเดิม: 12)

วัฒนธรรมในฐานะที่เป็นทุน

ชัยอนันต์ สมุทวณิช (2540 : 20) เสนอแนวคิด วัฒนธรรม คือ ทุน (Culture as Capital) ซึ่งมีนัยสำคัญว่าวัฒนธรรมเป็นทุนชนิดหนึ่งแล้วก็มี การเก็บสะสมทางวัฒนธรรมได้ (Culture Stock) และการเปลี่ยนแปลงในการสั่งสมทางวัฒนธรรม น่าจะถือได้ว่าการเกิดการลงทุนหรือทำให้ทุนเดิม (มรดกทางวัฒนธรรม) สามารถรักษาคุณค่าไว้ ความมั่งคั่งและมั่นคงทางจิตวิญญาณนั้น ความมั่งคั่งทางวัฒนธรรม ซึ่งก็คือจุดมุ่งหมายของความเป็นมนุษย์ วัฒนธรรมที่เป็นทุนของสังคมหนึ่งๆ มีมานานก่อนการปฏิวัติอุตสาหกรรม และไม่สูญสลายหายไปอย่างสิ้นเชิง ไม่สามารถทำลายได้ แม้จะตกอยู่ภายใต้การครอบงำทางอำนาจนับเป็นร้อยๆ ปีแต่ถ้าไม่มีการสืบสานต่อ ขาดความเอาใจใส่สนับสนุนทุนของสังคมนี้อาจจะลดลงและหมดไปในที่สุด คนในสังคมก็จะขาดทุนทางชีวิตที่ทำให้เขามีแนวความคิดที่เห็นว่าวัฒนธรรมคือทุนประเภทหนึ่ง และมีความสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมนี้ ย่อมนำไปสู่การทบทวนความคิดเชิงนโยบายของการมีรายจ่าย เพื่อก่อให้เกิดการลงทุนในกิจกรรมด้านวัฒนธรรมเพราะเมื่อวัฒนธรรมเป็นทุนของสังคม มีเค้าเดิมและมีการรักษาเพิ่มพูนทุนนั้น การที่รัฐจะใช้จ่ายเพื่อเพิ่มพูนทุนเดิม เค้าเดิม ก็เป็นเรื่องที่จำเป็น

ถ้าจะกล่าวให้ชัดเจนลงไปอีกคือวัฒนธรรม ในฐานะที่เป็นทุนหลักของสังคม ย่อมหมายถึงการปรับบทบาทให้วัฒนธรรมพ้นจากการเป็นฝ่ายถูกกระทำ และมีบทบาทรับ ให้เป็นฝ่ายกระทำเต็มตัวและมีบทบาทนำ บทบาทรุก

ยิ่งไปกว่านั้น วัฒนธรรมก็จะไม่เสียเอกลักษณ์กลายเป็นเพียง “สินค้าและบริการ” วัฒนธรรมจะสามารถคงสภาพการเป็นทุนของสังคม (Capital of Society) ไว้ได้ ไม่ต้องหล่อเลี้ยง ขึ้นใหม่ด้วยการปลูกฝังคุณค่า หลังจากทีกระบวนกรทางเศรษฐกิจได้ทำลายเค้าเดิมของสังคมก่อน เน้นสังคมอุตสาหกรรมไปเกือบหมด ดังกรณีของสังคมอเมริกันและสังคมตะวันตกทั่วไป (ชัยอนันต์ สมุทวณิช, แหล่งเดิม : 20) หรืออีกนัยหนึ่ง คือ ทุนทางวัฒนธรรม เป็นทุนที่ไม่มีวันหมด เพราะยิ่งเรานำเอาวัฒนธรรมมาเป็นทุนมากขึ้นเท่าไร วัฒนธรรมอื่น ๆ ที่เคยถูกกลืนหรือเลือนหายไปจากสังคมก็จะได้รับความสนใจขึ้นมาอีกครั้งและกลับมาเป็นทุนให้กับสังคมอีกครั้ง

มุมมองของนักเศรษฐศาสตร์บางท่านอาจมองว่าการลงทุนทางวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ฟุ่มเฟือย แต่ชัยอนันต์ สมุทวณิช(แหล่งเดิม : 22) กลับมองในอีกมุมมองว่า การลงทุนทางวัฒนธรรม มีความหมายกว้างไกลไปกว่าแนวคิดทางเศรษฐศาสตร์ เพราะการลงทุนทางวัฒนธรรมไม่จำเป็นจะต้องเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมในฐานะที่เป็นทุนทางสังคมเสมอไป และอาจเกิดขึ้นก่อนการเติบโตของอุตสาหกรรมก็ได้ การลงทุนทางวัฒนธรรมไม่จำเป็นจะต้องเป็นการผลิตสินค้าและบริการ ซึ่งมีการแลกเปลี่ยนด้วยราคาที่กำหนดโดยกลไกตลาด แต่เป็นการผลิตบริการที่รัฐและผู้มีอำนาจดำเนินการเพื่อวัตถุประสงค์ที่เฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับความพยายามที่จะฉีดป้อนความคิด ความ

เชื่อ คุณค่า เพื่อกล่อมเกลாதองเจ้าหน้าที่ของรัฐและประชาชน เนื่องจากการลงทุนทางวัฒนธรรม มีเป้าหมายต่างไปจากการผลิตสินค้าและบริการเพื่อหวังผลกำไร และไม่เกี่ยวข้องกับการมีราคา แลกเปลี่ยนตามกลไกตลาด

ดังเช่นละครเกาหลี ที่ถ้ามองในเชิงธุรกิจถือว่าเป็นการลงทุนเพื่อมุ่งผลกำไรการขาย ลิขสิทธิ์ละครเป็นตอน ๆ ไปของผู้อำนวยการสร้างละครเรื่องนั้น แต่กลับมีนัยที่ต้องการให้เกิดการ ต่อยอดทางธุรกิจจากละครมากมายเป็นสายธารสินค้าหรือบริการที่ล้นไหลมาพร้อมกลับละครและ ภาพลักษณ์ของประเทศส่งผลต่อการท่องเที่ยวของประเทศ รวมถึงการอนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณี ของประเทศเกาหลีที่ใช้ละครเป็นสื่อในการรณรงค์ทางวัฒนธรรมโดยอาศัยทุนทางวัฒนธรรม

การก่อเกิดและการเติบโตของทุนวัฒนธรรม

คำถามพื้นฐานมีอยู่ว่า ทุนวัฒนธรรมก่อเกิดได้อย่างไร และเหตุใดจึงเติบโตใหญ่จนกำลัง เปลี่ยนโฉมหน้าของระบบทุนนิยมโลก

รังสรรค์ ชนะพรพันธุ์ (แหล่งเดิม : 17) ตอบคำถามข้างต้นด้วยเหตุปัจจัยทั้ง 4 อันได้แก่

1. กระบวนการแปรวัฒนธรรมเป็นสินค้า (Commodification or Commoditization of Culture)
2. กระบวนการพานิชยานวัตกรรม (Commercialization of Culture)
3. กระบวนการเทคโนโลยีนวัตกรรม (Technologization of Culture)
4. กระบวนการโทรทัศน์นวัตกรรม (Televisionnalzation of Culture)

1 .กระบวนการแปรวัฒนธรรมเป็นสินค้า (Commodification or Commoditization of Culture)

กระบวนการแปรสรรพสิ่งเป็นสินค้า นับเป็นเหตุปัจจัยปฐมฐานที่เกื้อกูลการก่อเกิดและการเติบโตของทุนวัฒนธรรม หากวัฒนธรรมมิได้แปรสภาพเป็นสินค้า อุตสาหกรรมสินค้า วัฒนธรรมย่อมมีอากก่อเกิดและทุนวัฒนธรรมย่อมยากที่จะงอกงามได้ แต่เป็นเพราะวัฒนธรรม กลายเป็นสินค้า จึงมีอุตสาหกรรมสินค้าวัฒนธรรม และหน่อทุนวัฒนธรรมค่อย ๆ เติบโต

สิ่งที่เป็นสินค้าจะต้องมีราคา วัฒนธรรมกลายเป็นสินค้าด้วยเหตุที่ว่า วัฒนธรรมจะมี ราคาก็ต่อเมื่อมีความต้องการซื้อ เมื่อความต้องการซื้อมีมากจนคุ้มที่จะมีการผลิต อุตสาหกรรม สินค้าวัฒนธรรมย่อมเกิดขึ้น แต่ความต้องการซื้อมิใช่ปัจจัยเดียวที่ทำให้วัฒนธรรมกลายเป็นสินค้า การ เติบโตใหญ่ของพลังเศรษฐกิจทุนนิยมมีบทบาทในการผลักดันให้กลายเป็นสินค้า เมื่อวัฒนธรรมเข้าสู่ ตลาด พลังตลาดเป็นปัจจัยที่กำหนดราคาของวัฒนธรรม ในระบบเศรษฐกิจทุนนิยม สินค้า

วัฒนธรรมที่ไม่มีความต้องการในตลาด ราคาข่อมตกต่ำสินค้าวัฒนธรรมใดที่มีความต้องการมาก ราคาข่อมถีบตัวสูงขึ้น

แม้ว่ารากฐานทางวัฒนธรรมในสังคมหนึ่งสังคมใดจะมีรากฐานทางประวัติศาสตร์ใน สังคมนั้นแต่วัฒนธรรมก็ต้องปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง เมื่อ ประชาชนมีฐานะทางเศรษฐกิจดีขึ้น แบบแผนการดำรงชีวิต แบบแผนการบริโภค แบบแผนการ พักผ่อนหย่อนใจ รวมตลอดจนแบบแผนการแต่งกายข่อมแปรเปลี่ยนไปด้วย ความต้องการสินค้า วัฒนธรรมประเภทใหม่เกิดขึ้นมาทดแทนสินค้าวัฒนธรรมแบบดั้งเดิม นอกจากนี้ หากยุทธศาสตร์ การพัฒนามีพื้นฐานมาจากระบบทุนนิยมและนโยบายเสรีนิยมเศรษฐกิจ พื้นฐานทางวัฒนธรรม ของระบบทุนนิยม (Capitalistic Culture) ข่อมกระทบต่อวัฒนธรรมที่มีในสังคมนั้น การ เปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้ไม่เพียงกระทบต่อแบบแผนความต้องการสินค้าวัฒนธรรมเท่านั้น หากยังมี ผลกระทบอันลึกล้ำอื่น ๆ อีกด้วย ซึ่งเป็นไปได้ทั้งในแง่บวกและแง่ลบ ในแง่บวกการท่องเที่ยวเชิง อนุรักษ์นอกจากจะแฝงไปด้วยทุนวัฒนธรรมที่เน้นการพัฒนาชุมชนทางด้านเศรษฐกิจ ยังได้ช่วยใน แ่งของการอนุรักษ์และการพัฒนาวัฒนธรรมท้องถิ่นให้แข็งแรง ในส่วนของแง่ลบทุนวัฒนธรรมที่ ก่อให้เกิดเศรษฐกิจที่เฟื่องฟูอาจนำมาซึ่งการนิยมบริโภควัตถุหรือที่เรียกว่า “Consumerism”

2. กระบวนการพานิชยานุวัตร (Commercialization of Culture)

วัฒนธรรมจะกลายเป็นสินค้าได้ไม่เฉพาะแต่จะต้องมีความต้องการหรืออุปสงค์ หากยัง ต้องมีขนาดใหญ่พอสมควร การผลิตสินค้าวัฒนธรรมจึงเกิดขึ้นได้ ข้อสำคัญจะต้องเป็นการผลิตเพื่อ ขาย มิใช่การผลิตเพื่อกินเพื่อใช้ กระบวนการสร้างอุปสงค์จึงต้องมีโยงโยยที่ยังราคาลึกและมีฐานอัน กว้างขวาง

แต่สินค้าวัฒนธรรมจำนวนมากเป็นสินค้าที่มีการผลิตอยู่แล้วในกลุ่มประเทศ อุตสาหกรรมเก่า หรือประเทศมหาอำนาจในปัจจุบัน การขยายตลาดสินค้าวัฒนธรรมไปสู่โลกที่ สามจึงอยู่ที่กระบวนการสร้างอุปสงค์ หากสามารถถล่มเกลาให้ประชาชนในโลกที่สามยอมรับ สินค้าวัฒนธรรมที่ผลิตได้แล้ว อุตสาหกรรมสินค้าวัฒนธรรมข่อมขยายตัว และกลุ่มทุนวัฒนธรรม ข่อมเติบโต อาทิเช่น หากสามารถถล่มเกลาให้ประชาชนในโลกที่สามยอมรับวัฒนธรรม “แดก ค่วน ยัดเร็ว” (Fast Food) ธุรกิจร้านอาหารข่อมขยายตัว หากสามารถถล่มเกลาให้ประชาชน ข่อมรับการเล่นกอล์ฟเป็นวิถีชีวิตใหม่ การจัดการแข่งขันและความนิยมในการเล่นกอล์ฟข่อม ขยายตัวและอุตสาหกรรมอุปกรณ์การเล่นกอล์ฟข่อมเติบโต

กระบวนการพานิชยานุวัตรของวัฒนธรรม นับเป็นเงื่อนไขสำคัญประการหนึ่งของการ ขยายตัวของอุตสาหกรรมสินค้าวัฒนธรรม การโฆษณาและการส่งเสริมการขายมิใช่วิธีที่จะ

ก่อให้เกิดกระบวนการดังกล่าวนี้ การสร้าง “ยี่ห้อ” และการผลิตสินค้าที่มียี่ห้อ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ยี่ห้อระดับโลก (Global Brand) และการกล่อมเกลายให้ผู้บริโภคมีความภักดีต่อยี่ห้อ (Brand Loyalty) นับเป็นปมเงื่อนที่สำคัญยิ่ง นอกจากนี้ การจับตลาดให้ถูกจุดก็เป็นเรื่องสำคัญไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน ดังจะเห็นได้จากการจับตลาดวัยรุ่นในกรณีของสินค้าแฟชั่นและบริการสนทนาการ แม้ในกรณีของ Fast Food โลกกำลังเผชิญกับกระแสแม็กโดนัลด์คานูวัต

ดังเช่นการกล่อมเกลายผู้ที่ชมละครเกาหลีให้เกิดความชื่นชอบในละครเกาหลี ในตัวแสดงชาวเกาหลี และนำไปสู่ความชื่นชอบในความเป็นประเทศเกาหลี จนเกิดการยอมรับวัฒนธรรม ยอมรับสินค้าวัฒนธรรมมากมายที่ฝังตัวอยู่ในละครเกาหลี

3. กระบวนการเทคโนโลยีานวัตกรรม (Technologization of Culture)

การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีก่อให้เกิดผลผลิตใหม่ ซึ่งมีผลกระทบต่อมนุษย์และสังคมในด้านต่างๆ กระบวนการปรับตัวทางเทคโนโลยีจึงมีผลกระทบด้านวัฒนธรรม เพราะทำให้โครงสร้างความต้องการวัฒนธรรมแปรเปลี่ยนไป

ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศ (Information Technology) ซึ่งเป็นหนึ่งในกระบวนการเทคโนโลยีานวัตกรรม ไม่เพียงแต่ช่วยทำให้การถ่ายทอดข่าวสารเป็นไปอย่างรวดเร็ว และสารสนเทศมีความสมบูรณ์มากขึ้นเท่านั้น หากยังเปลี่ยนแปลงแบบแผนพื้นฐานในการสื่อสารของมนุษย์อีกด้วย ยิ่งไปกว่านั้นด้วยความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศ บทบาทและอิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีต่อสังคมมนุษย์ทั้งในการถ่ายทอดกระบวนการทัศนทางความคิดแบบแผนการดำรงชีวิต ระบบคุณค่าและบรรทัดฐานทางจริยธรรมเพิ่มขึ้นจากเดิมเป็นอันมาก

แต่เดิมหากผู้ชมได้รับละครเรื่องใดก็ตาม อาจจะต้องรอจนกว่าจะมีการนำมาฉายซ้ำอีกครั้งโดยทางสถานีโทรทัศน์นั้น ๆ จัดโปรแกรมรายการซ้ำให้ตามคำเรียกร้อง แต่ปัจจุบันเทคโนโลยีทำให้กระบวนการผลิต การออกอากาศละครเป็นไปได้อย่างรวดเร็วและสะดวก มากกว่าเดิม ผู้ชมที่ชื่นชอบละครเรื่องใด สามารถซื้อหาได้อย่างง่ายดายและมีหลากหลายรูปแบบตามความต้องการ จนธุรกิจร้านขายแผ่นวีดีโอซีดี จึงเป็นที่ยอมรับและได้รับความนิยมในปัจจุบัน

4. กระบวนการโทรทัศน์านวัตกรรม (Televisualization of Culture)

ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีโทรคมนาคม ผสมกับความก้าวหน้าของเทคโนโลยีอวกาศ ก่อให้เกิดบริการโทรทัศน์ระหว่างประเทศ ซึ่งขยายตัวอย่างรวดเร็วนับตั้งแต่ทศวรรษ 2510

การขยายตัวของเครือข่ายและบริการโทรทัศน์ระหว่างประเทศมีส่วนเร่งกระบวนการโลกานวัตกรรม บทบาทและอิทธิพลของบริการโทรทัศน์ระหว่างประเทศในการเผยแพร่ข่าวสารข้อมูล

เป็นเรื่องที่ไม่อาจปฏิเสธได้ แต่บทบาทและอิทธิพลที่สำคัญไม่ยิ่งหย่อนกว่า คือ การขัดเกลาทางวัฒนธรรมเพื่อให้ยอมรับวัฒนธรรมของชาติมหาอำนาจ บริการโทรทัศน์ระหว่างประเทศจึงเป็นกลไกสำคัญของกระบวนการสากลนวัตของวัฒนธรรม โทรทัศน์เป็นจักรกลสำคัญในการถ่ายทอดวัฒนธรรมการพักผ่อนหย่อนใจ ระบบคุณค่าและศรัทธา และกระบวนการทัศน์ทางความคิด โทรทัศน์นวัตจึงถือฤกษ์ต่อการเติบโตใหญ่ของทุนวัฒนธรรมอย่างมาก

และด้วยละครเกาหลีที่ผู้วิจัยทำการศึกษานั้น ทำการออกอากาศผ่านทางสถานีโทรทัศน์ (Free TV) ที่ใคร ๆ ก็สามารถเลือกรับชมได้ ถ้าบ้านนั้นมีเครื่องรับสัญญาณโทรทัศน์ ทำให้ละครเกาหลีได้รับความนิยมอย่างกว้างขวางและรวดเร็ว นั่นก็หมายถึงสัญญาณบอกว่าการเผยแพร่วัฒนธรรมเกาหลีไปทั่วถึงทุกบ้านทุกหลังเรือนตามกลไกของกระบวนการโทรทัศน์นวัตอย่างลงตัวและแบบยลที่สุด

การลงทุนทางวัฒนธรรม

ชัยอนันต์ สมุทวณิช(แหล่งเดิม.) ได้อธิบายถึงการลงทุนทางวัฒนธรรมว่าเกี่ยวข้องกับ การให้นิยามศิลปะและวัฒนธรรมอย่างแยกไม่ออก ในอดีตที่ประเทศไทยไม่เคยมีการวางมาตรฐาน การใช้จ่ายด้านวัฒนธรรมสาธารณะ แม้องค์พระมหากษัตริย์เองจะมีพระบรมราชโองบายในการนี้ก็ตาม แต่กรอบความคิดในศตวรรษที่ 19 และ 20 ยังคงแคบ และเน้นไปทางด้านเศรษฐกิจ จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2523 UNESCO จึงได้กำหนดประเภทของศิลปวัฒนธรรมดังนี้

1. มรดกทางวัฒนธรรม
2. ผลผลิตทางการพิมพ์ และวรรณกรรม
3. ดนตรี
4. ศิลปะการแสดง
5. ประดิษฐ์ศิลป์
6. ภาพยนตร์ และการถ่ายภาพ
7. วิทย์ และโทรทัศน์
8. กิจกรรมทางสังคม-วัฒนธรรม
9. กีฬา
10. การอนุรักษ์ภูมิประเทศและธรรมชาติ
11. การบริหารวัฒนธรรม และกิจกรรมทางวัฒนธรรมอื่นๆ

ตามนิยามของนักเศรษฐศาสตร์กระแสหลัก การลงทุน หมายถึง การเปลี่ยนแปลงของทุนคลัง (Capital Stock) ซึ่งมีองค์ประกอบคือ สิ่งก่อสร้าง ครุภัณฑ์ และการเปลี่ยนแปลงของสินค้าคงคลัง ชัยอนันต์ สมุทวณิช (แหล่งเดิม: 16.)

นักเศรษฐศาสตร์มักจะให้ความสนใจต่อบทบาทของกิจกรรมทางวัฒนธรรมที่มีต่อเศรษฐกิจ โดยถือว่า หากศิลปะและวัฒนธรรมเป็นปัจจัยที่สำคัญตัวหนึ่งทางเศรษฐกิจ ดังจะเห็นได้จากความพยายามที่จะเสนอผลลัพธ์ทางปริมาณที่ศิลปวัฒนธรรมมีต่อการสร้างมูลค่าเพิ่มเพื่อป้องกันให้เห็นรายจ่ายที่มีในกิจกรรมทางวัฒนธรรมเป็นรายจ่ายที่ไม่สูญเปล่าหากควรแก่การสนับสนุน (Hummel แปลโดย ชัยวัฒน์ ธีระพันธ์, 2535; อ้างใน ชัยอนันต์ สมุทวณิช, แหล่งเดิม: 17)

ชัยอนันต์ สมุทวณิช ได้อธิบายเพิ่มเติมไว้ว่า ตามความเห็นของนักเศรษฐศาสตร์นั้น รายจ่ายทางวัฒนธรรมมีส่วนช่วยการพัฒนาเศรษฐกิจในสองทาง คือ

1. โดยผ่านทาง การพัฒนา “โครงสร้างพื้นฐานทางสังคม” (Social in structure)
2. โดยผ่านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

วัฒนธรรมมีบทบาทสำคัญในการฉายภาพพจน์ของประเทศให้นานาชาติ ดังนั้น จึงมีประโยชน์ทางการตลาดโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อตลาดการท่องเที่ยว หลายประเทศจึงส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม ทั้งทางด้านการอนุรักษ์และการพัฒนาสถานที่ๆ จะดึงดูดความสนใจจากนักท่องเที่ยวประเทศที่กำลังพัฒนาจำนวนไม่น้อยจึงอาศัยมรดกทางศิลปวัฒนธรรมเป็นเครื่องมือสำคัญในการนำรายได้เข้าสู่ประเทศ ในขณะที่ระบบเศรษฐกิจยังไม่สามารถหาเงินตราต่างประเทศได้

ดังเช่นฉากหรือสถานที่ต่าง ๆ ที่ใช้ถ่ายทำละครเกาหลี นับเป็นการลงทุนทางวัฒนธรรมในรูปแบบของธุรกิจบริการการท่องเที่ยว ที่นำรายได้กลับสู่ประเทศ เพราะมีนักท่องเที่ยวต่างประเทศจำนวนไม่น้อยที่ไปประทับใจละครเกาหลี และมีความสนใจมาเรียนรู้วัฒนธรรมประเพณีเกาหลี ด้วยการจ่ายเงินให้กับทัวร์ตามรอยละครเกาหลีเรื่องของตัวเองขึ้นชอบ

บทบาทของวัฒนธรรมที่มีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจอีกด้านหนึ่ง ได้แก่ การที่ทรัพยากรบุคคลได้สร้างสถาปัตยกรรม ศิลปกรรม ประชามัสมันท์ การโฆษณา ตลอดจนการออกแบบสินค้าอุตสาหกรรม (เช่น ตัวสินค้า หรือกล่องใส่สินค้า) ที่เป็นประโยชน์ทางตรงและทางอ้อมต่อภาคเศรษฐกิจต่างๆ หนึ่งวัฒนธรรมเป็นเครื่องมือเชื่อมสมานคนในสังคมให้มีความผูกพันต่อกัน มีคุณค่า และชนบประเพณีร่วมกัน ดังนั้นวัฒนธรรมจึงเอื้อประโยชน์ต่อการสื่อความคิด (Subhak Siwaraksa, 1992; อ้างใน ชัยอนันต์ สมุทวณิช , แหล่งเดิม :18)

ซึ่งจากเนื้อหาจากแนวคิดเรื่องทุนทางวัฒนธรรม ผู้วิจัยนำมาเป็นกรอบในการวิเคราะห์ตามปัญหานำวิจัย มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีสร้างประโยชน์ธุรกิจได้อย่างไร

และเป็นกรอบแนวทางในการให้ความหมายคำนิยามศัพท์ในบทที่ 1 เพิ่มความเข้าใจในเรื่องการ
 ดัดแปลงและเพิ่มมูลค่าของวัฒนธรรมให้กลายเป็นสินค้าที่มีมูลค่าในระบบการตลาดเพื่อสร้างผล
 กำไรด้วยทุนจากวัฒนธรรม

2.2 ทฤษฎีมายาคติ (Myth)

มายาคติ คือ ระบบของการสร้างความหมาย ดังนั้น มายาคติจึงเป็นส่วนหนึ่งของสัญ
 วิทยา หรือศาสตร์ว่าด้วยสัญญาณ ดังนั้นเพื่อเป็นการทำความเข้าใจแนวคิดเรื่องมายาคติ จึงขอทำ
 ความเข้าใจกับสัญวิทยาในเบื้องต้นก่อน

สัญวิทยา (semiology) พัฒนามาจากคำในภาษากรีก semeion ที่แปลว่า sign ใน
 วรรณคดีของนักทฤษฎีทางด้านสัญวิทยา สัญญาณคือ อะไรก็ได้ที่ก่อให้เกิดความหมายโดยเทียบเคียง
 ให้เห็นถึงความแตกต่างไปจากสิ่งอื่น และคนในสังคมยอมรับหรือเข้าใจ

O'Sullivan (1983) ได้ให้คำจำกัดความว่าสัญวิทยาเป็นการศึกษาเรื่องของสัญญาณ
 (sign) รหัส (code) และวัฒนธรรม ซึ่งเกี่ยวข้องกับการแสดงให้เห็นถึงลักษณะที่สำคัญของสัญญาณ
 และการที่สัญญาณนั้นถูกนำมาใช้ในสังคม โดยมีลักษณะที่สำคัญ 3 ประการ คือ

1. สัญญาณจะต้องมีลักษณะทางกายภาพ
2. สัญญาณจะต้องมีความหมายถึงบางสิ่งบางอย่างนอกเหนือจากตัวของมันเอง
3. สัญญาณจะต้องถูกนำมาใช้ และรับรู้โดยผู้ที่เกี่ยวข้องว่าเป็นสัญญาณ

สัญญาณในฐานะที่เป็นหน่วยพื้นฐานที่สุดของภาษา คือระบบของความสัมพันธ์ที่
 สลับซับซ้อนที่เชื่อมโยงระหว่าง รูปสัญญาณ หรือตัวสื่อ / ตัวหมาย (signifier) กับความหมายสัญญาณ
 หรือความคิดตามรูปสัญญาณต้องการจะสื่อ / ตัวหมายถึง (signified) สองส่วนนี้ประกอบขึ้นมา
 เป็นสัญญาณ

ภาษาศาสตร์ถือได้ว่าเป็นแม่แบบของสัญวิทยา สัญวิทยาได้นำเอาแนวคิดของ
 ภาษาศาสตร์มาประยุกต์เข้ากับปรากฏการณ์ (ตัวบท) ในความเป็นจริงเราพิจารณาตัวบทเหมือน
 ภาษา โดยตัวความสัมพันธ์คือสิ่งที่สำคัญที่สุด

วิธีการหาความรู้ของสำนักโครงสร้างนิยม และสัญวิทยา พัฒนามาจากความคิด
 ทางด้านภาษาศาสตร์เชิงโครงสร้างของ Ferdinand de Saussure ในช่วงต้นศตวรรษที่ 20
 ทำการศึกษาความหมายของการกระทำของมนุษย์ โดยดูที่บทบาท หน้าที่ของการกระทำนั้น ใน
 บริบทของสังคมมากกว่าที่จะเป็นการศึกษาตัวพฤติกรรมโดด ๆ Saussure ได้ชี้ให้เห็นว่า

ความหมายของสรรพสิ่งมิได้ดำรงอยู่ในตัวของสิ่งนั้น แต่อยู่ที่ความสัมพันธ์ของสิ่งนั้นกับสิ่งอื่น ๆ ภายใต้ระบบเดียวกัน เขาได้สร้างความคิดที่ว่า ระบบสังคมต่างหากที่สร้างมนุษย์ สร้างปัจเจกบุคคล ขึ้นมาด้วยการต่อกันย่ำบรรดา ระบบ ระเบียบ กฎเกณฑ์และจารีตปฏิบัติต่าง ๆ ของสังคมไว้ในระดับของจิตไร้สำนึก (unconscious) ของมนุษย์ ดังนั้น หากเข้าใจพฤติกรรมกระทำของมนุษย์ ก็ต้องทำความเข้าใจระบบ ระเบียบ กฎเกณฑ์ และจารีตปฏิบัติในสังคมนั้น ซึ่งเป็นตัวสร้างและกำหนดความหมายให้กับพฤติกรรมและการกระทำนั้น ๆ

Saussure ได้ให้นิยามของสัญวิทยาไว้ว่า “สัญวิทยาเป็นศาสตร์ที่ศึกษาถึงวิถีชีวิตของสัญญาณภายในสังคมที่สัญญาณนั้นถือกำเนิดขึ้นมา รวมทั้งแสวงหากฎที่ควบคุมอยู่เบื้องหลัง” หรือสรุปได้ว่าสัญวิทยาเป็นศาสตร์เกี่ยวข้องกับ

1. สัญญา สัญวิทยาจะศึกษาถึงประเภทต่าง ๆ ของสัญญาณโดยจะสนใจวิธีการสื่อทอดความหมาย (Meaning) ของสัญญาณเหล่านี้ รวมทั้งวิธีการที่สัญญาณเหล่านี้เข้ามาเกี่ยวพันหรือเชื่อมโยงกับผู้ใช้สัญญาณ เพราะถือว่าสัญญาณเป็นผลผลิตทางความคิดของมนุษย์การจะเข้าใจสัญญาณได้จึงจำเป็นต้องเข้าใจตัวมนุษย์ที่สร้างสัญญาณด้วย

2. รหัส / ระบบ เนื่องจากสัญญาณนั้นเกิดขึ้นมาอย่างเป็นระบบ และระบบที่นำเอาสัญญาณมาประกอบเข้าด้วยกัน เราเรียกว่า รหัส ซึ่งมีมากมายหลายประเภท แต่ละประเภทก็มีคุณสมบัติที่แตกต่างกัน

3. วัฒนธรรม ทั้งตัวสัญญาณและรหัสนั้นถูกสร้าง ถูกใช้ และทำงานภายใต้บริบททางวัฒนธรรมแบบหนึ่ง ๆ เท่านั้น หากบริบทเปลี่ยนไป ความหมายของสัญญาณและรหัสก็จะเปลี่ยนแปลงไปด้วย

การสื่อสาร เป็นการรวมเอาเรื่องของระบบสัญญาณกับการวิเคราะห์แบบโครงสร้างนิยมไว้ด้วยกัน หากขาดส่วนใดส่วนหนึ่งก็จะสื่อสารกันไม่ได้ การสื่อสารจะเป็นไปได้นั้นประกอบด้วย การส่งสาร การรับสาร การเข้าใจสารที่ส่ง ผ่านการเข้าใจรหัสที่เป็นตัวกำหนด / กำกับความหมายอีกต่อ ถ้าหากการสื่อสารคือการใส่รหัส (encode) แล้ว การเข้าใจรหัส / การรับสารก็คือการถอดรหัส (decode) นั่นเอง ดังนั้นหัวใจของการสื่อสารจึงอยู่ที่เรื่องของรหัส ส่วนสาระสำคัญของสิ่งที่เรียกว่ารหัสในทฤษฎีการสื่อสารจะประกอบไปด้วย

(1) รหัสต้องมีมาก่อนผู้ส่งสารและก่อนข้อความที่สื่อ เพราะรหัสเป็นตัวกำหนดว่าจะส่งสารอย่างไร ส่วนคนรับสารก็ต้องเรียนรู้ ทำความเข้าใจรหัสดังกล่าว จึงจะรับสารได้หรือเข้าใจสารที่ส่งมา

(2) รหัสเป็นอิสระจากข้อความที่ส่ง การสื่อสารมิใช่เป็นการส่งข้อความ แต่เป็นการส่งสัญญาณภายใต้การกำกับของรหัสชุดหนึ่งเท่านั้น

(3) รหัสเป็นอิสระจากผู้ส่งสาร และเป็นตัวกำกับว่าผู้ส่งสารจะต้องส่งอย่างไร พุดอย่างไร ผู้รับจึงจะรู้เรื่อง

เนื่องจากสัญวิทยาให้ความสนใจกับความหมายที่บรรจุอยู่ในสัญณะ Roland Barthes ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับความหมายตรงและความหมายแฝงที่อยู่ในกระบวนการสื่อสาร

1. การตีความหมายตรงหรือความหมายโดยอรรถ (denotation) เป็นการตีความหมายที่เข้าใจตามตัวอักษรหรือเป็นความหมายขั้นแรก มักเป็นที่เข้าใจตรงกันโดยส่วนใหญ่ เป็นความหมายของสัญณะที่ถูกประกอบสร้างขึ้นอย่างเป็นภววิสัย (objective) มีลักษณะที่เป็นสากล คือ อ้างอิงขึ้นมาโดยไม่ต้องมีการประเมินคุณค่าตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจนที่สุด คือ ความหมายที่ระบุในพจนานุกรม

2. การตีความหมายโดยนัย (connotation) หรืออาจเรียกว่าความหมายแฝง อธิบายถึงปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นเมื่อสัญณะกระทบกับความรู้สึกรหรืออารมณ์ของผู้ใช้สารและค่านิยมในวัฒนธรรมของเขา ความหมายในขั้นที่สองนี้ เป็นความหมายทางอ้อมที่เกิดจากข้อตกลงของกลุ่มหรือเกิดจากประสบการณ์เฉพาะบุคคลเป็นความหมายที่ถูกประกอบสร้างอย่างเป็นอัตวิสัย (subjective) ไม่ว่าจะป็นในระดับบุคคลหรือในระดับสังคมและความหมายแฝงจะเปลี่ยนแปลงไปตามวัฒนธรรมในการรับสาร

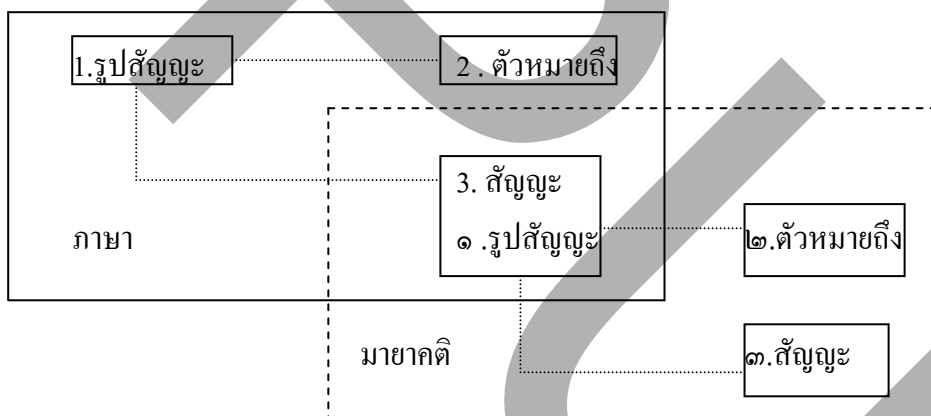
ในทุกสัญณะจะประกอบด้วยความหมายทั้งสองควบคู่กันไปเสมอ แต่ในสัญณะแต่ละประเภทอาจมีสัดส่วนของความหมายตรงและความหมายแฝงมากน้อยต่างกัน โดยปกติความหมายตรงนั้นจะห่อหุ้มความหมายแฝงเอาไว้ และนำเสนอออกไปราวกับว่าความหมายแฝงนั้นเป็นเรื่องที่เป็นธรรมชาติ (Natural) ทำให้ผู้ใช้สัญณะหลงลืมลักษณะอัตวิสัยเชิงส่วนตัวหรือเชิงสังคมของความหมายแฝงไป

Barthes ได้กล่าวไว้ว่า “ทันทีที่มีสังคมเกิดขึ้น การใช้วัตถุสิ่งของต่าง ๆ ในสังคม ตัวมันเองก็ถูกทำกลายเป็นสัญณะไป” (“ as soon as there is a society , every usage is converted into a sign of itself .” Barthes, 1967:41) แต่คนโดยทั่วไปมักมองข้ามความหมายในระดับที่สอง (the second-level signification) กล่าวคือ มองข้ามหรือไม่เห็นความหมายในระดับที่วัตถุต่าง ๆ มีฐานะเป็นสัญณะ หรือถูกทำให้กลายเป็นสัญณะ มีบทบาท / หน้าที่ ในเชิงสัญณะ (sign function) ไปมองเห็นแต่ฐานะการเป็นวัตถุ สิ่งของเพื่อการใช้สอยแคบ ๆ ของสิ่งเหล่านั้นเท่านั้น (a non-signifying object) Barthes เรียกกระบวนการในการเปลี่ยนแปลง ลดทอน ปกปิดอำพราง บิดเบือนฐานะการเป็นสัญณะของสรรพสิ่งในสังคมให้กลายเป็นเรื่องของ “ธรรมชาติ” เป็นสิ่งปกติธรรมดา หรือเป็นสิ่งที่บทบาท / หน้าที่ในเชิงประโยชน์ใช้สอยแคบ ๆ ในสังคมว่า “กระบวนการสร้างมายาคติ” (mythology) และเรียกสิ่งที่เป็นผลลัพธ์ / ผลผลิตของกระบวนการนี้ว่า “มายาคติ” (myth / alibi

/doxa) หรือความคิด / ความเชื่อที่คนส่วนใหญ่ในสังคมยอมรับโดยไม่ตั้งคำถาม และเป็นความคิด / ความเชื่อ ที่สอดคล้องกับระบบอำนาจที่ดำรงอยู่ในสังคมในขณะนั้น

จากบทความหลายชิ้นเกี่ยวกับ “Myth today” โดย Barthes ได้บอกว่า “เรื่องราวของมายาคติ ในสังคมที่ทันสมัยซึ่งเต็มไปด้วยความรู้ทางวิทยาศาสตร์ ก็ยังมีมายาคติอยู่มากมาย ความหมายของคำว่ามายาคตินั้น มิได้หมายความว่า ความหมายดังกล่าวจะต้องเป็นเรื่องไม่จริง แต่ทว่าคำว่า “Myth today” นี้เกิดขึ้นเนื่องจากการทำหน้าที่ที่ยังคงเหมือนกับมายาคติในอดีต คือการให้คำอธิบายต่าง ๆ เกี่ยวกับโลกแก่เรา

Barthes ได้อธิบายว่า หลังจากที่ความหมายแฝงตัวแรกถูกสร้างขึ้นมา ความหมายนั้นก็ จะกลายเป็นรูปสัญลักษณ์แล้วสร้างความหมายแฝงตัวที่สองต่อไปเรื่อย ๆ เป็นสายโซ่แห่งความหมาย (chain of meaning) ดังเช่น ความหมายในชั้นแรกนั้น อาจเป็นการตีความเนื่องมาจากประสบการณ์ของแต่ละบุคคล (subjective experience) แต่สำหรับความหมายแฝงระดับที่สองหรือที่เรียกว่า มายาคติ นั้นเป็นการตีความที่ผูกใส่ความหมายในระดับสังคม

ภาพที่ 2.1 แผนภูมิ แสดงให้เห็นระดับของมายาคติ

Barthes มองว่าลักษณะการทำงานของมายาคติไม่ต่างจากเรื่องของสัญลักษณ์ในระบบภาษาจะต่างก็เพียงว่า สัญลักษณ์ในระบบภาษา ถูกแปร / เปลี่ยนรูปสัญลักษณ์ในระบบมายาคติ คือทำหน้าที่ สร้าง/สื่อความหมายได้เลย ไม่ต้องการผสมระหว่างรูปสัญลักษณ์กับความหมายเหมือนอย่างในระบบของภาษา ในระบบของมายาคติ สิ่งต่าง ๆ ในสังคมจะถูกลดทอนลงมาเป็นวัตถุดิบที่ระบบมายาคติจะใช้ในการสื่อความหมาย

ความหมายและนิยามของแนวคิดมายาคติ (Myth)

คำว่า “Myth” นั้น (John Fiske , 1990) มีความหมายเดิมว่า เป็นเรื่องเล่าซึ่งสังคม / วัฒนธรรมใช้ในการอธิบายหรือใช้ในการทำความเข้าใจความเป็นจริงหรือธรรมชาติในแง่มุมต่าง ๆ มายาคติในสังคมโบราณมักเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับเทพเจ้า ทำให้คนมักเข้าใจว่า มายาคติเป็นเรื่องโบราณ ในสังคมสมัยใหม่ไม่มีมายาคติแล้ว ซึ่งในเรื่องนี้ Barthes ได้นำเสนอว่า มายาคติก็คือ วิธีคิดของสังคมหรือวัฒนธรรมเกี่ยวกับบางสิ่งบางอย่าง เป็นวิธีการประมวลความคิด (conceptualization) หรือทำความเข้าใจกับสิ่งนั้น ในสังคมสมัยใหม่จึงยังมีมายาคติอยู่มากมาย เช่น มายาคติเรื่องเพศ อำนาจ ชนชาติ

มายาคติเป็นระบบ ระเบียบ และรูปแบบวิธีการสร้างความหมายแบบหนึ่ง (“a mode of signification, a form) ที่ขึ้นกับเงื่อนไขทางประวัติศาสตร์เฉพาะชุดหนึ่ง มีขีดจำกัดของการใช้ และมีกระบวนการทำให้เกิดการยอมรับของสังคมในวงกว้าง

หรืออาจนิยาม มายาคติ (วรรณพิมล อังคศิริสรพร , 2544) ได้ว่า หมายถึงการสื่อความหมายด้วยคติความเชื่อทางวัฒนธรรม ซึ่งถูกกลบเกลื่อนให้เป็นที่รับรู้เสมือนว่าเป็นธรรมชาติ หรืออาจกล่าวได้ว่า เป็นกระบวนการของการลวงให้หลงอย่างหนึ่ง แต่ก็มิได้หมายความว่า มายาคติเป็นการโกหกหลอกลวงแบบปั้นน้ำเป็นตัว หรือการโฆษณาชวนเชื่อที่บิดเบือนข้อเท็จจริง มายาคตินั้นมิได้ปิดบังอำพรางสิ่งใดทั้งสิ้น ทุกอย่างปรากฏอยู่ต่อหน้าต่อตาเราอย่างเปิดเผย แต่เราต่างหากที่คุ้นเคยกับมันเสียจนไม่ทันสังเกตว่ามันเป็นสิ่งประกอบสร้างทางวัฒนธรรม หลงคิดไปว่าค่านิยมที่ยึดถืออยู่นั้นเป็นธรรมชาติ หรือเป็นไปตามสามัญสำนึก

ในทุกส่วนเสี้ยวของสังคมยุคปัจจุบัน เรายังสามารถพบเห็นมายาคติได้ทั่วไปเพียงแต่ว่า มายาคติ มีการแปลงตนเอง วาทะของมายาคตินั้นไม่จำเป็นว่าจะต้องเกาะอิงอยู่กับภาษาเหมือนกับคำพูดทั่วไป มายาคติสามารถแฝงอยู่ในวัตถุและปรากฏการณ์มากมาย เงื่อนไขที่จะทำให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดกลายเป็นมายาคติ คือการที่สังคมหรือวัฒนธรรมนั้นเข้าไปยุ่งเกี่ยวแทรกแซง โดยหยิบยื่นความหมายคุณค่าต่าง ๆ นานา (ทั้งในด้านดีและด้านร้าย) ให้แก่สิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น Barthes เชื่อว่า ทุกสิ่งสามารถกลายเป็นมายาคติได้ทั้งสิ้น เพราะความสามารถในการสร้างความหมายของมนุษย์ มายาคติเป็นผลผลิตจากสังคมและวัฒนธรรมของคนกลุ่มหนึ่ง ชนชั้นหนึ่งหรือหลายกลุ่มหลายชนชั้น มายาคติสัมพันธ์กับการเมือง เศรษฐกิจและสังคมอย่างแน่นแฟ้น ในฐานะเป็นบริบททางประวัติศาสตร์ที่กำหนดการดำรงอยู่ของมัน มายาคติมีที่ไปที่ไปท่ามกลางความเปลี่ยนแปลง ไม่มีมายาคติใดผูกขึ้นมาได้เองจากธรรมชาติ

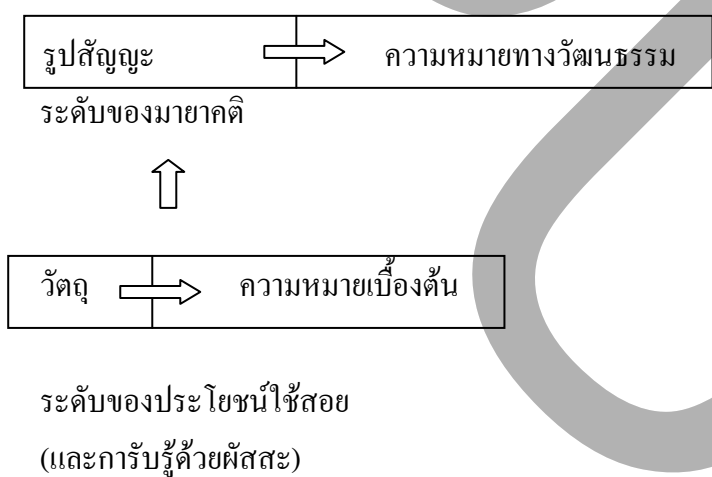
คนเราทุกคนคุ้นเคยอยู่กับมายาคติ เพราะมายาคติมากมายปรากฏให้เราเห็นต่อหน้า เช่น มายาคติเกี่ยวกับเพศหญิงว่า เป็นเพศที่อ่อนแอ หรือเป็นเพศที่เข้าใจยาก มายาคติเกี่ยวกับเพศชายว่า ถูกผู้ชายต้องร้องไห้ไม่เป็น เป็นต้น แต่ด้วยความที่เราคุ้นเคย จนไม่ได้สังเกตว่า จริง ๆ แล้ว มายาคตินั้นเป็นสิ่งประกอบสร้างทางวัฒนธรรม คนส่วนมากกลับคิดไปว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นธรรมชาติ ปราศจากการสร้างหรือการปรุงแต่งใด ๆ ประกอบด้วยหลักของเหตุและผล หรือเป็นไปตามสามัญสำนึก และด้วยความรู้สึกรู้สึกที่ว่าเป็นธรรมชาตินี้เอง จึงทำให้คนเราสามารถรับเอามายาคติต่าง ๆ ได้โดยง่าย และถ่ายทอดต่อ ๆ กันไป โดยมิได้รู้สึกถึงความ เป็นมายาคติของสิ่งเหล่านั้น ดังเช่นในสังคมไทยปัจจุบัน มายาคติอย่างหนึ่งที่ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน โดยเฉพาะในสื่อโฆษณา คือมายาคติเกี่ยวกับความขาว ผลิตภัณฑ์ประทิ่น โฉมจำนวนไม่น้อยในท้องตลาด ได้แสดงให้เห็นว่าความขาวมิใช่เป็นเพียงแค่ความขาว หรือมีความหมายเพียงแค่ความสวยงามเท่านั้น แต่กลับบรรจุไปด้วยความหมายต่าง ๆ มากมาย เช่น ความขาวคือความสำเร็จ ทั้งหน้าที่การงาน ความรัก สถานะในสังคม การเป็นที่ยอมรับ ฯลฯ ในที่สุดแล้วคือการแสดงให้เห็นถึงมายาคติในเรื่องเชื้อชาติที่ว่า ผิวขาวคือกลุ่มชนที่ฉลาดที่สุด มีความเจริญ มีความเป็นอารยะ มากกว่าคนผิวเหลืองและคนผิวดำ

Barthes ได้อธิบายถึงมายาคติและลักษณะการทำงานของมายาคติ ผ่านทางรูปในนิตยสาร Paris Match โดยรูปดังกล่าวเป็นรูปทหารหนุ่ม ผิวดำ ในเครื่องแบบของทหารฝรั่งเศส จ้องมองไปยังธงชาติฝรั่งเศส รูปภาพนี้เป็นสัญลักษณ์ ความหมายของรูปนี้ (ความหมายโดยตัวของมันเองของรูปภาพ และที่มาของอำนาจของมันเอง) คือ ฝรั่งเศส เป็นจักรวรรดิที่ทุกชนชาติ (ทุกสีผิวและทุกสถานที่) จะต้องจงรักภักดี ในระดับที่ 2 ของความหมายของรูปสัญลักษณ์นี้ (signifier) ทหารผิวดำ แสดงความเคารพธงชาติฝรั่งเศส ซึ่งแสดงให้เห็นการดำรงอยู่ของแนวคิดเรื่องชนชาติ เชื้อชาติ ลัทธิอาณานิคม และจักรวรรดินิยม ในที่สุดแล้ว ตัวหมายถึง (signified) จะซ่อนอยู่ภายใต้สัญลักษณ์ ในที่นี้รูปภาพได้สื่อว่า ฝรั่งเศสเป็นจักรวรรดิที่มีเสรีภาพ ความเสมอภาคและภราดรภาพ หรืออย่างน้อยก็ความเกริกเกียรติของเหล่าทหาร

ระบบความหมายของ Barthes อธิบายระบบข้อมูลที่ฝังแน่นอยู่กับการเล่าเรื่องในกรณีนี้ ตัวสัญลักษณ์ก็คือรูปถ่าย ภาพเน้นที่รายละเอียดของเหตุการณ์ที่เป็นจริงทางภววิสัย ตัวหมายถึง คือสารเกี่ยวกับสังคมและการเมือง รูปถ่ายนี้ตีพิมพ์ในนิตยสาร (หรือบนหน้าหนังสือพิมพ์ หรือผ่านสื่อโทรทัศน์) ซึ่งสอดคล้องกับสารทางการเมือง การเลือกของบรรณาธิการ ที่เลือกรูปนี้ขึ้นมาจากรูปจำนวนมากมายานั้น ไม่ได้ขึ้นกับคุณค่าทางสุนทรียะ หรือ องค์ประกอบของภาพ แต่ขึ้นกับคุณค่าทางมายาคติ การส่งผลต่อกันและกันของสัญลักษณ์ รูปสัญลักษณ์ และตัวหมายถึงที่บรรจุอยู่ในรูปสัญลักษณ์ เดิมด้วยความหมาย มันคือมายาคติ ที่ขึ้นกับระดับของการส่งผลซึ่งกันและกันที่เกิดขึ้น และตัวสัญลักษณ์ที่อยู่อย่างโดดเดี่ยวนั้นจะถูกครอบงำโดยความหมายทางวัฒนธรรมและสาร ในเวลานั้น

มันจะไม่ใช้สิ่งที่ไม่มีพิษ ไม่มีภัยและปราศจากค่านิยม แต่เต็มไปด้วยคำบรรยายด้านการเมือง จักรวรรดิ ชนชาติ และความจงรักภักดี (Tom Koch , 1990)

อย่างไรก็ดีถึงแม้ว่ามายาคติจะเป็นผลผลิตของประวัติศาสตร์ แต่วิธีการวิเคราะห์ โดยทั่วไปก็ไม่สามารถแสดงให้เห็นการทำงานของมายาคติได้อย่างชัดเจน เนื่องจากมายาคติมี ตรรกะภายใน (internal logic) ซึ่งได้แก่ตรรกะการสื่อความหมาย ดังนั้นจึงต้องอาศัยศาสตร์ที่ เชี่ยวชาญด้านแนวการสื่อความหมายมากที่สุดนั่นก็คือ สัญวิทยา แนวทางที่ Barthes ใช้วิเคราะห์ มายาคตินี้อยู่ในแนวทางของสัญวิทยาเชิงโครงสร้าง (structural semiology) โดยได้เสนอว่าหน่วย สื่อความหมายแต่ละหน่วยมิได้มีตัวตนอยู่ได้โดยลำพังโดด ๆ แต่อาศัยความสัมพันธ์โยงใยระหว่าง กันซึ่งประกอบเป็น โครงสร้างขององค์รวม จึงทำให้แต่ละหน่วยมีค่าสื่อความหมายขึ้นมาได้ ดังนั้น กระบวนการสื่อความหมายจึงอิงอยู่กับเครือข่ายความสัมพันธ์กันเองของหน่วยทั้งหมด มายาคติ เป็นการสื่อความหมายทางวัฒนธรรมนั่นก็คือ คนในสังคมได้สวมใส่ความหมายทางวัฒนธรรมทับ ลงไปบนวัตถุบนความหมายเบื้องต้นต่าง ๆ หรืออาจกล่าวได้ว่า มายาคติเป็นกระบวนการสื่อ ความหมายที่อาศัย “การเข้าไปยึดครอง”(appropriation) ในเบื้องต้นนั้นแม้ว่าวัตถุต่าง ๆ จะมีความ แตกต่างหลากหลายเพียงใดก็ตาม แต่เมื่อถูกจับยึด โดยมายาคติแล้ว ก็จะถูกทอนให้เหลือเป็นเพียง รูปสัญลักษณ์เพื่อสื่อถึงสิ่งอื่นเสมอ

ภาพที่ 2.2 แผนภูมิ แสดงการทำงานของมายาคติ

มายาคติคาบเกี่ยวกับความหมายเบื้องต้นเชิงผัสสะหรือประโยชน์ใช้สอย ส่วนในอีก ด้านหนึ่งนั้น มายาคติสื่อความหมายทางสังคมและวัฒนธรรมของกลุ่มคนและชนชั้น ซึ่งเกี่ยวพัน กับอุดมการณ์ในความหมายวงกว้าง และใช้ความหมายเบื้องต้นกลบเกลื่อนความหมายทางสังคม

และวัฒนธรรมให้เลดูเหมือนธรรมชาติ มายาคติแปรรูปประวัติศาสตร์ให้กลายเป็นธรรมชาติ เราจึงเข้าใจได้ว่าผู้เสพ มายาคติ จึงแลเห็นทั้งเจตนาและความหมายของมายาคติ ที่เจาะจงสื่อมาสู่เขาโดยไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นการมุงมอมเมาเอาประโยชน์ ดันตออันเป็นที่มาของมายาคตินั้นแจ่มแจ้งชัดเจน แต่เพราะมายาคติถูกจับตรึงไว้ในความเป็นธรรมชาติ ผู้เสพจึงไม่รับรู้ว่ามันเป็นเรื่องเจตนา แต่คิดไปเองว่าเป็นเรื่องของเหตุและผล

คุณสมบัติมายาคติ

1. มายาคติมีลักษณะที่เคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงเป็นพลวัต (dynamism) ความหมายในระดับของมายาคติ จะเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาเพื่อตอบสนองความต้องการของคนบางกลุ่มหรือความต้องการทางวัฒนธรรม เช่น เมื่อกล่าวถึงคำว่าโบราณ เดิมที่เป็นยุคที่เน้นการพัฒนา มาก ๆ อาจมีความรู้สึกในเชิงลบ ความเก่า คร่ำคร่า ไม่มีคุณค่า แต่เมื่อเวลาผ่านไปสังคมเลยแสวงหาจุดยืนใหม่ ย้อนกลับไปหาสิ่งเดิม ๆ คำว่า โบราณ ก็มีความหมายที่เปลี่ยนไป เป็นไปในเชิงบวกมากขึ้น จนกลายเป็นของที่มีค่า เช่นสินค้าที่มีการเดิมคำว่า “โบราณ” เข้าไป จะทำให้ดูเป็นสินค้าที่มีการตกทอด ความเป็นมา มีค่า ควรแก่การซื้อหา ซึ่งอาจมีความหมายรวมถึงเหมาะสมกับวิถีชีวิต สภาพความเป็นอยู่ของผู้คนในปัจจุบันมากที่สุด

2. ที่ใดที่มีมายาคติ ที่นั่นย่อมมี counter-myth ปรากฏอยู่ในวัฒนธรรมย่อย ๆ เสมอ counter-myth ยกตัวอย่างเช่น ในช่วงที่มีการนำเสนอเกี่ยวกับปรากฏการณ์บั้งไฟพญานาค บนพื้นฐานของสังคมไทย ที่มีความเชื่อเกี่ยวกับพญานาคมาเป็นเวลานานก็มีการนำเสนอ ชุดความคิดอีกชุดหนึ่งออกตามสื่อต่าง ๆ ว่าเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดจากปรากฏการณ์ธรรมชาติหรือเป็นฝีมือมนุษย์ โดยหาเหตุผลคำอธิบายต่าง ๆ มาประกอบ นอกจากนี้แล้ว ยังมีแนวคิดในสัตววิทยาที่จำเป็นต่อการนำมาประกอบการวิจัยดังนี้

แนวคิดเรื่องมายาคติข้างต้นนี้ เป็นแนวคิดหลักที่ผู้วิจัยนำมาเป็นแนวทางการศึกษา ซึ่งผู้วิจัยจะนำมากำหนดทิศทางการศึกษาวิเคราะห์ตามปัญหาวิจัย โดยนำมาเป็นแนวทางในการให้ความหมายคำนิยามศัพท์ในบทที่ 1 การสร้างเครื่องมือในการเก็บข้อมูลเป็นตารางบันทึกข้อมูลดังกล่าว และ เพื่อเป็นกรอบในการวิเคราะห์ในบทที่ 4 ตอนที่ 2 ในการวิเคราะห์เนื้อหาละคร เกาหลีทั้ง 3 เรื่อง ในการทำความเข้าใจในเรื่องที่จะศึกษาคือมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี และบทที่ 4 ตอนที่ 4 ในการวิเคราะห์มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละคร เกาหลีสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ รวมถึงการสรุปผลการวิจัยในบทที่ 5 อีกด้วย

2.3 ทฤษฎีการบริโภคสัญลักษณ์

ในทฤษฎีเศรษฐศาสตร์การเมืองดั้งเดิม เคยให้ความสำคัญกับ สินค้า ในฐานะที่เป็น ผลผลิตรูปธรรมของแรงงาน แต่ทว่า สินค้า ในระบบทุนนิยมมีบทบาทหน้าที่ที่สำคัญหลายประการ คือ พรางตาให้ผู้ซื้อไม่เห็นแรงงานที่แฝงตัวอยู่ในสินค้า หากเห็นแต่ราคา สินค้าก่อให้เกิดมูลค่า แลกเปลี่ยนในตลาดของสินค้า แต่ ซอง โบคิริยาร์ด (Jean Baudrillard) ได้ขยายคำนิยามและหน้าที่ ของสินค้าออกไปใน โลกแห่งวัฒนธรรมและการแลกเปลี่ยนเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Exchange) (กาญจนา แก้วเทพ, 2541, 2544)

คำนิยามของสินค้า ในทัศนะของโบคิริยาร์ด จึงมีลักษณะเป็นวัตถุที่มองเห็นได้ชัดเจน ที่สุดของวัฒนธรรม เป็นวัตถุธรรมในแต่ละวัฒนธรรม จะมีรูปแบบเฉพาะๆ ในการสร้างรูปแบบ สินค้า และสินค้าคือสื่อที่ผ่านการแสดงออกทางวัฒนธรรมของมนุษย์ เพราะสินค้ามีความสัมพันธ์ กับผู้ใช้ เนื่องจากคนในแต่ละวัฒนธรรมที่มีคุณลักษณะทางเพศ อายุชนชั้น อาชีพ ฯลฯ จะนำเอา คุณลักษณะส่วนตัวของตนเองเข้าไปสัมพันธ์กับสินค้า มุมมองนี้เป็นมุมมองจากปัจเจกบุคคลผู้ใช้ สินค้า ส่วนการเลือกใช้และเลือกซื้อสินค้านั้น จะรับใช้กฎเกณฑ์ทางวัฒนธรรมของมนุษย์ซึ่ง หมายความว่าคนในชนชั้นใดจะบริโภคสินค้าแบบใด ก็ต้องเป็นไปตามกฎเกณฑ์ทางวัฒนธรรมของ สังคมนั้น ในทำนองตรงกันข้ามแบบแผนของการบริโภคสินค้านั้นก็กลายเป็นกลไกในการธำรง รักษากฎเกณฑ์ทางวัฒนธรรมไปพร้อมๆ กัน เพราะสมาชิกกลุ่มใหม่จะเรียนรู้กฎเกณฑ์ทาง วัฒนธรรมจากเรื่องการบริโภคสินค้านี้เอง มุมมองนี้เป็นมุมมองจากระเบียบของสังคม

หากพิจารณาสินค้าในแง่มุมมองของโลกแห่งวัฒนธรรมดังกล่าว ก็อาจแบ่งประเภทของ สินค้าออกเป็น 2 ชนิด คือสินค้าแบบต่างๆ ไป และสินค้าทางวัฒนธรรม (Cultural Commodity) ซึ่ง ตัวอย่างของสินค้าประเภทหลังนี้ได้แก่สินค้าที่เป็นผลผลิตจากงานสื่อมวลชน ซึ่งมีเอกลักษณ์ที่ แตกต่างไปจากสินค้าธรรมดา คือ สินค้าตัวหนึ่งเมื่อใช้หมดไป มูลค่าของสินค้าก็หมดไปด้วย แต่ ทว่าผลจากการดูโฆษณาสินค้านี้ดังกล่าว แม้ดูจบไปแล้ว แต่ทว่ามูลค่าทางสัญลักษณ์หรือ ผลกระทบจากโฆษณาดังกล่าวยังคงติดตรึงอยู่ในจิตใจของผู้ชม เป็นผลกระทบระดับจิตวิญญาณที่ เรียกว่า Spiritual Commodity อีกประการหนึ่งคือ สินค้าโดยทั่วไปนั้น เมื่อใช้แล้วจะจบสิ้นในตัวเอง หากแต่สินค้าจากสื่อหนึ่งจะทำหน้าที่เป็นสะพานเชื่อมโยงไปถึงสินค้าประเภทอื่นๆ

จากพื้นฐานแนวคิดของนักทฤษฎีสัญญาวิทยา โลกแห่งความเป็นจริงที่เป็นอยู่นั้น (given) จะยังไม่มีมีความหมายอะไร (meaning) จนกว่าจะมีผู้กำหนดความหมายหรือมีกลไกกำหนด

ความหมายให้ บรรดาสินค้าต่างๆ ที่ล้อมวลชนไม่ว่าจะเป็น โฆษณา ภาพแฟชั่น ละคร ข่าว โครงการประชาสัมพันธ์ณรงค์ ฯลฯ จึงล้วนแต่เป็นเครื่องมือในการแปรเปลี่ยนความหมายจาก “โลกที่เป็นอยู่” มาสู่ “สินค้า” ทั้งสิ้น โดยเฉพาะเครื่องมือประเภทโฆษณานั้นจะเป็นกลไกสำคัญในการนำเอาสินค้าบริโภคและโลกทางวัฒนธรรมมารวมอยู่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ทั้งนี้เพราะการโฆษณาในยุคปัจจุบันนั้น มักไม่ค่อยกล่าวถึง “ตัวสินค้าที่จะขาย” เท่าใดนั้น แต่จะกล่าวถึง “ผู้ที่จะใช้สินค้า” นั้นมากกว่า

ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างคนกับสินค้า มี 2 ระดับ ระดับแรกเป็นความสัมพันธ์ในแง่การใช้ประโยชน์ (Utility) หรือการให้ความพึงพอใจเพราะสามารถตอบสนองความต้องการทางกายภาพแบบพื้นฐานทั่วไปได้ เช่น เราซื้อเสื้อกันหนาวและผ้าพันคอมาใช้เมื่อฤดูหนาวมาถึง ส่วนความสัมพันธ์ระดับสอง เป็นความสัมพันธ์ในเชิงสัญลักษณ์ เช่น เมื่อเราเลือกซื้อเสื้อกันหนาวและผ้าพันคอนั้น เราอาจไม่คิดถึงแค่ประโยชน์ใช้สอยเท่านั้น หากแต่เราอาจจะคิดว่าผ้าพันคอแบบไหนจะดูมี class ดี เป็นยี่ห้อที่มี brand name หรือ no name และในหลายกรณี แม้ว่าอากาศยังไม่หนาวเลย แต่เราก็อาจจะเอาผ้าพันคอมาใช้แล้ว เพราะต้องการอวดยี่ห้อของสินค้า ปรัชญาการณีนี้นี้เป็นความสัมพันธ์กับสินค้าในเชิงสัญลักษณ์แทบทั้งสิ้น และมักจะเป็นปรัชญาการณีนี้นี่เป็นตัวแทนส่วนใหญ่ของความสัมพันธ์ระหว่างคนกับวัตถุภายใต้เงื่อนไขทางสังคมที่การผลิตสินค้าอยู่ในระดับเกินพอแล้ว ทำให้ตรรกะในการใช้สินค้านั้นไม่ได้เป็นตรรกะแห่งการใช้ประโยชน์ (Logic of Utility) หากแต่เป็นตรรกะแห่งความแตกต่าง (Logic of Difference) กล่าวคือใช้สินค้าเพราะเป็นสัญลักษณ์ที่ทำให้เรามีเอกลักษณ์ที่แตกต่างไปจากคนอื่น ๆ ไม่ว่าจะในความเป็นจริง จะต่างจริงๆ หรือไม่ก็ตาม

โบดริยาร์ดได้อธิบายต่อไปว่า ภายใต้สังคมบริโภคและสังคมแห่งสัญลักษณ์นี้ ก่อนที่ตัวสินค้าจะถูกบริโภค ตัวสินค้านั้นจะต้องเปลี่ยนเป็น “สัญลักษณ์” เสียก่อน การเปลี่ยนตัวสินค้าให้กลายเป็นสัญลักษณ์แบบต่างๆ นั้น มีรหัสต่างๆ มากมายไม่ว่าจะเป็นการหีบห่อ การกำหนดราคา การวางจำหน่าย การวางในร้านประเภทต่างๆ การโฆษณา ซึ่งโบดริยาร์ดกล่าวว่า รหัสในการแปลงสินค้าให้กลายเป็นสัญลักษณ์นั้น เป็นรหัสที่มีลำดับชั้นอย่างมาก ทั้งนี้เพื่อให้สินค้าต่างๆ ทำหน้าที่เป็นสื่อทางวัฒนธรรมเพื่อแสดงเสถียรภาพและเกียรติยศ (Status & Prestige) ของผู้ใช้ รหัสของการจัดระเบียบลำดับชั้นของสินค้าจึงสอดคล้องกับโครงสร้างลำดับชั้นของสังคม คนในสังคมจึงรู้ตำแหน่งที่ของตัวเองในโครงสร้างสังคมได้จากลำดับชั้นของสินค้าที่เขากิน ใช้อยู่นั่นเอง หรือการบริโภคสินค้านั้นเองที่เป็นกลไกที่ธำรงรักษาโครงสร้างทางชนชั้นของสังคม

เพราะฉะนั้นในการบริโภคนั้น บุคคลจึงไม่ได้บริโภคแต่ “ตัววัตถุ” เท่านั้น แต่ได้บริโภค “สัญญาะ” ไปพร้อมๆ กันเสมอ ด้วยการที่สินค้าแปรสภาพไปเป็นสัญญาะนี้ ทำให้มนุษย์สามารถบริโภคได้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด ทั้งนี้เพราะมนุษย์จะไม่บริโภคเพียงเพราะความต้องการทางวัตถุอีกต่อไปแล้ว หากแต่จะบริโภคเพราะ ความต้องการทางสัญญาะ ซึ่งเป็นความต้องการที่ไร้ขอบเขตไร้จินตนาการ

จากแนวคิดดังกล่าว ทำให้เห็นว่า การบริโภคไม่ได้เป็นการบริโภคเฉพาะตัวสินค้าเท่านั้น แต่เป็นการบริโภคสัญญาะไปพร้อมๆ กันด้วย เพื่อตอบสนองความต้องการทั้งด้านอารมณ์สุนทรียะ และอัตลักษณ์ ซึ่งความหมายของมายาคติทางวัฒนธรรมในละครเกาหลี เกิดจากการสร้างความหมายของละครนั้น ก็เพื่อที่จะใช้ความหมายในการตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคทางด้าน อารมณ์ ค่านิยมต่างๆ ในสังคม ผู้วิจัยได้นำเอาทฤษฎีการบริโภคสัญญาะนี้ มาใช้เพื่ออธิบายถึงการถอดรหัสความหมายมายาคติทางวัฒนธรรมของผู้ชมละครเกาหลี ซึ่งแนวคิดดังกล่าวเพิ่มความความเข้าใจเรื่องสัญญาะ ที่ถูกแปลงสภาพเพื่อการบริโภค ทำให้เห็นภาพชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยผู้วิจัยจะนำแนวคิดดังกล่าวมาเป็นกรอบและแนวทางในการวิเคราะห์เรื่องการถอดรหัสของผู้ชมละครเกาหลีเป็นอย่างไรในบทที่ 4 และใช้ในเป็นกรอบแนวคิดในการเขียนสรุปงานวิจัยในบทที่ 5 ต่อไป

2.4 ทฤษฎีการตลาดระหว่างประเทศ

โลกการตลาดปัจจุบันเปิดกว้างสำหรับทุกธุรกิจในทุกมุมโลก ย่อโลกให้เป็นเมือง ๆ หนึ่งแห่งสงครามการตลาด หลายประเทศต่างให้ความสนใจในการทำธุรกิจข้ามประเทศ องค์กรบริหารในหลายๆประเทศต่างก็ต้องการสร้างรากฐานความมั่นคงให้กับประเทศของตน วงจรการค้าในชีวิตของเราในปัจจุบันเต็มไปด้วยสินค้าวัฒนธรรมจากทั่วโลก ในเวลานี้เราอาจจะนั่งทำงานด้วยคอมพิวเตอร์ที่ผลิตในไต้หวัน ดื่มกาแฟที่นำเข้าจากอเมริกาใต้ โตะทำงานที่มาจากเดนมาร์ก สวมใส่เสื้อแฟชั่นสั่งตรงมาจากปารีส ขับขี่รถยนต์ที่นำเข้าจากญี่ปุ่น หรือแม้กระทั่งกีฬาโปรด ก็เป็นกีฬาที่ถ่ายทอดสดมาจากทั่วทุกมุมโลก อาจจะเรียกได้ว่ายุคนี้คือยุคการตลาดโลก (Global Marketing) (ศศิวิมล สุขบท, 2545)

การตลาดระหว่างประเทศเป็นเรื่องที่น่าสนใจและมีความสำคัญต่อธุรกิจ เนื่องจากการตลาดระหว่างประเทศได้รวมเอาความเป็นศาสตร์และศิลป์ในการดำเนินธุรกิจเข้าไปในศาสตร์

สาขาอื่นด้วย เช่น การเศรษฐกิจ มานุษยวิทยา วัฒนธรรม ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ภาษานิติศาสตร์ สถิติ ประชากรศาสตร์ และด้านอื่น ๆ ทั้งหมดนี้อาจนำมาผสมผสานกันเพื่อช่วยให้เราทำการสำรวจตลาดระดับโลกได้อย่างสัมฤทธิ์ผล

การตลาดระหว่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็น ถ้าเราพิจารณาในระดับประเทศแล้วจะเห็นได้ว่าในปัจจุบันการอยู่โดดเดี่ยวทางด้านเศรษฐกิจเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ การพลาดโอกาสที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในการค้าหรือการดำเนินธุรกิจตลาดระดับโลกจะทำให้ความสามารถทางเศรษฐกิจของประเทศเสื่อมลงและพลเมืองของประเทศดังกล่าวจะมีมาตรฐานการครองชีพต่ำลง อย่างไรก็ตามก็ตามกิจกรรมการตลาดระหว่างประเทศที่สัมฤทธิ์ผลจะค้าประกันได้ว่าคุณภาพของชีวิตของพลเมืองและสังคมดีขึ้น รวมถึงเป็นไปได้ตามที่คนทั้งหลายหวังไว้คือทำให้การอยู่ร่วมกันในโลกสงบสุข

กล่าวอีกนัยหนึ่ง การตลาดระหว่างประเทศเป็นกระบวนการในการวางแผนและสร้างการติดต่อซื้อขายข้ามพรมแดนซึ่งเกี่ยวข้องกับการแลกเปลี่ยน โดยรูปแบบเริ่มต้นมักเป็นการส่งออก (Exporting) การขายใบอนุญาต (Licensing) งานร่วมเลี้ยง (Joint venture) ตลอดจนการซื้อกิจการแต่เพียงผู้เดียว (Wholly owned acquisitions) และจบลงที่การทำสัญญาการบริหาร (Management contracts) เนื่องจากการติดต่อซื้อขายเกิดขึ้นข้ามพรมแดนของแต่ละประเทศ จะสังเกตเห็นว่านักการตลาดระหว่างประเทศต้องคอบอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมมหภาคและข้อจำกัดต่างๆ มากมาย เช่นระบบการเมือง ข้อจำกัดทางกฎหมาย บรรทัดฐานทางวัฒนธรรม และสถานการณ์ทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกันภายในประเทศ จากความยุ่งยากสลับซับซ้อนและความแตกต่างในการดำเนินธุรกิจดังกล่าว เป็นเหตุให้น่าคิดว่าทำไมบริษัทมากมายจึงยังต้องการทำการตลาดระหว่างประเทศ คำตอบก็คือ การค้าระหว่างประเทศมีสิ่งจูงใจซึ่งเป็นเหมือนแรงผลักดัน (Forces) ทำให้ให้นักธุรกิจสนใจในการทำการค้าข้ามพรมแดน (อดุลย์ และ คลยา จาตุรงกกุล, 2546)

ปัจจัยผลักดันให้ธุรกิจมีส่วนเกี่ยวข้องกับการตลาดระหว่างประเทศ

พลังประการแรก คือความต้องการของตลาด (Market Needs) ที่มีอยู่มากกว่าความต้องการภายในของประเทศและมีอยู่ในหลายประเทศ การตลาดระหว่างประเทศนั้นทำเพื่อตอบสนองความต้องการเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม โดยมากในการตลาดระหว่างประเทศนั้น ความต้องการมักถูกสร้างให้มีขึ้นโดยใช้การส่งเสริมการตลาด การโฆษณาที่มุ่งการจูงใจโดยมีการปรับแต่งให้สอดคล้องกับความต้องการของวัฒนธรรมเฉพาะของแต่ละประเทศ การตลาดของเพชร De Beers เป็นตัวอย่างที่ดี บริษัทส่งเสริมการตลาดเพชรเพื่อให้ใช้สำหรับงานหมั้นในญี่ปุ่นซึ่งปกติการหมั้นด้วยเพชรไม่ใช่ประเพณีของญี่ปุ่น ปฏิบัติการเช่นนี้เป็นการชี้ให้เห็นประโยชน์

ความจริงที่ว่า อารมณ์ที่ห้อมล้อมงานหมั้นเป็นเรื่องที่เป็น “สากล” (Universal) และสามารถสร้างความต้องการใหม่สำหรับเพชรขึ้นมาได้ นั่นก็คือการฉลองงานหมั้นด้วยแหวนเพชร

พลังประการที่สอง คือเทคโนโลยี ซึ่งเป็นปัจจัยแห่งความเป็นสากล เป็นปัจจัยที่มีรูปแบบมาตรฐานเดียวกันและไม่ผันแปรเมื่อข้ามพรมแดนของประเทศ ทุกคนมีความใฝ่ฝันอยากเป็นเจ้าของเทคโนโลยีที่ทันสมัย ไร้พรมแดนวัฒนธรรม วัฒนธรรมจะเข้ามาเกี่ยวข้องก็ต่อเมื่อมีการนำเอาเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้เท่านั้น ถ้าบริษัทรู้วิธีการจัดการกับเทคโนโลยีในประเทศหนึ่ง บริษัทก็จะมีประสบการณ์และสามารถถ่ายโอนความชำนาญไปใช้กับประเทศอื่นๆ ได้

พลังประการที่สาม คือการประหยัดต้นทุนอันเนื่องมาจากขนาดการผลิตหรือการตลาด(Economies of Scale) ในการจำหน่ายสินค้าแก่ตลาดที่มีอาณาเขตนอกเหนือจากตลาดในประเทศไทย ซึ่งสามารถทำให้ลดต้นทุนการวิจัย วิศวกรรม การออกแบบ โฆษณาและการผลิตได้

นอกจากนี้การสื่อสารที่ถูกปฏิวัติใหม่หมดด้วยการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (Information Technology) ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมเผยแพร่ไปทั่วโลกทำให้ทุกคนต้องการสินค้าที่ผลิตใหม่ล่าสุด การเปลี่ยนแปลงของข่าวสารทำให้เกิดการสื่อสารไร้พรมแดนและทำให้เกิดมีสื่อระดับโลกอีกด้วย ลูกค้านี่อยู่ในทุก ๆ ประเทศต่างก็สามารถเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์จากต่างประเทศ

อาจกล่าวได้โดยย่อว่า การตลาดระหว่างประเทศเป็นกระบวนการวางแผนและทำการค้าขายข้ามพรมแดนของประเทศ เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนจนบรรลุถึงวัตถุประสงค์ของบุคคลและองค์กร การตลาดระหว่างประเทศเริ่มต้นจากการค้าด้วยการนำเข้า-ส่งออกไปจนถึงการออกไปอนุญาต งามร่วมเสี่ยงบริษัทในเครือที่มีเจ้าของคนเดียว รวมทั้งการปฏิบัติงานแบบเบ็ดเสร็จ (Turnkey operations)

โอกาสใหม่ ๆ ทางการตลาดท่ามกลางความไม่แน่นอนเกิดขึ้นมากมาย บริษัทมีโอกาสลงทุนในระดับโลกได้ ซึ่งผลก็คือ อุตสาหกรรมทั่วไปมีการเปลี่ยนแปลงทำเลที่ตั้ง ความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านในระดับธุรกิจระหว่างประเทศและฐานการผลิตมีการโยกย้าย (Crossourcing) เพื่อให้เกิดการผลิตมีประสิทธิภาพสูงขึ้น จนผู้บริหาร โภค ผู้นำสภาพแรงงาน ผู้วางนโยบาย และแม้แต่ตัวบริษัทเอง บางครั้งก็ยังไม่อาจบอกได้ว่าผลิตภัณฑ์นั้นผลิตจากที่ไหน ธุรกิจได้เล็งเห็นว่าตนมิใช่กำลังแข่งขันกันแต่เฉพาะตลาดภายในประเทศ แต่ต้องแข่งขันกันในตลาดโลก การค้าโลกเป็นการเพิ่มพูนตัวเชื่อมตลาด เทคโนโลยีและมาตรฐานการครองชีพดีขึ้น ซึ่งส่งผลกระทบต่อการวางแผนนโยบายภายในประเทศอย่างมาก

สิ่งที่เป็นตัวเชื่อมทั้งโลกเข้าไว้ด้วยกัน (Global linkages) การค้าโลกเป็นสิ่งที่เชื่อมทั้งโลก ได้แก่ ประเทศ สถาบัน และบุคคลต่าง ๆ เข้าหากัน

การสื่อสารเป็นอีกปัจจัยที่ทำหน้าที่เป็นสะพานเชื่อมประเทศต่างๆ เข้าด้วยกัน ทั้งนี้อาจเป็นไปในรูปของเพลง ดนตรี หรือรายการต่าง ๆ ที่แพร่ภาพทางสถานีโทรทัศน์ ในปัจจุบันผลิตภัณฑ์ใหม่ใช้สิ่งจูงใจที่เป็นสากลเพื่อก่อให้เกิดกิจกรรมที่คล้ายคลึงกันทั่วโลก เช่น การสวมกางเกงยีนส์ การรับประทาน KFC Pizza Hut การขนส่งช่วยให้บุคคลที่อยู่ในแต่ละประเทศเดินทางมาพบกันได้สะดวกมากขึ้น แรงกดดันทางวัฒนธรรมที่เหมือนกันก่อให้เกิดเหตุการณ์ทางสังคมและพฤติกรรมคล้าย ๆ กันทั่วโลก เช่น ครอบครัวยุคใหม่ในปัจจุบันต้องพึ่งรายได้จากทั้งฝ่ายชายและฝ่ายหญิง ซึ่งก็นำไปสู่การบริโภคที่เพิ่มขึ้น

และผลกระทบของนโยบายภายในประเทศ (Domestic policy repercussions) ผลกระทบจากการเชื่อมโยงกันทางด้านเศรษฐกิจของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว การแยกกิจกรรมทางเศรษฐกิจภายในประเทศออกจากสถานการณ์ตลาดระหว่างประเทศนั้นทำได้ยาก การตัดสินใจต้องคำนึงถึงอิทธิพลต่าง ๆ จากต่างประเทศ และพยายามปรับเปลี่ยนการผลิตสู่กิจการที่เกี่ยวข้องกับอำนาจและกระแสของการตลาดระดับโลก ดังตัวอย่างต่อไปนี้แสดงให้เห็นถึงการปรับตัวจากอิทธิพลการค้าโลก

- ที่ดินส่วนใหญ่ที่เป็นไร่นาที่ผลิตสินค้าเพื่อการส่งออก
- โรงงานอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ผลิตเพื่อการส่งออก
- เครื่องรับโทรทัศน์ส่วนมากเกิดจากการนำเข้า
- การท่องเที่ยวและเดินทางเป็นแหล่งรายได้อันดับหนึ่งและทำให้เงินตราต่างประเทศไหลเข้าสู่ประเทศ

จากเศรษฐกิจทั่วโลกมีการผสมผสานกันมากขึ้น เห็นได้ว่าบริษัทข้ามชาติมีการลงทุนในหลายประเทศ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการผสมผสานในแต่ละบุคคลที่มาจากต่างเชื้อชาติและวัฒนธรรม ซึ่งในปัจจุบัน เศรษฐกิจได้เปลี่ยนจากการเจริญเติบโต จากเดิมที่เริ่มต้นขึ้นที่ทวีปยุโรปมาสู่อเมริกา และทวีปเอเชียในท้ายที่สุด และในแถบทวีปเอเชียถือได้ว่าเป็นภูมิภาคที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมมาก (บรรจง อมรชีวิน : 2547)

ดังเช่นประเทศเกาหลีที่ดำเนินกิจกรรมธุรกิจข้ามประเทศ ด้วยแผนการรุกเชิงธุรกิจอย่างแยบยลที่นำเอาวัฒนธรรมมาแปรเป็นสินค้าเพื่อการค้าระหว่างประเทศ

วัฒนธรรมกับการค้าระหว่างประเทศ (The Impact of Culture on International Trade)

แม้ว่าแต่ละประเทศจะมีความแตกต่างกันในทางวัฒนธรรม แต่เมื่อความเจริญทางการสื่อสารมีมากขึ้น ทำให้การติดต่อแลกเปลี่ยนข่าวสารระหว่างประเทศมีประสิทธิภาพมากขึ้น ทำให้มีแนวโน้มที่จะมีการผสมผสานและถ่ายทอดวัฒนธรรมระหว่างแต่ละประเทศมากขึ้น จนในบางเรื่องอาจจะเป็นวัฒนธรรมสากล (Global Culture) เช่น การแต่งกายด้วยชุดสากล เป็นต้น การถ่ายทอดวัฒนธรรมของประเทศหนึ่งไปสู่อีกประเทศหนึ่ง โดยส่วนใหญ่แล้วมักจะถ่ายทอดจากประเทศที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยีสูงกว่าไปสู่ประเทศที่ด้อยกว่า การถ่ายทอดวัฒนธรรมเหล่านี้ส่วนใหญ่เกิดขึ้นจากธุรกิจระหว่างประเทศไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบของผลิตภัณฑ์ การโฆษณา และการเข้าไปบริหารงานในประเทศต่างๆ จากบุคลากรของสำนักงานใหญ่ อย่างเช่น สหรัฐอเมริกานับเป็นประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยี ทำให้วัฒนธรรมอเมริกันเผยแพร่ไปทั่วโลกมากกว่าวัฒนธรรมของประเทศใด ๆ การถ่ายทอดวัฒนธรรมโดยตรงที่จะเห็นได้ชัดเจนที่สุด ได้แก่ เพลง ภาพยนตร์ และละครโทรทัศน์ จากรายงานของนิตยสารฟอร์จูน ในช่วงเดือนธันวาคม ค.ศ. 1990 ได้ชี้ให้เห็นว่าธุรกิจเพลงของสหรัฐเติบโตถึงปีละ 20,000 ล้านบาท ในจำนวนนี้กว่าร้อยละ 70 มาจากตลาดต่างประเทศ

สำหรับประเทศไทยนั้นการรับวัฒนธรรมผ่านทางสื่อบันเทิงจะมีได้สูง โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่น ทั้งนี้ เนื่องจากประเทศไทยเป็นสังคมที่มีการปรับตัวเข้ากับสิ่งใหม่ได้ง่าย และไม่ค่อยได้ยึดมั่นถือมั่นในสิ่งใด ๆ อย่างแนบแน่นเหมือนบางสังคมเช่น อินเดียหรือสังคมมุสลิม และโดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มวัยรุ่นซึ่งอยู่ในวัยที่กำลังเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ จะยิ่งรับวัฒนธรรมจากต่างประเทศผ่านทางสื่อบันเทิงได้ง่ายมาก ตัวอย่างของการถ่ายทอดวัฒนธรรมผ่านสื่อบันเทิง ได้แก่ การที่ผู้สร้างหนังละครเลียนแบบต่างประเทศ ทำให้บางครั้งมีฉากที่มีการกอดหรือจูบกันในที่สาธารณะ วัฒนธรรมดังกล่าวเป็นสิ่งปกติในประเทศทางตะวันตก แต่เป็นสิ่งที่บรรพบุรุษไทยไม่ยอมรับ แต่ปัจจุบันเราก็พบฉากดังกล่าวในภาพยนตร์หรือละครไทยโดยทั่วไป พฤติกรรมของหนุ่มสาวจึงเปิดกว้างกว่าเดิม หรือจะเห็นการผสมผสานการเรียนรู้วัฒนธรรมใหม่ๆ เข้ากับวิถีชีวิตดั้งเดิม เช่น ละครไทยที่นำเสนอทางสื่อโทรทัศน์หลายเรื่องหลายฉากที่เราจะได้เห็นพระเอกไต่สูทหนึ่งรับประทานอาหารเช้าแบบอเมริกัน ที่บ้านซึ่งเป็นวัฒนธรรมตะวันตก แต่มีคนรับใช้อยู่ใกล้ ๆ เป็นพฤติกรรมแบบไทยรุ่นก่อน ๆ ซึ่งผู้สร้างได้ผสมผสานของใหม่กับของเก่าเข้าด้วยกันซึ่งห่างจากความเป็นจริงของชีวิตไทยส่วนใหญ่มาก แต่ก็ยังเป็นสิ่งที่เสริมสร้างจินตนาการให้กับหลายคนที่อาจมีผลต่อการทำงานและการดำเนินชีวิตในอนาคต และย่อมมีผลต่อการเลือกใช้สินค้าต่างๆ ด้วย (ชนงกรณ์ กุลทลบุตร : 2546)

วัฒนธรรมกับพฤติกรรมผู้บริโภค (Culture and Consumer Behavior)

พฤติกรรมของผู้บริโภคสินค้าในแต่ละประเทศอาจแตกต่างกันนั้น อาจเกิดจากพื้นฐานทางวัฒนธรรม ปัจจัยทางเศรษฐกิจ ปัจจัยทางกายภาพเช่นลักษณะของพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ เป็นต้น ชนงกรณ์ กุลทลบุตร (2546) ได้เสนอแนวทางที่ควรพิจารณาในส่วนที่เกี่ยวกับพฤติกรรมผู้บริโภคในต่างประเทศต่อผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ดังนี้

1. **ศึกษาข้อมูลพื้นฐานของประเทศ (Country profile)** หมายถึง การศึกษาสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสภาพภูมิศาสตร์ สังคมและวัฒนธรรมต่าง ๆ ของประเทศที่จะนำเสนอผลิตภัณฑ์ สภาพภูมิศาสตร์จะเกี่ยวข้องทั้งในแง่ลักษณะทางกายภาพของประเทศว่าเป็นที่ราบ ภูเขา หรือชายทะเล รวมทั้งอุณหภูมิ สิ่งเหล่านี้อาจจะมีผลโดยตรงหรือโดยอ้อมต่อสินค้าแต่ละชนิดซึ่งอาจไม่เหมือนกัน

2. **ศึกษาสภาวะทางการตลาดของสินค้าชนิดนั้น ๆ** การศึกษาสภาพการณ์ดังกล่าวจะทำให้ทราบพฤติกรรมของผู้บริโภคในภาพรวม ทั้งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมประเพณีและจากปัจจัยอื่นเช่นปัจจัยทางเศรษฐกิจ การศึกษาดังกล่าววิธีที่ดีวิธีหนึ่ง ได้แก่ การศึกษาจากคู่แข่งและการตอบสนองของผู้บริโภค ผลการศึกษาที่ได้จะทำให้สามารถแยกได้ว่าพฤติกรรมของผู้บริโภคในส่วนใดที่เกิดจากวัฒนธรรม ส่วนใดที่เกิดจากปัจจัยอื่น ๆ ปัจจัยทางวัฒนธรรมเป็นปัจจัยที่มีความเป็นนามธรรมสูงพิจารณายาก ส่วนปัจจัยอื่นเช่นสถานการณ์ทางเศรษฐกิจเป็นปัจจัยที่วัดได้เช่นเมื่อเศรษฐกิจของประเทศขยายตัวผู้บริโภคก็จะซื้อสินค้ามากขึ้น ผู้วิเคราะห์จึงต้องใช้วิจารณญาณที่ละเอียดรอบคอบ

3. **ศึกษาแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมและรูปแบบการดำเนินชีวิตของประชาชน** สิ่งที่ทำให้องค์กรธุรกิจมีความแตกต่างกันได้แก่ ความสามารถในการคาดการณ์สภาพการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต วัฒนธรรมและรูปแบบการดำเนินชีวิตก็เช่นเดียวกัน การศึกษาจากสถานการณ์ปัจจุบันจะทำให้มีข้อมูลพฤติกรรมผู้บริโภคที่เกิดจากปัจจัยต่าง ๆ ในปัจจุบัน อย่างไรก็ตามเมื่อปัจจัยต่างๆ มีการเปลี่ยนแปลงไป วัฒนธรรมและรูปแบบการดำรงชีวิตของผู้บริโภคอาจมีการเปลี่ยนแปลงไปได้เช่นกัน การเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นอาจกระทบต่อพฤติกรรมในการเลือกซื้อสินค้าชนิดต่างๆ แตกต่างกันไป

4. **กำหนดทิศทางของการพัฒนาและนำเสนอผลิตภัณฑ์ผู้บริโภคจากข้อมูลสามข้อข้างต้น** ทำให้กิจการสามารถกำหนดทิศทางการพัฒนาและนำเสนอผลิตภัณฑ์ผู้บริโภคได้อย่างมีประสิทธิภาพและได้เปรียบคู่แข่งขึ้น ทั้งนี้เพราะผลิตภัณฑ์หลายชนิดการปรับเปลี่ยนรูปแบบอาจ

ต้องใช้ต้นทุนสูง ใช้เวลาและทรัพยากรต่าง ๆ มาก การกำหนดทิศทางที่แม่นยำแต่แรกจะช่วยให้ธุรกิจสามารถนำเสนอผลิตภัณฑ์สู่ผู้บริโภคได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปแล้ววัฒนธรรมจะเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญเป็นอย่างยิ่งผู้บริหารธุรกิจระหว่างประเทศจะต้องให้ความสำคัญ เนื่องจากวัฒนธรรมเป็นปัจจัยพื้นฐานที่ส่งผลทั้งในด้านการทำงานร่วมกันระหว่างผู้บริหารกับพนักงาน และความเข้าใจที่จะมีต่อพฤติกรรมของผู้บริโภคในประเทศต่างๆ ทำให้สามารถพัฒนาผลิตภัณฑ์ออกสู่ตลาดได้อย่างมีประสิทธิภาพ ความไม่เข้าใจในเรื่องของความแตกต่างทางวัฒนธรรมจะก่อให้เกิดปัญหาได้ตั้งแต่ปัญหาเล็ก ๆ จนถึงปัญหาในระดับรุนแรง นอกจากนี้ปัญหาเล็ก ๆ ที่ก่อให้เกิดความไม่พอใจ อาจเป็นปัญหาใหญ่ในองค์กรแต่ไม่เปิดเผยชัดเจนได้ เช่น การต่อต้านเจียบ ๆ การแก่งแย่งชิงงานล่าช้าจนถึงการก่อกวนแก่งแย่งต่าง ๆ ซึ่งอาจส่งผลที่เมื่อวัดเป็นตัวเงินแล้วมีปริมาณสูง

ซึ่งละครเกาหลีก็ถือได้ว่าเป็นเครื่องมือทางการตลาดชิ้นใหม่ในการทำการค้าระหว่างประเทศน่าสนใจและควรใส่ใจมากที่สุดขณะนี้ ถ้าจะเปรียบละครเกาหลีเป็นสินค้าวัฒนธรรมชิ้นใหญ่ซึ่งในขณะนี้เริ่มเกิดสายผลิตภัณฑ์ (Product line) มากมายรอจ่อคิวเข้ามาฉกฉวยโอกาสทางการค้า ด้วยผลงานการผลิตจากบริษัทแม่ กับการลงทุนที่คุ้มค่างกับผลกำไรที่จะได้รับ ความประทับใจในละครก่อให้เกิดความต้องการมากมายจากผู้บริโภค ที่เห็นได้ชัดก็คือสินค้าวัฒนธรรมที่ผู้บริโภคยอมจ่ายแม้ราคาจะแพงมากเพียงใด สินค้าพวกนี้จะแข่งตัวมากับละคร รวมถึงธุรกิจต่างๆ มากมายที่อาศัยกระแสนิยมเกาหลีเข้ามาครอบงำเงินตรากับสู่ประเทศเกาหลี ได้แก่ ธุรกิจทัวร์ ธุรกิจความงาม ธุรกิจเครื่องใช้อุปโภค (เครื่องใช้ไฟฟ้าต่างๆ) ธุรกิจอุปกรณ์การสื่อสาร เป็นต้น โดยแนวคิดเรื่องการตลาดระหว่างประเทศนี้ ผู้วิจัยเลือกนำมาใช้เป็นแนวทางในการศึกษาการสร้างประโยชน์ทางธุรกิจผ่านทางละครเกาหลี

2.5 ทฤษฎีกลยุทธ์การสร้างแบรนด์

สำนักงานพาณิชย์จังหวัดสมุทรสงคราม(2550) อธิบายเกี่ยวกับ *กลยุทธ์การสร้างแบรนด์และวัฒนธรรมตรา* ว่า สิ่งที่น่าสนใจคือการตลาดกล่าวถึงกันมาก และผู้บริโภคต่างให้ความสำคัญกันมากขึ้นเรื่อย ๆ ในยุคนี้ก็คือเรื่องของการสร้างหรือทำแบรนด์ ที่เรียกกันสั้น ๆ ว่า Branding ซึ่งไม่ใช่เรื่องแปลกเพราะว่าตลาดส่วนใหญ่อยู่ในสภาพอิ่มตัว ผู้บริโภคมีแบรนด์(ตรา หรือยี่ห้อ) ให้เลือกมากมาย ทั้งตัวเลือกทางตรง เช่น Competing Brands ต่าง ๆ และตัวเลือกทางอ้อม เช่น Substituted Products ที่มีอยู่มากมายในท้องตลาด รวมทั้ง Global Brands (ยี่ห้อสินค้าต่างประเทศ) ต่าง ๆ ที่ทยอยกันเข้ามาเจาะตลาดในประเทศและถล่ม Local Brands (ยี่ห้อสินค้าภายใน) อย่าง

ยี่ห้อ เช่น Starbuck, McDonald's และ KFC เป็นต้น ทำให้คนไทยรุ่นใหม่ต้องยอมควักเงินเพิ่มขึ้น 4 ถึง 5 เท่า เพื่อซื้อกาแฟมีชื่อ อย่าง Starbuck หรือไก่ย่างอย่าง KFC ในขณะที่สามารถซื้อกาแฟและไก่ย่างอร่อยๆ ที่ขายอยู่ทั่วไปแทบทุกตรอกซอกได้ในราคาถูก ๆ แม้แต่ไก่ที่มีชื่อกำลังฮิต (Weaker Branded Chicken) อย่าง Chester Grill ก็ยังโดนไก่ที่มีชื่อเหนือกว่า (Strong Branded Chicken) อย่าง KFC ถล่มอย่างไม่ไว้หน้า CP (บริษัท เจริญโภคภัณฑ์อาหาร จำกัด) ที่แยกว่านั่นก็คือ ทั้ง KFC และ Chester Grill ต่างก็ซื้อไก่จาก CP แต่ที่พอดียี่ห้อ KFC ปีบรสชาติก็อร่อยกว่า Chester Grill ในทุกสถานที่ที่ต้องเผชิญหน้ากันถึง 40 – 50 เท่า นี่ถ้าไม่ใช่เพราะเรื่องของ Branding ก็คงยากที่จะหาอะไรมาอธิบายถึงปรากฏการณ์ เหล่านี้ได้อย่างสมเหตุสมผล

ถึงแม้ว่าการสร้างแบรนด์ จะเป็นสิ่งสำคัญที่สุดประการหนึ่งของกลยุทธ์การตลาด และกลยุทธ์ทางธุรกิจในปัจจุบันก็ตาม แต่ Branding เป็นสิ่งที่ไม่ค่อยมีใครเข้าใจมากที่สุด ทั้งอยู่ในวงการและนอกวงการการตลาด สิ่งแรกที่ต้องเข้าใจคือ Branding ไม่ใช่เรื่องที่จะมาเปิดตำราทำกันได้ง่าย ๆ หรือคิดว่าอ่านตำราเยอะ ๆ แล้วจะทำให้ดี ตลอดทั้งไม่สามารถที่จะนำวิธีการสร้างแบรนด์ ที่ได้ผลกับแบรนด์หนึ่ง มาใช้กับอีกแบรนด์หนึ่งอย่างได้ผลดี

นักการตลาด นักธุรกิจ นักโฆษณา นักเขียน และนักวิชาการ มีความเชื่ออย่างผิด ๆ ว่า Branding คือการโฆษณาหรือเป็นเพียงการบริหารจัดการภาพลักษณ์ของผลิตภัณฑ์ หรือเป็นเพียงกิจกรรมการตลาดที่เลือกสรรมาเพื่อสร้างแบรนด์ แต่แท้จริงแล้ว branding เป็นเครื่องมือหลักในการในการสร้างสรรค์และรักษาความได้เปรียบทางการแข่งขันขององค์กรที่เรียกว่า Competitive Advantage การสร้างแบรนด์จะสำเร็จก็ต่อเมื่อแบรนด์นั้นกลายเป็นส่วนหนึ่งของสังคมหรือวัฒนธรรมที่ทุกคนยอมรับ ดังนั้น Branding จึงเป็นมุมมองของการบริหารจัดการที่มุ่งเน้นการสร้างการรับรู้ในคุณค่าของผลิตภัณฑ์ให้เกิดขึ้นในสังคมนั้น ๆ

โดยทั่วไปคิดว่าการสร้างตราสินค้า, สัญลักษณ์, เครื่องหมายการค้าและคุณสมบัติเฉพาะที่โดดเด่นของผลิตภัณฑ์ให้เป็นที่รู้จักคือการสร้างแบรนด์ แต่ในความเป็นจริงแล้วสิ่งเหล่านี้เป็นรูปโฉมภายนอกของผลิตภัณฑ์ที่ปราศจากความหมายและประวัติความเป็นมาที่น่าสนใจที่ควรค่าแก่การติดตามของผู้บริโภคจึงทำให้สิ่งเหล่านี้ไม่เพียงพอที่จะร่วมกันทำให้เกิดแบรนด์ที่จะถูกจดจำได้อย่างมีความหมายในใจของผู้บริโภคติดกับแบรนด์ที่ประสบความสำเร็จอย่าง McDonald's, IBM และ KFC เป็นต้นที่มีประวัติศาสตร์ (Brand History) ในใจของผู้บริโภคมาช้านานที่เกิดจากการสร้างสมประสบการณ์จากการใช้ผลิตภัณฑ์อย่างต่อเนื่อง สิ่งที่เราเห็นจากสื่อโฆษณาต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับแบรนด์ ซึ่งจะมีในนิตยสาร และข้อความในหนังสือพิมพ์ที่เขียนวิจารณ์แบรนด์ ตลอดจนการพูดถึงแบรนด์ในวงสนทนากับเพื่อนฝูงและผู้ร่วมงานอย่างต่อเนื่อง และสะสมมากขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้แบรนด์มีความหมายที่ควรค่าแก่การจดจำขึ้นทุกทีจนในที่สุดทำให้เกิด Branding Culture

ปัจจัยที่ทำให้เกิดBranding Culture (วัฒนธรรมตรา)

1. บริษัทเจ้าของผลิตภัณฑ์จะมีบทบาทในการกำหนดทิศทางของตรา และวัฒนธรรมตราโดยการใช้กิจกรรมต่าง ๆ ทางการตลาด และพยายามสื่อสารให้กลุ่มลูกค้าเป้าหมายเข้าใจเกี่ยวกับตัวผลิตภัณฑ์
2. การนำเสนอตัวผลิตภัณฑ์ และชื่อตรา ในสื่อต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความตรึงตราตรึงใจ เช่น ภาพยนตร์ จอเงินจอแก้ว นิตยสาร และอินเทอร์เน็ต
3. ผู้บริโภคหรือผู้มีอิทธิพลต่อการบริโภค มีบทบาทสำคัญต่อการสร้างตรา เช่น ผู้เชี่ยวชาญ กลุ่มผู้นำ ผู้ชำนาญเฉพาะทาง คอลัมนิสต์ นิตยสาร ดารา นักร้อง พ่อแม่เพื่อน ๆ เป็นต้น ส่งผลทำให้ผู้บริโภคเกิดความรู้สึกรักอยากบริโภคสินค้าและมีความมั่นใจในการบริโภคสินค้านั้นอย่างต่อเนื่อง ทำให้ผู้บริโภคมีตราตรึงใจ ทำให้มีเกิดส่วนแบ่งทางการตลาด ทำให้เกิดวัฒนธรรมตรา

Branding Culture ทำให้เกิดผล ดังนี้

1. พฤติกรรมการบริโภคของคนมากขึ้น ในแง่จิตวิทยา ถ้ามนุษย์เมื่อคุ้นเคย และพอใจ สิ่งนั้นใดมาก ๆ แล้วไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องพยายามหาสิ่งใดมาทดแทน และไม่ต้องการรับรู้ หรือแสวงหาข้อมูลใหม่ ๆ ของผลิตภัณฑ์อื่นไม่ว่าแบรนด์เหล่านั้นน่าสนใจสักเพียงใด เช่น ใช้เครื่องโทรศัพท์มือถือยี่ห้อหนึ่งจนเคยชินด้วยการยอมรับตราสินค้าว่าใช้ง่ายและสะดวกที่สุด แล้วก็พอใจระดับหนึ่งกับการใช้สอยและรูปแบบต่างๆที่มีอยู่ในเครื่องแบรนด์นั้นเราก็ไม่พยายามที่จะดิ้นรนหาข้อมูลเกี่ยวกับมือถือยี่ห้ออื่น
2. ที่สร้างแบรนด์เข้มแข็ง ทำให้เจ้าของแบรนด์มีอำนาจต่อรองในการเจรจากับผู้จำหน่ายสินค้า
3. สร้างมูลค่าให้กับแบรนด์ ทำให้สินค้านั้นมีขอดีจำหน่ายค่อนข้างยั่งยืน และยากที่จะลอกเลียนแบบได้โดยง่าย
4. ทำให้ผู้บริโภคมั่นใจในตัวสินค้า ทั้งๆ ที่ไม่เคยใช้แบรนด์นี้มาก่อน
5. ทำให้ผู้บริโภคยอมเสียเงินเพิ่มขึ้นเพื่อลดความเสี่ยงจากซื้อสินค้าที่ไม่มีแบรนด์

Brand value (คุณค่าของตรา) เกิดขึ้นจาก

1. คุณค่าของตราที่มีชื่อเสียง เกิดจาก ประวัติของตรา และวัฒนธรรมตรา

2. ความสัมพันธ์ต่อตรา (Brand Relationship) ที่ดีต่อลูกค้า ทำให้เกิดความเชื่อถือในแบรนด์ เมื่อออกสินค้าใหม่ ๆ ลูกค้าก็ตัดสินใจซื้อแบรนด์นั้นไม่ยาก เนื่องจาก ประวัติตรา ภาพพจน์ และสิ่งคมตรา (Brand Association)

3. ประสบการณ์ที่มีต่อแบรนด์นั้น ๆ ในทิศทางที่ถูกสร้างขึ้นจาก วัฒนธรรมตรา (Brand Culture)

4. Symbolic Value ในด้านการรับรู้ของผู้บริโภคเมื่อเลือกใช้แบรนด์นั้น ๆ ซึ่งจะเกิดขึ้นใน 3 รูปแบบ คือให้ความรู้สึกถึงความแตกต่างตาม Brand Identity

การที่ผู้ผลิตทำให้เกิดความรู้สึกมีหน้ามีตาทางสังคม (Social status) เช่น ผู้ใช้ Benz ผู้ใช้กระเป๋า Louis Vuitton เป็นต้น ให้ความรู้สึกแตกต่างจากคนอื่น เช่น Exclusive sport club, Platinum Credit Card เป็นต้น

กลยุทธ์การสร้างแบรนด์

1. ต้องดูเป้าหมายขององค์กร มีอะไรที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบรนด์หรือไม่ ถ้าไม่มีก็ไม่ควรฝืนทำ เนื่องจากไม่ใช่เป้าหมายขององค์กรจะเกี่ยวข้องกับการสร้างแบรนด์ไปหมด ดังนั้น ต้องดูเป้าหมายใดเกี่ยวข้องกับการสนับสนุนลูกค้าให้รับรู้ Product Value การสร้างแบรนด์ไม่ได้ในระยะเวลาอันสั้น

2. ต้องมีการประเมิน Brand Culture ของเรายู่จุดใด และเปรียบเทียบกับแบรนด์ของคู่แข่ง

3. วิเคราะห์คู่แข่ง และสภาพแวดล้อมภายนอก เพื่อหา Branding Opportunity โดยต้องทำ Benchmark กับคู่แข่ง เพราะหัวใจของกลยุทธ์การสร้างแบรนด์ คือ การที่จะสื่อสาร Superior Brand Value อย่างไร เมื่อเปรียบเทียบกับคู่แข่ง การประเมิน Brand Culture จึงควรเปรียบเทียบกับคู่แข่งให้ชัดเจน

4. การกำหนด Brand Strategic พิจารณาจากข้อมูลทั้ง 3 ที่กล่าวข้างต้น ประกอบกับ Brand Culture ของเราที่เป็นปัจจุบัน จะทำให้เราสามารถพัฒนา Brand Culture ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การทำ Brand Culture จะต้องมี แผนปฏิบัติการที่บ่งบอกอย่างชัดเจนว่าต้องใช้ส่วนผสมของตลาด (Marketing Mix) อะไรบ้าง และนำมาใช้อย่างไรในการสร้างแบรนด์ให้สอดคล้องต่อเนื่องโดยไม่ขัดกับกิจกรรมทางการตลาดที่ทำมาก่อนหน้านี้

เครื่องมือการตลาด

ในการสร้างแบรนด์นั้นไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะการทำโฆษณา การส่งเสริมการขาย การตั้งราคาและการออกแบบผลิตภัณฑ์ แต่รวมถึงกิจกรรมทุก ๆ อย่างที่บริษัทได้ทำออกมาแล้วลูกค้ากลุ่มเป้าหมายรับรู้ได้ว่าบริษัทจะตั้งใจทำหรือไม่ตั้งใจทำ เครื่องมือการตลาดที่มีประสิทธิภาพประสิทธิผล เป็นการช่วยสร้างแบรนด์ให้ได้ตามความต้องการ ต้องบรรลุวัตถุประสงค์ทางการค้าด้วย

เครื่องมือการตลาด มีองค์ประกอบ 7 อย่าง คือ

1. นโยบายทางด้านผลิตภัณฑ์ (product) รวมถึงการให้บริการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมไปถึงจนถึงการออกแบบผลิตภัณฑ์ให้มีอิทธิพลต่อการยอมรับของลูกค้าและส่งผลต่อแบรนด์สูงสุด นั่นก็คือ Product Design
2. การแพ็คเกจจิ้งบรรจุภัณฑ์ (packaging) ต้องสื่อถึงเรื่องราวของแบรนด์ และช่วยสร้างภาพพจน์ให้กับแบรนด์และความสัมพันธ์กับผลิตภัณฑ์ภายในบรรจุภัณฑ์นั้น
3. การใช้โฆษณาในการสร้าง Brand Culture เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพมาก เพราะสื่อโฆษณาสามารถบอกเรื่องราวเกี่ยวกับBrand ได้อย่างดี ดังนั้น โฆษณาที่ดีมีคุณภาพทำให้เกิดเกิดอิทธิพลต่อแนวความคิดของผู้บริโภคที่มีต่อผลิตภัณฑ์และภาพพจน์ของแบรนด์ให้เป็นไปตามแนวทางที่ผู้ผลิตต้องการ
4. การใช้ประชาสัมพันธ์โดยการใช้ผู้มีอิทธิพลต่อผู้บริโภค เช่นผู้เชี่ยวชาญ นักกีฬา ดารา ที่รู้จักแพร่หลายให้พูดถึงผลิตภัณฑ์หรือประสบการณ์ที่ดี เพื่อให้เกิด Popular Culture
5. ใช้กลยุทธ์ด้านราคา และการทำการส่งเสริมการขายมาช่วยในการสร้างแบรนด์ การส่งเสริมการขายไม่เน้นด้านราคากับแบรนด์ของคุณ จะทำให้แบรนด์ไม่เสียคุณค่า เช่นซื้อหนึ่งแถมหนึ่ง หรือการทำ Co-Promotion ร่วมกับแบรนด์ที่มีราคา ก็จะช่วยให้สินค้าควมมีเกรงขึ้น
6. การใช้ทีมงานขายในการสร้าง Brand Value เนื่องจากพนักงานขายที่มีความสามารถจะช่วยพูดให้ผู้ซื้อได้เห็นคุณค่าของผลิตภัณฑ์ และเล่าเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับแบรนด์ให้ลูกค้าเข้าใจ ทำให้ส่งผลในการช่วยสร้าง Brand Culture ให้เกิดขึ้น
7. การเลือกช่องทางการจำหน่าย โดยเฉพาะช่องทางการค้าปลีกที่สัมผัสกับลูกค้าโดยตรงจึงส่งผลต่อการสร้าง Brand Culture

ตัวชี้วัดในการสร้างแบรนด์ (KBI หรือ Key Branding Index)

เป็นการติดตามประเมินผลของแบรนด์ที่เราได้สร้างขึ้นมา สามารถประเมินผล 4 อย่างคือ

1. Brand Loyalty Index (BLI) โดยใช้หลักการที่ว่าเมื่อคุณค่าของแบรนด์เพิ่มขึ้น ลูกค้าควรจะต้องซื้อแบรนด์ นั้น ๆ บ่อยขึ้นและเปลี่ยนใจไปซื้อแบรนด์อื่น ๆ น้อยลง

2. Brand Attitude Index (BAI) เป็นการวัดทัศนคติของลูกค้าที่มีต่อแบรนด์ โดยใช้หลักเมื่อแบรนด์มีคุณค่ามากขึ้น เป็นที่รู้จักและยอมรับของผลประโยชน์จากแบรนด์ในกลุ่มลูกค้าเป้าหมายจะสูงขึ้นตามไปด้วย ทำให้ทัศนคติของลูกค้ากลุ่มนี้ที่มีต่อแบรนด์ จะมีความคล้ายคลึงกันมากขึ้นไปเรื่อย

3. Brand Relationships Index (BRI) โดยอาศัยหลักที่ว่าเมื่อคุณค่าของแบรนด์สูงขึ้นในใจของลูกค้า ๆ ก็ารู้สึกว่าชีวิตประจำวันของตนนั้นต้องพึ่งพาแบรนด์เหล่านั้นเพิ่มขึ้น จนก่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งขึ้นไปเรื่อย ๆ กับแบรนด์เหล่านั้นอย่างไม่รู้ตัว จนก่อให้เกิดความผูกพันกับแบรนด์ทางด้านอารมณ์ ความรู้สึกต่าง ๆ เช่นเดียวกับการมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับคนรู้จัก

4. Brand Equity Index (BEI) เป็นผลจากการสร้างแบรนด์ที่ประสบความสำเร็จจึงทำให้บริษัทตั้งราคาได้สูงกว่าผลิตภัณฑ์คู่แข่งที่เหมือนกัน หรือตั้งราคาที่เท่ากันแต่ขายได้มากกว่าผลิตภัณฑ์คู่แข่ง

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าการสร้าง ตราสินค้า เป็นทรัพย์สินที่สำคัญที่สุดอันหนึ่งของธุรกิจ ทั้งนี้เพราะมูลค่าของตราสินค้ามีแต่จะเพิ่มขึ้นเมื่อเวลาผ่านไปและจะเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ ถ้าสร้างแบรนด์ ตรงกันข้ามกับทรัพย์สินทั่วไปของธุรกิจที่มีแต่จะเสื่อมราคาลงไปทุกปี ตัวอย่างเช่น มูลค่าของบริษัท Nike ทั้งหมด 80 % มาจากแบรนด์ ส่วนทรัพย์สินจริง ๆ มีมูลค่าเพียง 20% ของมูลค่ารวมทั้งหมด หรืออีกนัยหนึ่งถ้าคุณจะซื้อบริษัท Nike วันนี้นั้นคุณต้องควักเงินจ่ายมากกว่ามูลค่าจริงของทรัพย์สิน ถึง 4 เท่า

จากแนวคิดเรื่องกลยุทธ์การสร้างแบรนด์ ของ สำนักงานพาณิชย์จังหวัดสมุทรสงคราม (2550)สามารถส่งเสริมความเข้าใจเกี่ยวกับการสร้างประโยชน์ทางธุรกิจของละครเกาหลี และการสร้างแบรนด์ของประเทศเกาหลี ที่ใช้ละครเกาหลีเป็นเครื่องทางการตลาดได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

2.6 ทฤษฎีเพศสภาพและสตรีนิยม

ความเป็นเพศ เป็นความคิดรวบยอดที่แตกต่างจากเรื่องบทบาททางเพศ เพราะความเป็นเพศมีความหมายที่กว้างกว่าบทบาททางเพศ บทบาททางเพศหมายถึง แบบแผนต่าง ๆ ที่แสดงออกถึงความสัมพันธ์ของความเป็นเพศ เช่น บทบาทในการดูแลลูกเป็นของผู้หญิง บทบาท

ในการทำงานหาเลี้ยงครอบครัวเป็นผู้ชาย แต่ความเป็นเพศมีความหมายที่มากกว่านั้น เพราะฉะนั้นการทำความเข้าใจต่อความเป็นเพศต้องไม่ถูกลดลงเพียงการทำความเข้าใจในเรื่อง บทบาทที่แสดงออกในสังคมเท่านั้น ในความสัมพันธ์หญิง-ชายยังมีแง่มุมอื่น ๆ ที่ไม่ได้ถูกสะท้อน ออกมาในเรื่องของบทบาท เช่น ความรู้สึกที่ด้อยกว่าชาย ความรู้สึกที่ต้องการพึ่งพิงผู้ชาย ความรู้สึกที่ต้องการมีผู้ชายในชีวิตมีความสมบูรณ์ขึ้น สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นความหมายของความเป็น เพศทั้งสิ้น

Gender หรือเพศสภาพ คือ การพิจารณาเรื่องของความเป็นหญิงและชายที่ถูกกำหนด หรือประกอบสร้างขึ้นโดยวัฒนธรรมและสังคมทั้งที่ปรากฏในวัฒนธรรมเฉพาะของไทยและ วัฒนธรรมที่เป็นระดับสากล การจะทำความเข้าใจคำว่าเพศสภาพ จึงต้องพิจารณาควบคู่ไปกับปัจจัย และบริบทแวดล้อมที่สัมพันธ์กันด้วยเสมอ

รากศัพท์ของคำว่า Gender มาจากคำว่า Indo-European มีความหมายว่า “การผลิต” “to produce” ซึ่งนำไปสู่ความหมายอื่น ๆ ที่ขยายออกไปในแง่ของ “ประเภท” หรือ “ระดับชั้น”

จากพจนานุกรมฉบับอังกฤษเป็นไทย พบว่า Gender คำนี้ถูกแทนที่ด้วยคำว่า เพศ โดย วงเล็บเพิ่มเติมว่าเพศชาย หญิงและเป็นกลาง (masculine, feminine, neutral) ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า การอธิบายและถ่ายทอดความเข้าใจเรื่องเพศสภาพอันเป็นมิติทางวัฒนธรรม-สังคมนั้น ยังเป็นที่ เข้าใจในวงจำกัดมาก เพราะคำคำนี้ถูกใช้ด้วยคำศัพท์เดียวกับคำว่า เพศ และบ่งบอกถึงคุณลักษณะ ทางเพศที่ปรากฏ เช่น ความเป็นชาย เป็นหญิง หรือเป็นกลาง เท่านั้น

เมื่อพิจารณานิยามศัพท์ของคำว่า Gender จากงานวิชาการของตะวันตกแล้ว พบคำว่านี้ มักถูกอ้างอิงถึงในศาสตร์ด้านสตรีนิยมเป็นหลัก จึงขอสรุปความหมายของ Gender จากแง่มุมของ ทฤษฎีสตรีนิยม ดังนี้

นิยามศัพท์ที่ปรากฏในพจนานุกรมของทฤษฎีสตรีนิยม อธิบาย Gender ไว้ว่า เป็นกลุ่ม ของคุณลักษณะและพฤติกรรมทางวัฒนธรรมที่กำหนดให้แก่ผู้หญิงและผู้ชาย Gender หรือเพศ สภาพนั้นถูกประกอบสร้างทางสังคม (social construction) ในทุก ๆ ระบบความสัมพันธ์ของสังคม ล้วนแต่มีเรื่องของเพศสภาพเข้าไปเกี่ยวข้องแทรกซึมอยู่ทั้งนั้น และการที่เพศสภาพเป็นเสมือนส่วน หนึ่งของโครงสร้างความสัมพันธ์ทางสังคมนี้อย่าง ที่ทำให้ความแตกต่างทางเพศสภาพของหญิงและ ชายได้ถูกทำให้มองไม่เห็นหรือกลายเป็นความเคยชิน กลายเป็นเรื่องธรรมชาติสำหรับความเข้าใจ ส่วนใหญ่ของสังคม การจัดวางให้ผู้หญิงมีเพศสภาพในลักษณะที่เป็นคู่ตรงข้ามกับผู้ชาย (binary opposition) นี้เองที่ทำให้ผู้หญิงมักถูกมองว่าเป็น “คนอื่น / other” ของผู้ชาย ซึ่งมีนัยของความด้อย กว่า (วิลสัน, พิชิตกุล และกิตติ กันภัย, 2546)

Simone De Beauvoir (อ้างถึงใน วิลลาซีนี พิพิชกุล และกิตติ กันภัย, 2546) นักวิชาการสายสตรีนิยมอีกท่านหนึ่ง กล่าวไว้ว่า ความเป็นเพศหญิงมิได้เป็นมาแต่กำเนิดแต่กลายเป็นในภายหลัง (One is not born rather becomes a woman) ซึ่งได้บ่งบอกถึงการเป็นเพียงแค่สิ่งประกอบสร้างของตัวตนได้อย่างชัดเจน ไปจนถึงการบ่งบอกถึงการดำรงอยู่ของเพศหญิงในสังคมแห่งการสร้างความหมายหรือในโลกแบบที่ถูกสื่อมวลชนครอบงำในการสร้างความเป็นจริง ที่เพศหญิงมีสถานภาพเป็นเพียงแม่ แม่บ้าน นางเอก นางร้าย นางบำเรอ โสเภณี เป็นต้น รวมถึงสถานภาพอีกมากมายที่ถูกปลูกฝังโดยสื่อมวลชน จนเข้าไปอยู่ภายในใจของผู้คนและกลายเป็นแม่แบบ (Stereotype) ที่หยั่งรากลึกยากจะทำการเปลี่ยนแปลง เพศหญิงจึงเป็นเพียงเท่าที่เพศชายอยากให้เป็น แต่มิใช่เท่าที่เพศชายเป็นตลอดมา การรับเอาค่านิยมความเชื่อและทัศนคติเกี่ยวกับความแตกต่างทางเพศสภาพเหล่านั้นเข้ามาไว้ในตัวเอง ยังทำหน้าที่ถ่ายทอดปลูกฝังค่านิยมยังคนรุ่นอื่นต่อไป กระบวนการหรือกลไกที่ทำหน้าที่ตอกย้ำค่านิยมทางเพศสภาพเหล่านี้ เรียกกันว่ากระบวนการขัดเกลาทางสังคม (socialization) และกระบวนการที่เกิดขึ้นจากปัจจัยแวดล้อมภายนอกดังกล่าวนี้อีก ที่ทำให้นักสตรีนิยมนิยามว่า เพศสภาพ (Gender) เป็นสิ่งประกอบสร้างทางสังคม และการขูดคั้นหารากเหง้าที่มาของการประกอบสร้างเพศสภาพในแต่ละวัฒนธรรมก็คือเป้าหมายสำคัญของนักสตรีนิยมเพื่อจะนำไปสู่การหาทางยุติอคติเพศในทุกรูปแบบ รวมทั้งความรุนแรงทางเพศ การเอาเปรียบและการละเมิดทางเพศ อันเนื่องมาจากค่านิยมด้านเพศสภาพที่ฝังลึกอยู่ในโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ฝ่ายหนึ่งมักมีอำนาจเหนือฝ่ายหนึ่ง โดยอ้างอิงแนวทางเพศสตรีหรือทางธรรมชาติ

สตรีนิยม เป็นการศึกษาเรื่องของผู้หญิงในปริมณฑลต่าง ๆ ที่ผู้หญิงมีปฏิสัมพันธ์ด้วย เพื่อเสนอความเป็นจริงโดยรอบด้านของชีวิตผู้หญิง ตลอดจนสามารถอธิบายและเข้าใจปัญหาความไม่เสมอภาคระหว่างชายและหญิง ทั้งนี้เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมาย คือ เปลี่ยนแปลงสถานภาพที่เสียเปรียบของผู้หญิง ด้วยการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างอำนาจในสังคมอันเป็นสัมพันธ์ภาพทางอำนาจที่เอาเปรียบผู้หญิงอยู่ในปัจจุบัน

สตรีนิยมได้ถูกให้ความหมายไว้หลากหลาย ซึ่งพิจารณาจากความคิดหลัก ๆ สามารถเสนอจุดร่วมกันบางอย่างได้ว่า สตรีนิยม หมายถึง ทั้งที่เป็นระบบคิดและขบวนการทางสังคมที่พยายามจะเปลี่ยนแปลงสภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งจะตั้งอยู่บนการวิเคราะห์ที่ว่าผู้ชายอยู่ในฐานะที่ได้เปรียบและผู้หญิงอยู่ในสภาพที่เป็นรองหรืออาจจะกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า สตรีนิยมมีจุดมุ่งหมายทางการเมืองพอ ๆ กับจุดมุ่งหมายทางวิชาการ เป็นวิถีของทั้งความคิดและการกระทำ ส่วนในทางวิชาการ สตรีนิยมมีลักษณะเป็นสหสาขาวิชา และจะยอมรับในประสบการณ์ส่วนตัวว่าเป็นข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาได้ (Shewin 1988) และได้มีการเสนอให้ความเป็นเพศ (Gender) เป็นหน่วย

เริ่มแรกของการวิเคราะห์ และถ้ามีการศึกษาเกี่ยวกับผู้หญิงในสภาพที่เป็นกลุ่มคน ความเป็นเพศถือว่าเป็นเครื่องมือการวิเคราะห์ที่สำคัญ (Scott 1988) และมักจะพิจารณาให้ผู้หญิงเป็นหน่วยหลักของการวิเคราะห์ สตรีนิยมให้ความสนใจในประเด็นที่เกี่ยวกับอิสระส่วนบุคคล ครอบครัว รัฐ การกระจายอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกันทางเพศในทางเศรษฐกิจ การเมืองและสังคมวัฒนธรรม และเรียกร้องให้มีการสร้างสมดุลใหม่ระหว่างเพศในนามของความมีมนุษยธรรมเดียวกันและเคารพในความแตกต่างของกันและกัน (วารุณี ฐิริสินสิทธิ์, 2545)

ในประเด็นปัญหาที่ว่าด้วยความไม่เสมอภาค และความเสมอภาคทางเพศนี้ ได้มีการพยายามสร้างเครื่องมือทางทฤษฎีเพื่ออธิบายความเป็นจริงเกี่ยวกับชีวิตผู้หญิงในแง่ต่าง ๆ แต่ยังไม่มียุทธวิธีที่สามารถอธิบายเกี่ยวกับชีวิตผู้หญิงได้อย่างรอบด้านสมบูรณ์

แนวคิดสตรีนิยมเริ่มขึ้นในศตวรรษที่ 17 เมื่อมีการก่อตั้งของ “แนวคิดสิทธิมนุษยชน” (Human right) อันเป็นการกล่าวถึงสิทธิอันเท่าเทียมกันของมนุษย์ทุกคนในฐานะพลเมืองคนหนึ่ง ซึ่งมีสิทธิที่จะเข้าร่วมในชีวิตสาธารณะ แต่ในระยะเริ่มแรกสิทธินี้ยังคงสงวนไว้ให้แก่ผู้ชายเท่านั้น ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากโครงสร้างสังคมแบบปิตาธิปไตย (Patriarchal Structure) ที่นับถือผู้ชายเป็นใหญ่เป็นตัวกำหนดตำแหน่งแห่งที่ (Position) เฉพาะภายในบ้านให้แก่ผู้หญิง ด้วยเหตุนี้จึงมีกระแสความเคลื่อนไหวที่ว่า “สิทธิสตรีก็คือ สิทธิมนุษยชน” (Woman right is Human Right) ซึ่งถือว่า “ผู้หญิงก็เป็นมนุษย์คนหนึ่งเช่นเดียวกัน” จึงควรมีสิทธิเท่าเทียมกับผู้ชายคนอื่น ๆ นักสตรีนิยมในยุคนี้วิเคราะห์ว่า สาเหตุของการไม่เท่าเทียมกันเกิดเพราะ “ความแตกต่างระหว่างเพศ” (Sex difference) ดังนั้น แนวทางการต่อสู้ของกลุ่มสตรีนิยมในยุคนี้จึงต้องต่อสู้ไปให้เหมือนผู้ชาย อันเป็นแนวทางในการละทิ้งความเป็นผู้หญิงซึ่งเรียกว่า “กระบวนการถอดความเป็นหญิงทิ้งไป” (อ้างใน กาญจนา แก้วเทพ, 2544) แล้วเอาความเป็นชายมาสวมใส่เพื่อให้โลดแล่นอยู่ในโลกสาธารณะได้อย่างเต็มที่

ต่อมาแนวทางการวิเคราะห์ปัญหาของกลุ่มสตรีนิยมได้เริ่มเปลี่ยนแปลงไป โดยเริ่มยอมรับว่าผู้หญิงและผู้ชายมีความแตกต่างกันจริง แต่ในท่ามกลางความแตกต่างกันก็ได้สร้างลักษณะด้อยและลักษณะเด่นให้แก่ทั้งสองเพศ กลุ่มสตรีนิยมที่แนวคิดแบบนี้ได้ให้การสนับสนุนแนวคิดสังคมยูโทเปีย (Utopia) ตามแนวคิดสายมาร์กซิสต์ ซึ่งมุ่งที่จะสร้างสรรค์สังคมใหม่ที่มีความยุติธรรม ความเสมอภาคเท่าเทียมกันที่ไม่มีกฎเกณฑ์เรื่อง “ชนชั้น เพศ เชื้อชาติ สีผิว” มาเป็นเครื่องกีดกัน ดังนั้น เป้าหมายของนักสตรีนิยมกลุ่มนี้จึงมุ่งไปที่การสร้างสังคมใหม่ที่ “เพศ” จะไม่มาเป็นเครื่องแบ่งแยกมนุษย์อีกต่อไป

ในปลายศตวรรษที่ 19 และ 20 ได้มีการรื้อแนวคิดเรื่อง “เพศ” ที่ติดตัวมนุษย์มาเสียใหม่โดยแยกแยะระหว่าง “เพศทางชีวภาพ” (Biological Sex) ที่เกิดมาติดตัวคนโดยธรรมชาติของ

มนุษย์และ “เพศสภาพ” (Gender) อันเป็นเพศที่สังคมแต่ละสังคมประกอบสร้าง (Construct) ขึ้น และเมื่อ “อัตลักษณ์ทางเพศสภาพ” (Gender Identity) เป็นสิ่งที่มนุษย์ประกอบสร้างกันขึ้นมาเอง มนุษย์จึงสามารถที่จะรื้อทิ้ง (Deconstruction) และประกอบสร้างขึ้นมาใหม่ (Reconstruction) ทั้งใน ด้านเนื้อหาสาระและรูปแบบได้เช่นกัน

สตรีนิยมได้ก่อให้เกิดการเคลื่อนไหวรื้อถอนวาทกรรม (Discourse) โดยมีเพศหญิงเป็น เป้าหมายของการปลดปล่อย เนื่องจากสังคมโลกแบบปิตาธิปไตย (Patriarchal World) การถือครอง อำนาจในสังคมอยู่ในมือของเพศชายมาโดยตลอด ในขณะที่เพศหญิงถูกกดขี่ข่มเหงจากเพศชายอยู่ ตลอดเวลา อัตลักษณ์เพศหญิงได้กลายเป็นของเล่นสำหรับเพศชาย เพศหญิงมีหน้าที่ตอบสนองต่อ อำนาจการควบคุมแบบลำดับชั้น บนลงล่าง เพศชายมาสู่เพศหญิง เป็นเพศที่สูญเสียอำนาจการ ควบคุมวิถีของตนไป ภายใต้ระบบชายเป็นใหญ่ เพศชายมีสิทธิในการควบคุมและเป็นเจ้าของเพศ หญิง และสามารถใช้สิทธิในการควบคุมและแลกเปลี่ยนเพศหญิงได้ผ่านอัตลักษณ์ต่าง ๆ ของเพศ ชายทั้งพ่อ สามีหรือพี่ชาย และในสังคมแบบชายเป็นใหญ่นี้ ตัวตนของเพศหญิงจึงมีสถานะเพียงแค เป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนระหว่างเพศชายด้วยกันเท่านั้น และเปรียบเสมือนกระจกสะท้อน ภาพ (Women as looking glass) ในสิ่งที่เพศชายอยากเห็นและอยากให้เป็นอย่างที่ต้องการ (อ้าง ใน จิรัฏฐ์ สุภการ ,2545)

สตรีนิยมในยุคนี้ได้รับอิทธิพลมาจากสำนักคิดกลุ่ม Postmodern ที่เชื่อว่า “ความเป็นจริงนั้นเกิดจากการให้นิยาม” และเริ่มมีแนวคิดว่า “ความเป็นหญิง / ความเป็นชาย” เป็นเพียงสิ่งที่ ถูกประกอบสร้างขึ้นมา ดังนั้น แนวทางการต่อสู้จึงควรมุ่งไปสู่การให้นิยามมากกว่า ในช่วงเวลานี้ ได้มีการนำเสนอแนวคิดเรื่องหญิง ๆ ชาย ๆ ที่ได้หลุดพ้นไปจากระดับปัจเจกบุคคล แต่ให้พิจารณาที่ “คุณค่าแบบผู้หญิง” และ “คุณค่าแบบผู้ชาย” (Women & Men Value) ซึ่งเป็นแนวคิดที่ได้อิทธิพล มาจากปรัชญา หยิน-หยาง ของจีน ซึ่งเน้นความจำเป็นของการดำรงอยู่ของคุณค่าทั้งสอง โคนมิได้ ถือว่าคุณค่าใดดีกว่าคุณค่าใด หากทว่าทั้งสองจะต้องดำรงอยู่อย่างสมดุลและส่งเสริมซึ่งกันและกัน ปัญหาของสังคมปัจจุบันตามหลักการวิเคราะห์ของ หยิน-หยาง จึงมีไต่อยู่ที่ตัวผู้หญิงและผู้ชาย หรือแม้แต่คุณค่าแบบใดแบบหนึ่ง แต่อยู่ที่การเสียสมดุลระหว่างคุณค่าทั้งสอง แนวทางแก้ไขจึง ต้องเป็นการเสริมคุณค่าทั้งสองให้เกิดลักษณะสมดุล

สำหรับเพศภาวะ (Gender) นับเป็น “วัฒนธรรม” นับเป็นวัฒนธรรมที่มองเห็นง่าย ที่สุด อย่างไรก็ตามในที่นี้จำเป็นต้องแยกความแตกต่างระหว่าง “เพศตามธรรมชาติ” (Sex) กับ “เพศ ภาวะ” (Gender) ออกจากกันให้ชัดเจน ในขณะที่ “เพศตามธรรมชาติ” นั้นเป็นลักษณะที่ติดตัวมา โดยธรรมชาติ ที่เห็นเด่นชัดที่สุดคือ การมีอวัยวะเพศที่บ่งบอกว่าบุคคลนั้นเป็นหญิงหรือชาย แต่ “เพศภาวะ” นั้นเป็นลักษณะทางเพศที่เกิดจากการประกอบสร้างของสังคมและวัฒนธรรม

(socially & culturally construct) ดังนั้นจึงแตกต่างกันไปในแต่ละสังคม แต่ละยุคสมัย ในวัฒนธรรมหนึ่ง ผู้หญิงอาจถูกกำหนดให้มีอุปนิสัยอ่อนแอ เจ้าอารมณ์ รักเด็ก ฯลฯ แต่อีกวัฒนธรรมหนึ่ง ผู้หญิงอาจถูกกำหนดให้แข็งแรง กล้าหาญ ชอบทำสงคราม (เช่น ผู้หญิงในเผ่าอะเมซอน) (กาญจนา แก้วเทพ, 2544)

ซึ่งสำหรับแนวคิดสตรีนิยมนี้ ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ถึงความเป็นผู้หญิงที่แสดงผ่านละครเกาหลี ที่เอื้อประโยชน์ในเชิงธุรกิจ ยกตัวอย่างเช่น จากละครแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ตัวเอกของเรื่อง คือ แดจังกึม เป็นผู้หญิงชาวบ้าน ซึ่งเป็นตัวดำเนินเรื่องราว ต่าง ๆ ภาพความอ่อนหวานบ่งบอกถึงความเป็นผู้หญิง ทั้งในฐานะผู้เป็นแม่ ในฐานะผู้เป็นภรรยา และภาพความเข้มแข็ง ใจเด็ด ความทะเยอทะยาน ใฝ่รู้ ใฝ่ดี ในฐานะผู้รับใช้ของแผ่นดิน เป็นการสะท้อนให้เห็นการต่อสู้ของผู้หญิงคนหนึ่ง ที่ฝ่าฟันอุปสรรคนานับประการ ตั้งแต่เริ่มเรื่อง จนประสบความสำเร็จ ได้รับการแต่งตั้งยศศักดิ์สูงสุดทัดเทียมกับชายชาตินักรบของแผ่นดิน เหล่านี้เป็นเรื่องราวที่แสดงถึงความเป็นผู้หญิงที่แตกต่างจากผู้หญิงธรรมดาทั่วไปที่เขาไม่ทำ ส่งผลต่อผู้ชมในการติดตามเรื่องราวต่างเอาใจช่วย แดจังกึม ประหนึ่งว่า แดจังกึม คือมิตรของผู้ชมละครเหล่านั้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจการสร้างแรงจูงใจด้วยการนำผู้หญิง มาเป็นตัวเอกของเรื่อง ตัวดำเนินเรื่องราว จนเกิดกระแสความนิยมละครเกาหลีในลำดับต่อมา โดยผู้วิจัยจะนำแนวคิดดังกล่าวนี้ มาใช้ในการเป็นแนวทางในการวิเคราะห์เนื้อหา บทที่ 4 และสรุปงานวิจัยในบทที่ 5

2.7 แนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวัฒนธรรมของชาวเกาหลี

วัฒนธรรม มาจากคำว่า วัฒนธรรม และธรรม วัฒนธรรม หมายถึง ความเจริญรุ่งเรือง ธรรม หมายถึง การกระทำหรือการปฏิบัติ วัฒนธรรม จึงหมายถึง การกระทำหรือการปฏิบัติที่ทำให้เกิดความเจริญรุ่งเรือง

วัฒนธรรม คือ สิ่งที่มีมนุษย์เปลี่ยนแปลงปรับปรุงหรือสร้างขึ้น เพื่อความเจริญงอกงามในวิถีชีวิตแห่งส่วนรวม วัฒนธรรมคือวิถีชีวิตของมนุษย์ในส่วนรวมที่ถ่ายทอดกันได้ เรียนได้ เอาอย่างกันได้ (พระยาอนุমানราชชน, ม.ป.ป. : 2)

วัฒนธรรม หมายถึง สิ่งที่ทำให้เจริญงอกงามแก่หมู่คณะ วิถีชีวิตของหมู่คณะ (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2525: 746)

วัฒนธรรม คือ ลักษณะที่แสดงถึงความเจริญงอกงาม ความเป็นระเบียบเรียบร้อยกลมเกลียวก้าวหน้าของชาติและศีลธรรมอันดีของประชาชน (พ.ร.บ. วัฒนธรรมแห่งชาติ, 2485 : 1)

นักสังคมวิทยาให้ความเห็นเกี่ยวกับวัฒนธรรมไว้ดังนี้ วัฒนธรรม คือ ความรู้ ความเชื่อ เครื่องมือ อุปกรณ์และวิถีในการกระทำทุกสิ่งทุกอย่าง ซึ่งมนุษย์ได้มีส่วนร่วมในฐานะสมาชิกของสังคม และได้มีการถ่ายทอดจากคนรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่ง วิถีการกระทำนั้นเป็นต้นว่า การทำงาน การกินอยู่หลับนอน (ณรงค์ เส็งประชา, 2539: 5)

ลักษณะของวัฒนธรรม

ทุกสังคมทุกประเทศในโลกนี้ สิ่งหนึ่งที่ต้องมีคือวัฒนธรรม วัฒนธรรมของแต่ละแห่งย่อมไม่เหมือนกัน แตกต่างกันไปตามการนับถือศาสนา ลัทธิต่างๆ ความเชื่อที่มีมาแต่โบราณ ลักษณะวัฒนธรรม แบ่งออกได้ ดังนี้

1. วัฒนธรรมคือผลรวมของหลายสิ่งหลายอย่าง เช่น ความรู้ ความเชื่อ การนับถือศาสนา การดำเนินชีวิต รวมทั้งสิ่งของเครื่องใช้
2. วัฒนธรรมคือสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น เพื่อใช้เป็นที่ช่วยในการดำเนินชีวิต ทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์สร้างขึ้นเป็นวัฒนธรรมทั้งสิ้น
3. วัฒนธรรมเป็นวิถีชีวิตหรือการดำเนินชีวิตของมนุษย์
4. วัฒนธรรมมีลักษณะเป็นมรดกทางสังคม วัฒนธรรมเป็นผลของการถ่ายทอดการเรียนรู้ เครื่องมือ ซึ่งในกระบวนการดังกล่าวต้องอาศัยการสื่อสารโดยใช้สัญลักษณ์ เช่น การถ่ายทอดวัฒนธรรมจากรุ่นก่อน ๆ ดำเนินสืบต่อเนื่องกันมาจนถึงปัจจุบันโดยไม่ขาดหายไป
5. วัฒนธรรมเป็นผลมาจากการช่วยกันสร้างสรรค์ของมนุษย์ และได้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง สิ่งใดที่ไม่ดีหรือล้าสมัยก็ไม่ใช้อีกต่อไป สิ่งใดดีก็คงใช้อยู่ต่อไป เช่น การทำนา สมัยก่อนต้องอาศัยควาย แต่ปัจจุบันมีเทคโนโลยีเข้ามาใหม่ การใช้ควายทำงานจึงค่อย ๆ เลิกไป
6. วัฒนธรรมเป็นของส่วนรวม ไม่ใช่ของใครคนใดคนหนึ่งหรือไม่ใช่ของที่ใครคนหนึ่งจะบอกให้มีหรือยกเลิกไป คนในส่วนรวมเท่านั้นที่จะกำหนดกฎเกณฑ์ว่ามีหรือไม่มี โดยมีข้อสนับสนุนในสิ่งที่ทำลงไปนั้นถูกต้อง ดีงาม เกิดประโยชน์ เป็นต้น

ประเภทของวัฒนธรรม

วัฒนธรรมแบ่งออกเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ 2 ประเภท คือ

1. วัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ (Material culture) หรือรูปธรรม ซึ่งได้แก่ สิ่งก่อสร้าง ที่อยู่อาศัย เครื่องใช้ต่าง ๆ เครื่องอุปโภคบริโภค อาหารการกิน ยานพาหนะ เครื่องแต่งกาย ฯลฯ

2. วัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ (Non- Material culture) หรือ นามธรรม ได้แก่ ความคิด ความเชื่อ ลัทธิประเพณี ค่านิยม ฯลฯ ที่มีผลต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์

ความสำคัญของวัฒนธรรม

วัฒนธรรมเป็นเครื่องวัดและเครื่องกำหนดความเจริญหรือความเสื่อมของสังคม ขณะเดียวกันวัฒนธรรมยังกำหนดชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในสังคม ดังนั้น วัฒนธรรมจึงมีอิทธิพลต่อความเป็นอยู่ของประชาชนและต่อความเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติ หากสังคมใดมีวัฒนธรรมที่ดีงามที่เหมาะสมแล้ว สังคมนั้นย่อมเจริญก้าวหน้าได้อย่างรวดเร็ว ตรงกันข้ามหากสังคมใดมีวัฒนธรรมที่ต่ำหลัง มีแบบพฤติกรรมที่ไม่ดี มีค่านิยมที่ไม่เหมาะสม สังคมนั้นก็ยากจะเจริญก้าวหน้า และในที่สุดก็อาจสูญสิ้นความเป็นชาติได้ เพราะถูกรุกรานทางวัฒนธรรม

ความสำคัญของวัฒนธรรม มีดังนี้

1. วัฒนธรรมช่วยแก้ปัญหาและสนองความต้องการต่าง ๆ ของมนุษย์ มนุษย์พ้นจากอันตราย สามารถเอาชนะธรรมชาติได้ เพราะมนุษย์สร้างวัฒนธรรมขึ้นมาช่วย
2. วัฒนธรรมช่วยเหนี่ยวรั้งสมาชิกในสังคมให้มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และสังคมที่มีวัฒนธรรมเดียวกันย่อมจะมีความรู้สึกผูกพันเป็นพวกเดียวกัน
3. เป็นเครื่องแสดงเอกลักษณ์ของชาติ ชาติที่มีวัฒนธรรมสูง ย่อมได้รับการยกย่อง และเป็นหลักประกันความมั่นคงของชาติ
4. เป็นเครื่องกำหนดพฤติกรรมของคนในสังคม ช่วยให้ผู้คนอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข วัฒนธรรมทางบรรทัดฐานจะช่วยจัดระเบียบความสัมพันธ์ของผู้คนในสังคม
5. ช่วยให้ประเทศชาติมีความเจริญรุ่งเรืองถาวร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าชาตินั้นมีวัฒนธรรมที่ดี มีคติในการดำเนินชีวิตที่เหมาะสม ยึดมั่นในหลักเหตุผลในการดำรงชีวิต ขยัน ประหยัด อุดหนุน มีระเบียบวินัยที่ดี ฯลฯ สังคมนั้นจะเจริญรุ่งเรือง (ณรงค์ เติ่งประชา ,2539 : 19-20)

วัฒนธรรมของประเทศเกาหลี

ต้นกุนและพงสาวดารแห่งต้นกำเนิดของเกาหลี

ในราวพันปีมาแล้ว ในยุคที่วานิง บุตรแห่งสวรรค์ปกครองโลกอยู่นั้น มีหมีและเสืออย่างละหนึ่งตัวอยากเป็นมนุษย์มาก ๆ มันจึงสวดมนต์ขอพรต่อวานิงเพื่อประสิทธิ์ประสาทพรนี้ให้แก่มัน วานิงประทับใจ และสงสารสัตว์สองตัวนี้ยิ่งนักที่มันมีความมั่นคงในสิ่งที่มันต้องการ

และวานิงก็สัญญาจะแปลงร่างของมันทั้งสอง แต่มีข้อแม้ว่ามันต้องเข้าไปอยู่ในถ้ำมืดเป็นเวลา 100 วัน และดำรงชีพด้วยกระเทียมและผักขมเกาหลีเท่านั้น เมื่อเสียเข้าไปอยู่ในถ้ำ และออกလာสัตว์ไม่ได้ ความอดทนของมันหมดไปและมันก็เลิกลี้มความคิดที่อยากเป็นมนุษย์ ส่วนหมีทอนอยู่ในถ้ำได้ถึง 21 วัน และวานิงก็แปลงร่างมันให้เป็นหญิงสาว เมื่อ หมีกลายเป็นหญิงสาวแล้ว มันก็ขอให้วานิงให้หาคู่ครองกับมัน วานิงเห็นว่าหญิงสาวผู้ี้มีความงดงามมาก จึงเข้าพิธีวิวาห์เสียเอง หลังจากนั้นทั้งสองได้ให้กำเนิด บุตรชายชื่อว่า ดันกุน ผู้ซึ่งในภายหลังได้ก่อตั้งอาณาจักรนามว่า โคโซซอน ในปี 2333 ก่อนคริสต์กาล และนี่ก็คืออาณาจักรแรกเริ่มในคาบสมุทรเกาหลี

ตามบันทึกทางประวัติศาสตร์

ภาพที่ 2.3 รูปภาพแสดงภูมิประเทศของประเทศเกาหลี

มนุษย์เริ่มเข้าไปตั้งรกรากในบริเวณที่เป็นประเทศเกาหลีในปัจจุบันเมื่อประมาณ 500,000 ปีก่อน อาณาจักรแรกได้แก่ โคโซซอน (โซซอนโบราณ) ตั้งขึ้นเมื่อ 2333 ปีก่อนคริสต์ศักราช และในช่วงหนึ่งศตวรรษก่อนคริสต์ศักราช คาบสมุทรเกาหลีทั้งหมดและดินแดนส่วนใหญ่ของประเทศแมนจูอยู่ภายใต้การปกครองของสามอาณาจักร คือ โคกูเรียว แพ็กเจ และซิลลา นับเป็นอาณาจักรที่มีอำนาจสูงสุดในแถบนั้น เป็นที่รู้จักกันว่า ยุคแห่งสามอาณาจักร ระหว่าง 57 ปีก่อนคริสต์ศักราช ถึง ปี ค.ศ. 668 ในปี ค.ศ. 668 และ 660 ตามลำดับ อาณาจักร โคกูเรียว และแพ็กเจ ได้พ่ายแพ้ต่ออาณาจักรซิลลา จึงเป็นการรวมเอาดินแดนในคาบสมุทรเข้าด้วยกันในปี ค.ศ. 676 ยุคซิลลารวมอาณาจักร (ปี ค.ศ. 676-935) นับเป็นยุคทองของวัฒนธรรมเกาหลี โดยเฉพาะทางด้านพุทธศิลป์ ต่อมาในยุคอาณาจักรโคเรียว

(ปี ค.ศ. 918-1392) มีการจัดตั้งรัฐบาลแห่งชนชั้นปกครองขึ้น พุทธศาสนาได้กลายเป็นศาสนาประจำชาติ และมีอิทธิพลต่อระบบการเมืองการปกครองเป็นอย่างมาก ชื่อประเทศเกาหลีก็มาจากคำว่า โคเรียว นั่นเอง

ปี ค.ศ. 1392-1910 อยู่ในสมัยราชวงศ์ โชซอน อันเป็นราชวงศ์สุดท้ายของประเทศเกาหลี มีการปฏิรูปการเมืองการปกครองอย่างเอาจริงเอาจัง ความเปลี่ยนแปลงอย่างเอาจริงเอาจัง ความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญที่สุดคือ การยกย่องให้ลัทธิขงจื้อกลายเป็นคตินิยมประจำชาติ การสร้างสรรค์งานด้านวรรณศิลป์ และการประดิษฐ์ตัวอักษร ฮันกึล ในปี ค.ศ. 1443 ทำให้ยุคนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อวัฒนธรรมเกาหลีมีเมืองฮันยาง ซึ่งในปัจจุบันรู้จักกันในชื่อ โซล เป็นเมืองหลวงในปี ค.ศ. 1394 ปราสาทและกำแพงเมืองจากในยุคนี้ยังคงมีให้เห็นจนกระทั่งในปัจจุบัน

ราชวงศ์โชซอน ได้สิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 1910 ภายหลังจากรุกรานของกองทัพญี่ปุ่น และประเทศเกาหลีได้ตกเป็นอาณานิคมของประเทศญี่ปุ่นเป็นเวลา 35 ปี จนกระทั่งสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้สิ้นสุดลงในวันที่ 15 สิงหาคม ค.ศ. 1945 กองทัพญี่ปุ่นยอมแพ้สงครามและถอนกำลังออกจากประเทศเกาหลีซึ่งถูกแบ่งออกเป็นสองประเทศ คือประเทศเสรีทางใต้ และประเทศคอมมิวนิสต์ทางเหนือ สามปีต่อมาประเทศสาธารณรัฐเกาหลีซึ่งอยู่ทางใต้ จึงจัดตั้งรัฐบาลอิสระได้สำเร็จ

สงครามเกาหลีได้ได้ระเบิดขึ้นเมื่อวันที่ 25 มิถุนายน ค.ศ. 1950 เมื่อเกาหลีเหนือบุกเกาหลีใต้ และในที่สุดก็มีการลงนามในสัญญาสงบศึกในปี ค.ศ. 1953 หลังสงครามดังกล่าว เกาหลีใต้ประสบความสำเร็จอย่างมากในการฟื้นฟูประเทศให้มั่นคงและมั่งคั่ง อีกครั้งหนึ่ง

ประเทศเกาหลีจัดว่าเป็นประเทศที่มีภูมิประเทศเป็นเทือกเขามากที่สุดแห่งหนึ่งของโลก ความเปลี่ยนแปลงทางกายภาพของแผ่นดินที่เป็นหินแกรนิตและหินปูนทำให้เกิดภูมิประเทศที่สวยงามอย่างมหัศจรรย์ ประกอบด้วยเทือกเขาและหุบเขา เทือกเขาตลอดชายฝั่งด้านตะวันออกสูงชันและทอดตัวลงสู่ทะเลตะวันออก ในขณะที่ชายฝั่งทางด้านใต้ และตะวันตกเทือกเขาค่อย ๆ ลาดลงสู่ที่ราบชายฝั่ง ซึ่งเป็นแหล่งเกษตรกรรมที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งในเกาหลีโดยเฉพาะในด้านการผลิตข้าว

คาบสมุทรเกาหลีถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ที่บริเวณเหนือเส้นขนานที่ 38 คือ ประเทศระบอบประชาธิปไตยสาธารณรัฐเกาหลีอยู่ทางใต้ และประเทศระบอบคอมมิวนิสต์ เกาหลีเหนือ โดยถูกคั่นกลางด้วยเขตปลอดทหาร ประเทศเกาหลีใต้มีพื้นที่ 99,500 ตารางกิโลเมตร มีประชากร 48.2 ล้านคน (คริสต์ศักราช 2005) ประกอบด้วย 9 จังหวัด กรุงโซลเป็นเมืองหลวงของประเทศ

เกาหลีเป็นชาติบนคาบสมุทรที่ได้พัฒนาลักษณะเฉพาะตัวหลายอย่างของประชาชนอันเนื่องมาจากลักษณะพิเศษทางภูมิประเทศ มหาสมุทรและภาคพื้นทวีปที่ลาดเอียงประกอบกันเป็นพื้นฐานให้เกิดการสร้างเอกลักษณ์เฉพาะตัวของประชาชน ซึ่งเป็นรากฐานของวัฒนธรรมและศิลปะของประเทศ การเป็นคาบสมุทรมังมีส่วนทำให้สภาพทางวัฒนธรรมที่แวดล้อมทั้งภายนอกและศูนย์กลาง จากมุมมองภายนอกที่วัฒนธรรมแบบภาคพื้นทวีปซึ่งหลังไหลเข้าสู่คาบสมุทร

ในขณะที่ปัจจัยของวัฒนธรรมในศูนย์กลางมีผลมาจากวัฒนธรรมภายนอกที่แผ่ขยายเข้ามาและทำให้มีการปรับเปลี่ยนเป็นการสร้างศูนย์กลางใหม่ขึ้นมา และภายใต้อิทธิพลของสภาพภูมิประเทศชาวเกาหลีได้พัฒนาความรักในสันติภาพนอกเหนือไปจากบุคลิกภาพที่ไม่อยู่นิ่งยังทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์อย่างพิจารณาโดยการไตร่ตรอง การมองโลกในแง่ดียังทำให้เกิดวัฒนธรรมที่เต็มไปด้วยความรู้สึกทางอารมณ์

ภูมิอากาศ

ประเทศเกาหลีมีสภาพภูมิอากาศอยู่ในเขตอบอุ่น และมีสี่ฤดูที่แตกต่างกัน คือ ในปลายเดือนมีนาคมหรือต้นเดือนเมษายน ต้นไม้จะผลิใบสะพรั่งเต็มต้น เป็นสัญญาณว่า ฤดูใบไม้ผลิเริ่มขึ้นแล้ว ระหว่างเดือนมีนาคมถึงพฤษภาคมจะมีหลาย ๆ วันที่แสงแดดสดใสตลอดทั้งวัน

ในฤดูร้อนซึ่งอากาศร้อนและมีฝนตกบ้าง ต้นไม้จะเขียวชอุ่มทั่วไป ในเดือนมิถุนายนอุณหภูมิเฉลี่ยจะสูงกว่า 20 องศาเซลเซียสเล็กน้อย ฤดูมรสุมปกติเริ่มขึ้นในปลายเดือนมิถุนายนจนถึงช่วงกลางหรือปลายเดือนกรกฎาคม และในเดือนสิงหาคมอากาศจะร้อนจัดและชื้นมาก

ฤดูใบไม้ร่วงจะเริ่มขึ้นตอนปลายเดือนกันยายน ลมที่พัดมากแผ่นดินใหญ่ที่นั่นทำให้อากาศแห้งและท้องฟ้าโปร่ง จึงเป็นช่วงที่อากาศเหมาะกับการท่องเที่ยวมากที่สุดในเดือนตุลาคม ทิวทัศน์ทั่วทั้งประเทศจะมีสีสันสดใสด้วยใบไม้ที่เปลี่ยนเป็นสีทองและสีแดงเต็มต้น

ในเดือนธันวาคมถึงเดือนกุมภาพันธ์อากาศจะหนาวเย็นและแห้ง บางครั้งมีฝนหรือหิมะ ในช่วงนี้มักจะมีวันที่อากาศหนาวจัดประมาณ 3-4 วัน สลับกับวันที่อากาศอุ่นสบาย

ธงประจำชาติ

ภาพที่ 2.4 รูปภาพแสดงธงชาติเกาหลี

ธงประจำชาติเกาหลีมีชื่อเรียกว่า แท็กกีก็ ลวดลายของธงบอกถึงสัญลักษณ์หยินหยางตามหลักปรัชญาเต๋ววันออก รูปวงกลมตรงกลางธงแบ่งออกเป็นสองส่วนเท่า ๆ กัน คือ ส่วนบนที่

เป็นสีแดงหมายถึง พลังในเชิงบวกหรือหยาง และส่วนล่างสีน้ำเงินหมายถึง พลังในเชิงลบหรือหยิน พลังทั้งสองอย่างรวมกันเป็นหลักแห่งความเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง สมดุลภาพ และการสมานสามัคคีอันไม่รู้จบ วงกลมนี้ล้อมรอบด้วยสัญลักษณ์ที่อยู่แต่ละมุมคือสวรรค์ (☰) โลก (☷) ไฟ (☲) และ น้ำ (☵)

ดอกไม้ประจำชาติ

ภาพที่ 2.5 รูปภาพแสดงดอกไม้ประจำชาติเกาหลี

ดอกมูกุงฮวา หรือ โรส ออฟ ชารอน เป็นดอกไม้ประจำชาติเกาหลี ซึ่งจะบานสะพรั่งทั่วประเทศระหว่างเดือนกรกฎาคมถึงเดือนตุลาคม สิ่งที่ทำให้ดอกไม้ชนิดนี้ไม่เหมือนดอกไม้ชนิดอื่นคือสามารถทนสภาพอากาศที่เลวร้ายและศัตรูพืชได้เป็นอย่างดี ความหมายของคำว่า มูกุงฮวา มาจากรากศัพท์ มูกุง ซึ่งหมายถึงความเป็นอมตะ คำ ๆ นี้สะท้อนความเป็นอมตะของประวัติศาสตร์เกาหลี ความมุ่งมั่นและความอดทนของชาวเกาหลี

ศาสนา

ภาพที่ 2.6 รูปภาพแสดงการนับถือศาสนาของชาวเกาหลี

ประเทศเกาหลีได้รับความเคารพต่อเสรีภาพในการนับถือศาสนาโดยมีลัทธิประเภททรงเจ้า บูชาผี ศาสนาพุทธ และลัทธิขงจื้อ ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นหลักปรัชญาในการพัฒนาทางสังคมและวัฒนธรรมของประเทศที่ว่าได้นอกจากนี้ยังมีศาสนาย่อยๆ ที่เกิดขึ้นใหม่จากการผสมผสานแนวคิดบางอย่างในศาสนาดั้งเดิม และยังมีผู้หันไปนับถือศาสนาคริสต์เป็นจำนวนมาก นับตั้งแต่เริ่มเข้ามาเผยแพร่เมื่อปลายศตวรรษที่ 18 เป็นต้นมา

ภาษา

ภาษาเกาหลีจัดอยู่ในกลุ่มยูราล-อัลเทอิก เช่นเดียวกับภาษาฮังกาเรียน ตุรกี มองโกเลีย และฟินนิช ตัวอักษรของเกาหลีเรียกว่า ฮันกิล และประกอบด้วยสระ 10 ตัว พยัญชนะ 14 ตัว ภาษาพูดได้กลายมาเป็นภาษาเขียน และในสมัยกษัตริย์เซจง โดยนักการศึกษากลุ่มหนึ่ง ในปี ค.ศ.1443 ผลงานของนักศึกษากลุ่มนี้ถูกกล่าวขวัญว่าเป็นการสร้างสรรค์ที่อัจฉริยะอย่างแท้จริง

ชีวิตครอบครัว

ตามธรรมเนียมเกาหลี ลักษณะครอบครัวจะเป็นครอบครัวใหญ่ซึ่งมีสมาชิก 3 ถึง 4 ชั่วอายุคนอาศัยอยู่ด้วยกัน เนื่องจากอัตราการตายของทารกสูง และครอบครัวใหญ่ต่างคิดขอพรอยากมีลูกหลาย ๆ คน อย่างไรก็ตามเนื่องจากการขยายตัวของอุตสาหกรรมและชุมชนเมืองของประเทศอย่างรวดเร็วในประเทศ ในทศวรรษที่ 1960 และ 1970 ประกอบกับการคุมกำเนิดได้ผล จำนวนเฉลี่ยเด็กในครอบครัวลดลงอย่างรวดเร็วเหลือเพียงสองคนหรือไม่มีเลยในทศวรรษที่ 1980 ปัจจุบันครอบครัวเกือบทั้งหมดจึงมีลักษณะเป็นครอบครัวเดี่ยว

สืบเนื่องจากประเพณีนิยมแบบขงจื้อในเกาหลี บุตรชายคนโตจะทำหน้าที่เป็นหัวหน้าครอบครัว ชาวเกาหลีจะชื่นชมบุตรชายมากกว่า เพื่อแก้ไขปัญหานี้ รัฐบาลจึงแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับครอบครัวโดยให้บุตรชายและบุตรหญิงมีความเท่าเทียมกันในเรื่องการรับมรดก

ศิลปะ

ชนชาติเกาหลีได้ถ่ายทอดความเป็นอัจฉริยะทางศิลปะผ่านทางดนตรี นาฏศิลป์ และจิตรกรรม ซึ่งได้มีการพัฒนามาตลอดระยะเวลา 5,000 ปีของประวัติศาสตร์เกาหลี แม้ว่าศิลปะตะวันตกในรูปแบบต่าง ๆ จะแพร่หลายอยู่ในประเทศ แต่ศิลปะเกาหลีอันมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวยังได้รับความนิยม อย่างกว้างขวางไม่ว่าจะในลักษณะดั้งเดิมหรือผสมผสานกับศิลปะร่วมสมัย

ดนตรีประจำชาติ

ชนชาติเกาหลีมีดนตรีที่เรียกว่า คูกอ๊ก มีที่มาคล้ายคลึงกับดนตรีจีนและญี่ปุ่น แต่ถ้าเราสามารถสัมผัสดนตรีชนิดนี้ได้อย่างลึกซึ้ง จะพบว่า ดนตรีเกาหลีมีลักษณะแตกต่างอย่างชัดเจนจากดนตรีชนิดอื่นๆ ในแถบเอเชียตะวันออก กล่าวคือ ดนตรีเกาหลีประกอบด้วยสามจังหวะในหนึ่งห้อง ในขณะที่ดนตรีจีนและญี่ปุ่นมีสองจังหวะในหนึ่งห้อง

คูกอ๊ก แบ่งออกเป็นสองประเภท คือ ซองอ๊ก หรือดนตรีในราชสำนักและมินชกอ๊ก หรือดนตรีพื้นบ้าน ซองอ๊กซึ่งเป็นดนตรีชั้นสูงมีท่วงทำนองเหงาเศร้า เยือกเย็น และซับซ้อน ส่วนมินชกอ๊ก ได้แก่ดนตรีของชาวนาชาวไร่ ฟันซอริ (ดนตรีเน้นการแสดงความรู้สึก) และดนตรีพิธีไสยศาสตร์มีจังหวะที่รวดเร็วและกระชับกระฉ่ง

นาฏศิลป์

ภาพที่ 2.7 รูปภาพแสดงศิลปะการรำรำของชาวเกาหลี

ด้านศิลปะการรำรำแบบเกาหลีแบ่งออกเป็น 2 ประเภทเช่นเดียวกับดนตรี คือ แบบราชสำนักและแบบพื้นบ้าน ในแบบฉบับของราชสำนักนั้น ท่าทางการรำจะช้าและสง่างาม ซึ่งสะท้อนปรัชญาของการเดินสายกลางและการระงับอารมณ์ความรู้สึก เป็นอิทธิพลมาจากปรัชญาขงจื้อ ในทางตรงกันข้าม ระบำพื้นบ้านซึ่งสะท้อนชีวิตการทำงานและศาสนาของสามัญชนจะใช้จังหวะและทำนองที่สนุกสนาน ปนลักษณะของการแสดงออกที่เป็นอิสระและมีชีวิตชีวาของคนเกาหลี เช่น ระบำของชาวนาชาวไร่ ระบำหน้ากาก และการรำรำทางไสยศาสตร์

จิตรกรรมแบบดั้งเดิม

ด้านจิตรกรรมของเกาหลีแตกต่างจากรูปแบบของตะวันตกอย่างสิ้นเชิงด้วยลักษณะลายเส้นและการให้สี ซึ่งเป็นแบบฉบับเฉพาะตัวของศิลปะตะวันออก การค้นพบหลักฐานทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับจิตรกรรม โบราณในสุสานหลวงจากยุคสามอาณาจักร ช่วยให้เราสามารถเข้าใจวิถีชีวิตของคนในสมัยนั้น

ต่อมาในสมัยราชวงศ์โคเรียว (ค.ศ. 918-1392) ศาสนาพุทธมีความรุ่งเรืองถึงจุดสูงสุด มีงานจิตรกรรมแบบพุทธศิลป์และศิลปวัตถุอื่นๆ เกิดขึ้นมากมายในวัดต่างๆ ทั่วประเทศ ส่วนในสมัยราชวงศ์โชซอน (ค.ศ.1392-1910) ลัทธิขงจื้อได้กลายเป็นหลักปรัชญาในการบริหารประเทศ บรรดาปัญญาชนในสมัยนั้นจึงผลิตงานศิลปะที่แสดงถึงอิทธิพลขงจื้อและศิลปะแบบจีน ในขณะเดียวกันจิตรกรรมพื้นบ้านซึ่งเป็นที่นิยมในหมู่สามัญชนกลับไม่ได้รับอิทธิพลจากแนวความคิดใดความคิดหนึ่ง จึงมีการใช้เทคนิคการเขียนภาพที่เป็นอิสระแสดงออกถึงอารมณ์และความรู้สึก รวมทั้งใช้สีสันสดใสเพื่อสื่อถึงพลัง อารมณ์ และความรื่นเริง สำหรับโรงเรียนสอนด้านจิตรกรรมทั้งของแบบเกาหลีและตะวันตกที่เปิดอยู่ในเกาหลีปัจจุบันก็มีผลงานบางชิ้นที่ผสมผสานกัน

เครื่องปั้นดินเผา

ประเทศเกาหลีได้รับเอาศิลปะการทำเครื่องปั้นดินเผาจากประเทศจีนเมื่อกว่า 1,000 ปีมาแล้ว ศิลปะแขนงนี้ได้เจริญรุ่งเรืองและกลายเป็นประเพณีอย่างหนึ่งซึ่งชาวเกาหลีมีความภาคภูมิใจ

เครื่องปั้นดินเผาแบบศิลาดลสีเขียวอมฟ้า ที่มีความสวยงามแบบลึกลับซึ่งจากราชวงศ์โคเรียว (ค.ศ.918-ค.ศ.1392) ก็เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางไปทั่วโลก และเป็นที่ต้องการของผู้ที่นิยมวัตถุโบราณ เช่นเดียวกับ เครื่องกระเบื้องสีขาวจากราชวงศ์โชซอน (ค.ศ.1392-ค.ศ.1910) ศิลปะแขนงนี้ได้เข้าไปมีอิทธิพลต่อศิลปะญี่ปุ่นในยุคสมัยต่าง ๆ โดยเฉพาะในช่วงที่ญี่ปุ่นรุกรานประเทศเกาหลีในช่วงปีทศวรรษที่ 1590 และทำให้ศิลปะแขนงนี้เจริญรุ่งเรืองในญี่ปุ่นจนถึงทุกวันนี้

ขนบธรรมเนียมและประเพณี

การเคารพผู้มีอาวุโส

โครงสร้างทางสังคมแบบขงจื้อที่มีมานานยังคงอยู่อย่างเหนียวแน่น ถึงแม้ว่าเราจะเริ่มเห็นการเปลี่ยนแปลงทางด้านนี้บ้าง วัฒนธรรมและอาวุโสยังมีความหมายมากและผู้เยาว์จะต้องเคารพคำสั่งของผู้อาวุโสโดยปราศจากข้อโต้แย้ง ดังนั้นบ่อยครั้งเราจะถูกถามว่าอายุเท่าใด และถามถึงสถานภาพทางการสมรส (เป็นที่น่าแปลกอยู่ที่เดียวที่ไม่่ว่าเราจะอายุมากเพียงใด เราจะไม่ถือว่าเป็นผู้ใหญ่หากยังไม่สมรส อย่างน้อยก็เป็นสิ่งที่ยึดถือกันในแต่ละครอบครัว) เพื่อจะคาดคะเนถึงความรู้สึกของเราต่อผู้อื่น อย่างไรก็ตามการที่ถูกถามก็มีได้หมายความว่าผู้ถามต้องการล้วงล้ำเข้ามาในโลกของเรา แต่เราก็ไม่จำเป็นต้องตอบคำถามนั้นหากเราไม่ต้องการ

ชื่อ

ชาวเกาหลีส่วนใหญ่จะมีชื่อสกุลจำกัดอยู่ในไม่กี่กลุ่มชื่อ เช่น 21 % จะมีชื่อสกุลว่า คิม 14 % จะมีชื่อสกุลว่า ยี ลี หรือ รี และ 8% มีชื่อสกุลว่า ปาร์ค นอกจากนั้นก็ยังมีชื่อสกุลแตกออกไป

อีกเช่น ซอย (หรือ แซ) เจิง(หรือซุง) จาง(หรือซาง) ฮัน , ลิม เป็นต้น ชื่อเต็มของชาวเกาหลีก็ประกอบด้วย ชื่อสกุลหนึ่งพยางค์และชื่อหน้าสองพยางค์ ชื่อสกุลจะเขียนก่อน สตรีชาวเกาหลีจะไม่เปลี่ยนชื่อสกุลตามคู่สมรส แต่บุตรและธิดาจะใช้ชื่อสกุลของบิดา

การสมรส

ชาวเกาหลีถือว่าการสมรสนั้นเป็นช่วงเวลาที่สำคัญที่สุดในชีวิต และการหย่าร้างถือว่าเป็นความตกต่ำเสียชื่อเสียงไม่เพียงแต่สำหรับคู่สมรสเท่านั้น แต่รวมไปถึงครอบครัวเลยทีเดียว แต่ถึงอย่างนั้นก็ตามอัตราการหย่าร้างในปัจจุบันก็ขยายตัวเพิ่มขึ้นเร็วพอสมควร

การประกอบพิธีสมรสในปัจจุบันแตกต่างไปจากสมัยโบราณ นั่นคือในปัจจุบันนี้พิธีจะเริ่มต้นด้วยแบบทางตะวันตก นั่นคือมีการสวมชุดวิวาห์สำหรับเจ้าสาวและทักซิโดสำหรับเจ้าบ่าว โดยประกอบพิธีในห้องจัดพิธีวิวาห์ หรือในโบสถ์ ต่อมาช่วงบ่ายจะมีพิธีแบบดั้งเดิมในสถานที่ใหม่ด้วยชุดวิวาห์ที่มีสีสันงดงาม

เจเย (พิธีเคารพบูชาบรรพบุรุษ)

ตามหลักความเชื่อดั้งเดิมของเกาหลีนั้น เมื่อบุคคลหนึ่งสิ้นชีวิตลง วิญญาณของเขายังไม่ไปไหน แต่ยังคงเวียนอยู่ใกล้เป็นเวลากว่า 4 ชั่วโมงทีเดียวในช่วงเวลาอันยาวนานนี้ ผู้ตายยังถูกถือว่าเป็นสมาชิกของครอบครัว ความสัมพันธ์อันนี้ถูกถ่ายทอดออกมาด้วยพิธีเจเย ซึ่งจัดขึ้นในวันพิเศษต่าง ๆ เช่น ซอลวัล และชูชก รวมทั้งวันครบรอบวันเสียชีวิตของบรรพบุรุษเหล่านั้น ชาวเกาหลีเชื่อว่าการที่เขามีชีวิตอยู่อย่างมีความสุขนั้นก็ด้วยพรอันประเสริฐซึ่งบรรพบุรุษให้ไว้นั่นเอง

ภาษากาย

เมื่อต้องการกักมือเรียกผู้อื่นนั้น ควรคว่ำมือลงและกักนิ้วเรียกโดยให้นิ้วชิดกัน การกักมือเรียกโดยให้นิ้วชิดกัน การกักมือเรียกโดยหงายฝ่ามือขึ้นนั้นไม่สุภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากใช้นิ้วกักเรียก เพราะถือเป็นกิริยาเรียกสุนัขสำหรับเกาหลี

ฮันบก

ภาพที่ 2.8 รูปภาพแสดงเครื่องแต่งกายประจำชาติของชาวเกาหลี

ฮันบกเป็นเครื่องแต่งกายประจำชาติเกาหลีมาเป็นเวลาพัน ๆ ปีมาแล้ว ความงามและความอ่อนช้อยของวัฒนธรรมเกาหลีจะถูกถ่ายทอดออกมาผ่านทางภาพถ่ายของสุภาพสตรีในเครื่องแต่งกายฮันบก นี้ ก่อนที่วัฒนธรรมการแต่งกายแบบตะวันตกจะได้เข้ามาในเกาหลีเมื่อร้อยปีมาแล้วนั้น หญิงชาวเกาหลีจะสวมชุดฮันบกเป็นปกติทุกวัน ส่วนสุภาพบุรุษจะสวมชอกอริ (เสื้อนอกแบบเกาหลี) และพาจิ (กางเกงขายาว) ในขณะที่สุภาพสตรีสวมชอกอริและชิมา (กระโปรง) ในปัจจุบันชุดประจำชาติฮันบก จะใช้สวมเฉพาะในโอกาสพิเศษต่างๆ เช่น งานมงคลสมรส วันชอลลัล (วันขึ้นปีใหม่ตามจันทรคติ) หรือ วันชูชก (วันขอบคุณพระเจ้า)

ออนคอลล

ตามประเพณีของเกาหลีนั้นห้องต่าง ๆ จะใช้เพื่อจุดประสงค์หลายอย่างๆ และไม่มีการใช้หรือเรียกห้องตามการใช้งานของมัน เช่น ห้องนอน หรือห้องอาหาร เป็นต้น แต่จะมีการนำโต๊ะและเก้าอี้เข้าไปไว้ตามห้องต่างๆ ตามจุดประสงค์การใช้งานประชาชนส่วนใหญ่จะนอนบนเสื่อหนาปูบนพื้น ใต้พื้นห้อง ใต้พื้นห้อง จะมีท่อระบายอากาศที่ทำด้วยหินหรือคอนกรีต ในสมัยโบราณความร้อนจะถูกระบายผ่านช่องเพื่อให้เกิดความร้อน ดินเหนียวและปูนจะถูกนำมาวางบนหินเพื่อป้องกันผู้อยู่อาศัยมิให้ถูกกระทบด้วยก๊าซพิษระบบทำความร้อนใต้พื้นนี้เรียกว่า “ออนคอลล” ในยุคปัจจุบันใช้ท่อน้ำร้อนให้ไหลผ่านพื้นซีเมนต์ซึ่งคลุมด้วยพรมน้ำมัน

กิมจาง

กิมจางเป็นวิธีการเตรียมผักดองกิมจิในฤดูหนาวของชาวเกาหลีแต่ดั้งเดิม และสืบทอดกันมารุ่นมาหลายชั่วคนแล้ว ในเกาหลีนั้นจะมีผักน้อยประเภทมากและก็ปลูกได้ระหว่าง 3-4 เดือนสุดท้ายของปีเท่านั้น ด้วยเหตุนี้จึงมีกิมจางช่วงต้นฤดูหนาว เพื่อทำอาหารซึ่งกลายมาเป็นอาหารประจำของชาวเกาหลี โต๊ะอาหารในเกาหลีจะขาดกิมจิไม่ได้เลย

การแพทย์แบบตะวันออก

การแพทย์ตะวันออกถือหลักสาเหตุแห่งโรคคือพลังกำลังที่ถดถอยและภูมิต้านทานที่อ่อนลง ไม่ได้เกี่ยวกับส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายโดยเฉพาะแต่เป็นการเสียสมดุลของพลังแห่งชีวิตในร่างกายโดยรวม ดังนั้นการแพทย์ตะวันออกจึงใช้การรักษาโดยใช้หลักพื้นฐานบูรณาการภูมิต้านทานและเสริมสร้างความประสานกลมกลืนของร่างกายโดยรวม มิใช่โดยวิธีกำจัดเชื้อโรค

วิธีการรักษาแบบตะวันออกมีทั้งการบริโภคยาสมุนไพร คาร์ฝังเข็ม การใช้ลูกประคบ และการบำบัดโดยการคว่ำด้วยสุญญากาศ

กีฬาตามประเพณี

ชาวเกาหลีในสมัยโบราณได้ถูกบันทึกไว้ว่าได้ผูกพันกับเกมกีฬาตามประเพณีมากมาย เช่น การเล่นเกมชัคเยอ กือเน เจกิชากิ โนลตยูกิ รวมทั้งเทควันโด และซีริยม

การเล่นว้าว เป็นเกมกีฬาฤดูหนาวที่ได้รับความนิยมมากที่สุดประเภทหนึ่งในช่วงที่มีลมพัดแรงตามประเพณีในช่วงของงานวันปีใหม่ จะจัดให้มีการเล่นเกมว้าวแบบต่างๆ หลากสี สวยงาม

การเล่นชัคเยอ ของชาวเกาหลี เล่นด้วยการแบ่งกลุ่มชาวบ้านที่เล่นออกเป็น 2 ทีม สมาชิกของแต่ละทีมจะช่วยกันดึงที่ปลายทั้ง 2 ข้างของเชือกเส้นใหญ่ซึ่งทำจากฟางข้าว แล้วต่างฝ่ายก็ช่วยกันดึงเชื่อว่าฝ่ายที่ชนะจะมีความสุขกับผลเก็บเกี่ยวพืชผลในปีนั้น

กือเน เป็นเกมที่ชื่นชอบในหมู่สตรี และยังคงเล่นอยู่บนดาโน ในเดือนพฤษภาคม หรือเดือนมิถุนายนของทุกปี การแข่งขันมีหลายแบบ เช่น แกว่งด้วยเชือกเส้นเดียว และแกว่งด้วยเชือกสองเส้น โดยแขวนปลายเชือกไว้ในที่สูง

เจกิชากิ เป็นเกมสำหรับเด็กชาย ตามปกติเล่นกันในช่วงฤดูหนาว การเล่นจะทำได้ด้วยการเตะลูกขนไก่ที่ทำจากเหรียญเก่าที่มีรูตรงกลาง ห่อด้วยผ้าหรือกระดาษ เขมรอบๆ ด้วยขนไก่ ผู้เล่นที่สามารถใช้เท้าข้างเดียวหรือสองข้างเตะลูกขนไก่นี้ให้ลอยอยู่ในอากาศได้จำนวนครั้งมากที่สุด โดยลูกไม้ตกถูกพื้นจะเป็นผู้ชนะ

โนลตยูกิ คล้ายกับการเล่นกระดานหกของทางตะวันตก โดยใช้ไม้กระดานแผ่นยาวที่เรียกว่า โนล วางกึ่งกลางของไม้กระดานไว้บนถุงที่ใส่ข้าวหรือใส่ข้าวผสมฟาง แล้วให้เด็กหญิง 2 คน ในชุดแต่งกายดั้งเดิม สีล้วนสวยงาม ยืนอยู่บนกระดานที่ปลายทั้งสองข้าง แล้วผลัดกันกดกระดานให้ฝ่ายตรงข้ามกระดอนขึ้นไปในอากาศสลับกัน

เทควันโดเกาหลี เป็นศิลปะการต่อสู้โบราณของชาวเกาหลี ซึ่งเป็นวิธีการป้องกันตัว โดยใช้มือและเท้า จุดมุ่งหมายสูงสุดของการฝึก เทควันโดคือการพัฒนาบุคลิกภาพและอุปนิสัยของผู้ฝึกทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจและวิญญาณ ปัจจุบันเทควันโดเป็นกีฬาที่แพร่หลายไปทั่วโลก หลังจากมีการบรรจุเทควันโดเข้าไว้ในกีฬาโอลิมปิกอย่างเป็นทางการอะไรที่ทำให้เทควันโดมีเสน่ห์ดึงดูด

ในแง่กีฬา : การเคลื่อนไหวและเทคนิคเทควันโดถูกสร้างขึ้นให้ผู้ฝึกสามารถใช้ส่วนต่างๆ ของร่างกายได้อย่างสมดุล ซึ่งช่วยเพิ่มความยืดหยุ่นของแขนขาได้อย่างสม่ำเสมอ และยังช่วยกำจัดความเครียดโดยการตะโกนไปด้วยขณะทำการฝึกการเตะและต่อย

ในแง่ความหมายของการป้องกันตัวเอง : ในขณะที่เทควันโดเป็นกีฬาเหมือนกับศิลปะการต่อสู้อื่นๆ ซึ่งใช้มือเปล่าและเท้าเปล่า แต่เทควันโดแตกต่างจากศิลปะการต่อสู้เหล่านั้นโดยที่มี

พลังการโจมตีในระดับเหนือกว่าซึ่งเนื่องมาจากการใช้เท่านั้นเอง อย่างไรก็ตาม เทควันโดมุ่งเน้นไปที่การป้องกันมากกว่าการโจมตี

ในแง่ความหมายของการสร้างวินัยให้ตนเอง : เทควันโดเป็นการสร้างวินัยให้ตนเองที่มีประสิทธิภาพโดยทั้งเป็นการทำให้ร่างกายและจิตใจแข็งแกร่ง และยังสอนให้มีความรยาทในเกมการแข่งขันกับคู่ต่อสู้คนอื่นอีกด้วย

ซีเรียม เป็นรูปแบบมวยปล้ำตามประเพณีของเกาหลีเป็นการแข่งขันพื้นเมืองที่ผู้เล่น 2 คน จับยึด ซาทบา (สายผ้าคาดรอบเอวและขา) แล้วใช้ความแข็งแรงและเทคนิคต่างๆ เพื่อปล้ำกดให้ฝ่ายตรงข้ามตกลงไปที่พื้น ประวัติของ ซีเรียม เริ่มต้นในเวลาเดียวกันกับที่ชุมชนต่างๆ เริ่มรวมตัวในสมัยโบราณผู้คนต้องต่อสู้กับสัตว์ร้ายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้นอกจากเพื่อป้องกันตัวเองแล้วยังเป็นการล่าเพื่อเป็นอาหารอีกด้วย

อาหารเกาหลี

ปัจจัยสามประการที่จำเป็นสำหรับชีวิต คือบ้าน เสื้อผ้าและอาหาร การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมมารับประทานอาหาร ส่งผลกระทบต่อคนเกาหลีมากที่สุด ข้าวยังคงเป็นอาหารหลักของคนเกาหลี โดยปกติคนเกาหลีจะรับประทานข้าว พร้อมกับข้าวหลายชนิดส่วนมากจะเป็นผักสดตามฤดูกาล ชุป สตู และเนื้อสัตว์ อาหารเกาหลีมีรสชาติและกลิ่นเฉพาะตัวสำหรับให้นักท่องเที่ยวลิ้มลอง อาหารเกาหลีมีแคลอรีต่ำ แต่ก็อุดมไปด้วยสารอาหารจากการใช้ผักหลากหลายชนิดปนเครื่องปรุง เพิ่มรสชาติด้วยกระเทียม, พริกแดง, หัวหอม, ซีอิ๊ว, ถั่วหมัก, จิง และน้ำมันงา

ภาพที่ 2.9 แสดงอาหารเกาหลี

กิมจิเป็นผักที่ใช้เวลาดองนาน ในอดีตชาวเกาหลีปลายเดือนพฤศจิกายนหรือต้นเดือนธันวาคม ครอบครัวชาวเกาหลีจะนัดหมายกันในงานกิมจัง เพื่อเตรียมการทำกิมจิ และเก็บไว้สำหรับ

ฤดูหนาวที่ยาวนาน เมื่อหลายสิบปีมาแล้ว กิมจิ จัดทำในฤดูหนาวใส่ไว้ในภาชนะขนาดใหญ่ซึ่งเก็บไว้ในห้องใต้ดินเพื่อเก็บรักษาไว้

อาหารเกาหลีแท้จะไม่สมบูรณ์เลยหากไม่มี กิมจิ ซึ่งมีหลายสิบชนิด ต่างกันตั้งแต่เผ็ดน้อยจนถึงแบบที่มีรสจัดจ้าน เป็นผักดองหลายชนิดผสมกัน เช่น ผักกาดขาว หัวผักกาด หัวหอมใหญ่และแตงกวา กิมจิของแท้จะต้องเผ็ดโดยเติมผงพริกแดง ในขณะที่บางคนอาจจะไม่เติมพริกแดงหรือหมักไว้จนชุ่มมีรสชาติ อย่างไรก็ตาม มักใส่กระเทียมเพื่อเป็นการเพิ่มรสชาติให้กิมจิด้วย

จากยุโรปสู่ญี่ปุ่น พริกแดงเริ่มเข้ามายังเกาหลีในศตวรรษที่ 17 ทำให้นำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ของกิมจิ และอาหารเกาหลีทั่วไป ปัจจุบันมีกิมจิหลากหลาย กว่า 160 อย่าง ที่ต่างกันไปตามท้องถิ่นและส่วนประกอบ ซึ่งส่วนใหญ่จะมีรสเผ็ด กิมจิ เป็นอาหารพื้นฐานที่จะมีอยู่ในทุกมื้อของชาวเกาหลีและยังใช้เป็นเครื่องปรุงในการทำอาหารยอดนิยมชนิดอื่นด้วย อย่างสดกิมจิ แพนเค้กกิมจิ ข้าวผัดกิมจิ กิมจิราเมียน (บะหมี่) กิมจิถูกพัฒนาปรับปรุงอย่างแพร่หลายเพื่อสรรหารสชาติใหม่ ๆ ทุกวันนี้กิมจิได้รับความนิยมไปทั่วโลก เพราะมีคุณค่าทางโภชนาการและยังป้องกันโรคอีกด้วย

นอกจากกิมจิยังมี คอนซัง (เต้าเจี้ยวของเกาหลี) ซึ่งมีคุณสมบัติที่ต่อต้านมะเร็ง จึงเป็นที่สนใจของนักโภชนาการโลกสมัยใหม่ ชาวเกาหลีทำคอนซังที่บ้านโดยใช้ถั่วเหลืองต้มสุกแล้ว ผึ่งให้แห้งในที่ร่ม แชนน้ำเกลือ และหมักไว้กลางแดด

ส่วนอาหารที่ชาวตะวันตกนิยมกันมากคือ คาลบี้ และ พูลโกกิ ทั้งสองจานทำจากเนื้อหมู หรือเนื้อวัวก็ได้ คาลบี้จะเป็นส่วนซี่โครง ส่วนพูลโกกิจะเป็นเนื้อแช่ในซอสผสมกระเทียมและเครื่องเทศอื่นๆ จากนั้นจึงนำไปย่าง ทั้งสองจานมีรสชาติที่ไม่จัดจ้าน สามารถย่างเองได้ที่โต๊ะ ลักษณะคล้ายกับทำบาบีคิว

อาหารที่เลื่องชื่ออีกจานของเกาหลีคือ บิบิมบับ (ทำจากข้าว, ผัก, ไข่และซอสพริก) เค็นจังจิเก (ซूपข้นทำมาจากถั่วหมักและผัก ไว้สำหรับรับประทานพร้อมข้าว) เน็งเมียน (ก๋วยเตี๋ยวเส้นปรุงรสด้วยน้ำ ซุปเนื้อเย็น นิยมรับประทานในฤดูร้อน) ซัมเกทัง (เป็นซूपไก่ต้มโสมสำหรับบำรุงสุขภาพ)

การจัดโต๊ะและมารยาทในการรับประทานอาหาร

ครอบครัวเกาหลีนิยมรับประทานข้าว, ซุป, และเครื่องเคียงอีกสามสี่อย่างรวมทั้ง กิมจิ มีการจัดเรียงจากซ้ายไปขวาของผู้รับประทานดังนี้ ข้าว, ซุป, ซ้อน และตะเกียบ ส่วนสตูและเครื่องเคียงอื่นๆ จะวางกลางโต๊ะ รับประทานร่วมกับผู้ร่วมโต๊ะท่านอื่น

ชาวเกาหลีจะใช้ช้อนรับประทานข้าว, ซุป และสตู ส่วนตะเกียบใช้กับเครื่องเคียงแบบอาหารแห่งอื่นๆ แต่จะไม่ใช้ทั้งช้อนและตะเกียบพร้อมกันและชาวเกาหลีก็ไม่นิยมยกจาน หรือชามขึ้นมาขณะรับประทาน เมื่อรับประทานเสร็จแล้วจะวางช้อนและตะเกียบลงบนโต๊ะ

ชาวเกาหลีเชื่อว่าการรับประทานอาหารร่วมกันจะเป็นการกระชับความสัมพันธ์ แต่หากต้องการงานส่วนตัวก็สามารถขอได้ และทุกวันนี้ร้านอาหารเกาหลีก็จะจัดชุดจานชามเฉพาะบุคคลให้ และในอดีตจะห้ามพูดคุยกันขณะรับประทานอาหารแต่ปัจจุบันก็ไม่เคร่งครัดมากนัก

ฮันจงชิก(อาหารชุดเกาหลี)

เป็นมื้อเต็มโต๊ะที่จัดอาหารมาเป็นชุด จุดกำเนิดอยู่ที่ในวัง หรือบ้านของเหล่าขุนนางผู้มีอันจะกิน ปกติจะเริ่มดื่มเหล้าฟางานเรียกน้ำย่อยเป็นของเย็นตามด้วยพวกข้าวต้มหรือโจ๊ก ต่อด้วยอาหารจานหลักซึ่งมีทั้งของต้ม ของทอด ของย่าง ของนึ่งหรือของหมัก รวมถึงหม้อไฟ และปิดท้ายด้วยเครื่องดื่มหวานพื้นเมืองอย่าง ซิกเฮ (เครื่องดื่มหวานทำจากข้าว) หรือ ซูจองกวา (เครื่องดื่มหวานทำจากอบเชยหรือลูกพลัม) หรือของหวานชุดอื่น ๆ ซึ่งชุดอาหารเสริฟนั้นจะแตกต่างกันไปตามฤดูกาลและภูมิภาค

อาหารพิเศษตามฤดูกาล

สังคมเกษตรกรรมในอดีต ชาวเกาหลีจะสนใจการเปลี่ยนแปลงของฤดูกาล ในแต่ละเดือนชาวบ้านจะมีขนบธรรมเนียมเฉพาะเพื่อเฉลิมฉลองและระลึกถึงการเปลี่ยนแปลงนี้ และยังได้เอ็ดร่อยกับอาหารพิเศษที่ทำจากวัตถุดิบที่หาได้ในฤดูนั้น ๆ ในบรรดาจานฉลองมากมาย มีอยู่ไม่มากที่ยังคงสืบทอดกันมาโดยทั่วไป

วันชอลลัล (วันปีใหม่ของเกาหลี ดังเช่นในปีนี้เป็น วันที่ 29 มกราคม พ.ศ.2549)

ในวันแรกของปีใหม่ ชาวเกาหลีจะไหว้บรรพบุรุษ ทำพิธีเซเบ การคำนับญาติผู้ใหญ่อย่างเป็นทางการ ซึ่งถือเป็นการอวยพรปีใหม่ อาหารที่ต้องรับประทานในวันปีใหม่คือ ต็อกกุก ซึ่งถ้าไม่ได้รับประทานจะถือว่าผ่านชีวิตมาอีกหนึ่งปีไม่ได้

วันซองวอล แทโบริม (วันพระจันทร์เต็มดวงครั้งแรก ดังเช่นในปีนี้เป็น วันที่ 12 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2549)

วันนี้ถือเป็นวันที่จะต้องขับไล่เรื่องร้าย และโชคไม่ดีต่างๆ ออกไป อาหารหลักสำหรับวันนี้คือ โอกกพับ (ธัญพืช 5 อย่างต้ม ได้แก่ ข้าว ถั่วแดง ถั่วจำพวกถั่วรูปไต ข้าวจำพวกข้างฟ้างหรือข้าวเด็ยอีกสองอย่าง) และมุกิน นามุล เป็นผักแห้ง 9-12 ชนิด อย่างเช่น เห็ด ใบต้นเรดดิซ

รากต้นเบลฟลาวเวอ ฯลฯ ในตอนเช้าของวันนี้ชาวบ้านจะกินวอลนัท เกาลัด หรือถั่วลิสง และจับไวน์ที่หมักจากข้าวภวนาขอให้มีสุขภาพดีตลอดปี

วันซั้มบก (3 วันที่ร้อนที่สุดในฤดูร้อน)

ซั้มบกจะประกอบไปด้วยวันสามวัน ได้แก่ โซบก (ดังเช่นในปีนี้ คือวันที่ 20 กรกฎาคม พ.ศ.2549) ชุงบก (ดังเช่นในปีนี้ คือวันที่ 30 กรกฎาคม พ.ศ.2549) และมัลบก (๑9 สิงหาคม พ.ศ. 2549) ซึ่งถือว่าเป็นวันเริ่มต้น วันตรงกลาง และวันสิ้นสุด ช่วงเวลาที่ร้อนที่สุดในฤดูร้อนของปี ตามปฏิทินจันทรคติ ตั้งแต่โบราณชาวบ้านนิยมรับประทานอาหารจำพวกเนื้อสัตว์ปรุงร้อน ๆ เพื่อเป็นการเพิ่มความแข็งแรง ซึ่งอาหารหลักในวันซั้มบกนี้ก็คือ ซั้มเกทัง เป็นไก่ตุ๋นทั้งตัวยัดไส้ด้วยข้าวเหนียว โสม พุทรา และกระเทียม ปรุงรสด้วยเกลือและพริกไทย

วันชูชอก(วันขอบคุณพระเจ้าองชาวเกาหลี ดังเช่นในปีนี้ คือวันที่ 6 ตุลาคม พ.ศ.2549)

วันชูชอก และวันซอลลัลเป็นวันหยุดใหญ่ ในวันชูชอก ชาวบ้านจะไปเยี่ยมสุสานบรรพบุรุษเพื่อขอบคุณที่ทำให้เก็บเกี่ยวพืชผลได้ดี และครอบครัวอยู่ดีมีสุข

อาหารพิเศษในวันนี้ คือ ซองเพียน (ขนมทำจากข้าว รูปร่างเหมือนพระจันทร์เสี้ยว) และโตรันทัง (ซูปเผือก) ซองเพียนเป็นขนมข้าวสอดไส้ด้วยถั่ว เกาลัด พุทรา หรือเมล็ดงาหวาน และนำไปนึ่งบนไอบสน พร้อมกับผลไม้เคี้ยวใหม่ ๆ จากต้น อาหารเหล่านี้จะใช้เวลาบิโตะพิธีเคารพบรรพบุรุษ

วันทงจิ (วันที่ดวงอาทิตย์อยู่ห่างจากเส้นศูนย์สูตรมากที่สุด ในฤดูหนาว ดังเช่นในปีนี้ คือวันที่ 22 ธันวาคม พ.ศ. 2549)

วันทงจิเป็นวันที่สั้นที่สุดของปีในวันนี้ชาวเกาหลีจะรับประทานพัทจุก เป็นถั่วแดงต้มใส่ข้าวปั้นเป็นลูกกลม ๆ ลงไปด้วย เป็นความเชื่อตั้งแต่อดีตว่าถั่วแดงจะช่วยขับไล่วิญญาณร้ายและป้องกันโชคร้าย

ขนมพื้นบ้าน

ชาวเกาหลีพัฒนาของหวานและเครื่องดื่มนานาจนได้ขนมคบเคี้ยวที่มีคุณค่าทางอาหารและขนมหวานที่รสชาติอร่อย

ต็อก (ขนมพื้นเมืองทำจากข้าว) ต็อกเป็นขนมพื้นเมืองของเกาหลีทำจากแป้งข้าวเจ้า ชาวเกาหลีจะทำขนมชนิดนี้สำหรับงานรื่นเริงอย่าง วันเกิด วันแต่งงาน รวมทั้งสำหรับไหว้บรรพบุรุษ และสำหรับวันเทศกาลอย่าง วันซอลลัล (วันปีใหม่เกาหลี) และวันชูชอก (วันขอบคุณพระเจ้าของเกาหลี)

ฮันกวา (คุกกี้และขนมพื้นบ้าน) ฮันกวาเป็นขนมที่คนจีนชื่นชอบเพราะรูปลักษณะ สีสีน การตกแต่ง ที่สวยงามและแน่นอนรสชาติหวานอร่อย นิยมรับประทานกับเครื่องดื่มพื้นเมืองและจัดได้ว่าเป็นขนมที่มีระดับ และดีต่อสุขภาพ การจัดฮันกวาใส่กล่องให้สวยงามก็สามารถใช้เป็นของขวัญชั้นเยี่ยมได้ โดยเฉพาะถ้ามอบให้ญาติผู้ใหญ่ ขนมนี้สามารถหาซื้อได้จากร้านขนมพื้นเมือง และห้างสรรพสินค้า

สวาแซ (เครื่องดื่มเย็นพื้นเมือง) ทำจากผลไม้หรือธัญพืช และน้ำ เพิ่มความหวานด้วยน้ำตาลหรือน้ำผึ้ง อาจเพิ่มสีและกลิ่นด้วยโอมิจา (ผลของต้น 5 รส เช่น ชีซานดรา ชินเส) หรือทำจากสมุนไพร อย่างดอกอะซีเลีย หรือเกสรต้นสนก็ได้

ชาพื้นเมืองเกาหลี

ชาเขียวถูกนำเข้ามาเกาหลีครั้งแรกในสมัยราชินีซอนดก (คริสต์ศักราช 632 – 647) แห่งอาณาจักรซิลลา (57 ปีก่อนคริสตศักราช – คริสต์ศักราช 935) ชาช่วยขับไล่ความงัวเงีย และช่วยฟื้นฟูพลังกายและใจให้สดชื่น พระในพุทธศาสนาจึงดื่มชาเพื่อช่วยกล่อมเกลาคิดใจ ในสมัยราชวงศ์โคเรีย (คริสต์ศักราช 918- คริสต์ศักราช 1392) พุทธศาสนาเจริญถึงขีดสุดในคาบสมุทร ทำให้มีการพัฒนาชาโด หรือวิถีแห่งชา ซึ่งก็คือขั้นตอนการชง การเสิร์ฟ และการดื่มชา แต่ในราชวงศ์โชซอน (คริสต์ศักราช 1392- คริสต์ศักราช 1910) พุทธศาสนาเสื่อมถอย อยู่ภายใต้อิทธิพลของลัทธิขงจื้อ การดื่มชาจึงได้ลดความนิยมลง แต่ทุกวันนี้ความนิยมได้คืนกลับมา ทำให้การดื่มชาเป็นเรื่องของความทันสมัยและดีต่อสุขภาพ

จากแนวคิดเรื่องวัฒนธรรมทำให้ผู้วิจัยมีกรอบที่สามารถนำมาเป็นในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี และในส่วนเนื้อหาของวัฒนธรรมเกาหลี ทำให้ผู้วิจัยเข้าใจถึงวัฒนธรรม วิถีชีวิต ประเพณีต่างๆ ของชาวเกาหลี พร้อมกับเป็นแนวทางในการให้ความหมายในคำนิยามศัพท์ในบทที่ 1 ซึ่งจะเป็นส่วนที่จะช่วยเสริมความเข้าใจ และง่ายต่อการวิเคราะห์ข้อมูลตามปัญหาวิจัยดังกล่าวได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

2.8 แนวคิดเรื่องละครองค์ประกอบของละครโทรทัศน์

กาญจนา แก้วเทพ (2543) กล่าวว่า “การใช้เวลาวันละหลาย ๆ ชั่วโมงเพื่อนั่งอยู่หน้าจอโทรทัศน์และติดตามละครทีวี แต่ละเรื่อง เป็นหนึ่งในภารกิจประจำวันของคนไทยกว่าครึ่งประเทศทำอยู่อย่างเป็นประจำสม่ำเสมอในทศวรรษนี้”

ซึ่งความหมายของ “ละครโทรทัศน์” ในมุมมองของคนดู คือ ละครที่แพร่หลายทางหน้าจอแก้ว ส่วนใหญ่เป็นละครหลายสิบตอนจบ มีลักษณะเป็นการเล่าเรื่องแบบ นวนิยาย นำเสนออย่างต่อเนื่องภายในสัปดาห์ ตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันศุกร์ และมีเช่นอยู่ตลอดทั้งปี ไม่มีขาด

หากเราพิจารณาไปถึงหลังจอ หรือมองให้รอบจอแล้ว เราจะพบว่า คำนิยามของ “ละครโทรทัศน์” นั้น มีความหมายกว้างขวางลึกซึ้งยิ่งกว่าที่ได้กล่าวมาแล้ว

ทั้งนี้เพราะ “ละครโทรทัศน์” นั้นมีผู้เข้ามาเกี่ยวข้องกับหลายฝ่าย และแต่ละฝ่ายก็รับรู้ละครโทรทัศน์กันไปคนละแง่มุม สำหรับกลุ่มผู้ชมนั้น ละครโทรทัศน์สามารถเป็นผลผลิตทางวัฒนธรรมที่ให้ความบันเทิงแก่มวลชนโดยทั่วไป (popular culture of entertainment) และสำหรับผู้อุปถัมภ์รายการ ละครโทรทัศน์สามารถเป็นสินค้าทางธุรกิจ (economic commodity) ที่ธุรกิจต่าง ๆ ยากยิ่งมือเข้ามาเกี่ยวข้อง และท้ายที่สุดสำหรับผู้สร้างละครบางกลุ่ม ละครโทรทัศน์ก็อาจจะมีความหมายเทียบเท่ากับผลงานศิลปะชิ้นหนึ่ง

ละครโทรทัศน์ที่เราเลือกดูนั้น ได้ผ่านการคัดเลือกมาแล้วจากหลายมือไม่ว่าจะเป็นเจ้าของสถานี เจ้าของค่ายผู้สร้าง และมือหนึ่งที่ต้องมีส่วนร่วมในการเลือกอย่างแน่นอนก็คือ ผู้อุปถัมภ์รายการ ซึ่ง ผู้อุปถัมภ์รายการก็บอกหลักเกณฑ์ของตนว่า เลือกสนับสนุนรายการที่มี Rating ดี ก็คือความนิยมของคนดูนั่นเอง จึงคล้าย ๆ กับว่าแท้ที่จริงแล้ว กลุ่มคนดูต่างหากที่เป็นผู้กำหนดโฉมหน้าละครโทรทัศน์

เนื่องจากละครโทรทัศน์เป็นรูปแบบความบันเทิงที่ก้าวตามหลังละครวิทยุมา ฉะนั้นจึงได้สืบทอดเอากลุ่มผู้รับของวิทยุมาด้วย ซึ่งกลุ่มเป้าหมายก็คือ บรรดาคุณแม่บ้านที่ใช้ชีวิตประจำวันอยู่ภายในบ้าน

ละครโทรทัศน์นั้นมีความเกี่ยวข้องกับผู้หญิงตั้งแต่เริ่มต้นมาแล้ว เนื่องจากว่ากลุ่มผู้ชมนั้นคือ กลุ่มสตรีเป็นส่วนใหญ่ แต่แท้จริง ความสัมพันธ์ระหว่างละครโทรทัศน์กับผู้หญิงนั้นมีเกาะเกี่ยวที่ผูกพันหลายด้านมากกว่าด้านผู้ชมเท่านั้น แม้แต่กระบวนการผลิต เริ่มตั้งแต่เจ้าของบทประพันธ์ที่นำมาทำละครโทรทัศน์ก็เป็นนักเขียนสตรีเป็นส่วนใหญ่ เรื่องราวที่เป็นแก่นเค้าโครงเรื่องของละครโทรทัศน์ ก็มักจะเป็นเรื่องของชีวิตรัก ครอบครั้ว การเสียตัว การทำแท้ง เรื่องผัวมีเมีย น้อย ๆ ฯลฯ ซึ่งล้วนแต่เป็นเรื่องของผู้หญิงทั้งนั้น

และในมิติที่ลึกซึ้งกว่านั้น ในขณะที่ละครโทรทัศน์ก็คือกระบวนการสร้างสรรค์และสืบทอดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ในสังคมนั้น ได้มีผู้ให้ข้อสรุปความสัมพันธ์ระหว่างละครโทรทัศน์กับผู้หญิงเอาไว้ว่า “ละครโทรทัศน์เป็นกระบวนการผลิตและสืบทอด วัฒนธรรมของผู้หญิง (women culture) ที่สำคัญที่สุด”

ซึ่งในการศึกษาเรื่องของละครเกาหลีที่ออกอากาศทางโทรทัศน์ จำเป็นที่จะต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับส่วนต่าง ๆ ของละครโทรทัศน์เสียก่อน ซึ่งบทละครโทรทัศน์แต่ละเรื่องประกอบด้วยปัจจัยดังต่อไปนี้(จากหนังสือ Poetics ของ Aristotle อ้างใน มาณวิภา ตันติสุกฤติ , 2528)

1. แก่โครงเรื่อง (Plot) หมายถึง การลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในละครอย่างมีเหตุผล และมีจุดหมายปลายทาง แก่โครงเรื่องที่ดีจะต้องมีความสมบูรณ์ในตัวของมันเอง และมีความยาวพอเหมาะ ประกอบด้วยตอนต้น กลาง และจบเหตุการณ์ทุกตอนมีความสัมพันธ์กันอย่างสมเหตุสมผลตามกฎแห่งกรรมคือ เรื่องราวที่เกิดขึ้นในฉากหนึ่งจะต้องเป็นผลสืบเนื่องจากการกระทำในฉากที่นำก่อนและในทำนองเดียวกัน ก็จะเป็นสาเหตุของเรื่องราวที่เกิดขึ้นในฉากต่อไป

2. ตัวละครและการวางนิสัยตัวละคร (Character and characterization) ซึ่งหมายรวมถึงพัฒนาการของนิสัยของตัวละครด้วย

ตัวละครคือ ผู้กระทำและผู้ได้รับผลการกระทำในบทละคร แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. ตัวละครที่มีลักษณะเป็นแบบตายตัว (Typed Character) หมายถึงตัวละครที่สามารถมองเห็นได้แต่เพียงด้านเดียว และมักมีลักษณะนิสัยตามแบบฉบับที่นิยมใช้กันในบทละครทั่วไป เช่น “พระเอก” “นางเอก” “ผู้ร้าย” “ตัวโกง” “ตัวอิจฉา” เป็นต้น

2. ตัวละครที่เห็นได้รอบด้าน (Well-rounded Character) หมายถึงตัวละครประเภทที่มีความลึกซึ้งและเข้าใจยากกว่าตัวละครประเภทแรก มักมีลักษณะคล้ายชีวิตของคนจริงๆ ซึ่งอาจมองเห็นได้โดยรอบด้าน มีทั้งส่วนดีส่วนเสียและต้องศึกษาอย่างละเอียดจึงจะสามารถเข้าใจได้

ส่วนการวางลักษณะนิสัยตัวละครคือ การที่ผู้เขียนได้กำหนดให้ตัวละครมีลักษณะนิสัยตามความเหมาะสมของเรื่องราวที่เสนอ ส่วนพัฒนาการของนิสัยตัวละครนั้นหมายถึง การที่นิสัยใจคอหรือทัศนคติเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ในชีวิตของละครมีพัฒนาการหรือเปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากประสบการณ์หรือเหตุการณ์ที่มากกระทบวิถีชีวิตของคน

3. ความคิด (Thought) ความคิดที่อยู่ในบทละครนั้นคือ ข้อเสนอที่เขียนพิสูจน์ได้ว่าเป็นจริงจากรายการและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในละคร กล่าวคือ หลังจากที่ได้ชมละครเรื่องนั้นๆ ไปแล้วผู้ชมจะได้รับแง่คิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ในชีวิตที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารต่อผู้ชม

“ความคิด” ที่อยู่เบื้องหลังเรื่องราวในละครก็คือ จุดมุ่งหมายหรือความหมายของบทละครเรื่องนั้น ในปัจจุบันมีผู้นิยมใช้คำว่า “แก่น” (Themes) ของเรื่อง ซึ่งหมายความว่าละครเรื่องนี้พูดถึงอะไรและพูดถึงเรื่องนั้นๆ อย่างไร

ความคิดที่อยู่ในบทละครจะต้องมีความกลมกลืนเป็น โครงเรื่องและตัวละครอย่างที่จะ แยกจากกันไม่ได้ วิธีการแสดงความคิดของผู้เขียนบทก็คือ แสดงผ่านเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในละครซึ่ง จะต้องเป็นไปอย่างสมเหตุสมผลและมีความเหมาะสมทั้งในแง่ของโครงเรื่องและตัวละครหลักของ การให้ “ความคิด” ที่ถูกต้องจะต้องเป็นการให้ความคิดอย่างแนบเนียน โดยที่ผู้ชมจะได้รับความคิด จากประสบการณ์ในการติดตามเรื่องราวในละคร ความคิดเบื้องหลังบทละครจะต้องเป็นสิ่ง เหตุการณ์ในละครพิสูจน์ให้เราเห็นว่าเป็นความจริงจากการกระทำของตัวละครและจากผลที่ตัว ละครได้รับจากการกระทำอันนั้น ซึ่งขึ้นอยู่กับการวางเค้าโครงเรื่องที่ดี การสร้างตัวละครที่น่าสนใจ และความลึกซึ้งที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังบทละครเรื่องนั้นๆ

4. การให้ภาษา (Diction) หรือบางตำราใช้ว่า Dialogue หมายถึงศิลปะของการถ่ายทอด เรื่องราวและความคิดของผู้ประพันธ์ออกมาทางคำพูดของตัวละครหรือบทสนทนา การเขียนบท เจริญที่ดี ผู้เขียนจะต้องสามารถเขียนให้เหมาะสมกับประเภทของบทละคร ลักษณะนิสัยของผู้พูด และเหตุการณ์แต่ละตอนในละคร และยังจะต้องมีความกระชับเพียงพอที่ผู้ชมฟังแล้วจะสามารถ เข้าใจและติดตามเรื่องราวได้โดยตลอดด้วย นอกจากนี้บทเจริญที่ดีนั้นควรจะแสดงลักษณะนิสัย ความคิดอ่าน ความรู้สึก ตลอดจนอารมณ์ของผู้พูด มีความภายใต้คำพูดที่นำไปสู่การแสดงออกของ ตัวละครในแง่ของการกระทำ ตลอดจนมีผลเกี่ยวเนื่องในการดำเนินเรื่องอีกด้วย

5. เพลง (Song) หมายถึงศิลปะการถ่ายทอดเรื่องราวและความคิดของผู้ประพันธ์ออกมา ทางบทเพลงที่ตัวละครขับร้อง แม้ว่าปัจจุบันบทละครจะมีได้มีเพลงทุกเรื่อง เราก็สามารถใช้บท เพลงให้เป็นส่วนหนึ่งของบทละครได้ และบทเพลงในละครเรื่องนั้นจะต้องมีความสัมพันธ์กับ องค์ประกอบอื่นๆ อย่างชนิดที่จะไม่สามารถตัดทิ้งได้เลยโดยไม่กระทบกระเทือนค่าของบทละคร นั้นๆ

6. ภาพ (Spectacle) เนื่องจากบทละครไม่ได้เขียนขึ้นมาสำหรับการอ่าน แต่เป็นการ เขียนขึ้นเพื่อนำมาแสดงความดีเด่นของบทละครจึงมิได้อยู่ที่คำพูดของตัวละครที่พิมพ์ไว้บน หน้ากระดาษแต่เพียงอย่างเดียว สิ่งอื่นๆ เช่น บทบาทของตัวละครที่จะสามารถนำมาแสดงให้เห็น ได้ด้วยใบหน้า ท่าทางและจังหวะการเคลื่อนไหวที่แนบเนียน จะช่วยเพิ่มพูนรสชาติให้แก่ละคร เรื่องนั้นๆ ได้เป็นอย่างมาก บทละครที่ดีเด่นมักจะเต็มไปด้วยจุดต่างๆ ที่นักแสดง ผู้กำกับการแสดง ผู้ออกแบบและสร้างสรรค์ทางด้านต่างๆ จะสามารถนำมาตีแผ่ความหมายและการแสดงออกในแง่ ของ “ภาพ” ที่ปรากฏสู่สายตาผู้ชมได้อย่างมีศิลปะชวนให้ติดตาม

สำหรับเนื้อหาของบทละคร โทรทัศน์ คุณภาพของเนื้อหาเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ละคร โทรทัศน์นั้นมีคุณภาพและมีคุณค่ามากยิ่งขึ้น Nossiter (1986) ได้สรุปว่าคุณภาพของเนื้อหาพิจารณา จากปัจจัย 3 ประการคือ

1. ความชัดเจนของวัตถุประสงค์ในการประเมินค่าของเนื้อหานั้น กล่าวคือ ผู้ผลิตต้องมี วัตถุประสงค์และเป้าหมายที่ชัดเจนในเรื่องหรือในประเด็นที่ทำอยู่ รวมทั้งในเรื่องของลักษณะนิสัย ตัวละครและชัดเจนในสิ่งที่ต้องการจะให้ผู้ชมติดตาม

2. คุณภาพในเรื่องของความแปลกใหม่ คือ การใช้กับสื่อใหม่ๆ สร้างสรรค์ในรูปแบบ ใหม่หรือขยายโลกทัศน์ของผู้ชมให้กว้างขึ้น

3. คุณภาพในเรื่องของความเหมาะสมกับสถานการณ์ พิจารณาจากความสัมพันธ์ของ เนื้อหาต่อเหตุการณ์ร่วมสมัย ที่ทำให้คนคิดถึงประเด็นปัญหาที่อยู่รอบๆ ตัว ซึ่งทำได้โดยการ นำเสนอความหมายที่มากขึ้น กล่าวคือ ผู้ผลิตเลือกเรื่องราวที่ร่วมสมัยโดยนำเสนอแบบอ้อมๆ ที่ทำ ให้คนดูไม่รู้สึกลัวถูกสอน

ละครเรื่องต่างๆ ที่นำเสนอต่อผู้ชมสามารถวิเคราะห์แก่นเรื่องของละคร (The analysis of theme) ออกได้เป็น 6 ประเภทได้แก่ (J.S.R. Good lad, 1971)

1. Love Theme ละครที่มีแนวเรื่องเกี่ยวกับความรัก เนื้อเรื่องจะเป็นเรื่องของความรัก ไม่ว่าจะเป็นความรักระหว่างหนุ่ม-สาว, สามี-ภรรยา โดยจะเป็นเรื่องของการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน ความสัมพันธ์ของความรักเกิดขึ้นได้อย่างไร มีอุปสรรคอย่างไรและจบลงอย่างไร และแนวเรื่อง ความรักนี้จะรวมถึงความรักในครอบครัวด้วย

2. Morality Theme ละครที่มีแนวเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมจรรยา เนื้อเรื่องจะเกี่ยวข้องกับ ปัญหาที่เกิดขึ้นจากหลักศีลธรรมของสังคม ละครจะแสดงให้เห็นถึงคุณค่าของการทำความดีว่าเป็น สิ่งจำเป็นและเป็นสิ่งสังคมปรารถนา หรือแสดงให้เห็นถึงการที่บุคคลเลือกที่จะกระทำระหว่าง ความดีกับความชั่วและผลที่ได้รับจากการทำดีและทำชั่วนี้

3. Idealism Theme ละครที่มีแนวเรื่องประเภทนี้จะแสดงให้เห็นถึงบุคคลที่มีความ พยายามที่จะกระทำสิ่งต่างๆ ให้บรรลุผลในสิ่งที่ตนปรารถนา บุคคลประเภทนี้อาจจะเป็นนักปฏิวัติ ผู้ที่มีอุดมการณ์ชาตินิยม เสรีนิยม เป็นนักบวชหรือเป็นศิลปินก็ได้ ซึ่งมีความคิดที่แตกต่างไปจาก บุคคลทั่วไปในสังคม อาจจะรุนแรงกว่าหรืออาจจะเป็นการต่อต้านกับสิ่งที่สังคมเป็นอยู่

4. Power Theme เป็นแนวเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอำนาจ เป็นเรื่องของความขัดแย้งระหว่าง บุคคล 2 คนหรือ 2 กลุ่มที่มีความต้องการในสิ่งเดียวกัน เช่น ตำแหน่งหน้าที่ การมีอำนาจในการ ควบคุมสถานการณ์ ความขัดแย้งส่วนบุคคล ความขัดแย้งส่วนบุคคล ความขัดแย้งระหว่างชนชั้น รวมถึงการแสวงหาอำนาจด้วยการต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจ

5. Career Theme เนื้อเรื่องจะแสดงให้เห็นถึงความพยายามของบุคคลที่จะทำงานให้ประสบความสำเร็จเพื่อสถาบันหรือประเทศชาติ โดยต้องฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย

6. Outcast Theme เนื้อเรื่องจะเป็นเรื่องของคนที่ดำเนินชีวิตในสังคมที่แตกต่างจากคนทั่วไปจากสาเหตุต่าง ๆ ได้แก่สาเหตุทางร่างกาย เช่น คนพิการ รูปร่างหน้าตาที่น่าเกลียด หรือเนื่องมาจากสาเหตุทางสังคม เช่น นักโทษ โสเภณี เด็กกำพร้า โดยเนื้อเรื่องจะแสดงให้เห็นถึงการใช้ชีวิตของบุคคลเหล่านี้ในสังคม ปฏิกริยาที่เขาแสดงออกต่อสังคมและสิ่งที่สังคมปฏิบัติต่อเขา

ละครเกาหลีที่นำมาใช้ในการศึกษาคครั้งนี้ ทั้ง 3 เรื่อง เป็นละครเกาหลียอดนิยมที่มีผู้ติดตามชมสูง ซึ่งสำหรับละครเกาหลี 2 เรื่อง ได้แก่ รักนี้ชั่วนิรันดร์ และสะอึดรักที่ปักใจ จะมีเนื้อหาเป็นแบบ Love Theme คือมีแนวเรื่องเกี่ยวกับความรักระหว่างหนุ่มสาวรวมทั้งความรักของครอบครัวระหว่างพ่อ แม่ ลูก และญาติพี่น้อง ซึ่งจากแนวคิดเรื่ององค์ประกอบละครโทรทัศน์นี้ สามารถส่งเสริมความเข้าใจเกี่ยวกับละครโทรทัศน์ และมีการวิเคราะห์เนื้อหาของละครโทรทัศน์เกาหลีที่มีการนำเสนอสัญญาณผ่านองค์ประกอบของละครโทรทัศน์

2.9 แนวคิดการเล่าเรื่อง

ละครโทรทัศน์เป็นสื่อบันเทิงที่ได้รับความนิยมอย่างมากสังเกตจากช่วงเวลาหลัก (Prime time) ส่วนใหญ่จะมีรายการละครโทรทัศน์พร้อมกันเกือบทุกสถานีโทรทัศน์ และที่สำคัญในปัจจุบันวงการละครเริ่มมีสีสันมากขึ้นเมื่อมีละครจากต่างประเทศเข้ามาออกอากาศในประเทศไทย โดยเฉพาะละครเกาหลีที่สร้างกระแสนิยม โดยการเล่าเรื่อง มีหลักสำคัญ ดังหัวข้อต่างๆ ดังนี้

1. โครงเรื่อง (Plot)

เป็นขอบข่ายของเรื่องราว หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ทำให้เรื่องดำเนินไป ผู้เขียนจะกำหนดโครงเรื่องโดยนำแก่นเรื่องมาขยายเป็นโครงเรื่อง โดยต้องกำหนดว่าจะเปิดเรื่องอย่างไร ตัวละครจะมีบทบาทอย่างไร มีปัญหาอุปสรรคและวิธีการแก้ไขอย่างไร และตอนสุดท้ายเป็นอย่างไร เมื่อกำหนดโครงเรื่องอย่างคร่าว ๆ แล้วจึงนำมาเขียนเป็นเรื่องราวต่าง ๆ โดยปกติการลำดับเหตุการณ์จะมี 5 ขั้นตอน คือ

- 1.1 การเริ่มเรื่อง หรือเปิดเรื่อง
- 1.2 การพัฒนาเหตุการณ์

- 1.3 ภาวะวิกฤติ หรือจุด Climax
- 1.4 ภาวะคลี่คลาย (Falling Action)
- 1.5 การปิดเรื่องหรือการจบเรื่อง (Ending)

2. ลำดับเหตุการณ์ (Sequence)

คือการดำเนินเรื่องหรือการเล่าเรื่องโดยเน้นไปที่การโยงลำดับของเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเข้าไว้ด้วยกันจนสามารถเล่าเรื่องได้ ซึ่งเรียกว่า การค้นหา Syntagmatic Structure หรือการวิเคราะห์เชิง Diachronic Analysis จะประกอบขึ้นด้วย Function ที่แน่ชัดบางประการ ซึ่ง function หรือ Element เหล่านี้นับเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของการสร้างเรื่องราวขึ้น นอกจาก Function แล้วสิ่งที่มีความสำคัญต่อการเล่าเรื่องก็คือการลำดับก่อน-หลังของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพราะถือเป็นตรรกะ (Logic) ของตัวบท (Text) ในการเล่าเรื่องและการจัดลำดับของหน่วยเหล่านี้ ก็มีผลต่อการสร้างความหมายให้เกิดกับผู้อ่านนั่นก็คือ Fact ซึ่งเกิดจากการ editing ของเราเอง (Vladimir Propp ผู้ที่ค้นคว้าในการวิเคราะห์โครงสร้างของการลำดับเหตุการณ์ต่อเนื่องของการเล่าเรื่อง (Syntagmatic Structure) ซึ่งทำการศึกษาเรื่อง Morphology เรื่องของ Form ซึ่งเป็นการศึกษาถึงองค์ประกอบกับความสัมพันธ์ขององค์ประกอบและภาพรวมทั้งหมดของเรื่อง)

3. ความขัดแย้ง (Conflict)

การศึกษาถึงความขัดแย้งจะช่วยทำให้เราเข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ ได้ดียิ่งขึ้น เพราะอันที่จริงนั้น เรื่องเล่าก็คือการสานต่อเรื่องราวบนความขัดแย้งนั่นเอง ซึ่งความขัดแย้งสามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ ได้แก่

3.1 ความขัดแย้งระหว่างคนกับคน เช่น การที่ตัวละครทั้งสองฝ่ายไม่ลงรอยกัน แต่ละฝ่ายต่อต้านกัน พยายามที่จะทำลายล้างกัน

3.2 ความขัดแย้งภายในจิตใจ เป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตัวละคร ตัวละครจะรู้สึกสับสนหรือยุ่งยากใจในการที่จะตัดสินใจเพื่อจะกระทำการอย่างใดก็ได้ เช่น ความรู้สึกขัดแย้งกับกฎระเบียบสังคม เป็นต้น

3.3 ความขัดแย้งกับพลังจากภายนอก เช่น ความขัดแย้งกับสภาพแวดล้อมหรือธรรมชาติ

สำหรับวิธีที่ใช้ในการศึกษาข้อขัดแย้งนั้น Claude Levi – Strauss (อ้างใน จดลองรัตน์ ทิพย์พิมาน , 2539)เสนอวิธีการแบ่งขั้วตรงกันข้าม หรือ Binary Oppositions ซึ่งเป็นแนวคิดที่อยู่บนพื้นฐานของความเชื่อที่ว่ามนุษย์สามารถเข้าใจโลกโดยการแบ่งสิ่งต่าง ๆ ออกเป็นส่วน ๆ เพื่อ

เปรียบเทียบกัน เช่น สวดยกับชั่วเห่ ผู้หญิงหรือผู้ชาย เป็นต้น วิธีการ Binary Oppositions ดังกล่าวจะใช้วิธีการแบ่งคำออกเป็นสองกลุ่มที่มีความหมายขัดแย้งกัน เช่น แข็งแรง – อ่อนแอ ใช้เหตุผล – ใช้อารมณ์ ผู้หญิง – ผู้ชาย เป็นต้น การศึกษาเพื่อหาคู่ตรงกันข้ามที่ซ่อนอยู่ในตัวสารหรือที่เราเรียกว่า การค้นหา Paradigmatic Structure นี้จะทำการศึกษาดัวยบท (Text) โดนพิจารณาจาก “ความสัมพันธ์” ที่เกิดจากสัณญะต่าง ๆ ภายในตัวบท เพื่อวิเคราะห์ให้เห็นถึงรูปแบบที่เป็น Binary Oppositions เราเรียกการวิเคราะห์วิธีการสร้างความหมายในลักษณะนี้ว่าเป็น การวิเคราะห์เชิง Synchronic Analysis การวิเคราะห์ให้เห็นถึงขั้วตรงกันข้ามนั้นจะเผยให้เห็นถึงคุณลักษณะเด่นที่เป็นปัจจัยของการสื่อความหมายในสิ่งนั้น ๆ ให้ปรากฏออกมา โดยถ้าไม่มีการเทียบเคียงให้เห็นลักษณะ ที่ตรงข้ามกันนี้ คุณลักษณะนั้นก็อาจจะแฝงอยู่ในรูปของศักยภาพหรือไม่เป็นที่สังเกตเห็นตามนิยามของมายาคติ

4. ตัวละคร (Character)

ตัวละครแต่ละตัวจะต้องมีองค์ประกอบ 2 ส่วนเสมอ ได้แก่ ส่วนที่เป็นความคิด (Conception) และส่วนที่เป็นพฤติกรรม (Presentation) ในส่วนแรก คือความคิดของตัวละครมักเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงยากจนกว่าจะมีเหตุผลที่เพียงพอสำหรับการเปลี่ยนแปลงตัวละครที่คิดมีความคิดเป็นของตัวเอง ซึ่งภูมิหลังของตัวละครจะเป็นตัวกำหนดความคิดและจิตใจของตัวละคร และส่วนพฤติกรรมนั้นก็เป็นส่วนที่เป็นผลจากความคิดและทัศนคติของตัวละครโดยตรง

การวิเคราะห์ตัวละครนั้น วลาดิเมียร์ พร็อพ พบว่าในเรื่องเล่าแต่ละเรื่องจะประกอบด้วยตัวละครที่มีบทบาทต่างกัน ดังต่อไปนี้

- พระเอก (Hero) เป็นตัวแทนของฝ่ายธรรมะและเป็นผู้นำในการแก้ไขข้อขัดแย้งต่าง ๆ
- นางเอก (Princess) ละครเกาหลีส่วนใหญ่ใช้นางเอกเป็นตัวเล่าเรื่องราว ช่วยดึงดูดความสนใจจากผู้ชมได้เป็นอย่างดี บางครั้งนางเอกอาจเป็นตัวละครหลักของเรื่อง หรืออาจจะเป็นแค่ตัวละครประกอบก็ได้
- ผู้ร้าย (Villain) เป็นผู้ที่ก่อความเดือนร้อนต่าง ๆ หรือเป็นผู้ที่เป็นปรปักษ์กับตัวละครหลักในเรื่อง
- ผู้ช่วยเหลือ (Helper) เป็นผู้ช่วยตัวละครเอกให้ผ่านพ้นอุปสรรค บางเรื่องผู้ช่วยอาจจะเป็นพระรองของเรื่องก็ได้
- ผู้ให้ (Donor) โดยมากมักจะเป็นอาจารย์ของตัวละครหลักหรือผู้ที่ให้คำปรึกษาในการแก้ไขปัญหา

-ผู้ส่งสาร (Dispatcher) มักจะเป็นผู้ที่พบเห็นเหตุการณ์ร้าย หรือพบการกระทำผิดของผู้ร้าย แล้วนำเรื่องที่พบเห็นไปเล่าให้ตัวละครเอกฟัง

-พระเอกจอมปลอม (False Hero) เป็นตัวละครที่สร้างเป็นคนดีแต่เปิดเผยความชั่วร้ายในภายหลัง

ตัวละครตามเกณฑ์ของพร็อบน์ นี้หนึ่งตัวอาจมีมากกว่าหนึ่งบทบาทหรือตัวละครอาจเปลี่ยนแปลงบทบาทของตัวเองจากบทหนึ่งไปสู่อีกบทหนึ่งก็ได้

นอกจากการวิเคราะห์บทบาทตัวละครดังกล่าว คุณสมบัติของตัวละครก็เป็นส่วนที่น่าจะนำมาวิเคราะห์เช่นกัน ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ ตัวละครเป็นผู้กระทำ (Active) คือตัวละครที่มีความเข้มแข็ง ฟังตนเองได้ ไม่ค่อยถูกคุกคามจากผู้อื่น และตัวละครผู้ถูกกระทำ (Passive) คือ ตัวละครที่ลักษณะตรงข้ามกับละครผู้กระทำ คือ อ่อนแอ ต้องพึ่งพาคนอื่น ๆ หรือ ถูกควบคุมจากคนอื่น ๆ มักเป็นผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย

และการที่จะพิจารณาตัวละครตามที่กล่าวมาข้างต้น การพิจารณาถึงลักษณะภายนอก เช่น การแต่งกาย ลักษณะรูปร่าง กริยาอาการ นิสัยใจคอ หรือพฤติกรรมต่าง ๆ ตลอดจนไปถึง คำพูด และบทสนทนา ตอบโต้ของตัวละครก็มีส่วนสำคัญ เพราะสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนเป็นตัวสะท้อนให้เห็นถึงความคิด ทศนคติและเอกลักษณ์ของตัวละครทั้งสิ้น

5. แก่นความคิด (Theme)

เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเล่าเรื่อง หากต้องการทราบว่าแนวคิดหลักที่ผู้เล่าต้องการให้ถ่ายทอดให้ทราบ จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องจับใจความสำคัญของเรื่องให้ได้ Hurtik and Yarber (1971) ได้ให้ความหมายของแก่นความคิดไว้ว่าเป็นความคิดรวบยอดที่เจ้าของเรื่องต้องการนำเสนอ ซึ่งจะทำความเข้าใจแก่นความคิดในเรื่องได้จากการสังเกตองค์ประกอบต่าง ๆ ในการเล่าเรื่อง แก่นความคิดแต่ละเรื่องจะมีรายละเอียดและองค์ประกอบย่อยในการสนับสนุนความคิดหลักที่ต่างกันออกไป

6. ฉาก

ฉากเป็นสถานที่ซึ่งรองรับเหตุการณ์ต่าง ๆ ของเรื่อง สามารถบ่งบอกถึงความหมายบางอย่างของเรื่องได้ด้วยและมีอิทธิพลต่อความคิด หรือการกระทำของตัวละครเช่นกัน (ปริญญา เกื้อหนุน , 2537) ประเภทของฉากในเรื่องเล่าต่าง ๆ อาจแบ่งได้เป็น 5 ประเภท ดังนี้ (ธัญญา สังขพันธานนท์ ,2539)

-ฉากที่เป็นธรรมชาติ เช่น ป่าไม้ ทุ่งหญ้า หรือบรรยากาศเช้าหรือค่ำในแต่ละวัน

- ฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ เช่น บ้านเรือน ข้างของเครื่องใช้ต่าง ๆ
- ฉากที่เป็นช่วงเวลาหรือยุคสมัย
- ฉากที่เป็นการดำเนินชีวิตของตัวละคร หมายถึง สภาพแบบแผนหรือกิจวัตรประจำวันของตัวละครหรือชุมชนที่ตัวละครอาศัยอยู่
- ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม เป็นสิ่งที่จับต้องไม่ได้ มีลักษณะเป็นความเชื่อหรือความคิด เช่น ค่านิยม ประเพณี หรือธรรมเนียมปฏิบัติ เป็นต้น

7. ภาพและมุมกล้อง

ภาพที่เห็นบนจอจะมีส่วนที่สัมพันธ์กับภาพที่เลือกใช้ การเคลื่อนไหวและขนาดของภาพนั้นจะมีความสัมพันธ์กับวัตถุที่ถูกบันทึกด้วย การเลือกใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการนำเสนอที่แตกต่างกันเป็นการแสดงให้เห็นถึงภาษาทางภาพยนตร์ ทำให้เราสามารถรับรู้และตีความ ความคิด ทักษะ ความรู้สึก ตลอดจนถึงความหมายต่าง ๆ ที่ส่งผ่านภาพยนตร์ออกมาได้

7.1 ขนาดภาพการบันทึกภาพ

7.1.1 Establish Shot หรือ Long Shot นิยมใช้ในการบอกสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ รวมไปถึงการบอกอารมณ์ในเรื่อง และบางครั้งอาจแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงเรื่องเวลาหรือสถานที่ก็ได้

7.1.2 Full Shot นิยมใช้ในการแนะนำตัวละครหรือสิ่งของใหม่ ๆ ให้แก่ผู้ชมและแสดงเทียบเคียงให้เห็นถึงความแตกต่างของตัวละครที่ร่วมเหตุการณ์เดียวกันได้

7.1.3 Medium Shot เป็นภาพระยะใกล้ที่ผู้ชมสามารถมองเห็นรายละเอียดของการเคลื่อนไหวมือซึ่งเป็นสิ่งที่ดึงดูดให้ผู้ชมจ้องมองดู

7.1.4 Tight Two – Shot เป็นการเสนอให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของตัวละคร 2 ตัวร่วมเฟรมเดียวกัน

7.1.5 Close – up Shot เน้นรายละเอียดที่มีความสำคัญต่อเหตุการณ์นั้น เป็นภาพอิทธิพลต่ออารมณ์และความรู้สึกของผู้ชม เหมือนจะบอกเป็นนัยว่าให้ดูอย่างตั้งใจ

7.1.6 Extreme Close – up เห็นเพียงบางส่วนของ Subject เท่านั้นเป็นภาพที่สำคัญที่สุด

7.2 การเคลื่อนไหว

การเคลื่อนไหวมีความสำคัญมาก เพราะเป็นสิ่งที่ทำให้ภาพยนตร์แตกต่างจากภาพนิ่งหรือภาพเขียน ซึ่งสามารถแบ่งการเคลื่อนไหวในภาพยนตร์ได้ 2 แบบ ดังนี้

7.2.1 การเคลื่อนไหวของ Subject ต่อหน้ากล้องภาพยนตร์ เป็นการเคลื่อนไหวที่มีพลังในการดึงดูดสายตาของผู้ชมมาก โดยไม่ต้องอาศัยองค์ประกอบอื่น ๆ ช่วย

7.2.2 การเคลื่อนไหวที่เกิดจากการทำงานของกล้องภาพยนตร์และเลนส์ มีหลายวิธีดังนี้

(ก) ลักษณะการเคลื่อนไหวที่เกิดจากการทำงานของกล้องถ่ายภาพยนตร์ ได้แก่

(1) Pan เป็นลักษณะของการกวาดภาพไปในแนวราบของกล้อง โดยกล้องจะตั้งอยู่บนขาตั้ง ซึ่งการแพนนั้นมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการติดตาม Subject ที่เคลื่อนที่อยู่, แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของ Subject สองสิ่งที่เกิดขึ้นในฉากเดียวกัน และใช้แทนสายตาของตัวแสดงในฉาก

(2) Swish Pan เป็นการถ่ายภาพเหมือนการแพนแต่มีความเร็วกว่าจนทำให้ภาพมัว ไม่ชัดเจน นิยมใช้แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงเวลาและสถานที่

(3) Tilt เป็นการเคลื่อนไหวกล้องในแนวตั้ง โดยตั้งกล้องไว้ที่ขาตั้ง มีวัตถุประสงค์เดียวกับการแพน

(4) Trucking Shot ใช้วิธีตั้งกล้องบนรถแล้วเคลื่อนที่ไปเพื่อรักษาจังหวะการเคลื่อนไหวของผู้แสดง ใช้เพื่อติดตามการเคลื่อนไหวที่ค่อนข้างเร็วและอยู่ไกลจากกล้อง

(5) Dolly Shot ตั้งกล้องไว้บนล้อเลื่อน สามารถเคลื่อนที่ได้ใช้เพื่อเคลื่อนกล้องเข้าไปใกล้ Subject เพื่อให้ได้ภาพขนาดใหญ่มากขึ้นหรือเป็นการติดตามวัตถุ นิยมใช้ในการถ่ายทำในสถานที่มากกว่า

(6) Hand-Held Shot เป็นการใช้มือถือกล้องหรือแบกกล้องไว้บนบ่า ใช้แสดงอารมณ์ที่ไม่คงที่ของบุคคล เช่น แม่ ฟันเพื่อน

(ข) ลักษณะการเคลื่อนไหวที่เกิดจากการทำงานของเลนส์ ได้แก่

(1) Zoom In ช่วยสร้างความต่อเนื่องให้กับวัตถุ เพื่อดึงความสนใจให้มุ่งสู่รายละเอียดซึ่งมีความหมายเฉพาะพิเศษ โดยที่ผู้ชมสามารถรับรู้ความสัมพันธ์ระหว่างรายละเอียดเล็ก ๆ กับเนื้อหาส่วนใหญ่ได้

(2) Zoom Out ช่วยให้ผู้ชมมองเห็นพื้นที่ในภาพมากขึ้นเพื่อแสดงความสัมพันธ์ของรายละเอียดเล็ก ๆ กับเนื้อหาส่วนใหญ่ได้

(3) การเปลี่ยนแปลงความคมชัดของภาพ เป็นการเปลี่ยนความคมชัดของภาพเพื่อแสดงความสัมพันธ์ของวัตถุ 2 อย่าง ในช่วงเวลาเดียวกัน

(4) Follow Shot เป็นการบันทึกภาพที่กล้องถ่ายภาพเคลื่อนที่ไปพร้อมกับเคลื่อนที่ของวัตถุด้วย เป็นวิธีที่ไม่สนใจฉากหลังที่เปลี่ยนแปลง ทำให้ดึงความสนใจไปยังที่มีการเคลื่อนไหวในฉากทั้งที่วัตถุส่วนใหญ่อยู่กับที่ หรือเป็นฉากหลังที่ไม่น่าสนใจ

7.3 การเชื่อม

การเชื่อมนั้นช่วยให้ผู้ชมเข้าใจได้ว่าการเปลี่ยนแปลงจากฉากหนึ่งไปอีกฉากหนึ่ง ความหมายเปลี่ยนไปทั้งในส่วนของความต่อเนื่อง และการเปลี่ยนแปลงเวลาและสถานที่ของเหตุการณ์ในภาพยนตร์ โดยมีเครื่องมือที่ใช้ดังต่อไปนี้

- Cut เป็นการเปลี่ยนฉากอย่างรวดเร็วในปริบทา แสดงความต่อเนื่องของการกระทำใด ๆ ภายในช่วงเวลาเดียวกันโดยไม่ถูกขัดจังหวะ

- Fade In เป็นการเปลี่ยนแปลงจากภาพมืดเป็นภาพค่อย ๆ สว่างชัดเจน เพื่อแนะนำภาพยนตร์ช่วงความยาวของภาพจะมีผลต่ออารมณ์ของภาพยนตร์ด้วย ยิ่งนาน ยิ่งเศร้า

- Fade Out ภาพในซีนจะค่อย ๆ หายไปจนกลายเป็นมืด นิยมใช้ในตอนจบของภาพยนตร์ หรือของซีนนั้น ๆ

- Dissolve มีลักษณะเป็นการรวมภาพ Fade In และ Fade Out เข้ามาในช่วงเดียวกันด้วยความยาวของฟิล์มที่เท่ากัน ใช้เปลี่ยนแปลงโครงสร้างของภาพยนตร์ เช่นการเปลี่ยนสถานที่หรือเวลาเพียงเล็กน้อย

- Wipe เป็นการนำภาพใหม่มาแทนที่ภาพเก่าที่หายไปจากจอภาพยนตร์ โดยที่ผู้ชมยังมองเห็นภาพทั้งสองซีนอย่างชัดเจน ตลอดช่วงความยาวของการกวาดภาพนั้นใช้เพื่อเปลี่ยนแปลงเวลาและสถานที่เพียงเล็กน้อย

- ภาพซ้อน เป็นการพิมพ์ฉาก 2 ฉากหรือมากกว่านั้นเข้าด้วยกันช่วงความยาวเดียวกัน ใช้ในการแสดงความหมายในเชิงจิตสำนึก

8. เสียง

เป็นองค์ประกอบที่สำคัญอีกส่วนหนึ่งของภาพยนตร์ ช่วยให้ผู้ชมเข้าใจเรื่องราวได้ดียิ่งขึ้นเสียงที่ใช้ในภาพยนตร์ประกอบไปด้วย

8.1 เสียงพูด ซึ่งแบ่งออกได้เป็น เสียงสนทนา และเสียงบรรยาย

- เสียงสนทนา (voice) เป็นเสียงที่ได้ยินพร้อมกับการขยับปากของตัวละครเพิ่มความน่าเชื่อถือให้เกิดขึ้นเมื่อเห็นตัวแสดงพูดเอง เป็นการให้รายละเอียดหรือข้อมูลต่าง ๆ ของเรื่องราวในภาพยนตร์ นอกจากนี้ ภาษาพูด ยังบอกถึงอารมณ์ บุคลิกลักษณะและภูมิหลังของตัวละครอีกด้วย

- เสียงบรรยาย เป็นเสียงที่ผู้พูดไม่ปรากฏในภาพยนตร์ เป็นการอธิบายถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในภาพยนตร์ เป็นการเพิ่มเติมข้อมูลที่เป็นคำพูดให้แก่เรื่องราวที่เป็นภาพช่วยเชื่อมโยงฉากและเวลาในเรื่องได้

นอกจากเสียงพูดดังกล่าวแล้ว ยังมีภาษาอีกชนิดหนึ่ง คือ การใช้เสียง อากัปกริยา ท่าทาง การเคลื่อนไหว ในการแสดงความหมายบางอย่าง เช่น เสียงถอนหายใจ เสียงพึมพำ การส่ายหน้า การขมวดคิ้ว เป็นต้น

8.2 เสียงประกอบ เป็นส่วนที่ทำให้ภาพยนตร์ดูสมจริง และเป็นธรรมชาติมากขึ้นช่วยบอกสถานที่โดยไม่จำเป็นต้องเห็นบรรยากาศทั้งหมด ใช้เชื่อมโยงฉากต่าง ๆ เข้าด้วยกัน และยังช่วยสร้างอารมณ์ให้ผู้ชมคล้อยตามได้อีกด้วย นอกจากนี้ยังใช้ในการเล่าถึงสิ่งที่ไม่ได้อยู่จริงในฉากนั้นได้ด้วย

8.3 เสียงดนตรี เป็นเครื่องเร้าอารมณ์ของผู้ชมให้เกิดความรู้สึกต่าง ๆ และยังสามารถช่วยบอกสถานที่ของเหตุการณ์นั้น รวมไปถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดได้ด้วย เป็นส่วนที่มีบทบาทด้านความรู้สึกของผู้ชมมากกว่าเป็นการฟังเพื่อความไพเราะทางดนตรี

9.แสงสี

9.1 โทนแสง คือสัดส่วนของแสงสว่างที่สุดไล่ไปจนถึงส่วนที่เป็นบริเวณเงาค่าที่อยู่ในฉากหรือเหตุการณ์ เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ใช้แสดงอารมณ์หรือบรรยากาศให้แก่เรื่องราวได้การสร้างภาพยนตร์นั้น นิยมจัดโทนแสงเป็น 3 ลักษณะ ดังต่อไปนี้

- Low – Key Tonality มีลักษณะเนื้อหามากกว่าครึ่งในเหตุการณ์อยู่ในเงามืด แสดงให้เห็นถึงอันตราย ความหวาดกลัว ความลึกลับ

- High – Key Tonality เนื้อหามากกว่าครึ่งในเหตุการณ์อยู่ในส่วนที่สว่าง แสดงถึงความสนุกสนาน ร่าเริง แต่หากสว่างมากไปอาจทำให้รู้สึกแสบแสบ ไม่เจริญได้

- Narrative Tonality เป็นแสงสว่างที่อยู่ระหว่าง Low – Key และ High – Key ใช้บอกเล่าเหตุการณ์อย่างตรงไปตรงมา ไม่นเน้นอารมณ์ ช่วยให้เห็นตามเรื่องได้ง่าย

9.2 สี มีอิทธิพลต่อจิตใจมนุษย์ สีแต่ละสีให้ความรู้สึกต่างกัน สีวรรณะร้อน จะให้ความรู้สึกมีพลังกำลัง รื่นเริง ส่วนสีวรรณะเย็น ให้ความรู้สึกสงบ สบายใจ นอกจากนี้สียังมีความเป็นสากลในการให้ความรู้สึกทางจิตวิทยาแก่นมนุษย์ทั่วโลกอีกด้วย ยกตัวอย่างเช่น

- สีน้ำตาล แสดงถึงความมั่นคง ปลอดภัย ความอบอุ่น รักความสบาย รักสันโดษ
- สีแดง กระตุ้นให้เกิดความรู้สึกกลัว แสดงถึงอันตราย ความเร่าร้อน ความร้อนใจ
- สีน้ำเงิน สีเขียว แสดงให้เห็นถึงความผ่อนคลาย สร้างความขรึม สง่างาม
- สีเหลือง ให้ความรู้สึกสว่างสดใส มีพลัง ร่าเริงเบิกบาน
- สีม่วง หมายถึง ชัยชนะ ความงามที่เริ่มเสื่อมถอย ให้ความรู้สึกเศร้าหรือลึกลับ
- สีขาว เป็นสีแห่งความบริสุทธิ์ สะอาด สุภาพ

-สีดำ แทนความลึกลับ ว่างเปล่า หดหู่ เศร้าใจ

ทฤษฎีสีที่ปรากฏในงานภาพยนตร์ แบ่งออกเป็น 5 ประการ ได้แก่

-สีกลมกลืน เป็นสีนุ่มนวลไม่ตัดกันมาก ให้ความรู้สึกสงบ และลึกซึ้ง สีในวรรณะเย็นจะดูกลมกลืนกว่าสีในวรรณะร้อน

-สีตัดกัน เป็นสีที่ตรงกันข้ามกันในวงสี เช่น สีเหลืองกับม่วง แดงกับเขียว การใช้สีประเภทนี้เป็นการกระตุ้นอารมณ์ มีการเคลื่อนไหว เปลี่ยนแปลงและช่วยสร้างจุดสนใจ

-สีกระโดด เป็นสีที่โดดเด่นขึ้นมาจากสีพื้นส่วนใหญ่ซึ่งเป็นสีโทนเดียวกัน มักเป็นสีสดที่ถูกแวดล้อมด้วยสีหม่น ๆ สีกระโดดช่วยให้ดูมีชีวิตชีวา และรวมจุดสนใจของภาพ

-สีชุดเดียวกัน เป็นสีที่ไล่ระดับอ่อนแก่ ให้อารมณ์หลายอย่างขึ้นอยู่กับโทนสี สีที่ครอบคลุมพื้นที่ส่วนใหญ่ในภาพจะทำให้สีนั้นมีความสำคัญที่สุดในภาพ

-สีรุนแรง เป็นสีที่จัดจ้าน ร้อนแรง สดใส ให้อารมณ์และบรรยากาศสนุกสนาน รื่นเริง เช่น สีเหลือง แดง ส้ม จะมีความรุนแรงมากที่สุดเมื่อนำมาใช้ร่วมกับพื้นสีดำหรือเทา (จุฑามาศ สุกิจจานนท์, 2539)

10. สัญลักษณ์พิเศษ

เป็นกลุ่มสัญลักษณ์ที่มีความหมาย และสามารถเข้าใจร่วมกันเช่นเดียวกับการเข้าใจร่วมกันในตัวอักษร โดยอาจจะเลียนแบบมากสิ่งที่เราเห็นหรือไม่เห็นในโลกแห่งความเป็นจริง (ประสพโชค นวพันธุ์พัฒนา, 2540) สัญลักษณ์ มีหน้าที่ในการใช้แทนความคิด ความรู้สึกหรือช่วยเสริมองค์ประกอบของภาพให้มีความหมายหนักแน่นขึ้นได้ เช่น การที่มีดวงดาวเคลื่อนที่วนอยู่รอบหัว แสดงให้เห็นถึงความเจ็บปวด การที่มีหยดเหงื่ออยู่บนหน้าแสดงถึงร่างกายที่อ่อนล้า หรือความกังวลยุ่งยากใจ เป็นต้น

ทฤษฎีการเล่าเรื่องที่กล่าวถึงข้างต้นนี้ ได้กล่าวถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ของเรื่องเล่าแต่ละเรื่อง เมื่อวิเคราะห์ออกมาจะทำให้ทราบว่ามิชชุดสัญลักษณ์อะไรบ้างที่ปรากฏในละครเกาหลี ซึ่งสามารถใช้วิธีการในการวิเคราะห์ให้เห็นถึงความหมายต่าง ๆ ทั้งในระดับพื้นผิว (Manifest) และความหมายในระดับลึก (Latent) อันรวมไปถึงความหมายเชิงมายาคติที่สื่อออกมาตามเจตนาของผู้ผลิต ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์สำคัญในการวิจัยครั้งนี้ ตลอดจนการวิเคราะห์กระบวนการในการสร้างความหมายต่าง ๆ ซึ่งก็รวมไปถึงความหมายในเชิงมายาคติที่แฝงอยู่ในละครเกาหลีได้เป็นอย่างดี (ปรินดา องค์กรกุล , 2547)

จากแนวคิดการเล่าเรื่อง ผู้วิจัยนำมาเป็นแนวทางในการศึกษาวิเคราะห์เนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลี เพื่อตอบปัญหานำวิจัยว่าผู้ชมมีการถอดรหัสความหมายมาคาดทิศทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีอย่างไร โดยผู้วิจัยได้คัดเลือกใช้แนวคิดการเล่าเรื่องเฉพาะบางหัวข้อเท่านั้น ที่ตรงและเกี่ยวข้องกับงานวิจัยมากที่สุดในการประกอบการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ฉาก แสง สี เสียง เท่านั้น และยังใช้ประกอบแนวคิดเรื่ององค์ประกอบของละครโทรทัศน์ และแนวคิดทางสัญวิทยา ในการวิเคราะห์เนื้อหาของละครโทรทัศน์เกาหลีที่ผู้วิจัยทำการศึกษา

2.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เขมวไล ชีรสุวรรณจักร (2547) ได้ทำการศึกษาเรื่อง มาคาดติเรื่องอำนาจที่ปรากฏในข่าวโทรทัศน์ พบว่า ผู้ผลิตรายการข่าวโทรทัศน์มีมาคาดติเรื่องอำนาจในเรื่องของข่าวกระแส มาคาดติเกี่ยวกับการนำเสนอบุคคลที่มีความสำคัญระดับประเทศ และมาคาดติในเรื่องการป้องกันตัวเอง เพื่อไม่ให้มีผลกระทบต่อหน้าที่การงานของตนเองและองค์กร โดยแสดงออกผ่านทาง การคัดเลือกรายข่าว การจัดลำดับข่าวและระยะเวลาในการนำเสนอ ผู้ผลิตรายการข่าวจะให้ความสำคัญกับข่าวกระแส ข่าวที่มีความเกี่ยวข้องกับรัฐบาล บุคคลที่มีอำนาจมากของประเทศ ด้วยการคัดเลือกรายข่าวดังกล่าวมานำเสนอด้วยความถี่ที่มาก มีการนำเสนอต่อเนื่องกันเป็นเวลานาน จัดลำดับให้ได้รับการนำเสนอในลำดับแรก ๆ และมีระยะเวลาในการนำเสนอข่าวดังกล่าวมาก เพื่อตอบสนองมาคาดติในเรื่องอำนาจของตนเอง โดยข่าวกระแสที่พบในช่วงเวลาวิจัยได้แก่ ข่าวนโยบายการปราบปรามผู้มีอิทธิพลของรัฐบาล ข่าวอภิปรายไม่ไว้วางใจ และข่าวสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ส่วนข่าวที่ไม่ได้มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับกระแสหรือผู้มีอำนาจสังคม รวมทั้งข่าวที่ไม่ได้สนองตอบต่อผู้มีอำนาจมักถูกนำเสนอในลำดับท้าย ๆ หรือไม่ได้คัดเลือกให้ได้นำเสนอนอกจากนั้นแล้วการลำดับการนำเสนอบุคคลภายในข่าวยังแสดงออกถึงมาคาดติเรื่องอำนาจของผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ที่มีการให้ความสำคัญกับผู้มีอำนาจในสังคมแบบลำดับชั้นไม่เสมอภาคกัน

นอกจากนั้นแล้วเนื้อหาของข่าวที่นำเสนอก็มีการสื่อสารมาคาดติเรื่องอำนาจสู่ผู้ชม ข่าวที่นำเสนอ โดยเฉพาะข่าวกระแสจะมีลักษณะเนื้อหาที่มีความสัมพันธ์เชิงอำนาจ แสดงให้เห็นถึงการใช้อำนาจระหว่างกลุ่มและบุคคลต่าง ๆ

งานวิจัยของเขมวไล ชีรสุวรรณจักร สามารถใช้เป็นพื้นฐานในการทำความเข้าใจมาคาดติได้ดียิ่งขึ้น และยังสามารถนำมาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์โดยใช้แนวคิดมาคาดติทางวัฒนธรรมได้ดีอีกเช่นกัน

ศศิลักษณ์ แจ่มสุข (2538) ได้ทำการศึกษา การนำเสนอภาพตัวละครเอกในละครโทรทัศน์ พบว่า ลักษณะของตัวละครเอกที่ปรากฏ โดยส่วนใหญ่เป็นชนชั้นกลางถึงชนชั้นสูงในสังคมเมือง อยู่ในวัยหนุ่มสาว หน้าตาและบุคลิกดี เป็นโสด มีอาชีพและการศึกษา สิ่งที่ได้รับการนำเสนอเป็นหลักคือ คุณงามความดีของตัวละคร ซึ่งปรากฏค่านิยมของตัวละครเอกหญิงคือ ความเป็นแม่ศรีเรือน และการศึกษา ส่วนค่านิยมของตัวละครเอกชายคือ การมีอาชีพรายได้ ความเป็นผู้นำ และการศึกษา ภาพของตัวละครเอกต่างๆ ดังกล่าวถูกสร้างถึงเพื่อสื่อถึงคนดู ในเรื่องค่านิยมและบรรทัดฐานทางสังคม

งานวิจัยของศศิลักษณ์ แจ่มสุข ช่วยสร้างความเข้าใจในเรื่องของการแสดงและบทบาทตัวละคร สามารถใช้เป็นแนวทางในการศึกษาวิเคราะห์การแสดงของตัวละครว่ามีการสื่อความหมายด้านมายาคติทางวัฒนธรรมอย่างไรบ้าง

คันธิยา วงศ์จันทา (2541) ได้ทำการศึกษา การพัฒนาเกณฑ์หรือตัวบ่งชี้คุณภาพรายการโทรทัศน์ พบว่าปัจจัยทั้ง 3 ประการซึ่งมีผลต่อกระบวนการผลิตละครโทรทัศน์ที่มีคุณภาพ คือ สถานีโทรทัศน์ ผู้จัดละคร และผู้อุปถัมภ์รายการนั้น นโยบายของสถานีโทรทัศน์ เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดต่อคุณภาพของละครโทรทัศน์ สำหรับเกณฑ์หรือตัวบ่งชี้คุณภาพรายการละครโทรทัศน์ทั้ง 11 เกณฑ์ที่พัฒนาขึ้น เกณฑ์ที่บ่งชี้คุณภาพของละครโทรทัศน์ที่ดีที่สุด คือ เกณฑ์ทางด้านความเป็นมืออาชีพของผู้จัดละครซึ่งมาจากการสังสมประสบการณ์ส่วนตัวและแบบองค์รวมในการผลิตละครโทรทัศน์มากกว่าการเป็นผู้ที่เรียนจบโดยตรงทางด้านละคร และเกณฑ์เรื่องความประณีตและคุณภาพของกระบวนการผลิตละครโทรทัศน์อันหมายถึง นโยบายการผลิตละคร การเลือกเรื่อง การคัดเลือกตัวแสดง ความพิถีพิถันในกระบวนการผลิต ความถูกต้องสมจริงและการเลือกเพลงประกอบของผู้จัดละคร ซึ่งปัจจัยที่กล่าวมาทั้งหมดนี้จะมีผลต่อคุณภาพละครโทรทัศน์ที่ปรากฏออกมา

งานวิจัยของคันธิยา วงศ์จันทา สามารถใช้เป็นพื้นฐานในการทำความเข้าใจกระบวนการผลิตละครโทรทัศน์ ได้เป็นอย่างดี

วิไลภรณ์ จิรวัดนเศรษฐ์ (2544) ได้ทำการศึกษา สื่อพื้นบ้านในฐานะทุนวัฒนธรรม เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวที่พิกทางวัฒนธรรม (โฮมสเตย์) : ศึกษาเฉพาะกรณีบ้านปราสาทจังหวัดนครราชสีมา พบว่า การท่องเที่ยวโฮมสเตย์ เป็นตัวเลือกหนึ่งของการท่องเที่ยวในประเทศไทย ทำให้ประเทศไทยมีสินค้าที่จะนำเสนอสู่นักท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศ ทั้งยังส่งผลดีต่อชาวบ้านทำให้ชาวบ้านได้ใช้ความรู้และภูมิปัญญาจัดการท่องเที่ยวภายในท้องถิ่นของตนเอง ซึ่งการ

ท่องเที่ยวแบบที่พักทางวัฒนธรรมเหมาะสำหรับนักท่องเที่ยวที่ต้องการจะศึกษาเรียนรู้และแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิตของท้องถิ่น

ดังนั้นแนวทางที่ชาวบ้านปราสาทนำสื่อพื้นบ้านมาเป็นทุนวัฒนธรรม โดยผ่านการท่องเที่ยวที่พักทางวัฒนธรรม (โฮมสเตย์) ได้สร้างอรรถประโยชน์ที่เพิ่มขึ้นให้กับสื่อพื้นบ้าน คือนอกจากจะเป็นสื่อที่มีความสำคัญทางวัฒนธรรม ประเพณีท้องถิ่นและสร้างความสนุกสนานแล้ว การใช้สื่อพื้นบ้าน มาเป็นสื่อทางวัฒนธรรม ทำให้สื่อพื้นบ้านมีคุณค่าเพิ่มในการสร้างความเป็นเอกลักษณ์ให้กับการท่องเที่ยวของบ้านปราสาท สร้างงานและสร้างรายได้จนเกิดเศรษฐกิจชุมชน

งานวิจัย ของวิไลภรณ์ จิรวินศรเศรษฐ์ ช่วยเพิ่มความเข้าใจในเรื่องการใช้วัฒนธรรมเป็นทุนเพื่อการพัฒนาคุณค่าวัฒนธรรมประจำท้องถิ่น ให้กลายมามีมูลค่า เกิดรายได้ อาชีพ และเศรษฐกิจของชาติที่เข้มแข็งขึ้น

หทัยทิพย์ สีสังข์ (2550) ได้ทำการศึกษา ความคิดเห็นของวัยรุ่นไทยที่มีต่อการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านละครโทรทัศน์ พบว่า ข้อมูลด้านละครเกาหลีที่รับชม กลุ่มตัวอย่างดูละครเกาหลีเรื่องสะอูดรักที่ปักใจมากที่สุด ข้อมูลด้านประชากร พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุ 18-20 ปี ศึกษาอยู่ในระดับมหาวิทยาลัย และมีรายได้อยู่ระหว่าง 5,001-7,000 บาท ข้อมูลด้านพฤติกรรมการเปิดรับวัฒนธรรมเกาหลีจากละครเกาหลีทางโทรทัศน์ พบว่า ช่วงเวลาที่กลุ่มตัวอย่างดูละครเกาหลีมากที่สุด คือ ช่วงเวลา 13.05-14.00 น. กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่รับชมละครเกาหลีเดือนละ 4-6 ครั้ง และรับชมมาเป็นระยะเวลา 6 เดือน- 1 ปี กลุ่มตัวอย่างชมละครเกาหลีทางสถานีโทรทัศน์ช่อง 3 มากที่สุด โดยรับชมละครเกาหลีประเภทแนวตลกขบขันมากที่สุด และรับข้อมูลเกี่ยวกับละครเกาหลีจากสื่อโทรทัศน์มากที่สุด

และกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยว่าละครซีรีส์เกาหลีที่เผยแพร่ทางสถานีโทรทัศน์ในประเทศไทย มีการสอดแทรกวัฒนธรรมไว้ในเนื้อหา กลุ่มตัวอย่างไม่เห็นด้วยว่าการที่เยาวชนรับเอาวัฒนธรรมเกาหลีที่เข้ามาโดยผ่านสื่อละครเกาหลีจะหันไปเลียนแบบวัฒนธรรมเกาหลีมากขึ้น และไม่เห็นด้วยว่าการนำเสนอวัฒนธรรมเกาหลีในละครเกาหลีที่เผยแพร่ทางสถานีโทรทัศน์ในประเทศไทยเป็นประโยชน์ต่อตนเอง

ซึ่งงานวิจัยของหทัยทิพย์ สีสังข์สามารถเป็นข้อมูลการศึกษาวิเคราะห์ ทางสถิติเกี่ยวกับความคิดเห็นของวัยรุ่นไทยและการรับชมละครโทรทัศน์เกาหลีได้เป็นอย่างดี

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “มายาคติ ทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี และการสร้าง
ประโยชน์ทางธุรกิจ” ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยการวิเคราะห์เนื้อหา
(Content Analysis) การสำรวจเอกสาร (Documentary Research) และการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-
Depth Interview) ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี การ
ถอดรหัสความหมายมายาคติทางวัฒนธรรมของกลุ่มผู้ชมละคร และการสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ
จากละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่อง ได้แก่

1. รักนี้ชั่วนิรันดร์ (Autumn in my heart) จำนวน 18 ตอน
2. สะดุดรักที่พ่อกใจ (Full House) จำนวน 16 ตอน
3. แดจังกึม จอมมนางแห่งวังหลวง (Jewel in the Palace Dae-Jang-Geum) จำนวน 53 ตอน

โดยวิธีการนำเสนอแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Analytical Description) โดยมีการกำหนด
กรอบแนวคิดการวิจัย เพื่อเป็นแนวทางในการทำงานวิจัยครั้งนี้ ตามตารางที่ 3.1 แสดงกรอบ
ระเบียบวิธีวิจัย

3.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ตารางที่ 3.1 แสดงกรอบระเบียบวิธีวิจัย

ปัญหานำการวิจัย	แนวคิดทฤษฎี	ระเบียบวิธีวิจัย	
		กลุ่มเป้าหมาย	วิธีการวิจัย
1. มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี	-แนวคิดเรื่องมายาคติ -แนวคิดเรื่องวัฒนธรรม -แนวคิดเรื่องสัญญาวิทยา -แนวคิดเรื่องการค้าเรื่อง -แนวคิดองค์ประกอบของละครโทรทัศน์	ละครเกาหลี 3 เรื่อง -รักนี้ชั่วฉันทันตร์ -สะอึกที่รักที่รักใจ -แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง	-content analysis -การสำรวจเอกสาร
2. ผู้ชมถอดรหัสความหมายของวัฒนธรรมจากละครเกาหลีว่าอย่างไร	-แนวคิดเรื่องมายาคติ -แนวคิดเรื่องสัญญาวิทยา แนวคิดองค์ประกอบของละครโทรทัศน์ -แนวคิดเรื่องการค้าเรื่อง	กลุ่มตัวอย่างผู้ชมละครเกาหลี จำนวน 30 คน	-สัมภาษณ์เชิงลึก -การสำรวจเอกสาร
3. มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีสร้างประโยชน์ทางธุรกิจอย่างไร	-แนวคิดเรื่องทุนวัฒนธรรม -ทฤษฎีบริโภคนิยม -แนวคิดองค์ประกอบของละครโทรทัศน์ -แนวคิดเรื่องการค้าเรื่อง -แนวคิดเรื่องการค้าระหว่างประเทศ -แนวคิดเรื่องกลยุทธ์การสร้างแบรนด์	1. ละครเกาหลี 3 เรื่อง -รักนี้ชั่วฉันทันตร์ -สะอึกที่รักที่รักใจ -แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง 2. กลุ่มตัวอย่างผู้ชมละครเกาหลี จำนวน 30 คน	-content analysis -การสำรวจเอกสาร -สัมภาษณ์เชิงลึก

ในส่วนต่อไปนี้จะกล่าวถึงรายละเอียดของระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพอันประกอบด้วยวิธีการวิจัยข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา การเก็บรวบรวมข้อมูล ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล วิธีการเข้าถึงข้อมูล ความเชื่อถือได้ของข้อมูล

3.2 วิธีการวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

เป็นการศึกษาวิเคราะห์เนื้อหา เพื่อหาคำตอบในปัญหานำวิจัยข้อแรกก็คือ มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเป็นอย่างไร โดยละครเกาหลีที่ออกอากาศทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ขึ้นมาเป็นกรณีศึกษา ซึ่งผู้วิจัยเลือกละครเกาหลีที่ได้รับความนิยมจำนวนทั้งสิ้น 3 เรื่อง ได้แก่

เรื่องแรก คือ เรื่อง “รักนี้ชั่วนิรันดร์” (autumn in My Heart) จำนวน 18 ตอน

ซึ่งออกอากาศครั้งแรกทางสถานีโทรทัศน์ไอทีวี ทุกวันศุกร์ เวลา 21.30 ถึง 22.30 น. เริ่มออกอากาศ วันที่ 5 ตุลาคม พ.ศ. 2544 และออกอากาศครั้งที่สอง ทางสถานีโทรทัศน์ไอทีวี เช่นเดิม ทุกวันเสาร์และอาทิตย์ เวลา 13.00 น. ถึง 14.00 น. เริ่มออกอากาศวันเสาร์ที่ 12 เมษายน พ.ศ. 2546 ถึง 8 มิถุนายน พ.ศ. 2546

เรื่องที่สอง คือ เรื่อง “สะอูดรักที่ปักใจ” (full house) จำนวน 16 ตอน

ซึ่งออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์กองทัพบก ช่อง 7 ครั้งแรกระหว่างเดือนมิถุนายน ถึง เดือนกรกฎาคม พ.ศ.2548 ทุกวันเสาร์ - อาทิตย์ เวลา 9.15 -11.15 น. และออกอากาศครั้งที่สอง ระหว่างเดือนมีนาคม ถึงเดือนเมษายน พ.ศ.2549

เรื่องที่สาม คือ เรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” จำนวน 53 ตอน

ซึ่งออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 ครั้งแรกระหว่างเดือนตุลาคม พ.ศ. 2548 ถึงเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549 ทุกวันเสาร์ - อาทิตย์ เวลา 18.00-20.00 น. และออกอากาศครั้งที่สอง เริ่มตั้งแต่เดือนมีนาคม ถึงเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2549

มีขั้นตอนดังนี้

(1.1) ผู้วิจัยทำการศึกษาวิเคราะห์หำยาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่อง โดย นำแนวคิดมายาคติ ทางวัฒนธรรม มาเป็นแนวทางการศึกษาโดยสร้างเครื่องมือในการบันทึกข้อมูล ตามตารางที่ 3.2 ตารางบันทึกข้อมูล ซึ่งในส่วนของกรวิเคราะห์หำยาคติประกอบด้วย

1. รูปแบบสัญญาณ ได้แก่ ภาพ (ฉาก) แสง สี เสียง สัญลักษณ์ และภาษา
2. การบ่งชี้ทางวัฒนธรรม ได้แก่ วัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ (C1) และวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ (C2)
3. การวิเคราะห์ความหมาย ได้แก่ การตีความหมายโดยตรง (M 1) และการตีความหมายโดยนัยหรือความหมายแฝง (M 2)

โดยผู้วิจัยจะเริ่มที่การหาสัญญาณ ตามรูปแบบสัญญาณที่ปรากฏในละครเกาหลีเป็นตอน ๆ ทีละตอน ว่ามีการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมในลักษณะเป็นวัตถุหรือไม่ใช่วัตถุ และความหมายที่สื่อผ่านละครเกาหลีเรื่องนั้น มีความหมายอย่างไร ทั้งนัยตรงและนัยแฝง

ตัวอย่างเช่น

ละครเกาหลี เรื่อง แดจังกึม ตอนที่ 8 แสดงรูปแบบสัญญาณ คือ ภาพ (ฉาก) พระราชวังที่แดจังกึมเข้ามาอาศัยตั้งแต่ยังเด็ก ซึ่งเป็นการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ ซึ่งภาพ (ฉาก) พระราชวัง สื่อความหมายนัยตรงคือ ที่อยู่ของพระราชินีในสมัยโบราณของประเทศเกาหลีเมื่ออดีตกาล แต่นัยแฝง คือ ความมั่งคั่งและการสถาปนาที่ยิ่งใหญ่ที่สะท้อนความรุ่งเรืองของราชวงศ์เกาหลีเมื่ออดีตกาล และการยกย่องสถาบันกษัตริย์โดยเปรียบว่าพระราชวังคือที่ประทับของเทพ นั่นก็หมายถึงพระราชินีคือเทพ เป็นต้น

ซึ่งมายาคติ ในตอนนี้ก็คือ พระราชวังที่พักของพระราชินี เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เป็นที่ประทับของเทพ(พระราชินี) นี่คือการให้ความเชื่อทางวัฒนธรรม โดยการให้คุณค่าแก่สถานที่ และในที่สุดก็กลายเป็นมูลค่าทางการท่องเที่ยวเชื่อมโยงไปถึงประโยชน์ทางธุรกิจด้านการท่องเที่ยว เพื่อการวิเคราะห์ตามขั้นตอนในข้อที่ (1.2) ในลำดับต่อไป

(1.2) ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์เนื้อหาและการเล่าเรื่องของละครเกาหลีในแต่ละตอนที่แสดงให้เห็นว่าเกี่ยวข้องกับการทำธุรกิจ ยกตัวอย่างเช่น

ตอนที่ 3 จากละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง เป็นตอนที่แสดงการทำอาหารในวังหลวงของตัวนางเอก แสดงภาพอาหารและกรรมวิธีในการทำอาหารอย่างพิถีพิถัน

การจัดวางอาหารตกแต่งสำหรับอาหาร ทำให้น่ารับประทาน แสดงให้เห็นเกี่ยวข้องกับการธุรกิจ การบริโภคอาหาร

หรือ ตอนที่ 2 จากละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่วนิรันดร์ เป็นตอนที่แสดงภาพทิวทัศน์ ธรรมชาติ เป็นภาพฉากที่พระ-นางอยู่ด้วยกันเมื่อสมัยวัยเด็กอย่างมีความสุขท่ามกลางบรรยากาศ หมู่บ้านชนบทที่เต็มไปด้วยภูเขา ทุ่งหญ้า น้ำตก แสดงให้เห็นเกี่ยวข้องกับการธุรกิจการท่องเที่ยว

หรือตอนที่ 1 จากละครเกาหลีเรื่องสะอึกรักที่פקใจ เป็นตอนที่แสดงภาพตัวพระเอกที่มีอาชีพนักร้องที่ได้รับความนิยมไปทั่วภูมิภาคเอเชีย กำลังเดินทางไปพบแฟนเพลงในต่างประเทศ แสดงให้เห็นเกี่ยวข้องกับการธุรกิจความบันเทิงเป็นต้น

จากขั้นตอนการวิเคราะห์เนื้อหาตั้งแต่ขั้นตอนที่ (1.1) ถึง (1.2) นี้ ผู้วิจัยทำการ วิเคราะห์ความเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหาของละครเกาหลีกับการทำธุรกิจ ด้วยการลงบันทึกข้อมูลใน ตารางบันทึกข้อมูล (Coding Sheet) โดยมีการแบ่งเป็น 2 ส่วนในการเก็บข้อมูลดังนี้คือ การ วิเคราะห์หม่ายาคติ และ ประเภทธุรกิจสินค้าและบริการที่เกี่ยวข้องกับละครเกาหลี

โดยมีรายละเอียดดังรูป ตามตารางที่ 3.2 ตารางบันทึกข้อมูล (Coding Sheet)

ตารางที่ 3.2 ตัวอย่าง ตารางบันทึกข้อมูล (Coding Sheet)

ละคร เกาหลี เรื่อง	ตอนที่ ที่	มายาคติ Myth										ประเภทธุรกิจสินค้าและบริการ ที่เกี่ยวข้องกับละครเกาหลี									
		รูปแบบสัญลักษณ์ Sign					การบ่งชี้ทางวัฒนธรรม Culture					การวิเคราะห์ ความหมาย									
		ภาพ (ฉาก)	แสง	สี	เสียง	สัญลักษณ์	ภาษา	C1	C2	M1	M2	B1	B2	B3	B4	B5					
	1																				
	2																				
	3																				
	4																				
	5																				

หมายเหตุ

- C 1 หมายถึง วัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ (Material culture) หรือรูปธรรม ซึ่งได้แก่ สิ่งก่อสร้าง ที่อยู่อาศัย เครื่องใช้ต่าง ๆ เครื่องอุปโภคบริโภค อาหารการกิน ยานพาหนะ เครื่องแต่งกาย
- C 2 หมายถึง วัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ (Non- Material culture) หรือ นามธรรม ได้แก่ ความคิด ความเชื่อ ลัทธิ ประเพณี ค่านิยม
- M 1 หมายถึง การตีความหมายโดยตรง เป็นการตีความหมายที่เข้าใจตาม ตัวอักษรหรือเป็นความหมายขั้นแรก มักเป็นที่เข้าใจตรงกันโดย ส่วนใหญ่ เป็น ความหมายของสัญลักษณ์ที่ถูกประกอบสร้างขึ้น อย่างเป็นภววิสัย (objective) มีลักษณะที่เป็น สากลคือ อ้างอิงขึ้นมาโดยไม่ต้องมีการประเมินคุณค่าตัวอย่างที่ เห็นได้ชัดเจนที่สุด คือ ความหมายที่ระบุในพจนานุกรม ยกตัวอย่างเช่น ตอนที่ จากละครแดงกิม เป็นฉากที่แดงกิม ถวายการรักษาพยาบาลองค์กษัตริย์ มีความหมายโดยตรง ก็คือ การปฐมพยาบาลรักษาโรคตามอาการเมื่อมียามเจ็บป่วย
- M 2 หมายถึง การตีความหมายโดยนัยหรือความหมายแฝง ซึ่งอธิบายถึง ปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นเมื่อสัญลักษณ์กระทบกับความรู้สึกรหรืออารมณ์ ของผู้ใช้สารและค่านิยมในวัฒนธรรมของเขา ความหมายในขั้น ที่สองนี้ เป็นความหมายทางอ้อมที่เกิดจากข้อตกลงของกลุ่มหรือ เกิดจากประสบการณ์เฉพาะบุคคลเป็นความหมายที่ถูกประกอบ สร้างอย่างเป็นอัตวิสัย (subjective) ไม่ว่าจะเป็นในระดับ บุคคลหรือในระดับสังคมและความหมายแฝงจะเปลี่ยนแปลง ไปตามวัฒนธรรมในการรับสาร ยกตัวอย่างเช่น จากละครแดงกิม เป็นฉากที่แดงกิม ถวายการรักษาพยาบาลองค์กษัตริย์ มีความหมายแฝงคือ สะท้อน ถึงความจงรักภักดีของบ่าวที่มีต่อนาย อันเป็นประมุขของชาติ และยังสะท้อนภูมิปัญญาของชาวเกาหลีในเรื่องวิธีการรักษาโรค ภัยไข้เจ็บ ได้แก่ การฝังเข็ม การดัดยาสมุนไพรต่าง ๆ เป็นต้น
- B1 หมายถึง ธุรกิจที่แปรรูปเพื่อการค้าประเภทสินค้าอาหาร (Food Product) เพื่อการบริโภคทุกชนิด

- B2 หมายถึง ธุรกิจที่แฝงตัวเพื่อการค้าประเภทเดินทางท่องเที่ยวตามรอยละคร สถานที่ถ่ายทำละคร โรงถ่ายละคร ของใช้ของนักแสดง ของฝากของที่ระลึก
- B3 หมายถึง ธุรกิจที่แฝงตัวเพื่อการค้าประเภทอุตสาหกรรมเพื่อความบันเทิง ได้แก่ เทปเพลง วิดีโอซีดี เพลงประกอบละคร ตัวดารานักแสดง รวมไปถึงการจัด คอนเสิร์ตเพลง
- B4 หมายถึง ธุรกิจที่แฝงตัวที่แฝงตัวเพื่อการค้าประเภทเครื่องใช้อุปโภค ได้แก่ เครื่องไฟฟ้า อุปกรณ์ อำนวยความสะดวกในการใช้ชีวิตประจำวัน สินค้าเทคโนโลยี
- B5 หมายถึง ธุรกิจที่แฝงตัวเพื่อการค้าในรูปแบบการศึกษา ได้แก่ โรงเรียนสอนศิลปะการต่อสู้ โรงเรียนสอนภาษา โรงเรียนสอนทำอาหาร
- B6 หมายถึง ธุรกิจที่แฝงตัวเพื่อการค้าเกี่ยวกับสุขภาพในรูปแบบความเชื่อการรักษาโรคหรือวิชาทางการแพทย์ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยหมายถึง ชื่อสมุนไพรต่าง ๆ และสรรพคุณทางยาที่กล่าวถึงในละครเท่านั้น ยกตัวอย่างเช่น โสม การฝังเข็ม เป็นต้น

2. การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview)

เป็นการเก็บข้อมูลจากแหล่งข้อมูลประเภทบุคคล ที่มีความเกี่ยวข้องกับการนำเสนอละครเกาหลีที่ออกอากาศในประเทศไทย โดยผู้วิจัยทำการศึกษานี้ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) และใช้เทคนิค Snowball technique โดยมีการกำหนดกลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์ตามปัญหาคำถามวิจัยการศึกษา ในข้อที่ 2 ซึ่งมีรายละเอียดกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. กลุ่มผู้ชมละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่วฉันทันตร์ จำนวน 10 คน
2. กลุ่มผู้ชมละครเกาหลีเรื่องสะอึกรักที่ปักใจ จำนวน 10 คน
3. กลุ่มผู้ชมละครเกาหลีเรื่องแดจังกึมจอมนางแห่งวังหลวง จำนวน 10 คน

กลุ่มผู้ชื่นชอบละครเกาหลีตามกรณีศึกษา งานวิจัย 3 เรื่อง โดยวิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างในขั้นต้น ผู้วิจัยจะทำการตั้งกระทู้บนเว็บไซต์กลุ่มนิยชมละครเกาหลี ทั้งสิ้น 5 เว็บไซต์

ได้แก่ www.jkdramas.com , www.popcornfor2.com , www.siamzone.com, www.sanook.com , www.yenta4.com

และนักสัมภาษณ์แบบพบตัวจริงอีกครั้ง เมื่อสร้างความคุ้นเคยและสามารถเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างได้เป็นอย่างดีแล้ว เพื่อการสัมภาษณ์ซ้ำอีกครั้ง และนำข้อมูลที่ได้ในครั้งแรกมาตรวจสอบความเที่ยงตรงของข้อมูลอีกครั้ง

ผู้วิจัยจะสอบถามถึงรูปแบบสัญญาณที่ทำการศึกษา ได้แก่ ภาพ แสง สี เสียง สัญลักษณ์ และภาษา ทีละสัญญาณ

ตัวอย่างแนวคำถามสัมภาษณ์ผู้ชมละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่อง

- 1) จากละครเกาหลีเรื่อง..... ภาพ (แสง,สี,เสียง,สัญลักษณ์และภาษา)ที่ปรากฏเป็นอย่างไร / มีลักษณะอย่างไร
- 2) จาก ภาพ (แสง,สี,เสียง,สัญลักษณ์และภาษา) ที่ปรากฏในละครเกาหลีนั้นให้ความรู้สึกอย่างไร เป็นต้น

3. การสำรวจเอกสาร (Documentary Research)

การเก็บข้อมูลจากแหล่งข้อมูลประเภทเอกสาร ได้แก่ หนังสือ ตำรา แผ่นพับ เอกสาร จากสื่อต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับละครเกาหลี เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร/วารสาร อินเทอร์เน็ต เป็นต้น โดยผู้วิจัยจะใช้เป็นแหล่งข้อมูลในการสนับสนุนการตอบปัญหานำวิจัยในส่วนต่าง ๆ

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เริ่มจากการศึกษาข้อมูลจากเอกสารต่าง ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในเชิงทุนทางวัฒนธรรมของละครเกาหลีในแง่มุมต่าง ๆ ที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ โดยไม่ว่าจะเป็นแผ่นพับ นิตยสาร/วารสาร สื่ออินเทอร์เน็ต ข่าวสาร คดี ข่าวบันเทิง ข่าวธุรกิจ รวมถึงการโฆษณา ประชาสัมพันธ์ต่างๆ ที่ผ่านทางสื่อ โทรทัศน์ที่เกี่ยวข้องกับละครเกาหลี และอื่น ๆ การศึกษาดารวิทยากร บทความทางการสื่อสาร และบันทึกงานสัมมนาที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างกรอบแนวคิดในการศึกษาและกำหนดแนวทางการตั้งคำถาม หลังจากนั้นจะเริ่มเก็บข้อมูลซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บข้อมูล ดังนี้

ในขั้นแรก : ผู้วิจัยจะทำการศึกษาระบบเอกสารขั้นต้นและเอกสารชั้นรอง โดยเอกสารขั้นต้น คือ วิดีโอซีดีละครเกาหลี เรื่อง “รักนี้ชั่วนิรันดร์” “สะอูดรักที่ปักใจ” และ “แดจังกึม

จงนางแห่งวังหลวง” และนำข้อมูลประเภทเอกสารมาวิเคราะห์ในเบื้องต้นเพื่อใช้ประกอบในการตั้งคำถามสัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมาย รวมถึงการนำไปใช้สรุปอภิปรายผล

ขั้นที่สอง : การเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการดูวิดีโอซีดีละครเกาหลี เรื่อง “รักนี้ชั่วนิรันดร์” “สะอูดรักที่ปักใจ” และ “แดจังกึม จงนางแห่งวังหลวง” เพื่อศึกษามายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี และการสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ โดยผู้วิจัยได้ทำการออกแบบเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการดูวิดีโอซีดีละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่อง ซึ่งผู้วิจัยได้นำแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องมากำหนดเป็นกรอบแนวทางการออกแบบเครื่องมือเพื่อการศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูล บันทึกลงในตารางบันทึกข้อมูล (Coding Sheet) ดังตาราง ที่ 3. 2

ขั้นที่สาม : การเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth interview) กับกลุ่มเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ โดยในการสัมภาษณ์จะใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-Depth) โดยกรอบการสัมภาษณ์ใช้แนวคำถามปลายเปิด (Open –end Question) ในการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ (Informal Interview) กับกลุ่มผู้ชื่นชอบและชมละครเกาหลี โดยใช้ความเป็นกันเองในระหว่างสัมภาษณ์

นอกจากการจดบันทึกแล้ว ผู้วิจัยจะขออนุญาตผู้ให้สัมภาษณ์ในการบันทึกเสียงโดยเครื่องบันทึก (วิทยุเทป) ตลอดการสัมภาษณ์ ทั้งนี้เพื่อช่วยในการเก็บข้อมูลไม่ผิดพลาด และได้ข้อมูลอย่างครบถ้วนผู้วิจัยจะทำการตอบทบทวนโดยจะตั้งแต่ประเด็นที่มีความเกี่ยวข้องที่สามารถตอบปัญหานำการวิจัยในการศึกษาเรื่องนี้ได้ในส่วนของกรณีวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ผู้วิจัยจะวิเคราะห์โดยนำทฤษฎีในบทที่ 2 นั้นมาประกอบกับข้อมูลจากกลุ่มเป้าหมายเพื่อที่จะได้คำตอบในการวิจัยที่ดีที่สุด

3.4 ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมด ใช้เวลาทั้งสิ้น 12 เดือน แบ่งเป็น 2 ช่วง ดังนี้

ช่วงแรก ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2549 ถึง เดือนเมษายน พ.ศ. 2550 เป็นช่วงการสำรวจเอกสาร และวิเคราะห์เนื้อหาละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่อง

ช่วงที่สอง ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม พ.ศ.2550 ถึง เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2550 เป็น การสำรวจเอกสาร และการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก รวมถึงการถอดเทปบันทึกการสัมภาษณ์ทั้งหมด

3.5 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบประเด็นคำถามเพื่อใช้ในการสัมภาษณ์ โดยผู้สัมภาษณ์มีประเด็นคำถามเฉพาะที่ต้องการคำตอบไว้จำนวนหนึ่ง โดยเปิดโอกาสให้ผู้ถูกสัมภาษณ์มีอิสระในการให้ข้อมูลเพิ่มเติมได้อย่างเต็มที่ ซึ่งเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่

1. เทปบันทึกเสียง ในการสัมภาษณ์บุคคลที่ต้องการข้อมูล
2. สมุดบันทึก เพื่อจดบันทึกเหตุการณ์ของบุคคลที่เราต้องการข้อมูล
3. วิกิโอดีติ ละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่อง
4. เครื่องเล่น วิกิโอดีติ
5. คำถามในการสัมภาษณ์
6. เครื่องมือในการลงบันทึกข้อมูล (Coding sheet) ในการดูวิกิโอดีติละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่อง

3.6 การนำเสนอข้อมูล

ผลการศึกษาเรื่อง “มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีและการสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ” ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลในรูปแบบของการพรรณนาวิเคราะห์ (Analysis Description) ซึ่งผลการวิเคราะห์จะนำมาจากการวิเคราะห์เนื้อหาของละครเกาหลี (content Analysis) และการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่ชมละครเกาหลี และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการกับละครเกาหลี ที่ออกอากาศในประเทศไทย ทั้ง 3 เรื่อง ก็คือ “รักนี้ชั่วฉัวินันตร์”, “สะอูดรักที่ปักใจ” และ “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง”

ในบทที่ 4 ของรายงานการวิจัยนั้น ผู้วิจัยจะพรรณนาให้เห็นถึงมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีว่าเป็นอย่างไร และพรรณนาถึงข้อมูลการสัมภาษณ์ผู้ชมว่ามีการถอดรหัสความหมายของละครเกาหลีเป็นอย่างไร และการสร้างประโยชน์ทางธุรกิจที่ปรากฏในละครเกาหลีเป็นอย่างไร

โดยผู้วิจัยได้นำเสนอข้อมูลการวิจัยโดยแบ่งเป็น ดังนี้

ตอนที่ 1 ผู้วิจัยได้นำเสนอข้อมูลจากการค้นคว้าทางเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับละคร เกาหลีทั้ง 3 เรื่อง ซึ่งใช้วิธีการพรรณนาวิเคราะห์ (Analytical Description) เพื่ออธิบายถึงเรื่องราว ของละครในแต่ละเรื่องทั้ง 3 เรื่อง โดยละเอียด

ตอนที่ 2 ผู้วิจัยได้นำเสนอข้อมูลจากการดูเทปบันทึกละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่อง (Content analysis) และใช้วิธีการพรรณนาวิเคราะห์ (Analytical Description) เพื่ออธิบายถึงมายาคติทาง วัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี

ตอนที่ 3 ผู้วิจัยได้นำเสนอข้อมูลจากการค้นคว้าทางเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับละคร เกาหลีทั้ง 3 เรื่อง ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้ชมละครเกาหลี ใช้วิธีการพรรณนาวิเคราะห์ (Analytical Description) เพื่ออธิบายถึงผู้ชมถอดรหัสความหมายของวัฒนธรรมจากละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่อง

ตอนที่ 4 ผู้วิจัยได้นำเสนอข้อมูลจากการค้นคว้าทางเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับละคร เกาหลีทั้ง 3 เรื่อง ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ชมละครเกาหลี ใช้วิธีการพรรณนาวิเคราะห์ (Analytical Description) เพื่ออธิบายถึงมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีสร้าง ประโยชน์ทางธุรกิจ

และในบทที่ 5 ผู้วิจัยทำการสรุปผลการวิจัยตามลำดับของปัญหาคำถามวิจัย พร้อมด้วย ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้และครั้งต่อ ๆ ไปด้วย

บทที่ 4

ผลการวิจัย

จากการศึกษาเรื่อง “มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีและการสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ” เป็นการนำเสนอเพื่อหาคำตอบให้กับปัญหาคำวิจัยที่ตั้งไว้คือ

1. มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเป็นอย่างไร
2. ผู้ชมถอดรหัสความหมายของวัฒนธรรมจากละครเกาหลีได้อย่างไร
3. มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีสร้างประโยชน์ทางธุรกิจได้อย่างไร

โดยการเก็บข้อมูลจะเป็นการศึกษาโดยการวิเคราะห์เนื้อหาของละครเกาหลี การสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ชมละครเกาหลี และการสำรวจเอกสาร

ในการวิจัยเรื่อง “มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีและการสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ” มีการแบ่งเนื้อหาของข้อมูลออกเป็น 3 ส่วน ตามปัญหาคำวิจัย ซึ่งจะได้ข้อมูลดังต่อไปนี้

4.1 การวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อตอบโจทย์การวิจัย คือ มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเป็นอย่างไร

ซึ่งผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลในส่วนของเนื้อหาละครทุกตอนที่เกี่ยวข้องต่อการก่อให้เกิดประโยชน์ทางธุรกิจ ผ่านสื่อโทรทัศน์ โดยแสดงออกมาให้รูปของมายาคติทางวัฒนธรรม ทั้งสิ้น 3 เรื่อง ได้แก่

1. ละครเกาหลีเรื่อง “รักนี้ชั่วนิรันดร์ (autumn in my heart)” ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ ช่องทีไอทีวี จำนวน 18 ตอน
2. ละครเกาหลีเรื่อง “สะอึกที่รักที่พอกใจ (Full House)” ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์กองทัพบก ช่อง 7 จำนวน 16 ตอน
3. ละครเกาหลีเรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง (Jewel in the Palace Dae-Jang-Geum)” ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสี ช่อง 3 จำนวน 53 ตอน

โดยผู้วิจัยได้บันทึกข้อมูลการปรากฏของมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละคร เกาหลีที่จะทำการศึกษาแต่ละเรื่อง ซึ่งจะทำให้การบันทึกข้อมูลเฉพาะภาพมายาคติทางวัฒนธรรมที่ ก่อให้เกิดประโยชน์ทางธุรกิจเท่านั้น

ซึ่งผู้วิจัยทำการศึกษา แบ่งข้อมูลในแต่ละเรื่องออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่หนึ่ง คือ รูปแบบสัญลักษณ์ ประกอบด้วย ภาพ (ฉาก) แสง สี เสียง สัญลักษณ์และภาษา

ส่วนที่สอง คือ การบ่งชี้ทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็น วัตถุและการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ

ซึ่งทั้ง 2 ส่วนนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาการนำเสนอเนื้อหาของละครเกี่ยวกับการให้ความหมาย (Meaning) ควบคู่กันไปด้วย โดยทำการศึกษาการให้ความหมายทั้งนัยตรงและนัยแฝง ของรูปแบบ สัญลักษณ์และการบ่งชี้ทางวัฒนธรรม ที่ปรากฏอยู่ในละครเกาหลีดังกล่าวข้างต้น ทั้ง 3 เรื่อง

และจากการเก็บบันทึกข้อมูลการวิจัยจากละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่อง ซึ่งแต่ละเรื่องพบว่า มีการนำเสนอ มายาคติทางวัฒนธรรม ได้แก่ รูปแบบสัญลักษณ์ และ การบ่งชี้ทางวัฒนธรรม แบบซ้ำไป ซ้ำมา จนจบเรื่องทำให้ผู้วิจัยพบความถี่ในการปรากฏของมายาคติทางวัฒนธรรมในละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่องโดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง “รักนี้ซั่วนิรันดร์ (autumn in my heart)” จำนวน 18 ตอน นำเสนอทางสถานีโทรทัศน์ทีไอทีวี

เรื่องย่อ : เด็กหญิงสองคน ซึ่งเกิดในเดือนตุลาคม เธอทั้งสองคนเกิดวันเดียวกัน และมี ที่อยู่อาศัยในระแวกเดียวกัน เรียนอยู่โรงเรียนเดียวกัน อุนโซ ซึ่งเป็นเด็กที่มีความสุขอย่าง สุขสบาย พ่อของเธอเป็นศาสตราจารย์และมีพี่ชายที่แสนดี ซึ่งให้ความรักแก่เธอเหนือสิ่งอื่นใดในโลก นี้ ส่วนเด็กหญิงอีกคนหนึ่งชื่อ ชินเน่ เธออาศัยอยู่กับแม่ซึ่งเป็นหญิงหม้าย แม่เธอเลี้ยงชีพโดยเปิด ร้านอาหารเล็กๆประทังชีวิตไปวันๆ วันหนึ่ง เหตุการณ์ได้เกิดขึ้น อุนโซ เกิดอุบัติเหตุ เข้า โรงพยาบาลและต้องตรวจเลือดจึงรู้ความจริงว่า อุนโซ ไม่ใช่ลูกสาวที่จริงของพวกเขา ได้มีการ สลับตัวกันกับเด็กหญิงอีกคนหนึ่ง ที่โรงพยาบาลตอนแรกเกิดคนที่ ชื่อมากที่สุดเมื่อทราบเรื่องนี้ คือ อุนโซ ซึ่งรักน้องสาวคนนี้มาก อุนโซ ต้องเผชิญกับชะตาชีวิตที่เปลี่ยนไป ส่วนชินเน่ ก็ได้ เรียกห้องจากครอบครัว ของเธอเป็นอย่างมากเพื่อชดเชย กับสิ่งที่เธอสูญเสียไป 14 ปี ครอบครัวของ อุนโซ รู้สึกลึกซึ้งที่ต้องส่งตัว อุนโซ กลับคืนไป และได้ย้ายครอบครัวไปอยู่ที่อเมริกา เวลาผ่านไป

หลายปี ซิเน่ กลับมาเกาหลี และได้งานทำเป็นผู้จัดการในโรงแรม ซึ่งเป็นโรงแรมเดียวกับที่ อุนโซ ทำงานเป็นพนักงานทำความสะอาดอยู่ ในขณะที่ อุนโซ พี่ชายก็เป็นนักวาดรูป และเป็นอาจารย์สอนอยู่ในวิทยาลัยแห่งหนึ่ง เขาทั้งสองคน อุนโซ และ จุนโซ ได้มีโอกาสพบกันอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งการพบกันในครั้งนี้จึงรู้ว่าจริงๆ แล้วทั้งสองคนได้รักกัน อย่างไรก็ตาม อุนโซ พยายามที่จะอยู่ห่างจาก จุนโซ เนื่องจากเธอรู้ว่ามันเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม เพราะพวกเขาเป็นพี่น้องกัน เธอจึงพยายามพบกับ เทโซก ซึ่งรักเธอมาก จุนโซ ต้องการจะแต่งงานกับ อุนโซ แต่ครอบครัวของเขาคัดค้านพวกเขาอย่างยิ่ง และหลังจากที่ ยุมิ (คู่หมั้นของจุนโซ) พยายามที่จะฆ่าตัวตาย, จุนโซ เลยต้องเลือกที่จะกลับมาคืนดีกับ ยุมิ หลังจากที่ จุนโซ รู้ว่า อุนโซ กำลังจะตายด้วยโรคมะเร็งในเม็ดเลือด เขาจึงทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อที่จะใช้ชีวิต อยู่กับเธอในช่วงสุดท้าย เขาทั้งสองไปที่ชายหาดที่เดิม ที่พวกเขาเคยไป ตอนก่อนที่จะแยกจากกัน และที่นั่น อุนโซ เธอก็ตายในขณะที่ จุนโซ กำลังอุ้มเธอ

สำหรับการนำเสนอของละครเกาหลี เรื่องรักนี้ชั่วฉัวินันตร์ มีการเล่าเรื่องราวด้วยฉากภาพบรรยากาศ ซึ่งเรื่องราวของละครที่แสดงออก เป็นแนวความรักโรแมนติก มีการปรากฏภาพมายาคติที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจในทุกตอนที่สื่อผ่านความโรแมนติกของเรื่องราว ภาพความทรงจำต่างๆ ของตัวละคร ซึ่งรูปแบบสัญลักษณ์ คือ ภาพฉากการแสดง และประกอบด้วยเสียงดนตรี หรือเพลงประกอบละครที่เสริมและสร้างความโรแมนติกให้กับละครในฉากการแสดง พร้อมกับสอดแทรกและส่งเสริมเรื่องราวของละครให้ดูเศร้าโศก ดึงดูดอารมณ์ให้ชวนติดตามเรื่องราวอย่างต่อเนื่อง

ส่วนที่หนึ่ง : มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่วฉัวินันตร์ ในรูปแบบสัญลักษณ์ ประกอบด้วย

- ภาพ ได้แก่ ภาพธรรมชาติ , ภาพสิ่งก่อสร้าง , ภาพช่วงเวลาหรือยุคสมัยในอดีต และ ภาพการดำเนินชีวิตของตัวละคร
- แสง ได้แก่ แสง Low-Key , แสง High-Key และแสง Narrative
- สี ได้แก่ โทนสีส้มเหลือง , โทนสีดำ , โทนสีฟ้า/น้ำเงิน และโทนสีขาว
- เสียง ได้แก่ เสียงดนตรีประกอบ และเสียงเพลงประกอบ
- สัญลักษณ์ ได้แก่ ชุคนักเรียน , อาหาร , แก้วน้ำรูปครอบครัว และสถานที่ (ซึ่งประกอบด้วย ทิวทัศน์หมู่บ้าน/ชนบท(Hoeryongpo) ,ทิวทัศน์โรงแรม+ห้องพัก,บ้านท่าเรือ (Abai Village in Cheongho-dong),บ้านโรงเรียน(Sangun Branch School), ทะล(Sokcho beach) และทุ่งหญ้า(the Samyang Daegwallyeong Ranch))

-ภาษา ได้แก่ วจนภาษา (ซึ่งประกอบด้วย ตัวอักษร) และ อวจนภาษา (ซึ่งประกอบด้วย การโค้งคำนับ และสีหน้าเศร้า/ร้องไห้)

โดยการศึกษาวิจัยพบ ความถี่ของการปรากฏมายาคติทางวัฒนธรรมผ่านละครเกาหลี เรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์ (autumn in my heart) จำนวน 18 ตอน ดังรูปตารางที่ 4.1 –รูปตารางที่ 4.6 ดังนี้

ตารางที่ 4.1 แสดงความถี่ของ ภาพ (ฉาก) ที่ปรากฏในละครเรื่องรักนี้ชั่วนิรันดร์ ตอนที่ 1-18

ตอนที่	ธรรมชาติ	สิ่งก่อสร้าง	ช่วงเวลาหรือบุคคลมายในอดีต	การดำเนินชีวิตของตัวละคร
1	4	14	2	4
2	3	20	1	9
3	11	16	4	8
4	1	21	0	6
5	3	21	2	2
6	7	12	9	0
7	1	19	1	1
8	5	22	2	3
9	6	8	0	0
10	10	14	1	3
11	1	17	0	0
12	4	15	1	2
13	1	17	0	0
14	3	10	1	0
15	12	10	4	0
16	2	6	3	0
17	5	11	42	0
18	15	15	79	0
รวมความถี่ที่ปรากฏในละคร	94	268	152	38

จากการศึกษาละครเรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์ ทางผู้วิจัยได้ศึกษามายาคติในรูปแบบของสัญญาะ ด้าน ภาพ (ฉาก) ของละครเกาหลีเรื่องดังกล่าว โดยพบว่า ภาพ (ฉาก) ที่ปรากฏนั้นได้แสดงความถี่ของฉากที่นำเสนอทั้ง 18 ตอน ซึ่งฉากที่แสดงความถี่ผู้วิจัยได้แบ่งประเภทของฉากดังนี้

- ฉากธรรมชาติ ได้แก่ ทุงหญ้า ป่าเขา ทะเล
- ฉากสิ่งก่อสร้าง ได้แก่ บ้าน ที่อยู่อาศัย ตึกอาคาร
- ฉากช่วงเวลาหรือยุคสมัยในอดีต หรือการระลึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านไปแล้ว
- ฉากการดำเนินชีวิตของตัวละคร ซึ่งหมายถึงกิจวัตรประจำวันของตัวละคร ,ชุมชนในเรื่อง

จากตารางที่ 4.1 สามารถอธิบายได้ว่า ภาพ (ฉาก) สะท้อนมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี เรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์ จำนวน 18 ตอน พบว่า ปรากฏ ภาพ(ฉาก) สิ่งก่อสร้างที่แสดงความถี่ของการปรากฏมากที่สุดเป็นอันดับที่หนึ่ง ภาพ(ฉาก)ที่พบ ได้แก่ ภาพบ้าน (โรงเรียนเก่า) และฉากโรงแรมของพระรอง ซึ่งถือว่าเป็นฉากหลักในการดำเนินเรื่องราวของละคร ตั้งแต่ตอนที่ 3 ถึงตอนที่ 18 เมื่อเปรียบเทียบกับภาพฉาก ธรรมชาติ ช่วงเวลา/ยุคสมัยในอดีต และการดำเนินชีวิต

สำหรับภาพ (ฉาก) ที่ปรากฏความถี่เป็นอันดับที่สอง คือ ภาพ (ฉาก) ที่เกี่ยวข้องกับช่วงเวลา/ยุคสมัยในอดีต ที่เป็นเช่นนั้นเพราะ ละครเรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์ เป็นเรื่องราวที่เล่าถึงความทรงจำตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันและแสดงถึงการระลึกถึงของพระ-นางของเรื่องอยู่ตลอดทั้งเรื่อง ซึ่งจากตารางที่ 1 พบว่า ช่วงเวลา/ยุคสมัยในอดีต ที่แสดงให้เห็นถึงความถี่มากที่สุด จะปรากฏอยู่ในตอนที่ 18 เพราะเป็นตอนจบที่แสดงถึงการระลึกถึงภาพความทรงจำในอดีตระหว่างนางเอกของพระเอก และพระรอง หลังจากที่นางเอกเสียชีวิต และฉากที่พระเอกกำลังจะเสียชีวิตภาพความทรงจำในอดีตตั้งแต่วัยเด็กจนถึงปัจจุบันก็ปรากฏขึ้นอีกครั้ง

สำหรับความถี่ของการปรากฏภาพ(ฉาก) เป็นอันดับที่ สาม จากตารางที่ 1 พบว่าเป็นภาพ (ฉาก) ที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติ จะปรากฏมากที่สุดในตอน ที่ 18 ซึ่งก็เป็นตอนที่สำคัญของเรื่อง เนื่องจากนางเอกใกล้เสียชีวิตด้วยโรคประจำตัว พระเอกจึงพาไปเที่ยวเป็นครั้งสุดท้ายตามสถานที่ที่เคยไปในอดีต

ตารางที่ 4.2 แสดงความถี่ของ แสง ที่ปรากฏในละครเรื่องรักนี้ชั่ววินาที ตอนที่ 1-18

ตอนที่	Low -key	High-key	Narrative
1	9	1	22
2	10	3	24
3	14	3	25
4	15	14	20
5	12	10	11
6	19	9	15
7	9	5	15
8	15	10	13
9	10	5	11
10	13	11	10
11	12	10	15
12	9	6	13
13	10	3	13
14	7	2	19
15	8	3	18
16	7	1	20
17	10	1	11
18	10	4	10
รวมความถี่ที่ปรากฏในละคร	199	101	285

สำหรับรูปแบบสัญลักษณ์ ในส่วนของ แสง นั้น ผู้วิจัยได้นำกรอบการศึกษาลักษณะของแสง ตามแนวคิดการเล่าเรื่อง จากบทที่ 2 ซึ่งได้ให้ความหมายไว้ว่า โทนแสง คือสัดส่วนของแสงสว่างที่สุดไล่ไปจนถึงส่วนที่เป็นบริเวณเงาค้ำที่อยู่ในฉากหรือเหตุการณ์ เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ใช้แสดงอารมณ์หรือบรรยากาศให้แก่เรื่องราวได้การสร้างภาพยนตร์นั้น นิยมจัดโทนแสงเป็น 3 ลักษณะ ดังต่อไปนี้ซึ่งสามารถจำแนกได้ 3 ลักษณะ

- Low – Key Tonality มีลักษณะเนื้อหามากกว่าครึ่งในเหตุการณ์อยู่ในเงามืด แสดงให้เห็นถึงอันตราย ความหวาดกลัว ความลึกลับ

- High – Key Tonality เนื้อหามากกว่าครึ่งในเหตุการณ์อยู่ในส่วนที่สว่าง แสดงถึงความสนุกสนาน ร่าเริง แต่หากสว่างมากไปอาจทำให้รู้สึกแห้งแล้ง ไม่เจริญได้

- Narrative Tonality เป็นแสงสว่างที่อยู่ระหว่าง Low – Key และ High – Key ใช้บอกเล่าเหตุการณ์อย่างตรงไปตรงมา ไม่เน้นอารมณ์ ช่วยให้ติดตามเรื่องได้ง่าย

จากตารางที่ 4.2 สามารถอธิบายได้ว่า แสง ที่สะท้อนมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี เรื่อง รักนี้ชั่วฉัวันรันคร จำนวน 18 ตอน พบว่าเป็น แสง แบบ Narrative มากที่สุด เนื่องด้วยคุณลักษณะของแสงชนิดนี้ สะท้อนถึงการเล่าเรื่องราวแบบตรงไปตรงมา ซึ่งพบมากที่สุด ในตอนที่ 1 ถึงตอนที่ 4 เนื่องจากเป็นตอนที่เล่าเรื่องราวและการดำเนินเรื่องของละครอย่างต่อเนื่องโดยการเริ่มเรื่องตั้งแต่วัยเด็กจนโตเป็นผู้ใหญ่

สำหรับแสงที่ปรากฏเป็นอันดับที่สองคือ แสงแบบ Low-Key ซึ่ง มีคุณลักษณะที่แสดงถึงเนื้อหาหรือภาพของละครอยู่ในเหตุการณ์เงามืด แสดงให้เห็นถึงอันตราย ความลึกลับ ความหวาดกลัว แต่สำหรับละครเรื่องรักนี้ชั่วฉัวันรันคร แสง Low-Key ที่พบบ่งบอกถึงอารมณ์ความเศร้า โศก เสียใจ ความผิดหวัง โดยพบมากในตอนที่ 6 ซึ่งเป็นตอนที่พระเอกและนางเอกพบกันอีกครั้ง หลังจากพลัดพรากกันไปตั้งแต่วัยเด็ก และที่พบจากละครคือ แสง Low-Key จะแสดงควบคู่กับแสง Narrative

สำหรับแสงแบบ High-Key ซึ่งมีคุณลักษณะที่แสดงถึงความสนุกสนานร่าเริง นั้นแต่สำหรับละครเรื่องรักนี้ชั่วฉัวันรันคร แสง Low-Key ที่พบบ่งบอกถึงอารมณ์ความสุข จะพบในตอนที่ 4 มากที่สุด ซึ่งเป็นตอนที่พระรองพบกับนางเอก และเกิดความรักต่อนางเอกอย่างบริสุทธิ์ใจ

ตารางที่ 4.3 แสดงความถี่ของ สี ที่ปรากฏในละครเรื่องรักนี้ชั่วนิรันดร์ ตอนที่ 1-18

ตอนที่	โทนสีส้ม/เหลือง	ดำ	ฟ้า/น้ำเงิน	ขาว
1	8	4	0	0
2	14	3	0	0
3	6	5	7	1
4	22	0	6	17
5	12	5	5	5
6	18	5	0	12
7	14	4	5	6
8	17	2	8	10
9	9	5	4	11
10	18	3	4	7
11	23	2	2	12
12	15	3	2	8
13	13	3	3	7
14	10	5	3	9
15	12	4	2	4
16	6	5	0	9
17	7	2	8	2
18	14	2	6	5
รวมความถี่ที่ปรากฏในละคร	238	62	65	125

สำหรับรูปแบบสัญลักษณ์ ในส่วนของ แสง นั้น ผู้วิจัยได้นำกรอบการศึกษาลักษณะของ แสง ตามแนวคิดการเล่าเรื่อง จากบทที่ 2 ซึ่งได้อธิบายไว้ว่า สี มีอิทธิพลต่อจิตใจมนุษย์ สีแต่ละสีให้ความรู้สึกต่างกัน สีวรรณะร้อน จะให้ความรู้สึกมีพลังกำลัง รื่นเริง ส่วนสีวรรณะเย็น ให้ความรู้สึกสงบ สบายใจ นอกจากนี้สียังมีความเป็นสากลในการให้ความรู้สึกทางจิตวิทยาแก่มนุษย์ทั่วโลกอีกด้วย ยกตัวอย่างเช่น

- สีน้ำตาล แสดงถึงความมั่นคง ปลอดภัย ความอบอุ่น รักความสบาย รักสันโดษ
- สีแดง กระตุ้นให้เกิดความรู้สึกกลัว แสดงถึงอันตราย ความเร่าร้อน ความร้อนใจ
- สีน้ำเงิน สีเขียว แสดงให้เห็นถึงความผ่อนคลาย สร้างความขรึม สง่างาม
- สีเหลือง ให้ความรู้สึกสว่างสดใส มีพลัง ร่าเริงเบิกบาน

- สีม่วง หมายถึง ชัยชนะ ความงามที่เริ่มเสื่อมถอย ให้ความรู้สึกเศร้าหรือลึกลับ
- สีขาว เป็นสีแห่งความบริสุทธิ์ สะอาด สุภาพ
- สีดำ แทนความลึกลับ ว่างเปล่า หดหู่ เศร้าใจ

จากตารางที่ 4.3 สามารถอธิบายได้ว่า สี ที่ปรากฏในละครเกาหลี เรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์ จำนวน 18 ตอน พบว่าเป็น โทนมืด/เหลือง มากที่สุดเป็นอันดับที่หนึ่ง ซึ่งตามคุณลักษณะของสีดังกล่าวบ่งบอกถึงการให้อารมณ์และบรรยากาศสนุกสนาน แต่สำหรับละครเรื่องรักนี้ชั่วนิรันดร์ โทนมืด/เหลือง บ่งบอกถึงแนวทางของละครและสะท้อนชื่อเรื่องคือ Autumn in my heart (รักนี้ชั่วนิรันดร์) ซึ่งคำว่า Autumn มีความหมายในภาษาไทยว่า ฤดูใบไม้ร่วง ที่ออกโทนมืด/เหลือง เพราะใบไม้ที่หลุดร่วงจากต้น โดยธรรมชาติจะมีสีส้มเหลือง หรือสีน้ำตาล และยังสื่อความหมายความทุกข์ใจ ความสูญเสีย ความโศกเศร้า เพราะท้ายที่สุดของเรื่องราวในละครคือพระเอกและนางเอกเสียชีวิตทั้งสองคน

สำหรับ โทนมืด/เหลือง แสดงความถี่ในการปรากฏในละครเป็นอันดับที่ สอง ซึ่งสีขาวมีคุณลักษณะความบริสุทธิ์ สะอาด ซึ่งละครเรื่องรักนี้ชั่วนิรันดร์ก็สะท้อนตามคุณลักษณะของสีเช่นนั้น ซึ่งพบมากในตอนที่ 4 ซึ่งเป็นตอนที่ พระรองพบกับนางเอก และเกิดความรักต่อนางเอกอย่างบริสุทธิ์ใจ จะสอดคล้องกับตารางที่ 2 คือ แสงแบบ High-Key

ส่วนอันดับที่สามและอันดับที่สี่ มีการแสดงถึงความถี่ใกล้เคียงกัน โดย โทนมืดฟ้า/น้ำเงิน มีคุณลักษณะให้ความรู้สึกผ่อนคลาย โดยโตนมืดังกล่าวปรากฏในตอนตัวละครในเรื่องมีความสุข การเดินทางไปท่องเที่ยว พบมากในตอนที่ 8 ซึ่งเป็นตอนที่พระ-นาง เดินทางไปท่องเที่ยวธรรมชาติด้วยกันส่วนสีดำ มีคุณลักษณะความลึกลับ ว่างเปล่า หดหู่ เศร้าใจ ซึ่งปรากฏมากในตอนที่ 3, 6, 9, 14 และตอนที่ 16 ซึ่งจะเป็นตอนที่แสดงถึงความทุกข์ใจในความรักของพระเอกและนางเอกที่ไม่สามารถรักกันได้อย่างเปิดเผย เพราะทั้งสองคนถูกเลี้ยงดูแบบเป็นพี่น้องกันตั้งแต่วัยเด็ก ดังนั้นด้วยสถานะทางสังคมของทั้งคู่คือพี่น้องกันทำให้ความรักที่มีต่อกันจึงเกิดท่ามกลางการโต้แย้งของคนในครอบครัวและคนรอบข้าง

ตารางที่ 4.4 แสดงความถี่ของ เสียง ที่ปรากฏในละครเรื่องรักนี้ชั่วนิรันดร์ ตอนที่ 1-18

ตอนที่	เสียงดนตรีประกอบ	เสียงเพลงประกอบ
1	8	0
2	11	0
3	11	2
4	9	6
5	9	3
6	13	6
7	19	0
8	10	4
9	8	1
10	10	7
11	12	1
12	8	2
13	5	4
14	6	4
15	7	6
16	12	2
17	7	7
18	16	4
รวมความถี่ที่ปรากฏในละคร	181	59

จากตารางที่ 4.4 สามารถอธิบายได้ว่า ความถี่ของเสียงที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่วนิรันดร์ ทั้ง 18 ตอน นี้ พบว่าเสียงที่ปรากฏในละครและมีผลต่อธุรกิจแบ่งได้ 2 แบบ คือ แบบที่ 1 คือเสียงดนตรีประกอบ ซึ่งมีลักษณะเป็นเสียงที่มีแต่ทำนองดนตรีไม่มีเนื้อร้องจะปรากฏควบคู่กับฉาก (ภาพ) ที่ต้องการสะท้อนอารมณ์เศร้า หม่นหมอง ซึ่งเป็นเสียงดนตรีในทำนองเดียวกันที่ประกอบละครทั้ง 18 ตอน ซึ่งพบมากในตอนที่ 7 ซึ่งเป็นตอนที่แสดงถึงอารมณ์เศร้าของละครแต่ละตัวละคร

แบบที่ 2 คือเสียงเพลงประกอบ ซึ่งเป็นเสียงที่มีทำนอง ดนตรีและเนื้อร้องเป็นภาษาเกาหลี ซึ่งพบมากที่สุดในตอนที่ 10 และ 17 ซึ่งในตอนที่ 10 เป็นตอนที่พระเอกและนางเอกหนีไปด้วยกันท่ามกลางการไม่ยอมรับของครอบครัวและคนรอบข้าง ส่วนตอนที่ 17 เป็นตอนที่

พระเอกและนางเอก ไปเที่ยวสถานที่เดิมจากในตอนที่ 10 เพื่อระลึกความสุขครั้งสุดท้ายก่อนเสียชีวิต

ซึ่งรูปแบบสัญญาณในลักษณะของ เสียง ที่ปรากฏในละครเรื่องรักนี้ชั่ววินาที ทั้ง 18 ตอนนี้ เป็นดนตรี และเพลงที่ใช้สะท้อนอารมณ์ โศกเศร้า เสียใจ ความทุกข์ใจของตัวละครและแนวของละคร โดยส่วนใหญ่จะประกอบในฉากที่พระ-นาง กำลังโศกเศร้าหรือครุ่นคิดหรือรำลึกถึงอดีตสมัยวัยเด็ก โดยจะปรากฏเสียงดนตรีประกอบหรือเพลงประกอบ ในภาพ (ฉาก) ประเภทสิ่งก่อสร้าง และปรากฏควบคู่กับภาพ (ฉาก) ประเภทช่วงเวลา /ยุคสมัย รวมถึงฉากธรรมชาติด้วย

ตารางที่ 4.5 แสดงความถี่ของ สัญญาณ ที่ปรากฏในละครเรื่องรักนี้ชั่ววินาที ตอนที่ 1-18

ตอนที่	ชุดนักเรียนเกาหลี	อาหาร	แก้วนํ้ารูปครอบครัว	สถานที่					
				ทิวทัศน์หมู่บ้าน/ชนบท (Hoeryongpo)	ทิวทัศน์โรงแรม+ห้องพัก	บ้านท่าเรือ (Abai Village in Cheonghondong)	บ้านโรงเรียน (Sangun Branch School)	ทะเล (Sokcho beach)	ทุ่งหญ้า(the Samyang Daegwallyeong Ranch)
1	5	0	2	4	0	0	0	0	0
2	4	0	3	4	0	0	0	0	0
3	8	2	2	8	1	0	0	2	0
4	0	0	2	0	24	5	1	0	0
5	0	1	0	2	6	4	8	4	0
6	0	1	3	13	10	2	7	0	0
7	0	0	0	2	9	3	7	0	0
8	0	1	0	2	9	3	10	0	3
9	0	0	0	5	5	4	3	1	4
10	0	3	0	4	4	7	4	0	17
11	0	0	0	2	5	4	14	1	0
12	0	0	0	0	13	3	4	1	0
13	0	0	0	2	6	6	8	1	0
14	0	0	1	2	6	3	7	0	0
15	0	0	2	5	1	4	1	0	14
16	0	0	0	1	2	0	10	0	0
17	0	0	0	0	0	2	10	3	0
18	0	0	0	0	0	1	6	2	0
รวมความถี่ที่ปรากฏในละคร	17	8	15	56	101	51	100	15	38
				361					

จากตารางที่ 4.5 สามารถอธิบายได้ว่า สัญลักษณ์ ที่ปรากฏในละครเกาหลี เรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์ จำนวน 18 ตอน พบว่าเป็นสัญลักษณ์เกี่ยวกับสถานที่ มากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ทิวทัศน์โรงแรมและห้องพักของพระรอง บ้านที่ดัดแปลงจากโรงเรียนเก่าของพระเอก ทิวทัศน์หมู่บ้านชนบท บ้านใกล้ท่าเรือของนางเอก ทุ่งหญ้าและทะเล ซึ่งถือเป็นภาพ (ฉาก)หลักของละครที่ใช้เป็นฉากสถานที่ในการดำเนินเรื่องราวของตัวละครตั้งแต่อดีตในวัยเด็ก

สำหรับสัญลักษณ์ ที่ปรากฏเป็นอันดับที่สองคือ ชุดนักเรียนเกาหลี ซึ่งพบในตอนที่ 1 ถึงตอนที่ 3 ของละคร ซึ่งเป็นช่วงต้นของละครที่เล่าเรื่องตั้งแต่วัยเด็ก ทั้งชุดนักเรียนชายและนักเรียนหญิง

และสัญลักษณ์ที่ปรากฏเป็นอันดับที่สาม คือแก้วน้ำรูปคนในครอบครัว ซึ่งถึงแม้ว่าความถี่ที่ปรากฏอาจจะไม่ได้ปรากฏให้เห็นทุกตอน จะปรากฏเฉพาะตอนที่เล่าย้อนถึงความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของพระเอก นางเอกในอดีต แต่เมื่อปรากฏขึ้นก็สามารถเป็นตัวแทนในการบ่งบอกถึงความอบอุ่นภายในครอบครัว และความรักระหว่างคนในครอบครัว ซึ่งในตอนที่ 2 ที่ทุกคนรู้ว่ามี การสลับตัวลูกสาวกันและต้องคืนลูกสาวที่แท้จริงให้แต่ละฝ่ายนั้น นางเอกได้นำแก้วน้ำรูปหน้าตัวเองออกมาด้วยความเศร้าโศก เสียใจ แสดงให้เห็นถึงการพลัดพรากผ่านแก้วน้ำรูปคนในครอบครัว

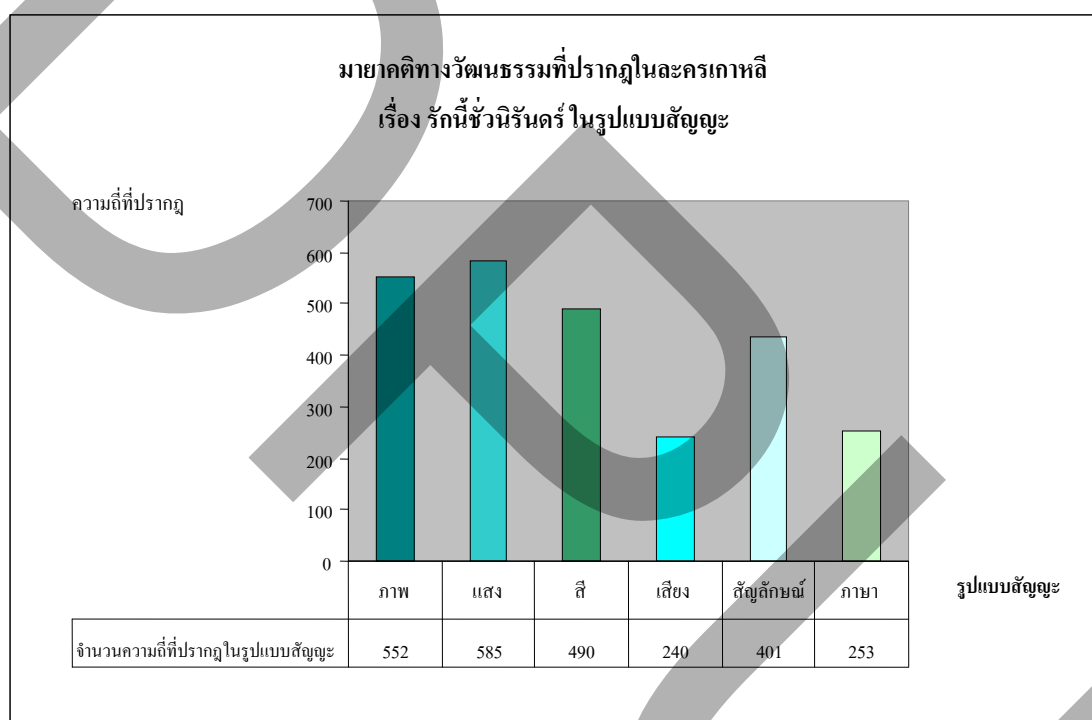
ตารางที่ 4.6 แสดงความถี่ของ ภาษา ที่ปรากฏในละครเรื่องรักนี้ชั่วนิรันดร์ ตอนที่ 1-18

ตอนที่ 1	วจนภาษา		อวจนภาษา	
	ตัวอักษร	โค้งคำนับ	สีหน้าเศร้า/ ร้องไห้	
1	6	2	5	
2	1	2	9	
3	4	0	11	
4	1	0	0	
5	2	2	10	
6	2	1	14	
7	1	1	13	
8	1	0	5	
9	6	0	8	
10	2	0	16	
11	1	0	15	
12	1	0	11	
13	6	0	6	
14	2	0	9	
15	2	0	14	
16	3	0	27	
17	1	0	11	
18	1	0	18	
รวมความถี่ที่ปรากฏในละคร	43	8	202	

จากตารางที่ 4.6 สามารถอธิบายได้ว่า ภาษา ที่สะท้อนมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี เรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์ จำนวน 18 ตอน พบว่า ละครเกาหลีเรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์ มีการแสดงออกของภาษาด้านอวจนภาษามากกว่าวจนภาษา เพราะในละครเรื่องดังกล่าว จะแสดงออกทางสีหน้าแววตาบ่งบอกถึงอารมณ์เศร้า และร้องไห้มากที่สุด ซึ่งพบในตอนที่ 16 ซึ่งเป็นตอนที่ ตัวละครในเรื่องทุกคนทราบว่านางเอกกำลังป่วยหนักด้วยโรคลูคีเมียและต้องเข้ารับการ

รักษาตัวในโรงพยาบาล ฉะนั้น การแสดงออกของตัวละครแต่ละตัวในตอนนี้นี้จึงมีแต่การแสดงสีหน้าเศร้าโศกและแสดงการร้องไห้ด้วยความรู้สึกเศร้าใจอย่างแสนทรมานด้วยความสงสารนางเอก

จากผลการศึกษามายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี เรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์ (Autumn in my heart) จำนวน 18 ตอน ในรูปแบบสัญลักษณ์ สามารถอธิบายถึงความถี่ที่ปรากฏมายาคติทางวัฒนธรรม ดังแผนภาพที่ 11 ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 4.1 แสดงมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์ ตอนที่ 1-18 ในรูปแบบสัญลักษณ์

จากภาพที่ 4.1 สามารถอธิบายได้ว่า รูปแบบสัญลักษณ์ที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์ จะปรากฏความถี่ ในรูปแบบของแสง เป็นอันดับที่หนึ่ง ในลักษณะ Narrative ที่แสดงถึงความตรงไปตรงมาในการเล่าเรื่อง ไม่ลึกลับซับซ้อน ผู้ชมสามารถรับรู้เรื่องราวไปพร้อม ๆ กับตัวละคร ลักษณะแสงที่ปรากฏทำให้ส่งผลถึงภาพละครดูเรียบง่าย สบายตา ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าแสงถือว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญของละครที่สามารถสะท้อนถึงรูปแบบเรื่องราวว่ามีลักษณะอย่างไร หรือแม้แต่อารมณ์ของตัวละคร ซึ่งในละครเกาหลีเรื่องนี้ มีการปรากฏลักษณะของแสงทั้ง 3 ลักษณะ คือ Low-key , High-key และ Narrative โดยลักษณะแสงที่ปรากฏนั้นมีแสง

Narrative เป็นหลัก ดังที่กล่าวข้างต้น และปรากฏแสงลักษณะ Low-key , High-key ตามลำดับ ตามเรื่องราวที่ต้องการสะท้อนอารมณ์ของเนื้อเรื่อง และอารมณ์ของตัวละคร

ซึ่งรูปแบบสัญญาณในด้านแสงนี้จะปรากฏควบคู่กับรูปแบบสัญญาณในด้านสี ทำให้สะท้อนและเพิ่มอารมณ์ให้กับเรื่องราวของละครชัดเจนมากยิ่งขึ้น

รูปแบบสัญญาณที่ปรากฏในละครเป็นอันดับที่สอง คือ ภาพ (ฉาก) ซึ่งมีความสัมพันธ์กับแสงและสี เพราะ ภาพ 1 ภาพ ที่ปรากฏมีองค์ประกอบของภาพมากกว่า 1 รูปแบบสัญญาณ เพื่อเล่าเรื่องราวและแสดงถึงอารมณ์ของเรื่องราวในละคร รวมถึงอารมณ์ของตัวละครด้วย ซึ่ง ภาพ (ฉาก) ที่ปรากฏส่วนใหญ่เป็นภาพ (ฉาก) ที่เกี่ยวกับสถานที่ ที่เล่าเรื่องราวตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน โดยใช้ภาพ (ฉาก) เดียวกัน ซึ่งภาพ (ฉาก) นี้ยังแสดงถึงสัญลักษณ์ของละครเรื่องนี้อีกด้วย นั่นหมายความว่า ภาพ (ฉาก) นี้จะปรากฏในละครเรื่องนี้ ยกตัวอย่างภาพ (ฉาก) เช่น

ภาพที่ 4.2 แสดงภาพหมู่บ้าน Abai ใน Cheongho-dong

เป็นภาพ (ฉาก) บ้านของนางเอก ที่ใช้ชีวิตอยู่กับแม่และพี่ชายเกร่ ด้วยอาชีพค้าขายของชำ และขายอาหาร

ภาพที่ 4.3 แสดงภาพ The largest in Asia, the Samyang Daegwallyeong Ranch

เป็นภาพ (ฉาก) ที่พระเอก นางเอก เดินทาง ไปท่องเที่ยวด้วยกัน พร้อมบอกรักและขอแต่งงานกัน
ที่นี้ด้วยเช่นกัน

ภาพที่ 4.4 แสดงภาพทะเล Sokcho beach

เป็นภาพ (ฉาก) ที่สำคัญของเรื่องซึ่งเป็นสถานที่ที่พระเอกและนางเอกมีความสุขในสมัยเด็ก แล้วมา
พบกันครั้งแรกเมื่อโตขึ้นหลังจากที่พลัดพรากกันไป และสุดท้ายของฉากนี้คือนางเอกเสียชีวิตบน
หลังพระเอกด้วยความสุข (ตามป้ายภาพโฆษณาการท่องเที่ยวเกาหลี)

รูปแบบสัญลักษณ์ที่ปรากฏมีความถี่เป็นอันดับที่สาม คือ รูปแบบสัญลักษณ์ในรูปแบบของสี
ที่แสดงให้เห็นถึงอารมณ์ของตัวละคร อารมณ์เรื่องราวของละคร โดยเฉพาะสีส้ม/เหลืองที่ให้ทั้ง
ความรู้สึกโศกเศร้าของเรื่องราวความรักที่พลัดพราก ไม่สามารถมีความรักกันได้อย่างเปิดเผยของ
พระเอกนางเอก เนื่องจากทั้งสองคนถูกเลี้ยงดูอบรมมาตั้งแต่เด็กว่าเป็นพี่น้องกัน ซึ่งในความเป็น
จริงทั้งสองคนไม่มีความเกี่ยวพันกันทางสายเลือดเลย ซึ่งอีกทั้งสีส้ม/เหลือง ยังให้อารมณ์ถึงการ
สูญเสีย นั่นก็คือ ความตาย โดยใช้สีของใบไม้ที่แห้งและร่วงโรยของใบไม้เป็นสื่อความหมายของ
การสูญเสียชีวิต และส่วนที่สำคัญที่สุดของรูปแบบสัญลักษณ์ที่แสดงออกด้วยสีส้ม/เหลือง คือ แนวทาง
(Theme) ของเรื่อง ก็คือชื่อของละครคือ Autumn in my heart (คำว่า Autumn แปลเป็นภาษาไทย
ว่า ฤดูใบไม้ร่วง)

ส่วนสัญลักษณ์ที่ปรากฏพบว่าเป็นสถานที่ ได้แก่ ทิวทัศน์หมู่บ้าน/ชนบท(Hoeryongpo)
,ทิวทัศน์โรงแรม+ห้องพัก,บ้านท่าเรือ (Abai Village in Cheongho-dong),บ้านโรงเรียน(Sangun
Branch School),ทะเล(Sokcho beach) และทุ่งหญ้า(the Samyang Daegwallyeong Ranch) ซึ่งเป็น
ภาพสถานที่ที่ถือว่าเป็นสัญลักษณ์ของละครเกาหลีเรื่องนี้ ที่เป็นสถานที่ในการดำเนินเรื่องราวของ
ละครตั้งแต่เริ่มเรื่องในตอนแรกจนถึงตอนสุดท้ายที่ใช้ภาพฉากต่างๆ เล่าถึงเรื่องราวในอดีตจนถึง
ปัจจุบัน

ส่วนภาษาที่ปรากฏ พบว่าเป็นอวัจนภาษา ทางสีหน้าเศร้า และการร้องไห้ ส่งผลสะท้อนถึงรูปแบบสัญลักษณ์ที่บ่งบอกถึงรูปแบบของละครเป็นแนวชีวิตน้ำเน่า แต่ก็ยังเป็นสีสันที่ทำให้ชวนติดตามเรื่องราวที่น่าเน่าเน่าจะมีจุดจบอย่างไร

จากละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่ววินาที สามารถอธิบายสรุปได้ว่าภาพมายาคติ ในรูปแบบสัญลักษณ์ที่ปรากฏละคร ทั้ง ภาพ(ฉาก) แสง สี เสียง และสัญลักษณ์ จะแสดงขึ้นพร้อมกันโดยมีภาพ(ฉาก) เป็นองค์ประกอบหลัก ส่วน แสง สีและเสียง เป็นส่วนประกอบสำคัญที่บ่งบอกอารมณ์ของตัวละคร และอารมณ์ของเรื่องราวในละคร ซึ่งเหล่านี้รวมกันเป็นสัญลักษณ์ ของละครเกาหลี เรื่องรักนี้ชั่ววินาที

ส่วนที่สอง : มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่ววินาที ในรูปแบบการบ่งชี้ทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย

-การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ ได้แก่ สิ่งก่อสร้างที่อยู่อาศัย , เครื่องใช้อุปโภค , อาหารการกิน และ ยานพาหนะ

-การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ ได้แก่ ความคิดหรือความเชื่อ , ประเพณี และ ค่านิยมซึ่งจากการศึกษาพบว่าการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุที่ปรากฏในละครเรื่องนี้ พบว่าปรากฏ การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุในรูปแบบ ประเพณี เท่านั้นที่สามารถก่อให้เกิดประโยชน์ทางธุรกิจ

โดยการศึกษาวิจัยพบ ความถี่ของการปรากฏมายาคติทางวัฒนธรรมผ่านละครเกาหลี เรื่อง รักนี้ชั่ววินาที (autumn in my heart) จำนวน 18 ตอน ดังรูปตารางที่ 4.7-ตารางที่ 4.8 ดังนี้

ตารางที่ 4.7 แสดงความถี่ของ การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ ที่ปรากฏในละครเรื่องรักนี้ชั่วนิรันดร์ตอนที่ 1-18

ตอนที่	สิ่งก่อสร้าง/ ที่อยู่อาศัย	เครื่องใช้ อุปโภคต่าง ๆ	อาหารการกิน	ยานพาหนะ
1	13	5	1	7
2	23	5	8	4
3	19	7	2	4
4	27	15	2	3
5	24	2	2	3
6	20	1	3	4
7	19	3	1	7
8	22	4	3	3
9	11	0	2	5
10	18	3	3	3
11	16	3	1	6
12	17	2	3	2
13	19	1	2	4
14	11	3	0	1
15	10	0	2	4
16	7	1	1	3
17	13	0	1	6
18	15	0	0	1
รวมความถี่ที่ปรากฏในละคร	304	55	37	70

การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ มีลักษณะเป็นรูปธรรม ซึ่งจากการศึกษาพบว่า วัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ ที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่วนิรันดร์ ได้แก่ สิ่งก่อสร้างหรือที่อยู่อาศัย เครื่องใช้อุปโภคต่าง ๆ อาหารการกินและยานพาหนะ

ซึ่งข้อมูลจากตารางที่ 4.7 สามารถอธิบายได้ว่า การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ ที่สะท้อนมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี เรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์ จำนวน 18 ตอน พบว่า สิ่งก่อสร้าง/ที่อยู่อาศัยแสดงให้เห็นความถี่เป็นอันดับที่หนึ่ง ซึ่งสิ่งก่อสร้าง/ที่อยู่อาศัย ที่ปรากฏ ได้แก่ ทิวทัศน์หมู่บ้าน/ชนบท(Hoeryongpo) ,ทิวทัศน์โรงแรมและห้องพักของพระรอง ,

บ้านใกล้ท่าเรือของนางเอก (Abai Village in Cheongho-dong) ,บ้านที่ตัดแปลงจากโรงเรียนเก่าของพระเอก (Sangun Branch School) ซึ่งถือว่าเป็นฉากหลักของละครเรื่องนี้

สำหรับอันดับที่สอง คือ ยานพาหนะ เป็นการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ ซึ่งหมายถึงเครื่องอำนวยความสะดวกและแสดงถึงฐานะและระดับชั้นทางสังคม พระเอกและพระรอง รวมถึงตัวละครอื่นๆ ได้แก่ คู่หมั้นพระเอก น้องสาวพระเอกที่แท้จริง พ่อแม่พระเอก จะใช้รถยนต์เป็นยานพาหนะ ส่วนนางเอกมีฐานะยากจนจึงใช้รถจักรยาน เป็นยานพาหนะที่ใช้ในการเดินทาง

ส่วนการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุที่ปรากฏความถี่เป็นอันดับที่สาม คือ เครื่องใช้อุปโภคต่าง ๆ โดยพบมากที่สุดในตอนี่ 4 ซึ่งเป็นช่วงวัยเด็ก ที่ทุกคนรู้ความจริงว่ามีการสลับตัวกันระหว่างลูกสาวของคนที่มีฐานะร่ำรวยกับคนที่มีฐานะยากจน ตอนนี้จะสะท้อนเครื่องใช้อุปโภคแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างในฐานะทางสังคมและระดับชนชั้นทางสังคม

ตารางที่ 4.8 แสดงความถี่ของการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ ที่ปรากฏในละครเรื่องรักนี้ชั่ว
 นีรันตร์ ตอนที่ 1-18

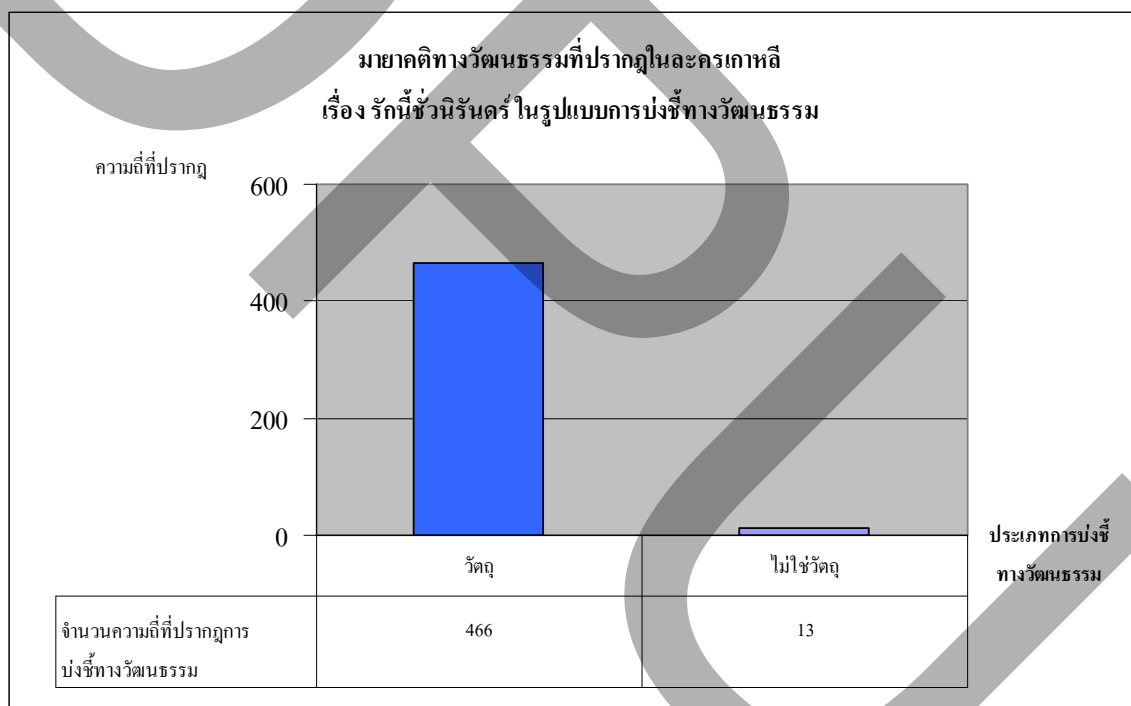
ตอนที่	ประเพณี
1	2
2	2
3	1
4	4
5	2
6	1
7	1
8	0
9	0
10	0
11	0
12	0
13	0
14	0
15	0
16	1
17	2
18	1
รวมความถี่ที่ปรากฏในละคร	17

จากตารางที่ 4.8 สามารถอธิบายได้ว่า การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ ที่มีลักษณะเป็นนามธรรม ได้แก่ ความคิดหรือความเชื่อ ประเพณี และค่านิยม นั้นเมื่อผู้วิจัยทำการศึกษาพบว่าวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ ที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่วนีรันตร์ นั้น มีเพียง ประเพณี นั่นก็คือ การหมั้นหมาย และการแต่งงาน ซึ่งมีภาพบรรยากาศพิธีการแต่งงานตามธรรมเนียมเกาหลีโบราณ แต่ก็ไม่ทั้งหมด เพราะในฉากที่พระเอกและนางเอกรอง ต้องหมั้นหมายกันนั้น ทั้งคู่ไม่ใช่ใส่ชุดประจำชาติ พระเอกใส่ชุดสูท นางรองใส่ชุดราตรียาวแบบตะวันตก แต่คนที่มาร่วมงานพิธี ผู้หญิงส่วนใหญ่ใส่ชุดประจำชาติเกาหลี (ฮันบก) แสดงให้เห็นถึงการกลมกลืนของวัฒนธรรมระหว่างวัฒนธรรมเกาหลีและวัฒนธรรมตะวันตก หรือแม้แต่ในฉากที่พระเอกหรือพระเอกรอง

ขอนางเอกแต่งงาน ก็แสดงให้เห็นวัฒนธรรมตะวันตกเช่นกัน โดยมี แหวน เป็นสัญลักษณ์ของการหมั้นหมาย

ส่วนความคิดหรือความเชื่อ และค่านิยม ที่มีส่วนในการสร้างประโยชน์ทางธุรกิจด้วยนั้น ผู้วิจัยพบว่า ไม่ปรากฏในละครเรื่องนี้อย่างชัดเจน

จากผลการศึกษามายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์ (Autumn in my heart) ในส่วนที่เป็นการบ่งชี้ทางวัฒนธรรม ทั้ง 2 ประเภท คือการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุและการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ สามารถสรุปความถี่ที่ปรากฏเป็นแผนภาพที่ 4.5 ดังนี้

ภาพที่ 4.5 มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์ ตั้งแต่ตอนที่ 1-18 ในลักษณะการบ่งชี้ทางวัฒนธรรม (วัตถุ/ไม่ใช่วัตถุ)

จากภาพที่ 4.5 สามารถอธิบายได้ว่า การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์ จะปรากฏความถี่ ในรูปแบบการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุมากกว่าการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ โดยวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่วนิรันดร์ ได้แก่ สิ่งก่อสร้าง/ที่อยู่อาศัย เครื่องใช้อุปโภคต่างๆ อาหารการกินและยานพาหนะ ซึ่งพบว่ามี

ปรากฏวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุค่านึงก่อสร้างที่อยู่อาศัย มากที่สุด รองลงมาคือวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ
ด้านยานพาหนะ เครื่องใช้อุปโภคต่าง ๆ และอาหารการกินตามลำดับ

ส่วนการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องนี้ จะปรากฏ
ความดีด้านประเพณี คือการหมั่นหมายและการแต่งงาน ซึ่งก็สะท้อนให้เห็นถึงเรื่องราวความรักของ
พระเอกและนางเอกที่มีต่อกันในฐานะคู่รัก ที่ต้องการแต่งงานอยู่ด้วยกัน แต่ด้วยสถานะทางสังคมที่
เข้าใจว่าทั้งสองคนคือพี่น้องกัน ทำให้เกิดความขัดแย้งขึ้นในเรื่องราวของละครเรื่องนี้ ทำให้เรื่องราว
ของละครเรื่องนี้มีส่วนเกี่ยวข้องและเชื่อมโยงเรื่องราวความรักกับประเพณี ซึ่งชาวเกาหลีถือว่าการ
สมรสนั้นเป็นช่วงเวลาที่สำคัญที่สุดในชีวิตและการหย่าร้างถือว่าเป็นความตกต่ำเสียชื่อเสียงไม่
เพียงแต่สำหรับคู่สมรสเท่านั้นแต่รวมไปถึงครอบครัวด้วย (คู่มือการท่องเที่ยวเกาหลี,12)

ถึงแม้ว่าความดีที่ปรากฏในละครไม่มากเท่ากับการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ แต่
การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ ดังที่กล่าวข้างต้นนี้ กลับเป็นส่วนสำคัญของเรื่องราวเป็นส่วนที่
สร้างเรื่องราวให้ชวนติดตามว่าบทอาสนของเรื่องนั้นจะจบด้วยการแต่งงานหรือไม่นั่นเอง

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นทั้งหมดที่ผู้วิจัยทำการศึกษามาอาศัยทางวัฒนธรรมที่ปรากฏ
ในละครเกาหลีเรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์ (Autumn in my heart) ตั้งแต่ตอนที่ 1-ตอนที่ 18 สามารถ
สรุป มาอาศัยทางวัฒนธรรม ซึ่งสามารถจำแนกเนื้อหาตามรายละเอียดดังนี้

รูปแบบของสัญญาณ

จากละครเกาหลีเรื่องนี้ พบว่า รูปแบบสัญญาณที่ปรากฏ คือ แสง ชนิด Narrative เนื่อง
ละครเรื่องนี้มีการวางเค้าโครงเรื่องและลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในละครแบบตรงไปตรงมา ไม่
สลับซับซ้อน เข้าใจได้ง่าย ไม่มีปมปัญหาใดๆ จึงทำให้ปรากฏแสงชนิดดังกล่าวมากที่สุดสอดคล้อง
กับแนวคิดการเล่าเรื่องเกี่ยวกับแสง (อ้างในจุฑามาศ สุกิจจานนท์, 2539) ที่ว่า “แสง คือสัดส่วน
ของแสงสว่างที่สุดไล่ไปจนถึงส่วนที่เป็นบริเวณเงาที่อยู่ในฉากหรือเหตุการณ์ เป็นองค์ประกอบ
สำคัญที่ใช้แสดงอารมณ์หรือบรรยากาศให้แก่เรื่องราวได้การสร้างภาพยนตร์ ซึ่ง Narrative
Tonality เป็นแสงสว่างที่อยู่ระหว่าง Low – Key และ High – Key ใช้บอกเล่าเหตุการณ์อย่าง
ตรงไปตรงมา ไม่นำอารมณ์ ช่วยให้ติดตามเรื่องได้ง่าย”

ส่วนรูปแบบสัญญาณ เรื่อง สี ที่ปรากฏในละคร โดยเฉพาะสีส้ม/เหลืองที่ให้ความรู้สึก
โศกเศร้าของเรื่องราวความรักที่พลัดพราก ไม่สามารถมีความรักกันได้อย่างเปิดเผยของพระเอก
นางเอก เนื่องจากทั้งสองคนถูกเลี้ยงดูอบรมมาตั้งแต่เด็กว่าเป็นพี่น้องกัน ซึ่งในความเป็นจริงทั้งสอง
คนไม่มีความเกี่ยวพันกันทางสายเลือดเลย อีกทั้งสีส้ม/เหลือง ยังให้อารมณ์ถึงการสูญเสีย นั่นก็คือ
ความตาย โดยใช้สีของใบไม้ที่แห้งและร่วงโรยของใบไม้เป็นสื่อความหมายของการสูญเสียชีวิต

สอดคล้องกับชื่อเรื่องคือ Autumn in my heart ที่บ่งบอกถึงฤดูกาลใบไม้ร่วง ที่มีลักษณะใบไม้แห้งที่ หลุดร่วงตามฤดู ที่มีสีส้ม สีเหลือง และสีน้ำตาลและรูปแบบสัญลักษณ์ เรื่องของภาพ (ฉาก) ที่ปรากฏ ในละคร ส่วนใหญ่เป็น ภาพ (ฉาก) สถานที่สิ่งก่อสร้างที่อยู่อาศัย และทิวทัศน์ ธรรมชาติ เพื่อ ต้องการขายการท่องเที่ยวจึงทำให้มีการนำเสนอภาพเช่นกัน

***ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของคุณ พันธุ์เมธ ฌ ระนอง ผู้จัดการองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวเกาหลี ประจำประเทศไทย ว่า “เป็นความพยายามของหลายองค์กรในจังหวัด Gangwon โดยเฉพาะผู้ว่าราชการจังหวัดนี้ที่มีนโยบายเพื่อโปรโมตการท่องเที่ยวของจังหวัด ด้วยการใช้สื่อ ต่างๆ เผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดให้ออกไปสู่ชาวเอเชียและชาวโลก โดยมองว่าสื่อ การตลาดที่ดีที่สุดน่าจะเป็น TV Drama และHwajinpo Beach ในเมือง Goseong ซึ่งเป็นชายหาดที่ นางเอกก็คือนางเอกอยู่บนแผ่นดินหลังของพระเอก กลายเป็นฉากที่นักท่องเที่ยวที่เป็นคู่รักพากันมา เล่นแบบ หรือทุ่งหญ้ากว้างสีเขียวที่ Samyang ในเมือง Daegwallyeong สถานที่อันนี้มุมระหว่าง พระเอกนางเอกก็เป็นอีกแหล่งที่มีนักท่องเที่ยวต้องแวะมาชม และสวนสาธารณะชื่อ Phoenix Park ในเมือง Pyeongchang ซึ่งนางเอกและพระเอกซึ่งนำแสดงโดยวอน-บินได้มาทำงานร่วมกัน ก็มีริ สอร์ตเพิ่มขึ้นมากมายเพื่อมารองรับนักท่องเที่ยว” (โพธิ์ชนิ่ง, กุมภาพันธ์, 2549)

จากรูปแบบสัญลักษณ์ที่ปรากฏมากที่สุดในละครเกาหลีเรื่องนี้ สิ่งที่ต้องการสื่อคือ ภาพ (ฉาก) ซึ่งมีแสงและสี เป็นองค์ประกอบของละครโทรทัศน์ เพื่อเป็นการสร้างบรรยากาศให้สถานที่ ต่าง ๆ เหล่านั้นดูโรแมนติกและซาบซึ้งประทับใจยิ่งขึ้นให้กับละครเกาหลีเรื่องนี้

การบ่งชี้ทางวัฒนธรรม

จากละครเกาหลีเรื่องนี้ พบว่ามีการปรากฏการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมทางวัฒนธรรมมากที่สุด ได้แก่ ที่อยู่อาศัย เครื่องใช้อุปโภคต่างๆ อาหารการกิน ยานพาหนะ ซึ่งในละครเกาหลีเรื่องนี้มี การนำเสนอวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ นั่นคือที่อยู่อาศัย ในลักษณะ บ้านและโรงแรม มากที่สุด

การให้ความหมาย

จากละครเกาหลีเรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์ พบว่า การให้ความหมายของละครเกาหลีก็คือสื่อ บันเทิง ในรูปแบบละคร ซึ่งนั่นเป็นความหมายนัยตรง แต่สำหรับการให้ความหมายนัยแฝงพบว่า ละครเกาหลีมีนัยยะทางวัฒนธรรมต่างๆของชาวเกาหลี ปรากฏอยู่ในละครเกาหลีเรื่องนี้ที่แฝงการ สร้างประโยชน์ทางธุรกิจ จากรูปแบบสัญลักษณ์ต่าง ๆ ได้แก่

รูปแบบสัญลักษณ์ด้าน ภาพ(ฉาก)

สำหรับ สัญลักษณ์ด้านภาพ ที่ปรากฏโดยส่วนใหญ่ คือ ภาพ(ฉาก) หรือสถานที่ถ่ายทำละครเรื่องนี้ โดยพบว่า สิ่งก่อสร้าง มีความถี่ของการปรากฏมากที่สุด ซึ่งถือว่าเป็นฉากหลักในการดำเนินเรื่องราวของละคร

ได้แก่ ภาพบ้าน(โรงเรียนเก่า) ซึ่งให้ความหมายของสถานที่ว่า เป็นบ้านพักของพระเอก ในระหว่างเป็นอาจารย์สอนวิชาศิลปกรรม

ภาพโรงแรมของพระรอง ซึ่งให้ความหมายของสถานที่ว่า เป็นธุรกิจของครอบครัวพระรอง และเป็นสถานที่ที่นางเอกเข้ามาทำงาน

ภาพ (ฉาก) ที่เกี่ยวข้องกับช่วงเวลา/ยุคสมัยในอดีต ที่แสดงภาพในหมู่บ้านชนบทที่มีทุ่งหญ้าและแปลงนา นั้น ซึ่งให้ความหมายของสถานที่ว่าเป็นสถานที่ ที่พระเอกและนางเอกตั้งแต่สมัยวัยเด็กจนถึงปัจจุบัน แสดงการดำเนินใช้ชีวิตของวัยเด็กที่จ้กรยานไปโรงเรียน ผ่านแปลงนาข้าวเขียวขจี คุศศชื่น สบายตา

ภาพ (ฉาก) ที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติ สถานที่ท่องเที่ยวแนวธรรมชาติ ภูเขา ต้นไม้ ลำธาร ซึ่งให้ความหมายของสถานที่ว่าเป็นสถานที่ ที่พระเอกและนางเอกใช้เป็นสถานที่หลบหนีความวุ่นวายของสังคมครอบครัวไปพักผ่อน และสารภาพรักต่อกัน และเป็นสถานที่พระเอกพานางเอกมาเที่ยวอีกครั้งซึ่งเป็นครั้งสุดท้ายก่อนนางเอกเสียชีวิตด้วยโรคประจำตัว

ซึ่งเหล่านี้คือการให้ความหมายว่าเป็นสถานที่ที่พระเอกและนางเอกดำเนินชีวิตอยู่ตามสถานที่นั้นๆ ที่ปรากฏในละคร โดยละครเกาหลีเรื่องนี้มีแนวทางเป็นละครรักโรแมนติก จึงทำให้สถานที่ต่างๆ ที่ปรากฏในละครนั้นกลายเป็นสถานที่สำหรับคู่รัก เป็นสถานที่เพื่อการพักผ่อนของคู่รัก เพื่อมาสร้างความทรงจำด้วยกันเมื่อระลึกถึงว่าครั้งหนึ่งเคยเดินทางมายังสถานที่แห่งนี้ เช่นเดียวกับจุนโฮและอุนโฮ พระเอก-นางเอกของละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่วนิรันดร์

รูปแบบสัญลักษณ์ด้านแสง

สำหรับ สัญลักษณ์ด้านแสง ที่ปรากฏในละครเกาหลี เรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์ จำนวน 18 ตอน โดยส่วนใหญ่เป็น แสง แบบ Narrative และด้วยคุณลักษณะของแสงชนิดนี้ สะท้อนถึงการเล่าเรื่องราวแบบตรงไปตรงมา ซึ่งในการให้ความหมายของแสงชนิดนี้ที่ปรากฏในละครนั้น คือ ความต่อเนื่องของการดำเนินเนื้อเรื่องของตัวละคร การดำเนินชีวิตของตัวละครตั้งแต่วัยเด็กจนโตเป็นผู้ใหญ่ ดังนั้น แสง แบบ Narrative จึงเป็นส่วนที่จะช่วยให้การดำเนินเรื่องนั้น มีความต่อเนื่องมากกว่าแสงแบบอื่นๆ

ส่วนแสง แบบ Low-Key ซึ่ง มีคุณลักษณะที่แสดงถึงเนื้อหาหรือภาพของละครอยู่ใน เหตุการณ์เงามืด แสดงให้เห็นถึงอันตราย ความลึกลับ ความหวาดกลัว แต่สำหรับละครเรื่องนี้ ชั่วณิรันดร์ ในการให้ความหมายของแสง Low-Key พบว่า หมายถึงอารมณ์ความเศร้าโศก เสียใจ ความผิดหวังและแสงแบบ High-Key ซึ่งมีคุณลักษณะที่แสดงถึงความสนุกสนานร่าเริง นั้นแต่ สำหรับละครเรื่องนี้ชั่วณิรันดร์ ในการให้ความหมายของแสง High-Key พบว่าหมายถึงอารมณ์ ความสุข ความรักอย่างบริสุทธิ์ใจซึ่งปรากฏในฉากที่พระรองแสดงความรักที่มีต่อนางเอก

รูปแบบสัญลักษณ์ด้านสี

สำหรับ สัญลักษณ์ด้านสีที่ปรากฏโดยส่วนใหญ่ คือ โทนมืด/เหลือง มากที่สุดเป็นอันดับ ที่หนึ่ง ซึ่งตามคุณลักษณะของสีดังกล่าวบ่งบอกถึงการให้อารมณ์และบรรยากาศสนุกสนาน แต่ สำหรับละครเรื่องนี้ชั่วณิรันดร์ มีการให้ความหมายที่ถึงแนวทางของละครและสะท้อนชื่อเรื่อง คือ Autumn in my heart (รักนี้ชั่วณิรันดร์) ซึ่งคำว่า Autumn มีความหมายในภาษาไทยว่า ฤดูใบไม้ ร่วง ที่ออกโทนมืด/เหลือง เพราะใบไม้ที่หลุดร่วงจากต้น โดยธรรมชาติจะมีสีส้มเหลือง หรือสี น้ำตาล และยังสื่อความหมายความทุกข์ใจ ความสูญเสีย ความโศกเศร้า เพราะท้ายที่สุดของ เรื่องราวในละครคือพระเอกและนางเอกเสียชีวิตทั้งสองคน ซึ่งจะฉากนั้นจะแสดงภาพฉากเป็น โทนมืด/เหลือง พร้อมกับแสดงให้เห็นใบไม้แห้งที่ร่วงโรยจากต้นตามกาลเวลาอีกด้วย

รูปแบบสัญลักษณ์ด้านเสียง

สำหรับ สัญลักษณ์ด้านเสียงที่ปรากฏโดยส่วนใหญ่ คือ ดนตรี และเพลงที่ใช้สะท้อน อารมณ์โศกเศร้า เสียใจ ความทุกข์ใจของตัวละครและแนวของละคร ซึ่งถึงแม้เวลาเนื้อเรื่องจะ เป็นภาษาเกาหลีแต่ให้สามารถสร้างอารมณ์ความรู้สึกเศร้าคล้อยตามไปกับท่วงทำนองของเพลง พร้อมกับภาพการแสดงของตัวละครในฉากนั้น ๆ

โดยส่วนใหญ่จะใช้ประกอบในฉากที่พระ-นาง กำลังโศกเศร้าหรือครุ่นคิดหรือรำลึกถึง อดีตสมัยวัยเด็กและปัจจุบันที่ไม่สามารถมีความรักต่อกันในลักษณะคู่รักได้ (เนื้อเรื่องและคำแปล/ ภาพผนวก)

รูปแบบสัญลักษณ์ด้านสัญลักษณ์

สำหรับ สัญลักษณ์ด้านสัญลักษณ์ ที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องนี้ส่วนใหญ่ เป็นสัญลักษณ์ ที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ที่ใช้ถ่ายทำละครเกาหลีเรื่องนี้มากที่สุด ได้แก่ ทิวทัศน์โรงแรมและห้องพัก ของพระรอง บ้านที่ตัดแปลงจากโรงเรียนเก่าของพระเอก ทิวทัศน์หมู่บ้านชนบท บ้านใกล้ท่าเรือ

ของนางเอก ทุงหญ้าและทะเล ซึ่งถือเป็นภาพ (ฉาก)หลักของละคร ที่ใช้เป็นฉากสถานที่ในการดำเนินเรื่องราวชีวิตต่างๆของตัวละครตั้งแต่อดีตในวัยเด็ก ซึ่งในการให้ความหมายของละครคือสถานที่ที่ถ่ายทอดเรื่องราวความรักและเป็นสถานที่แห่งความโรแมนติกสำหรับคู่รัก

สำหรับสัญลักษณ์ ที่ปรากฏเป็นอันดับที่สองคือ ชุดนักเรียนเกาหลี ซึ่งในการให้ความหมายของละครคือเป็นลักษณะการแต่งกายของนักเรียนทั้งชายและหญิงของชาวเกาหลี และยังสะท้อนในเรื่องของการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาของเกาหลี โดยเฉพาะวิชาเกี่ยวกับศิลปกรรม โดยในเรื่องนี้พระเอกมีพรสวรรค์และชอบวาดรูปประกอบโครงกลอนตั้งแต่วัยเด็ก หลังจากเรียนจบจากต่างประเทศก็มาเป็นอาจารย์สอนวิชาเกี่ยวกับศิลปกรรม ในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งตามเนื้อเรื่อง

และสัญลักษณ์ที่ปรากฏเป็นอันดับที่สาม คือแก้วน้ำรูปคนในครอบครัว ซึ่งถึงแม้ว่าความถี่ที่ปรากฏอาจจะไม่ได้ปรากฏให้เห็นทุกตอน จะปรากฏเฉพาะตอนที่เล่าย้อนถึงความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของพระเอก นางเอกในอดีต ซึ่งในการให้ความหมายของละครนั้นเป็นตัวแทนในการบ่งบอกถึงความอบอุ่นภายในครอบครัว และความรักระหว่างคนในครอบครัว และในตอนที่ 2 ก็ให้ความหมายที่ แสดงให้เห็นถึงการพลัดพรากของคนในครอบครัว

รูปแบบสัญลักษณ์ด้านภาษา

มีการแสดงออกของภาษาด้านอวัจนภาษามากกว่าวัจนภาษา เพราะในละครเรื่องดังกล่าว จะแสดงออกทางสีหน้าแวตาบ่งบอกถึงอารมณ์เศร้าและร้องไห้มากที่สุด ฉะนั้น การแสดงออกของตัวละครแต่ละตัวจึงปรากฏ แต่การแสดงสีหน้าเศร้าโศกและแสดงการร้องไห้ ซึ่งในการให้ความหมายของละครสืบเนื่องจากเนื้อเรื่องของละครนั้นมีเนื้อหาเกี่ยวกับความต่ำต้อยทางฐานะ การพลัดพรากและการสูญเสีย โดยให้เกิดความรู้สึกสงสารและเห็นใจในโชคชะตาชีวิตของนางเอก

การบ่งชี้ทางวัฒนธรรม

การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ ที่สะท้อนมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี เรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์ จำนวน 18 ตอน พบว่า สิ่งก่อสร้าง/ที่อยู่อาศัยแสดงให้เห็นความถี่เป็นอันดับที่หนึ่ง ซึ่งสิ่งก่อสร้าง/ที่อยู่อาศัย ที่ปรากฏได้แก่ ทิวทัศน์หมู่บ้าน/ชนบท(Hoeryongpo) , ทิวทัศน์โรงแรมและห้องพักของพระรอง , บ้านใกล้ท่าเรือของนางเอก (Abai Village in Cheongdong) ,บ้านที่ตัดแปลงจากโรงเรียนเก่าของพระเอก (Sangun Branch School) ซึ่งถือว่าเป็นฉากหลักของละครเรื่องนี้ โดยในการให้ความหมายของละครเกาหลีเรื่องนี้คล้ายกับรูปแบบสัญลักษณ์ด้านภาพ

คือเป็นสถานที่ของคู่รัก แต่ก็มีเรื่องของ การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุจากสิ่งก่อสร้างและที่อยู่อาศัย ที่สะท้อนวิถีชีวิตความเป็นอยู่และการดำเนินชีวิตของชาวเกาหลีตามฐานะทางสังคมที่แตกต่างกัน

สำหรับอันดับที่สอง คือ ยานพาหนะ คือเครื่องอำนวยความสะดวก เป็นการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ ซึ่งในการให้ความหมายของละครเกาหลีเรื่องนี้ คือ เครื่องแสดงถึงฐานะและระดับชั้นทางสังคม พระเอกและพระรองรวมถึงตัวละครอื่นๆ ได้แก่ คู่หมั้นพระเอก น้องสาวพระเอกที่แท้จริง พ่อแม่พระเอก จะใช้รถยนต์เป็นยานพาหนะ ส่วนนางเอกมีฐานะยากจนจึงใช้รถจักรยาน เป็นยานพาหนะที่ใช้ในการเดินทาง

ส่วนการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุที่ปรากฏความถี่เป็นอันดับที่สาม คือ เครื่องใช้อุปโภคต่าง ๆ ซึ่งในการให้ความหมายของละครเกาหลีเรื่องนี้ คือ เครื่องแสดงถึงฐานะทางสังคมและระดับชนชั้นทางสังคมเช่นกัน โดยแสดงผ่านบทบาทการแสดงของตัวละครในการดำเนินชีวิตของตัวละครเอก

การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ ที่มีลักษณะเป็นนามธรรม ได้แก่ ความคิดหรือความเชื่อ ประเพณี และค่านิยมนั้น เมื่อผู้วิจัยทำการศึกษาพบว่าวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ ที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่วนิรันดร์ นั้นมีเพียง ประเพณี นั่นก็คือ พิธีหมั้นหมาย ตามธรรมเนียมเกาหลีโบราณ แต่มีการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมของเกาหลีกับวัฒนธรรมตะวันตก ที่แสดงทางชุดการแสดงของตัวละคร และ แหวน ที่ใช้เป็นสัญลักษณ์ของการหมั้นหมาย

สรุปผลการศึกษาวิเคราะห์ “มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์” โดยใช้แนวคิดเชิงมายาคติของ Roland Barthes และแนวคิดเชิงสัญวิทยา เป็นกรอบในการศึกษาวิเคราะห์เนื้อหาของละคร และแนวคิดองค์ประกอบของละครโทรทัศน์ สามารถสรุปผลได้ว่า ละครเกาหลีเรื่องดังกล่าวปรากฏมายาคติทางวัฒนธรรมเกาหลีที่สะท้อนในรูปแบบของสัญญาด้านต่างๆ ได้แก่ ภาพ,แสง,สี,เสียง,สัญลักษณ์ และภาษา ซึ่งเป็นการสะท้อนถึงวัฒนธรรมเกาหลีทั้งที่เป็นวัตถุและไม่ใช่วัตถุ โดยมีความหมายทั้งนัยตรงและแฝงสอดแทรกอยู่ในเนื้อหาการละครเกาหลีดังกล่าว โดยความถี่ในการปรากฏจากการเก็บข้อมูลนั้นคือ รูปแบบสัญญาด้านภาพและแสงควบคู่กัน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพ (ฉาก) การถ่ายทำละครสถานที่ต่างๆ ซึ่งแสงที่ปรากฏควบคู่กันนั้นสามารถสะท้อนเนื้อหาเรื่องราวของละคร พร้อมกับบ่งบอกถึงอารมณ์ของตัวละครนั้นๆ เป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งขององค์ประกอบละครโทรทัศน์ ซึ่ง

ถือว่าเป็นองค์ประกอบที่เสริมบทบาทการแสดงของตัวละครและเนื้อหาของละครให้ดูเข้าใจง่ายไม่ซับซ้อน

อีกทั้งละครเกาหลีเรื่องนี้ยังปรากฏการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ โดยเฉพาะสิ่งก่อสร้างที่อยู่อาศัย รวมถึงทัศนักรรรมชาติ ที่ใช้เป็นสถานที่ในฉากละคร ในการแสดงถึงวัฒนธรรมความเป็นอยู่อาคารบ้านเรือน วิถีชีวิตของชาวเกาหลีชนบทอีกด้วย

อาจกล่าวสรุปได้ว่าละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่วนิรันดร์ (Autumn in my heart) นั้นมีการปรากฏมายาคติทางวัฒนธรรม โดยมีละครเป็นสื่อนำวัฒนธรรมเกาหลีทั้งวัฒนธรรมที่มีลักษณะเป็นวัตถุและไม่ใช่วัตถุ โดยแสดงออกมาในรูปแบบของสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่แทรกซึมมาทับบทบาทการแสดงของตัวละครและเนื้อหาหรือเรื่องราวของละครเกาหลีเรื่องดังกล่าว

มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง “สะอูดรักที่ปักใจ (Full House)” จำนวน 16 ตอน นำเสนอทาง สถานีโทรทัศน์กองทัพบก ช่อง 7 สี

ครั้งแรก วันที่ออกอากาศ เสาร์-อาทิตย์เวลาออกอากาศ เวลา 9.15 น. เริ่มออกอากาศ วันเสาร์ที่ 25 มิถุนายน พ.ศ. 2548 - วันอาทิตย์ที่ 31 กรกฎาคม พ.ศ.2548

ครั้งที่สอง วันที่ออกอากาศ จันทร์-อังคารเวลาออกอากาศ หนึ่งรอบเช้า เวลา 8.15 น. เริ่มออกอากาศ วันจันทร์ที่ 20 มีนาคม พ.ศ.2549 -วันอังคารที่ 25 เมษายน พ.ศ.2549

เรื่องย่อ

สำหรับแนวทางของละคร(Theme) เรื่องสะอูดรักที่ปักใจ เป็นละครรักโรแมนติกแบบรักสามเส้า สนุกสนาน พ่อแถมแถม โดยเรื่องราวเริ่มต้นที่บ้านหลังหนึ่ง ชื่อว่าบ้านฟูลเฮาส์ (Full House) ที่เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้พระเอกและนางเอกของเรื่องมาพบและต้องอยู่ด้วยกัน

เริ่มต้นเรื่องราวด้วย นางเอก ฮัน จี อุน ได้รับตัวเครื่องบินชั้นหนึ่งจากเพื่อนรักให้เดินทางไปเที่ยวประเทศจีน โดยทิ้งบ้านไว้ให้เพื่อนรัก 2 คนคอยดูแล ระหว่างที่อยู่เมืองจีนนั้นเธอได้พบกับพระเอก มีอาชีพเป็นนักแสดงชื่อดัง ลี ของ เจ แต่การพบกันในครั้งนี้ไม่ได้นำความประทับใจใดๆ มาให้กันและกันเลย เหมือนพรหมลิขิตเมื่อ ฮัน จี อุน เดินทางกลับจากเมืองจีน เธอก็พบว่า เพื่อนรักของเธอทั้งสองคนกลับทรยศโดยการขายบ้านให้กับ ลี ของ เจ นับจากนั้นเป็นต้นมา ทำให้ ฮัน จี อุน และ ลี ของ เจ ต้องแต่งงาน และแสดงตัวต่อหน้าคนอื่นๆ ว่าเป็นสามีภรรยาไปด้วยเหตุผลเรื่องบ้านฟูลเฮาส์ (Full House) แต่แท้จริงแล้วทั้งคู่ได้ทำสัญญาว่าจะเป็นการแต่งงานกัน

เพียงแค่นามเท่านั้นเป็นเวลา 6 เดือน ระหว่างนั้น ฮัน จี อุน ต้องทำงานบ้านทั้งหมด และเธอจะได้บ้านคืนหลังจากครบ 6 เดือน ช่วงเวลาที่ต้องอยู่ด้วยกัน ฮัน จี อุน พบว่าตนเองเริ่มหลงรัก ลี ของ เจ ในขณะที่เดียวกัน ลี ของ เจ กลับไปหลงรัก คัง ฮี วอน เพื่อนสนิทตั้งแต่วัยเด็ก แต่สุดท้ายของเรื่องราวความใกล้ชิดของทั้งสองคนก็เป็นบ่อเกิดของความรักของทั้งสองคน

สำหรับละครเกาหลีเรื่องสะอูดรักที่ปักใจ (Full House) เป็นละครเกาหลีเรื่องที่สองที่ผู้วิจัยเลือกทำการศึกษามายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละคร โดยแบ่งเนื้อหาการศึกษาเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่หนึ่ง คือ รูปแบบสัญลักษณ์ ประกอบด้วย ภาพ (ฉาก) แสง สี เสียง สัญลักษณ์ และภาษา

ส่วนที่สอง คือ การบ่งชี้ทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุและการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ

ส่วนที่หนึ่ง : มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง สะอูดรักที่ปักใจ (Full House) ในรูปแบบสัญลักษณ์ ประกอบด้วย

- ภาพ ได้แก่

1. ฉากบ้าน : ภาพตัวบ้าน ฟูลเฮาส์ , ห้องนอนของพระ-นาง , ห้องรับแขก , ห้องครัว/ห้องรับประทานอาหาร, มุมทำงาน , สวนย่อมริมทะเล , ห้องน้ำ , ห้องเก็บเสื้อผ้า

2. ฉากสถานที่ทั่วไป : ร้านเสื้อผ้า , บ้านพ่อแม่พระเอก , สนามบิน, โรงแรม , ร้านอาหาร , สวนสาธารณะ , สวนสนุก,ห้องชุดของพระรอง และอื่น ๆ (ร้านเพชร และสปา/สปอร์ตคลับ)

- แสง ได้แก่ แสง Low-Key , แสง High-Key และแสง Narrative

- เสียง ได้แก่ เสียงดนตรีประกอบ และเสียงเพลงประกอบ

- สัญลักษณ์ ได้แก่ บ้านฟูลเฮาส์ , การโค้งคำนับ , แหวนแต่งงาน และอาหาร

- ภาษา ได้แก่ วจนภาษา (ซึ่งประกอบด้วย ตัวอักษร) และ อวจนภาษา (ซึ่งประกอบด้วย การโค้งคำนับ , สีหน้าเศร้า/ร้องไห้, ท่าทางมีความสุขร่าเริงและการร้องนอน)

โดยการศึกษาวิจัยพบ ความถี่ของการปรากฏมายาคติทางวัฒนธรรมผ่านละครเกาหลีเรื่อง สะอูดรักที่ปักใจ (Full House) จำนวน 16 ตอน ดังรูปตารางที่ 4.9 –รูปตารางที่ 4.13 ดังนี้

ตารางที่ 4.9 แสดงความถี่ของ ภาพ (ฉาก)ที่ปรากฏในแต่ละเรื่องตงละครที่พิกัด ตอนที่ 1-16

ตอนที่	ฉากบ้าน Full House										ฉากสถานที่ทั่วไป						
	ภาพตัวบ้าน Full house	ห้องนอน	ห้องรับแขก	ครัว/ห้องอาหาร	มุมทำงาน	สวนย่อย	ห้องน้ำ	ห้องเก็บเสื้อผ้า	บ้านเพื่อน	ร้านเสื้อผ้า	บ้านพ่อแม่	สนามบิน	โรงแรม	ร้านอาหาร	สวนสาธารณะ / สวนสนุก	ห้องชุด	อื่นๆ
1	5	0	5	1	1	3	0	0	3	0	7	10	1	0	0		
2	6	3	9	10	3	5	2	0	2	0	0	0	2	0	0		ร้านเพชร 1
3	4	7	2	1	1	0	2	0	0	2	0	0	0	0	0		Spa/Sport club 2
4	3	2	2	6	0	2	0	0	2	1	0	0	0	0	0		
5	6	6	3	5	2	1	2	0	1	1	0	0	0	3	0		
6	10	5	5	11	1	1	1	1	4	3	0	0	2	0	0		
7	5	3	9	7	5	1	4	0	0	1	0	0	2	0	0		
8	3	7	7	11	2	5	2	0	3	1	0	0	3	0	0		
9	6	4	6	6	1	2	1	1	1	1	0	0	2	1	3		
10	6	8	4	10	2	3	1	0	2	1	0	0	2	1	1		
11	6	2	10	8	9	3	2	0	1	0	0	0	2	0	1		
12	4	6	4	12	4	6	1	0	2	1	0	0	4	0	0		
13	6	6	5	9	5	5	2	0	4	0	1	0	4	0	0		
14	7	6	6	4	1	4	1	2	0	1	0	1	1	1	0		
15	4	9	3	5	4	5	1	0	1	0	0	0	2	1	1		ร้านเพชร 1 / วัด 1
16	2	6	1	9	4	7	0	1	0	0	0	2	2	0	0		
รวมความถี่ปรากฏในละคร	83	80	81	115	45	53	22	5	26	13	8	13	32	4	6	5	
	484																
	107																

จากตารางที่ 4.9 สามารถอธิบายได้ว่า ภาพ (ฉาก) ที่ปรากฏในละครเกาหลี เรื่อง สะดุดรักที่ปักใจ จำนวน 16 ตอน พบว่า ภาพ (ฉาก) ที่ปรากฏมากที่สุด คือภาพ (ฉาก) บ้านพูลเฮาส์ (Full house) ซึ่งถือว่าเป็นฉากหลักและฉากสำคัญของเรื่อง ที่บอกความเป็นละครของเรื่องดังกล่าว โดยเฉพาะภาพ ฉากครัว / ห้องอาหาร ซึ่งเป็นฉากที่พระนางใช้ชีวิตประจำวันใน บ้านพูลเฮาส์ (Full house) ร่วมกันมากที่สุด พบมากในตอนที่ 12 ซึ่งเป็นตอนที่พระเอกไม่มีคิวถ่ายหนัง ส่วนนางเอกก็ทำงานเขียนหนังสือนวนิยาย เป็นตอนที่ทั้งคู่ใช้ชีวิตอยู่ในบ้านพูลเฮาส์มากที่สุดตอนหนึ่ง และภาพ (ฉาก) ที่ปรากฏความถี่รองลงมาได้แก่ ภาพตัวบ้านพูลเฮาส์ (Full house) ห้องรับแขก ห้องนอน พระนาง สวนย่อมมุมทะเล มุมทำงาน ห้องน้ำและห้องเก็บเสื้อผ้า ซึ่งภาพ(ฉาก)เหล่านี้ เป็นส่วนต่าง ๆ ของบ้านพูลเฮาส์ ที่ปรากฏออกมาทางละคร

ซึ่งในการนำเสนอภาพ (ฉาก) ของละครเกาหลีเรื่อง สะดุดรักที่ปักใจ นั้นจะมีภาพ (ฉาก) ซึ่งอาจเรียกได้ว่าเป็นภาพ (ฉาก) หลัก หรือภาพ (ฉาก) พื้นฐานของละครเลยก็ว่าได้ เนื่องจากภาพ (ฉาก) ต่างๆ ที่ปรากฏ ส่วนใหญ่เป็นภาพ (ฉาก) ต่างๆภายในบ้านพูลเฮาส์ (full house) บรรยากาศในห้องต่างๆ ที่สามารถเล่าเรื่องราวและอธิบายถึงการใช้ชีวิตของคน 2 คน ที่ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันตั้งแต่เข้าจรดเย็น แสดงให้เห็นภาพ (ฉาก) บ้านพูลเฮาส์ (full house) ปรากฏทุกตอนของละครเกาหลีเรื่องนี้

สำหรับฉากสถานที่ทั่วไปนั้น พบว่า ภาพ (ฉาก) ร้านอาหาร มีความถี่ในการปรากฏรองมาจาก ภาพ (ฉาก) บ้านพูลเฮาส์ (Full House) ซึ่งเป็นที่นัดพบระหว่างตัวละครหลักของเรื่อง และตามมาด้วยภาพ (ฉาก) ร้านเสื้อผ้า ของ คัง ฮี วอน นางเอกรองที่พระเอกหลงรักก่อนที่จะได้พบกับนางเอก

ตารางที่ 4.10 แสดงความถี่ของ แสง ที่ปรากฏในละครเรื่องสะอูดรักที่ปักใจ ตอนที่ 1-16

ตอนที่	Low -key	High-key	Narrative
1	11	7	14
2	14	6	8
3	15	9	29
4	14	6	20
5	8	1	15
6	13	3	30
7	15	6	23
8	16	7	27
9	15	4	34
10	14	5	33
11	13	3	23
12	12	4	29
13	22	3	27
14	13	5	28
15	14	4	25
16	11	9	24
รวมความถี่ที่ปรากฏในละคร	220	82	389

จากตารางที่ 4.10 สามารถอธิบายได้ว่า แสง ที่ปรากฏในละครเกาหลี เรื่อง สะอูดรักที่ปักใจ จำนวน 16 ตอน พบว่า แสง ที่ปรากฏสะอูดรักที่ปักใจ มากที่สุด คือ แสง ประเภท Narrative เนื่องมีการเล่าเรื่องแบบตรงไปตรงมาไม่สลับซับซ้อนมีการเล่าเรื่องเริ่มต้นเรื่องราว ณ เวลาปัจจุบัน และเป็นเรื่องราวความรักระหว่างชายหญิงแบบสดใส ดังนั้น แสง ที่ปรากฏจึงเป็นแสง ที่แบบ Narrative พบมากที่สุดในตอนี่ 9 ซึ่งเป็นตอนที่ ซึ่งเป็นตอนที่พระเอกและนางเอกทะเลาะกัน ตอนนี้จะป็นตอนที่พระเอกเพิ่งรู้ใจตัวเองว่ารักนางเอก

ส่วนอันดับที่สอง เป็นแสงแบบ Low -key ซึ่งสำหรับแสง Low -key ที่ปรากฏในละคร สะอูดรักที่ปักใจ (Full house) นั้นจะเป็นบอกถึงช่วงเวลา นั่นก็คือ ช่วงเวลากลางคืน แต่ช่วงเวลา ดังกล่าวก็มีเนื้อหาละคร และแสดงถึงอารมณ์เศร้า เสียใจ บรรยากาศหม่นหมอง ซึ่งโดยส่วนใหญ่ แสงในลักษณะ นี้จะใช้ปรากฏให้เห็นในฉากที่พระเอกและนางเอกมีอาการผิดหวัง เศร้า เสียใจ ซึ่ง โดยส่วนใหญ่แสง Low -key ที่ปรากฏจะเป็นภาพ (ฉาก) ภายในบ้านฟูลเฮาส์ (Full House) พบมาก

ที่สุดในตอนที่ 13 ซึ่งเป็นตอนที่พระเอกมีงานแสดงลดลงทำให้เครียดและกังวล แสงที่ปรากฏจึงเป็นแสงสลัวให้อารมณ์หม่นหมอง และยังเป็นทีพระเอกตัดสินใจกลับไปหาความรักครั้งแรกของตัวเอง ทำให้นางเอกเสียใจมาก ซึ่งจริง ๆ แล้วพระเอกเองก็เสียใจเช่นกัน ทำให้แสงที่ปรากฏในตอนนี้จะแสดงให้เห็นแสงสลัว ๆ ไม่แจ่มใส บางฉากก็แสดงแสงมืด แสดงถึงช่วงเวลากลางคืน แต่แฝงบรรยากาศให้อารมณ์หม่นหมอง โศกเศร้าอยู่ด้วย

ส่วนแสงประเภท High-Key จะปรากฏในละครเกาหลีเรื่องนี้เป็นอันดับสาม โดยตอนที่ปรากฏมากที่สุดคือตอนที่ 3 และตอนที่ 16 โดยตอนที่ 3 ซึ่งเป็นตอนที่พระเอกและนางเอกแต่งงานกัน ถึงจะมีเรื่องบ้านฟูลเฮาส์(full house)เป็นเงื่อนไขในการแต่งงาน แต่แสงที่ปรากฏในตอนนี้เป็นแสงสว่าง แสดงถึงสถานการณ์และบรรยากาศของงานที่บ่งบอกถึงความรื่นเริง และตอนที่ 16 ซึ่งเป็นตอนจบของเรื่อง เป็นตอนที่ทั้งพระเอกและนางเอกเปิดเผยความรักที่มีต่อกัน ดังนั้นแสงที่ปรากฏจึงมีภาพแสงสว่าง ให้อารมณ์ของแต่ละครั้งถึงความสุขที่เกิดขึ้นของพระเอกและนางเอกด้วยความรักที่บริสุทธิ์ที่เปิดเผยต่อกัน ไม่เหมือนในทุกตอนที่ผ่านมาที่ต่างแอบหลงรักกัน แต่ต้องต่างคนต่างเก็บความรู้สึกที่มีต่อกันไว้ และแสง high-key นี้ยังแสดงถึงการเริ่มต้นวันใหม่ ยกตัวอย่างเช่น ในฉากแรกของตอนที่ 1 มีแสงสีขาวสว่างจ้า เป็นฉากที่พระเอกตื่นนอนในตอนเช้า รวมถึงการแสดงถึงการเริ่มต้นใหม่ในชีวิต อย่างเช่น ในฉากจบของตอนที่ 16 (ตอนจบ) แสดงแสงสว่างจ้าในตอนเช้าเช่นกัน ซึ่งเป็นฉากการตื่นนอนของพระเอกและนางเอก ที่เพิ่งผ่านการปรับความเข้าใจหลังจากผ่านอุปสรรคมากมาย แสดงถึงการเริ่มต้นใหม่ของชีวิตของกลุ่มพระเอกและนางเอก

ตารางที่ 4.11 แสดงความถี่ของ เสียง ที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง สะดุดรักที่ปักใจ ตอนที่ 1-16

ตอนที่	เสียงดนตรีประกอบ	เสียงเพลงประกอบ
1	8	3
2	15	3
3	8	0
4	10	0
5	7	4
6	3	2
7	15	0
8	12	0
9	20	4
10	8	3
11	18	7
12	14	3
13	13	4
14	10	2
15	15	5
16	12	5
รวมความถี่ที่ปรากฏในละคร	188	45

จากตารางที่ 4.11 สามารถอธิบายได้ว่า เสียง ที่สะท้อนมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี เรื่อง สะดุดรักที่ปักใจ จำนวน 16 ตอน เป็น เสียงดนตรีประกอบ ที่ปรากฏสะดุดรักที่ปักใจ มากที่สุด มีการปรากฏตามภาพ (ฉาก) ต่าง ๆ ซึ่งจะทำหน้าที่สะท้อนอารมณ์ของตัวละคร และสร้างบรรยากาศผ่อนคลายประกอบการทำกิจวัตรประจำวันของตัวละครในช่วงที่ไม่มีบทสนทนา จนเป็นเสน่ห์ของละครดังกล่าว จะพบมากในตอนที่ 9 ซึ่งเป็นตอนที่นางเอกเดินทางไปเรียนทำอาหารกับคุณย่าของพระเอกเพื่อทำอาหารต้อนรับพระรอง ที่จะมาทานอาหารที่บ้านฟูลเฮาส์ (Full House) และก็เป็นตอนที่พระเอกและนางเอกแสดงอาการงอนง้อ

ในส่วนเสียงเพลงประกอบที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องสะดุดรักที่ปักใจนั้น คือมีดนตรีทำนองและเนื้อร้อง เป็นภาษาเกาหลี จากการเก็บข้อมูลพบว่าจะมีเพลงประกอบตามอริยบทของตัวละคร ยกตัวอย่างเช่น ถ้าหากนางเอกกำลังมีความสุข ร่าเริง อยู่ เพลงที่ใช้ประกอบจะมีทำนองและเนื้อร้องที่สนุกสนาน แต่ทำทางตัวละครคนใดคนหนึ่งที่อยู่ในฉากเศร้า จะมีเพลงประกอบขึ้น

ทันทีหรือบางครั้งก็เป็นเสียงคลอตามบรรยากาศในฉากนั้น ๆ ได้แก่ เพลง I think I (ซึ่งหลังจากละครได้รับความนิยมก็มีการแปลเนื้อร้องเป็นภาษาไทยขับร้องโดย คุณแคทลียา อิงลิช) เป็นต้น

ซึ่งในส่วนของรูปแบบสัญลักษณ์ในด้านเสียง ที่ปรากฏในละครเรื่อง สะดุดรักที่ปักใจ นี้ จะปรากฏควบคู่กับภาพ (ฉาก) ในละครและทุกตอนของละครสอดแทรกมาในเนื้อหาอยู่เป็นระยะ โดยเฉพาะตั้งแต่ตอนที่ 7-16 พบว่าเสียงดนตรีและเพลงประกอบปรากฏความถี่มากที่สุด โดยเฉลี่ยใน 1 ตอนจะปรากฏความถี่โดยประมาณ 13-17 ครั้ง ซึ่งทั้งดนตรีประกอบและเพลงประกอบนี้ทำให้เข้าถึงอารมณ์และเข้าใจความคิดของตัวละครมากขึ้น ว่าถ้าเสียงเพลงคลอซำๆ แสดงว่าพระเอกหรือนางเอกกำลังเศร้า กำลังเสียใจอยู่ ซึ่งเสียงเป็นส่วนที่เสริมสีสันและสร้างความเข้าใจในเนื้อหาละครให้กับละครมากขึ้นอีกด้วย

ตารางที่ 4.12 แสดงความถี่ของ สัญลักษณ์ ที่ปรากฏในละครเรื่อง สะดุดรักที่ปักใจ ตอนที่ 1-16

ตอนที่	บ้าน ฟูลเฮาส์ (full house)	การ ไล่ ค่านับ	แหวน แต่งงาน	อาหาร
1	5	2	0	0
2	11	0	3	0
3	4	2	0	0
4	9	2	0	2
5	8	0	0	0
6	6	0	3	2
7	7	3	0	3
8	8	0	0	1
9	4	2	0	3
10	6	0	0	2
11	3	2	1	2
12	5	0	0	0
13	5	0	0	0
14	5	0	1	0
15	3	0	1	0
16	10	0	2	1
รวมความถี่ที่ปรากฏในละคร	99	13	11	16

จากตารางที่ 4.12 สามารถอธิบายได้ว่า ภาพบ้านฟูลเฮาส์ (Full House) เป็น สัญลักษณ์ที่ปรากฏในละครเกาหลี เรื่อง สะดุดรักที่ปักใจ จำนวน 16 ตอนมากที่สุด ซึ่งจากการเก็บข้อมูลการวิจัยนั้นผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะภาพที่แสดงให้เห็นตัวบ้านทั้งหลัง ซึ่งสามารถบอกความเป็นสัญลักษณ์ของละครเกาหลีเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดีจะพบมากในตอนที่ 2 และตอนที่ 16 (ตอนจบ) ซึ่งในตอนที่ 2 เป็นการแสดงให้เห็นตัวบ้านฟูลเฮาส์ที่จะเป็นสถานที่ที่จะเกิดเรื่องราวความรักของพระเอกนางเอก ส่วนตอนที่ 16 เป็นตอนที่พระเอกและนางเอกกำลังปรับความเข้าใจและเป็นฉากจบของเรื่องราวความรักในบ้านฟูลเฮาส์ (Full House)

โดยในตอนที่ 8 มีการบอกถึงความหมายของชื่อบ้านฟูลเฮาส์ (full house) ซึ่งหมายถึง “บ้านที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก” ยิ่งเป็นการย้ำ สัญลักษณ์ ของละครเกาหลีเรื่องนี้ได้อย่างชัดเจน

สำหรับสัญลักษณ์ของละครเรื่องสะดุดรักที่ปักใจ ที่ปรากฏความถี่เป็นอันดับที่สอง คือ อาหาร ซึ่งในที่นี้หมายความว่ารวมถึง การทำอาหารด้วย โดยภาพที่ปรากฏคือการทำอาหารเป็นหน้าที่ของผู้หญิง ซึ่งผู้หญิงชาวเกาหลีถือว่าเป็นธรรมเนียมของเกาหลีที่ยึดถือปฏิบัติ

ส่วนอันดับที่สาม คือ การ ไ้คังค่านับ ซึ่งถือว่าเป็นสัญลักษณ์ของละครเกาหลี และยังเป็นสัญลักษณ์ของประเทศเกาหลี เพราะการ ไ้คังค่านับถือว่าเป็นวัฒนธรรมในการทำความเคารพหรือการให้เกียรติซึ่งกันและกัน หรือเป็นการทักทายเมื่อพบกัน

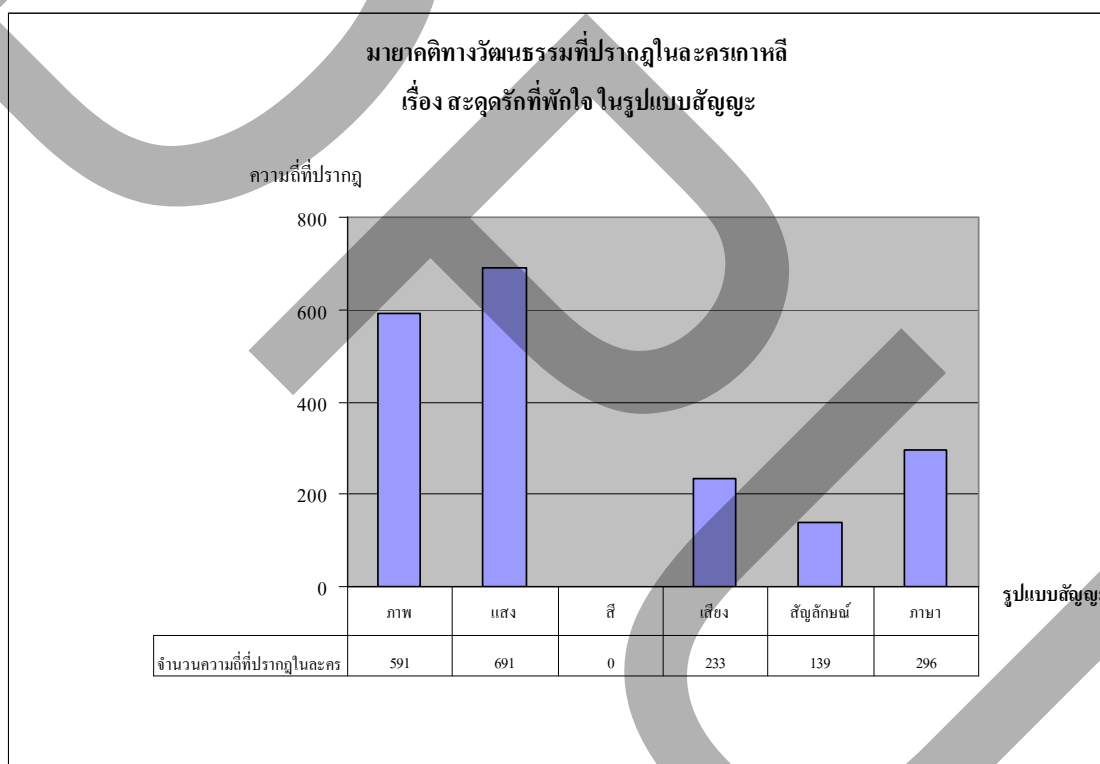
ตารางที่ 4.13 แสดงความถี่ของ ภาษา ที่ปรากฏในละครสะดุดรักที่ปักใจ ตอนที่ 1-16

ตอนที่	วจนภาษา	อวจนภาษา			
	ตัวอักษร	โค้งคำนับ	สีหน้าเศร้า/ ร้องไห้	มีความสุข /ร่าเริง	การ ร้องอน
1	18	2	2	2	3
2	5	0	3	0	3
3	5	2	10	2	7
4	1	2	1	4	9
5	5	1	2	3	4
6	3	0	6	4	6
7	3	3	3	1	7
8	0	0	1	2	4
9	0	2	8	0	6
10	2	0	2	4	1
11	3	12	22	3	4
12	0	10	4	4	8
13	0	0	9	0	2
14	1	0	10	1	4
15	1	0	7	0	2
16	7	0	1	12	5
รวมความถี่ที่ปรากฏ ในละคร	54	34	91	42	75
	54	242			

จากตารางที่ 4.13 สามารถอธิบายได้ว่า ภาษา ที่ปรากฏในละครเกาหลี เรื่อง สะดุดรักที่ปักใจ จากจำนวน 16 ตอน ที่พบว่า มากที่สุด คือ ภาษา ประเภท อวจนภาษา ซึ่งเป็นภาษาท่าทาง หรือการแสดงอารมณ์ที่สะท้อนถึงเรื่องราวของละคร ความรู้สึกของตัวละคร ได้แก่ การโค้งคำนับ สีหน้าเศร้า / การร้องไห้ มีความสุข/ร่าเริง และการร้องอนของพระเอกนางเอก โดยอวจนภาษาที่พบมากที่สุดคือ สีหน้าเศร้า/การร้องไห้ พบมากในตอนที่ 11 ซึ่งเป็นตอนที่ นางเอกตัดสินใจบอกเลิกสัญญาการแต่งงานกับพระเอกและขอหย่าร้างกับนางเอก ส่วนการร้องอน ปรากฏให้เห็นรองลงมา ซึ่งเป็นแนวทาง(Theme)หลักของละครเรื่องนี้เช่นกัน

ส่วนวิจนภาษาที่ปรากฏส่วนใหญ่จะเป็นลักษณะ ของ ตัวอักษร 'ได้แก่ หนังสือสัญญา และข้อตกลงการแต่งงานชั่วคราวของพระเอกและนางเอก กระดาษโน้ตที่แปะไว้หน้าตู้เย็นเวลา พระเอกสั่งให้นางเอกทำงานบ้าน และบทนวนิยายของนางเอกซึ่งเป็นผู้แต่งและเป็นอาชีพของ นางเอกในการเพื่อหารายได้

จากผลการศึกษามายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี เรื่อง สะดุดรักที่ปักใจ (Full House) จำนวน 16 ตอน ในรูปแบบสัญลักษณ์ สามารถอธิบายได้ดังแผนภาพที่ 13 ดังต่อไปนี้

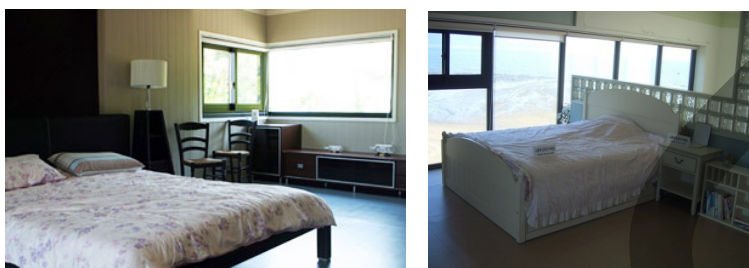
ภาพที่ 4.6 แสดงมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง สะดุดรักที่ปักใจ ตั้งแต่ตอนที่ 1-16 ในรูปแบบสัญลักษณ์

จากภาพที่ 4.6 สามารถอธิบายได้ว่า รูปแบบสัญลักษณ์ที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง สะดุดรักที่ปักใจ จะปรากฏความถี่ในรูปแบบของแสงเป็นอันดับหนึ่ง โดยส่วนใหญ่จะเป็นแสง Narrative ที่ทำหน้าที่ของแสงในการเล่าเรื่องราวแบบตรงไปตรงมา ไม่สลับซับซ้อน เป็นเรื่องราว การดำเนินชีวิตประจำวันตั้งแต่เช้าจรดเย็นของตัวละคร โดยรูปแบบสัญลักษณ์ด้านแสงนั้นจะปรากฏ

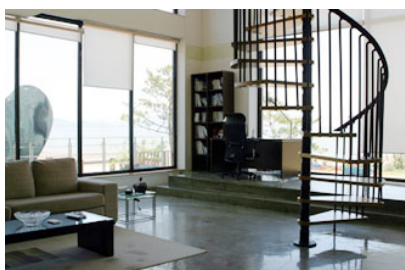
อยู่ในภาพ (ฉาก) ซึ่งจากความถี่ที่ปรากฏ พบว่า ความถี่ในการปรากฏ แสงมีมากกว่า ภาพ (ฉาก) ก็ เพราะว่า ในภาพ (ฉาก) หนึ่งภาพ(ฉาก)สามารถแสดงผลด้านแสงมากกว่าหนึ่งแสงตามอารมณ์ของ ตัวละครและบรรยากาศของละครในช่วงนั้น ๆ โดยภาพ(ฉาก) ที่ปรากฏความถี่มากที่สุด คือฉาก บ้านฟูลเฮาส์ โดยแสดงถึงตัวบ้าน ทิวทัศน์รอบบริเวณบ้านและห้องต่างๆ ภายในบ้านฟูลเฮาส์ ได้แก่ ห้องนอนพระเอกและนางเอก ห้องรับแขก ห้องครัวและมุมโต๊ะอาหาร มุมทำงาน มุมสวน ย่อมริมทะเล ห้องน้ำและห้องเก็บเสื้อผ้า ซึ่งถือว่าเป็นฉากหลักและความเป็นสัญลักษณ์ของละคร เกาหลีเรื่องนี้อีกด้วย ดังรูปภาพดังต่อไปนี้

ภาพที่ 4.7 ภาพตัวบ้านของบ้านฟูลเฮาส์ และบริเวณโดยรอบตัวบ้าน

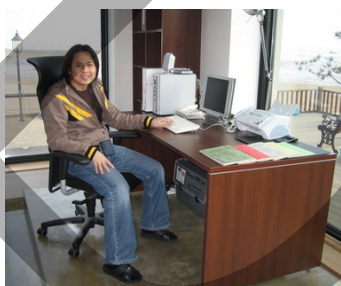
ภาพที่ 4.8 ภาพห้องนอนพระเอกและนางเอก

ภาพที่ 4.9 ภาพห้องรับแขก

ภาพที่ 4.10 ภาพห้องครัวและมุมโต๊ะอาหาร (นักท่องเที่ยวชาวไทยเดินทางไปเที่ยวเกาหลี)

ภาพที่ 4.11 ภาพมุมทำงาน (นักท่องเที่ยวชาวไทยเดินทางไปเที่ยวเกาหลี)

ภาพที่ 4.12 ภาพมุมสวนย่อมริมทะเล

ภาพที่ 4.13 ภาพห้องน้ำ

ส่วนรูปแบบสัญญาณที่ปรากฏเป็นอันดับที่ 3 คือ ภาษา โดยปรากฏอวัจนภาษามากกว่าวัจนภาษา โดยเฉพาะสีหน้าเศร้า/ร้องไห้ มากที่สุด ซึ่งเป็นส่วนที่สร้างการติดตามเรื่องราวของละครว่าจะมีจุดจบของเรื่องราวอย่างไร

ส่วนรูปแบบสัญญาณด้านเสียงนั้น ถือว่าเป็นส่วนในการสร้างสีสันและบ่งบอกถึงอารมณ์ของตัวละครได้เป็นอย่างดี ซึ่งประเภทของเสียงที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องนี้ ได้แก่ เสียงดนตรีประกอบและเสียงเพลงประกอบ

ส่วนรูปแบบสัญญาณด้านสี สำหรับเรื่องสะอึกที่รักที่ปักใจ นั้น ผู้วิจัยไม่พบถึงการปรากฏที่เด่นชัดเพื่อการสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ

ส่วนที่สอง : มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องสะอึกที่รักที่ปักใจ ในรูปแบบการบ่งชี้ทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย

-การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ ได้แก่ สิ่งก่อสร้าง/ที่อยู่อาศัย , เครื่องใช้อุปโภค (ซึ่งประกอบด้วย โทรศัพท์มือถือ , คอมพิวเตอร์ , เครื่องแต่งกาย , ยานพาหนะ) และ อาหารการกิน

-การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ ได้แก่ ความคิดหรือความเชื่อ , ประเพณี และ ค่านิยม ซึ่งจากการศึกษาพบว่า การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุที่ปรากฏในละครเรื่องนี้ พบว่าปรากฏ การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุในรูปแบบ ค่านิยม เท่านั้นที่สามารถก่อให้เกิดประโยชน์ทางธุรกิจ

โดยการศึกษาวิจัยพบ ความถี่ของการปรากฏมายาคติทางวัฒนธรรมผ่านละครเกาหลีเรื่อง สะอึกที่รักที่ปักใจ (Full House) จำนวน 16 ตอน ดังรูปตารางที่ 4.14 - ตารางที่ 4.15 ดังนี้

ตารางที่ 4.14 แสดงความถี่ของ การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ ที่ปรากฏในละครสะคุครักที่ปักใจ ตอนที่ 1-16

ตอนที่	ที่อยู่อาศัย	เครื่องใช้เครื่องอุปโภคต่างๆ				อาหารการกิน
		โทรศัพท์มือถือ	คอมพิวเตอร์	เครื่องแต่งกาย	ยานพาหนะ	
1	8	2	0	9	8	3
2	20	2	0	4	3	2
3	14	4	0	5	5	1
4	15	8	1	2	4	1
5	25	6	2	4	6	2
6	20	6	2	8	5	3
7	31	3	3	5	4	3
8	37	6	3	4	5	4
9	29	3	2	5	5	5
10	34	3	1	3	2	4
11	37	0	5	6	2	4
12	20	1	2	3	2	0
13	36	1	0	5	5	2
14	28	1	1	4	5	0
15	31	0	2	7	2	2
16	25	0	2	6	4	6
รวมความถี่ที่ปรากฏในละคร	410	46	26	80	67	42
		219				

จากตารางที่ 4.14 สามารถอธิบายได้ว่า การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ ที่ปรากฏในละครเกาหลี เรื่อง สะคุครักที่ปักใจ จำนวน 16 ตอน พบมากที่สุด คือ ที่อยู่อาศัย ซึ่งนั่นก็หมายถึง บ้านฟูลเฮาส์(Full House) ซึ่งเป็นส่วนหลักสำคัญของละครเกาหลีเรื่องนี้

ส่วนวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ ที่มีความถี่ในการปรากฏเป็นอันดับที่สองคือ เครื่องใช้เครื่องอุปโภคต่างๆ ซึ่งจากการศึกษาวิจัยพบว่า วัฒนธรรมที่เป็นวัตถุที่ปรากฏ คือ โทรศัพท์มือถือ คอมพิวเตอร์ เครื่องแต่งกาย และยานพาหนะ(รถยนต์) โดยความถี่ปรากฏเป็นอันดับแรกของเครื่องใช้เครื่องอุปโภคต่างๆ คือ เครื่องแต่งกาย ของตัวแสดงหลักของละครเป็นแนวทันสมัย

และการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ ในลำดับที่สาม ที่แสดงออกมารูปแบบของอาหารการกินนั้น จะแสดงออกมาในลักษณะของการรับประทานอาหารและการทำอาหารของพระเอก-นางเอกที่เกิดขึ้นในบ้านฟูเฮาส์ ที่แสดงถึงการผสมผสานวัฒนธรรมในชีวิตประจำวัน ซึ่งจากละครนั้นพระเอกมีสถานะทางสังคมเป็นบุคคลมีชื่อเสียง ครอบครัวมีฐานะร่ำรวย มีความพิถีพิถันในการเลือกซื้อเลือกใช้สินค้าต่างๆ โดยเฉพาะในเรื่องอาหาร พระเอกชอบรับประทานอาหารเกาหลีและยังแสดงถึงวัฒนธรรมการรับประทานอาหารของชาวเกาหลี ผ่านบทละครในตอนที่ 2 ว่า “ เธอต้องเตรียมอาหารเช้าตั้งแต่ 6 โมงเช้า ฉันกินข้าวกับซูป ” ต่างกับนางเอกซึ่งมีฐานะยากจนกว่า มีอาชีพและรายได้ไม่แน่นอน ดังนั้นอาหารที่นางเอกรับประทานจะเป็นอาหารจานด่วน อาหารสำเร็จรูป หรือแม้แต่อาหารแนวตะวันตก จำพวก เบอเกอร์ แซนวิช เป็นต้น ซึ่งจากส่วนนี้สะท้อนถึงการผสมผสานวัฒนธรรมของตะวันตกและวัฒนธรรมเกาหลี ในรูปแบบการดำเนินชีวิตในปัจจุบัน

และยังสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมเกาหลีว่าเป็นอาหารที่ดีมีขั้นตอนการทำที่พิถีพิถัน เป็นอาหารสำหรับคนที่ฐานะร่ำรวย มีเวลาในการเลือกรับประทานที่ดี ไม่เร่งรีบ ซึ่งต่างกับวัฒนธรรมตะวันตกที่เน้นความสะดวก รวดเร็ว ซึ่งไม่เพียงสะท้อนแค่วัฒนธรรมเพียงอย่างเดียว แต่ยังบ่งบอกถึงการแสดงให้เห็นถึงระดับชั้นทางสังคม

ตารางที่ 4.15 แสดงความถี่ของ การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ ที่ปรากฏในละครสะคุดรักที่ปักใจ ตอนที่ 1-16

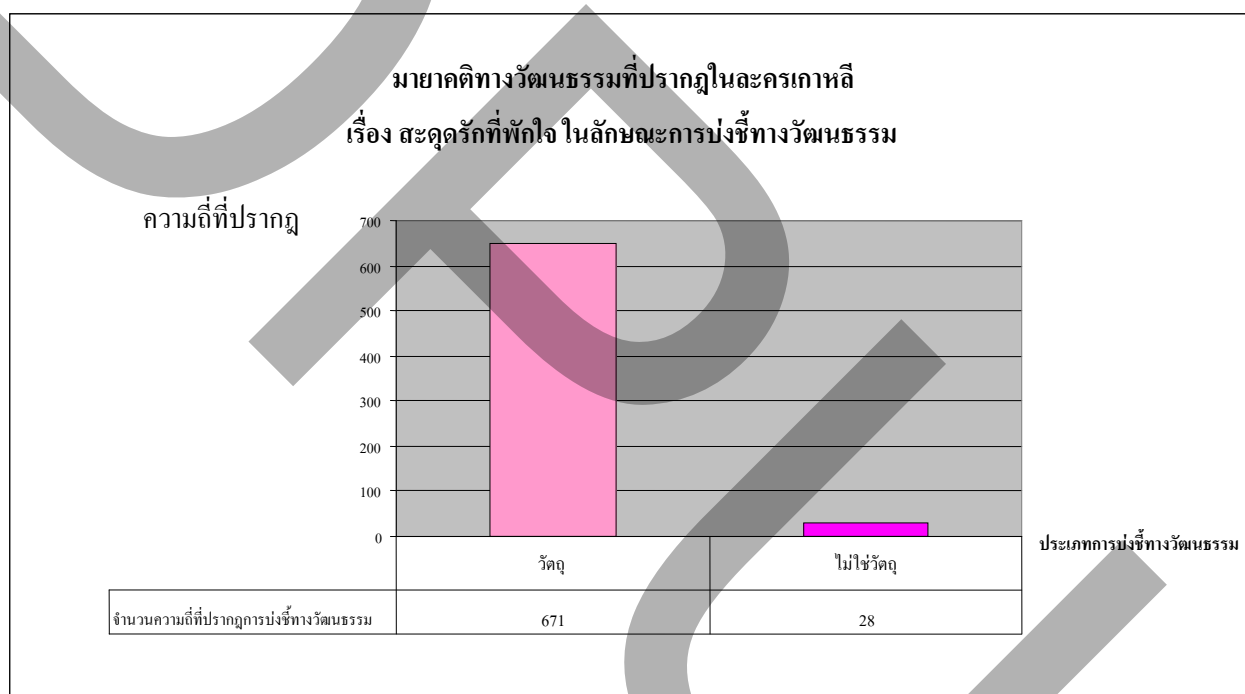
ตอนที่	ค่านิยม
	คารา/นักแสดง
1	10
2	0
3	3
4	2
5	1
6	0
7	2
8	2
9	1
10	2
11	0
12	0
13	0
14	1
15	0
16	4
รวมความถี่ที่ปรากฏในละคร	28

จากตารางที่ 4.15 สามารถอธิบายได้ว่า การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ ที่ปรากฏในละครเกาหลี เรื่อง สะคุดรักที่ปักใจ จำนวน 16 ตอน ที่สามารถสะท้อนการก่อให้เกิดประโยชน์ทางธุรกิจ โดยผู้วิจัยพบว่ามีเพียงเรื่องค่านิยม เพียงเรื่องเดียว ส่วนความคิด/ความเชื่อและประเพณี ไม่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องนี้ โดยค่านิยมที่ปรากฏคือค่านิยมในต่อตัวพระเอกที่มีอาชีพคารา นักแสดง ซึ่งมากที่สุดในตอนที่ 1 ซึ่งเป็นตอนเริ่มต้นของเรื่องเพื่อบอกถึงอาชีพคารา นักแสดง ที่มีชื่อเสียงของพระเอกจนได้รับความนิยมนั่งในประเทศเกาหลีและประเทศจีน (ตามเนื้อเรื่องของละคร)

และในตอนที่ 16 ซึ่งเป็นตอนที่พระเอกและนางเอกเดินทางท่องเที่ยวไปยังสถานที่ต่างๆ ในกรุงโซล นั้น ก็มีผู้คนมากมายรายล้อมและชื่นชม ชื่นชอบความเป็นคารา นักแสดงของ

พระเอก หลังจากที่แสดงภาพยนตร์ ซึ่งนางเอกเป็นผู้เขียนบทภาพยนตร์ จนพระเอกกลับมา มีชื่อเสียงและได้รับความนิยมมากอีกครั้ง

จากผลการศึกษามายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง สะดุดรักที่ปักใจ (Full House) จำนวน 16 ตอน ในส่วนที่เป็นการบ่งชี้ทางวัฒนธรรม ทั้ง 2 ประเภท คือการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุและการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ สามารถสรุปความถี่ที่ปรากฏเป็นแผนภาพที่ 4.14 ดังนี้

ภาพที่ 4.14 มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง สะดุดรักที่ปักใจ ตั้งแต่ตอนที่ 1-16 ในลักษณะการบ่งชี้ทางวัฒนธรรม (วัตถุ/ไม่ใช่วัตถุ)

จากภาพที่ 4.14 สามารถอธิบายได้ว่า การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง สะดุดรักที่ปักใจ ทั้ง 16 ตอน ปรากฏความถี่ ในรูปแบบการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ มากกว่าการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ โดยวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง สะดุดรักที่ปักใจนั้น ได้แก่ ที่อยู่อาศัย เครื่องใช้อุปโภคต่าง ๆ และอาหารการกิน โดยที่มีความถี่ในการปรากฏมายาคติทางวัฒนธรรมคือ ที่อยู่อาศัย นั่นก็คือ บ้านฟูลเฮาส์ (full house)

รองลงมา คือ เครื่องใช้อุปโภคต่าง ๆ ได้แก่ โทรศัพท์มือถือ เครื่องคอมพิวเตอร์ เครื่องแต่งกายและยานพาหนะ

ส่วนการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ ที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง สะดุดรักที่ปักใจ เป็นเรื่องเกี่ยวกับค่านิยมของสังคมที่มีกระแสการนิยมชื่นชอบในความเป็นดารานักแสดงดัง ซึ่งจากเนื้อเรื่องของละคร พระเอกมีอาชีพเป็นนักแสดงที่ได้รับความนิยมมากในประเทศเกาหลี ซึ่งถือว่าเป็นการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุที่สะท้อนตัวละครคือพระเอก ที่เป็นตัวเอกของเรื่อง

โดยตัวพระเอก เเรน บินักแสดงนำชายท่านนี้ ในชีวิตจริงนั้นเป็นนักร้องและนักแสดงของเกาหลีที่ได้รับความนิยมมากจากการแสดงละครเกาหลีเรื่องนี้ด้วยจนได้รับการแต่งตั้งจากรัฐบาลเกาหลีให้เป็นทูตวัฒนธรรมเกาหลีอีกด้วย

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นที่ผู้วิจัยทำการศึกษามายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง ละครเกาหลีเรื่อง สะดุดรักที่ปักใจ (Full House) ตั้งแต่ตอนที่ 1-ตอนที่ 16 สามารถสรุปมายาคติทางวัฒนธรรม ซึ่งสามารถจำแนกเนื้อหาตามรายละเอียดดังนี้

รูปแบบของสัญญาณ

จากละครเกาหลีเรื่องนี้ พบว่า รูปแบบสัญญาณที่ปรากฏ คือ แสง ชนิด Narrative เนื่องละครเรื่องนี้มีการวางเค้าโครงเรื่องและลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในละครแบบตรงไปตรงมา ไม่สลับซับซ้อน เข้าใจได้ง่าย ไม่มีปมปัญหาใดๆ จึงทำให้ปรากฏแสงชนิดดังกล่าวมากที่สุด

***ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการเล่าเรื่องเกี่ยวกับแสง (อ้างในจุฑามาศ สุกิจจานนท์, 2539) ที่ว่า “แสง คือ สัดส่วนของแสงสว่างที่สุดไล่ไปจนถึงส่วนที่เป็นบริเวณเงาคำที่อยู่ในฉากหรือเหตุการณ์ เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ใช้แสดงอารมณ์หรือบรรยากาศให้แก่เรื่องราวได้การสร้างภาพยนตร์ ซึ่ง Narrative Tonality เป็นแสงสว่างที่อยู่ระหว่าง Low – Key และ High – Key ใช้บอกเล่าเหตุการณ์อย่างตรงไปตรงมา ไม่นั่นอารมณ์ ช่วยให้ติดตามเรื่องได้ง่าย”

ส่วนรูปแบบสัญญาณ เรื่องของภาพ (ฉาก) ที่ปรากฏในละคร ส่วนใหญ่เป็น ภาพ (ฉาก) บ้านฟูลเฮาส์ ซึ่งถือว่าเป็นฉากหลักของละครเรื่องนี้

และรูปแบบสัญญาณเรื่องภาษา ซึ่งปรากฏภาษาทางกาย ที่แสดงสีหน้าเศร้าและร้องไห้มากที่สุด โดยผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า ที่ปรากฏภาพดังกล่าว เนื่องจากการสร้างละครเกาหลีส่วนใหญ่จะมีแนวการเรื่องเล่าเรื่องราว

การบ่งชี้ทางวัฒนธรรม

จากละครเกาหลีเรื่องนี้ พบว่ามีการปรากฏการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมทางวัตถุมากที่สุด ได้แก่ ที่อยู่อาศัย เครื่องใช้อุปโภคต่าง ๆ อาหารการกิน ซึ่งในละครเกาหลีเรื่องนี้มีการนำเสนอวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ นั่นคือที่อยู่อาศัย คือบ้านพูลเฮาส์ มากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลเกาหลีเช่นกัน

การให้ความหมาย

จากละครเกาหลีเรื่อง สะดุดรักที่ปักใจ พบว่าการให้ความหมายของละครเกาหลีก็คือสื่อบันเทิงในรูปแบบละคร ซึ่งเป็นความหมายนัยตรง แต่สำหรับการให้ความหมายนัยแฝงพบว่า ละครเกาหลีเรื่องนี้แฝงการเชื่อมโยงทางธุรกิจการท่องเที่ยว จากภาพบ้านพูลเฮาส์ ที่เป็นสถานที่ถ่ายทำหลักของละครเรื่องนี้ แต่สำหรับการให้ความหมายนัยแฝงพบว่า ละครเกาหลีเรื่องนี้แฝงการเชื่อมโยงทางธุรกิจ จากรูปแบบสัญญาต่าง ๆ ได้แก่

รูปแบบสัญญาด้าน ภาพ(ฉาก)

สำหรับ สัญญาด้านภาพ ที่ปรากฏโดยส่วนใหญ่ คือ ภาพ(ฉาก) หรือสถานที่ถ่ายทำละครเรื่องนี้ โดยพบว่า ภาพ (ฉาก) บ้านพูลเฮาส์ (Full house) มีความถี่ของการปรากฏมากที่สุด ซึ่งถือว่าเป็นฉากหลักและฉากสำคัญของเรื่อง ที่บอกความเป็นเอกลักษณ์ของละครเรื่องดังกล่าว ซึ่งมีการให้ความหมาย หมายถึง สถานที่แห่งครอบครัว ความอบอุ่น และการใช้ชีวิตคู่ของหนุ่มสาว

รูปแบบสัญญาด้านแสง

สำหรับ สัญญาด้านแสง แสง ที่ปรากฏในละครเกาหลี เรื่อง สะดุดรักที่ปักใจ จำนวน 16 ตอน พบว่า แสง ที่ปรากฏสะดุดรักที่ปักใจ มากที่สุด ซึ่งจากลักษณะของแสง Narrative นั้น มีการให้ความหมายถึงการเล่าหรือการดำเนินเรื่องราวมีลักษณะแบบตรงไปตรงมาอย่างต่อเนื่องไม่สลับซับซ้อนเริ่มเรื่องราว โดยเริ่มต้นเรื่องราว ณ เวลาปัจจุบัน และเป็นเรื่องราวความรักระหว่างชายหญิงแบบสดใส ดังนั้น แสง ที่ปรากฏจึงเป็นแสงที่แบบ Narrative ซึ่งในการให้ความหมายของแสงชนิดนี้ที่ปรากฏในละครนั้น คือความต่อเนื่องของการดำเนินเนื้อเรื่องของตัวละคร การดำเนินชีวิตของตัวละครในแต่ละวัน คือเวลาที่เรื่องราวของละครนั้นมีความเป็นปัจจุบันแบบวันต่อวัน ดังนั้น แสง แบบ Narrative จึงเป็นส่วนที่จะช่วยให้การดำเนินเรื่องนั้น มีความต่อเนื่องมากกว่าแสงแบบอื่นๆ และ ยังสะท้อนถึงรูปแบบของละคร ที่เนื้อเรื่องที่สดใส

ส่วนแสง แบบ Low-Key ซึ่ง มีคุณลักษณะที่แสดงถึงเนื้อหาหรือภาพของละครอยู่ในเหตุการณ์เงามืด แสดงให้เห็นถึงอันตราย ความลึกลับ ความหวาดกลัว แต่สำหรับละครเรื่องสะดุด

รักที่ปักใจ ในการให้ความหมายของแสง Low-Key พบว่า นอกจากจะบอกถึงช่วงเวลา นั้นก็คือ ช่วงเวลากลางคืน แล้วนั้นยังสะท้อนถึงอารมณ์ความเศร้าโศก เสียใจ ความผิดหวัง โดยใช้แสงแสงให้เห็นบรรยากาศหม่นหมอง

และแสงแบบ High-Key ซึ่งมีคุณลักษณะที่แสดงถึงความสนุกสนานร่าเริง นั้นแต่สำหรับละครเรื่องรักนี้ชั่วฉับนั้น ในการให้ความหมายของแสง High-Key พบว่าหมายถึงอารมณ์ความสุข ความรักอย่างบริสุทธิ์ใจซึ่งปรากฏในฉากที่พระรองแสดงความรักที่มีต่อนางเอกและแสง high-key นี้ยังแสดงถึงการเริ่มต้นวันใหม่ ยกตัวอย่างเช่น การตื่นนอนในตอนเช้า รวมถึงการเริ่มต้นใหม่ในชีวิตด้วย

รูปแบบสัญลักษณ์ด้านเสียง

สำหรับ เสียง ที่ปรากฏในละครเกาหลี เรื่อง สะดุดรักที่ปักใจ จำนวน 16 ตอน เป็นเสียงดนตรีประกอบ มากที่สุด มีการปรากฏตามภาพ (ฉาก) ต่าง ๆ ซึ่งจะทำหน้าที่สะท้อนอารมณ์ของตัวละคร ซึ่งทั้งดนตรีประกอบและเพลงประกอบนี้ทำให้เข้าถึงอารมณ์และเข้าใจความคิดของตัวละครมากขึ้น ว่าถ้าเสียงเพลงคลอซำๆ แสดงว่าพระเอกหรือนางเอกกำลังเศร้า กำลังเสียใจอยู่ ซึ่งเสียงเป็นส่วนที่เสริมสีสันและสร้างความเข้าใจในเนื้อหาของละครให้กับละครมากขึ้นอีกด้วย เสมือนว่าพระเอกหรือนางเอกเป็นผู้ขับร้องเพลงนั้น เพื่อถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกผ่านจากเพลงประกอบ

โดยหน้าที่ของ เสียงที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องดังกล่าวนี้ ใช้สะท้อนอารมณ์โศกเศร้า เสียใจ ความทุกข์ใจของตัวละครและแนวของละคร ซึ่งถึงแม้เวลาเนื้อเรื่องจะเป็นภาษาเกาหลีแต่ให้สามารถสร้างอารมณ์ความรู้สึกเศร้าคล้ายคลึงตามไปกับท่วงทำนองของเพลงพร้อมกับภาพการแสดงของตัวละครในฉากนั้น ๆ โดยส่วนใหญ่จะใช้ประกอบในฉากที่พระ-นาง กำลังนั้นมีกิจกรรมต่างๆ ภายในบ้านที่ต้องทำร่วมกัน หรือ ในฉากที่พระเอกหรือนางเอกต่างคนต่างมีเรื่องขัดเคืองใจต่อกัน ซึ่งเสียงดนตรีเหล่านี้ช่วยสร้างอารมณ์คล้ายคลึงตามไปกับละครในลักษณะต่าง ๆ เช่น เศร้า ตลกขบขัน ซาบซึ้ง เป็นต้น (เนื้อเรื่องและคำแปล/ภาคผนวก)

รูปแบบสัญลักษณ์ด้านสัญลักษณ์

สำหรับ สัญลักษณ์ ที่ปรากฏในละครเกาหลี เรื่อง สะดุดรักที่ปักใจ จำนวน 16 ตอน มากที่สุด คือภาพบ้านฟูลเฮาส์ (Full House) ซึ่งสามารถบอกความเป็นสัญลักษณ์ของละครเกาหลีเรื่องนี้โดยมีภาพแสดงให้เห็นตัวบ้านฟูลเฮาส์ที่จะเป็นสถานที่ที่จะเกิดเรื่องราวความรักของพระเอกนางเอก

สำหรับความหมายของชื่อบ้านฟูลเฮาส์ (full house) มีการให้ความหมายจากละครผ่านตัวละครคือนางเอก กล่าวถึงความหมายว่า “บ้านฟูลเฮาส์คือบ้านที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก”

สำหรับสัญลักษณ์ของละครเรื่องสะอึกที่ปักใจ ที่ปรากฏความถี่เป็นอันดับที่สอง คืออาหาร ซึ่งแสดงถึงวัฒนธรรมการรับประทานอาหารของตัวละครที่สะท้อนถึงวิถีชีวิตชาวเกาหลีที่อาหารเข้าต้องเสิร์ฟพร้อมน้ำซุป และจากละครเกาหลีเรื่องนี้ยังหมายความรวมถึง การทำอาหารด้วย โดยภาพที่ปรากฏคือการทำอาหารเป็นหน้าที่ของผู้หญิง ซึ่งผู้หญิงชาวเกาหลีถือว่าเป็นธรรมเนียมของเกาหลีที่ยึดถือปฏิบัติ

ส่วนอันดับที่สาม คือ การ โต้แย้ง ซึ่งถือว่าเป็นสัญลักษณ์ของละครเกาหลี และยัง เป็นสัญลักษณ์ของประเทศเกาหลี เพราะการ โต้แย้งถือว่าเป็นวัฒนธรรมในการทำความเคารพ หรือการให้เกียรติซึ่งกันและกัน หรือเป็นการทักทายเมื่อพบกัน

รูปแบบสัญลักษณ์ด้านภาษา

สำหรับ ภาษา ที่ปรากฏในละครเกาหลี เรื่อง สะอึกที่ปักใจ จากจำนวน 16 ตอน ที่พบว่า มากที่สุด คือ ภาษา ประเภท อวัจนภาษา ซึ่งเป็นภาษาท่าทาง หรือการแสดงอารมณ์ที่สะท้อนถึงเรื่องราวของละคร ความรู้สึกของตัวละคร ได้แก่ การ โต้แย้ง สีหน้าเศร้า / การ ร้องไห้ มีความสุข/ร่าเริง และการร้องนอนของพระเอกนางเอก โดยอวัจนภาษาที่พบมากที่สุดคือ สีหน้าเศร้า/การร้องไห้ ส่วนการร้องนอน ปรากฏให้เห็นรองลงมา ซึ่งเป็นแนวทาง(Theme)หลักของละครเรื่องนี้เช่นกัน

ส่วนอวัจนภาษาที่ปรากฏส่วนใหญ่จะเป็นลักษณะ ของ ตัวอักษรภาษาเกาหลี ได้แก่ หนังสือสัญญาและข้อตกลงการแต่งงานชั่วคราวของพระเอกและนางเอก กระดาษโน้ตที่แปะไว้หน้าตู้เย็นเวลาพระเอกสั่งงานเกี่ยวกับงานภายในบ้านฟูลเฮาส์กับนางเอก และบทสนทนาของนางเอกซึ่งเป็นผู้แต่งและเป็นอาชีพของนางเอก

สรุปผลการศึกษาวิเคราะห์ “มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง สะอึกที่ปักใจ” โดยใช้แนวคิดเชิงมายาคติของ Roland Barthes และแนวคิดเชิงสัญลักษณ์วิทยา เป็นกรอบในการศึกษาวิเคราะห์เนื้อหาของละคร และแนวคิดองค์ประกอบของละครโทรทัศน์ สามารถสรุปผลได้ว่า ละครเกาหลีเรื่องดังกล่าวปรากฏมายาคติทางวัฒนธรรมเกาหลีที่สะท้อนในรูปแบบของสัญลักษณ์ต่างๆ ได้แก่ ภาพ,แสง,สี,เสียง,สัญลักษณ์ และภาษา ซึ่งเป็นการสะท้อนถึงวัฒนธรรมเกาหลีทั้งที่เป็นวัตถุและไม่ใช่วัตถุ โดยมีความหมายทั้งนัยตรงและแฝงสอดแทรกอยู่ในเนื้อหาการละครเกาหลีดังกล่าว โดยความถี่ในการปรากฏจากการเก็บข้อมูลนั้นคือ รูปแบบสัญลักษณ์

ด้านภาพและแสงควบคู่กัน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพ (ฉาก) การถ่ายทำละคร สถานที่ต่างๆ ซึ่งแสงที่ปรากฏควบคู่กันนั้นสามารถสะท้อนเนื้อหาเรื่องราวของละคร พร้อมกับบ่งบอกถึงอารมณ์ของตัวละครนั้นๆ เป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งขององค์ประกอบละครโทรทัศน์ ซึ่งถือว่าเป็นองค์ประกอบที่เสริมบทบาทการแสดงของตัวละครและเนื้อหาของละครให้ดูเข้าใจง่ายไม่ซับซ้อน เช่นเดียวกับละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่ววินาที

อีกทั้งละครเกาหลีเรื่องนี้ยังปรากฏการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ โดยเฉพาะสิ่งก่อสร้างที่อยู่อาศัย รวมถึงวิถีชีวิตชนชาติ ที่ใช้เป็นสถานที่ในฉากละคร ในการแสดงถึงวัฒนธรรมความเป็นอยู่อาคารบ้านเรือน วิถีชีวิตของชาวเกาหลีสมัยใหม่อีกด้วย

อาจกล่าวสรุปได้ว่าละครเกาหลีเรื่องสะอึกที่ปักใจ (Full House) นั้นมีการปรากฏมายาคติทางวัฒนธรรม โดยมีละครเป็นสื่อนำวัฒนธรรมเกาหลีทั้งวัฒนธรรมที่มีลักษณะเป็นวัตถุ และไม่ใช่วัตถุ โดยแสดงออกมาในรูปแบบของสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่แทรกซึมมาทับบทบาทการแสดงของตัวละครและเนื้อหาหรือเรื่องราวของละครเกาหลีเรื่องดังกล่าว

มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง ละครเกาหลีเรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง (Dae Jung Kum ...Jewel in the place)” จำนวน 53 ตอน นำเสนอทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสี ช่อง 3

ครั้งแรก วันที่ออกอากาศ เสาร์-อาทิตย์เวลาออกอากาศ เวลา 9.15 น. เริ่มออกอากาศ วันเสาร์ที่ 25 มิถุนายน พ.ศ. 2548 - วันอาทิตย์ที่ 31 กรกฎาคม พ.ศ.2548

ครั้งที่สอง วันที่ออกอากาศ จันทร์-อังคารเวลาออกอากาศ หนึ่งรอบเช้า เวลา 8.15 น. เริ่มออกอากาศ วันจันทร์ที่ 20 มีนาคม พ.ศ.2549 -วันอังคารที่ 25 เมษายน พ.ศ.2549

เรื่องย่อ

เมื่อ 500 ปีที่ผ่านมา ในช่วงสมัยของราชวงศ์โชซอนประเทศเกาหลียังคงปกครองด้วยกฎเกณฑ์ที่ผู้ชายมีอำนาจมากกว่าผู้หญิง "แดจังกึม" จอมนางแห่งวังหลวง สร้างมาจากเรื่องจริงของประวัติศาสตร์เกาหลี นำเสนอเรื่องราวของแดจังกึม หญิงสาวคนแรกของเกาหลีที่เป็นแพทย์รักษาอาการเจ็บป่วยให้กับเชื้อพระวงศ์ในหลวง จังกึมเป็นเด็กที่เกิดในครอบครัวสามัญชนที่มีฐานะยากจน ได้สูญเสียพ่อแม่ไปตั้งแต่เด็ก เมื่อได้มีโอกาสเข้าไปศึกษาการปรุงอาหารในพระราชสำนักด้วยความที่เป็นเด็กฉลาดจึงทำให้กลายเป็นแม่ครัวมือหนึ่งที่ได้รับควมไว้วางใจจากเชื้อพระวงศ์

ต่อมาจังกึมถูกใส่ร้ายว่าวางยาพิษกษัตริย์จึงถูกขับไล่ออกจากวัง แต่ภายหลังเธอก็ได้ไปศึกษาวิชาแพทย์ และสามารถกลับมารักษาพระองค์ได้ในที่สุด อย่างไรก็ดี เล่ห์กลของคนใน

วังและอำนาจทางการเมืองก็มักจะ เป็นอุปสรรคให้เธอต้องฝ่าฟันอยู่เรื่อย หน้าซ้ำเพื่อนที่เติบโตมาด้วยกันก็ยังคงกลายมาเป็นคู่แข่งที่สร้างปัญหา ให้เธอตลอดเวลา แต่เธอก็ได้ใช้สติปัญญาต่อกรกับศัตรูที่มีอยู่มากมายในพระราชสำนัก เพื่อให้มาตรฐานทางสังคมเกิดความเท่าเทียมกัน ซึ่งในประวัติศาสตร์ของเกาหลี ไม่เคยมีสตรีผู้ใดทำได้เช่นจังกึม

สำหรับละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง เป็นละครเกาหลีเรื่องที่สามที่ผู้วิจัยเลือกทำการศึกษามายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละคร โดยแบ่งเนื้อหาการศึกษาเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่หนึ่ง คือ รูปแบบสัญลักษณ์ ประกอบด้วย ภาพ (ฉาก) แสง สี เสียง สัญลักษณ์ และภาษา

ส่วนที่สอง คือ การบ่งชี้ทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุและการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ

ส่วนที่หนึ่ง : มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ในรูปแบบสัญลักษณ์ ประกอบด้วย

- ภาพ ได้แก่

1. ฉากในวังหลวง : ฉากเกี่ยวกับอาหาร , ฉากเกี่ยวกับเชื้อพระวงศ์ , ฉากเกี่ยวกับข้าหลวง , ฉากเกี่ยวกับที่พักอาศัย และฉากเกี่ยวกับสำนักหมอลหลวง
2. ทิวทัศน์ธรรมชาติ : เขตทาเจ และเกาะเชจู
3. ชุมชนและที่อยู่อาศัยนอกวังหลวง
4. สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ

-แสง ได้แก่ แสง Low-Key , แสง High-Key และแสง Narrative

-เสียง ได้แก่

1. เสียง สนทนา : เกี่ยวกับอาหาร , เกี่ยวกับสถานที่ และเกี่ยวกับการรักษาโรค
2. เสียงดนตรีประกอบ : เร้าอารมณ์ให้ตื่นเต้นในตอนสำคัญ , เสริมโชค/เสียใจ , สนุกสนาน/มีความสุข และเวลาทำอาหาร
3. เสียงเพลงประกอบ

-สัญลักษณ์ ได้แก่

1. แดจังกึม : อาหาร และการแพทย์

2. การแต่งกายในสมัยอดีต : วังหลวง และชาวบ้าน
3. สมุนไพร : โสม
4. สถานที่ : เขตวังหลวง และหมู่บ้านชุมชน

-ภาษา ได้แก่

1. วจนภาษา : ตัวอักษร และบทพูด
2. อวจนภาษา : การโค้งคำนับ ,อาการเศร้า/ร้องไห้ , อาการดีใจ(มีความสุข) , สายตาเจ้าเล่ห์ และการครุ่นคิด/วิตกกังวล

โดยการศึกษาวิจัยพบ ความถี่ของการปรากฏมาyacติทางวัฒนธรรมผ่านละครเกาหลี เรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง จำนวน 18 ตอน ดังรูปตารางที่ 4.16 –รูปตารางที่ 4.20 ดังนี้

ตารางที่ 4.16 สรุปความถี่ของ ภาพ (ฉาก) ที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง

ภาพ (ฉาก) ที่ปรากฏในละคร	วังหลวง					ทิวทัศน์ธรรมชาติ			ชุมชนและที่อยู่อาศัยนอกวังหลวง	สถานฝึกหมอหญิง
	ฉากเกี่ยวกับอาหาร	ฉากเกี่ยวกับเชื้อพระวงศ์	ฉากเกี่ยวกับข้าหลวง	ฉากเกี่ยวกับที่พักอาศัย	ฉากเกี่ยวกับสำนักหมอหลวง	หิมะ	เขตทาง	เกาะเชจู		
ตอนที่ 1-53	308	324	192	332	177	29	90	38	346	59
รวมความถี่ที่ปรากฏในละคร	1333					157			346	59

จากตาราง 4.16 สามารถอธิบายได้ว่า ภาพ (ฉาก) ที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ทั้ง 53 ตอน คือ ภาพ (ฉาก) ในวังหลวง มากที่สุด ซึ่งฉากที่ปรากฏได้แก่ ฉากที่เกี่ยวข้องกับอาหาร ฉากที่เกี่ยวข้องกับเชื้อพระวงศ์ ฉากที่เกี่ยวข้องกับข้าหลวง ฉากที่เกี่ยวข้องกับที่พักอาศัย และฉากที่เกี่ยวข้องกับสำนักหมอหลวง โดยภาพ (ฉาก) วังหลวง จะปรากฏให้เห็นในทุกตอนของเรื่อง โดยจะเป็นฉากที่เกี่ยวข้องกับที่พักอาศัย เป็นฉากที่ใช้ในการเล่าเรื่องราวการดำเนินชีวิตในวังหลวงของจังกึม นางเอกของละครเรื่องนี้

ส่วนชุมชนและที่อยู่อาศัยนอกวังหลวง ปรากฏให้เห็นเป็นอันดับสอง ซึ่งจะปรากฏควบคู่กับฉากในวังหลวง ในทุกตอนของเรื่อง ซึ่งภาพ (ฉาก) ที่ปรากฏ คือ บ้านพักของพ่อค้าแซ่พันซุลและบ้านของคักคิกกู คนต้มเหล้าชายและเป็นพ่อบุญธรรมของจังกึม

ส่วนอันดับที่สามที่ปรากฏ คือ ภาพ (ฉาก) ธรรมชาติ โดยเป็นภาพฉาก เขตทาเจ ซึ่งเป็นภาพฉากที่มีส่วนสำคัญของเรื่องฉากหนึ่ง ซึ่งเป็นสถานที่ที่มีความเกี่ยวข้องกับตัวเอกของเรื่อง คือ แดจังกึม ซึ่งเป็นสถานที่ที่ทดลองปลูกสมุนไพรและพืชผักที่หายากส่งให้กับวังหลวง ซึ่งในตอนท้าย ๆ ของเรื่อง ได้ใช้เป็นสถานที่ที่พักฟื้นผู้ป่วย เพื่อหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอาการป่วยของพระราชินี

ซึ่งโดยภาพรวมของการปรากฏภาพ (ฉาก) ในละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางวังหลวง นั้น การแสดงภาพ (ฉาก) ที่เข้าไปเข้ามาและปรากฏให้เห็นในเกือบทุกตอนของละครเรื่องนี้ คือ ภาพ (ฉาก) วังหลวง สลับกับภาพ (ฉาก) ต่างๆ ภาพทิวทัศน์ธรรมชาติ (ซึ่งประกอบด้วย ภาพฉาก หิมะ , เขตทาเจ และเกาะเชจู) , ภาพ (ฉาก) ชุมชนและที่อยู่อาศัยนอกวังหลวง และ ภาพ (ฉาก) สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ

ตารางที่ 4.17 แสดงความถี่ของ แสง ที่ปรากฏในละครเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ตอนที่ 1-53

ตอนที่	Low -key	High-key	Narrative	ตอนที่	Low -key	High-key	Narrative
1	9	0	15	28	29	0	25
2	15	3	8	29	22	4	40
3	13	0	14	30	16	0	42
4	17	1	18	31	16	5	46
5	9	0	28	32	12	0	17
6	12	1	6	33	9	0	7
7	28	0	17	34	13	0	23
8	15	0	12	35	9	0	22
9	20	0	10	36	15	0	17
10	32	0	24	37	20	0	10
11	29	0	24	38	12	0	25
12	27	0	24	39	9	0	20
13	18	0	12	40	6	0	29
14	32	0	17	41	3	0	20
15	29	0	26	42	16	0	16
16	24	0	30	43	5	0	23
17	31	0	11	44	5	0	11
18	24	0	26	45	5	0	27
19	44	0	12	46	2	0	30
20	38	0	15	47	4	1	20
21	27	0	20	48	0	0	26
22	15	0	20	49	7	0	16
23	15	0	21	50	4	0	25
24	12	0	10	51	5	0	15
25	23	3	7	52	4	0	29
26	11	0	10	53	4	0	14
27	15	0	12				
รวมความถี่ที่ปรากฏในละคร	Low -key			High-key			Narrative
	836			18			1044

จากตารางที่ 4.17 สามารถอธิบายได้ว่าแสงที่ปรากฏในละครแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง จำนวน 53 ตอน พบว่าแสงในลักษณะ Narrative มากที่สุด ซึ่งบอกถึงการเล่าเรื่องราวแบบตรงไปตรงมาไม่สลับซับซ้อนเริ่มเรื่องราวตั้งแต่จังกึมยังเด็ก แล้วเข้ารับใช้พระราชารั้งแต่เป็นนางใน จนเลื่อนขั้นเป็นขุนนางสูง (ขั้นสาม)

ในส่วนของแสงลักษณะ Low-key มีความถี่ที่ปรากฏเป็นอันดับที่ 2 ซึ่งสำหรับแสง Low-key ที่ปรากฏในละครเรื่องนี้บอกถึงช่วงเวลา นั่นก็คือ ช่วงเวลากลางคืน และก็แฝงความหมายไว้ 2 ด้าน คือ

- ด้านความโศกเศร้า เสียใจ
- ด้านความลึกลับ ความหวาดกลัว และอันตราย

ทำให้แสงในลักษณะ Low-key ที่ปรากฏในละครเรื่องนี้ สะท้อนอารมณ์ในมุมต่าง ๆ ของตัวละครละคร และแสดงแสงตามเรื่องราวของละครในแต่ละฉากที่ต้องการสื่อความหมายให้ผู้ชมรู้สึกตาม อย่างเช่นในตอนที่ 1 ที่พ่อแม่ของจิ้งกิมถูกทางการจับตัว จิ้งกิมต้องแอบอยู่ในซอกหินเพื่อหลบหลีกการตามล่า โดยแสงจะมีลักษณะ แสง เงามืด ให้อารมณ์หวาดกลัว หวาดระแวง เป็นต้น

ส่วนแสง High-key ที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องนี้้น้อยที่สุด โดยจะเป็นลักษณะแสงจะเป็นแสงแดดสว่างจ้า ที่บอกถึงช่วงเวลาในเนื้อเรื่องละครอย่างเช่น ช่วงเวลาเช้า หรือ ช่วงเวลากลางวัน

ซึ่งจากลักษณะ แสง ที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวงนี้ มีแสงที่ปรากฏมากกว่า 1 ประเภท โดยส่วนใหญ่จะเป็น แสง แบบ narrative และ Low-key ควบคู่กัน โดยสอดคล้องกับการเล่าเรื่องราวของละครที่มีความตรงไปตรงมา ดำเนินเรื่องไม่ซับซ้อน

ตารางที่ 4.18 แสดงความถี่ของเสียง ที่ปรากฏในละครเรื่องแดงกิม จอมนางแห่งวังหลวง ตอนที่ 1-53

ตอนที่	เสียงสนทนา			ดนตรีประกอบ				เพลงประกอบ
	เกี่ยวกับอาหาร	เกี่ยวกับสถานที่	เกี่ยวกับการรักษาโรค	เร้าอารมณ์ให้ตื่นเต้น/ตอนสำคัญ	เศร้าโศก/เสียใจ	สนุกสนาน/มีความสุข	เวลาทำอาหาร	
1	5	0	4	8	10	2	1	1
2	1	0	0	11	8	2	0	0
3	2	0	2	6	5	6	1	4
4	1	0	0	2	5	1	3	3
5	13	0	0	1	2	8	4	0
6	1	2	5	3	6	6	0	0
7	12	0	4	2	1	11	2	2
8	2	0	0	2	5	2	2	1
9	1	1	0	6	2	0	0	0
10	2	0	0	5	5	0	0	0
11	5	0	2	3	5	2	6	0
12	4	1	0	3	2	7	5	0
13	7	2	2	2	4	7	7	3
14	2	0	0	0	3	13	6	2
15	6	0	0	0	2	6	3	1
16	2	3	0	4	3	3	4	1
17	2	1	0	4	5	6	1	0
18	14	0	0	3	5	6	8	0
19	2	0	0	3	9	3	3	0
20	1	0	0	5	8	4	2	0
21	3	4	1	7	3	1	0	0
22	2	1	0	1	9	0	2	0
23	0	1	0	0	5	0	0	1
24	0	1	1	0	3	4	0	0
25	4	2	13	0	2	4	0	0
26	0	2	29	2	4	1	0	2
27	0	1	6	1	4	2	2	0
28	0	0	18	2	3	6	0	0
29	0	0	10	2	4	2	0	0
30	0	0	0	6	4	1	0	0
31	4	0	4	6	2	11	0	0
32	1	0	1	0	0	3	1	0

ตารางที่ 4.18 (ต่อ) แสดงความถี่ของ เสียง ที่ปรากฏในละครเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง
ตอนที่ 1-53

ตอนที่	เสียงสนทนา			ดนตรีประกอบ				เพลงประกอบ
	เกี่ยวกับอาหาร	เกี่ยวกับสถานที่	เกี่ยวกับการรักษาโรค	เร้าอารมณ์ให้ตื่นเต้น/ตอนสำคัญ	เศร้าโศก/เสียใจ	สนุกสนาน / มีความสุข	เวลาทำอาหาร	
33	0	0	1	4	5	0	0	0
34	0	0	1	4	4	1	0	0
35	0	0	3	2	3	3	0	0
36	1	0	1	0	3	2	0	1
37	0	5	1	1	3	2	0	0
38	0	0	4	1	4	2	0	0
39	0	2	0	0	3	3	1	0
40	0	2	2	1	1	4	0	0
41	0	0	9	3	1	3	0	1
42	0	0	1	4	3	2	0	0
43	0	0	0	5	1	3	0	1
44	0	0	1	3	4	2	0	3
45	0	0	1	0	2	10	3	2
46	0	1	1	2	5	1	0	2
47	0	0	0	3	7	2	0	3
48	0	0	10	3	10	4	0	2
49	0	0	6	2	2	3	0	1
50	1	0	1	4	5	4	0	0
51	0	1	1	3	3	3	0	2
52	1	1	1	2	8	2	0	1
53	1	0	1	0	2	7	0	0
รวมความถี่ที่ปรากฏในละคร	103	34	148	147	217	193	67	40
	285			624				40

จากตารางที่ 4.18 สามารถอธิบายได้ว่า เสียง ที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง มี 3 ประเภท ได้แก่

- เสียงสนทนา ซึ่งหมายถึงการพูดออกเสียงของตัวละครในเรื่อง
- เสียงดนตรีประกอบ ซึ่งหมายถึง ทำนอง จังหวะดนตรี ไม่มีเนื้อร้อง
- เสียงเพลงประกอบ ซึ่งหมายถึง ทำนอง จังหวะดนตรี มีเนื้อร้อง

ซึ่งความถี่ที่ปรากฏ พบว่า เสียงที่เป็นดนตรีประกอบมีมากที่สุด ซึ่งเป็นลักษณะดนตรีที่สะท้อนอารมณ์ของตัวละครหรือสถานการณ์ หรือบรรยากาศของละคร ณ ตอนนั้นๆ เสียงดนตรีประกอบ ในละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางวังหลวง ได้แก่ เสียงดนตรีแบบเร้าอารมณ์ให้ตื่นเต้นจะปรากฏในตอนที่สำคัญของเรื่อง เสียงดนตรีประกอบแบบเศร้าโศก/เสียใจ เสียงดนตรีประกอบแบบสนุกสนาน/มีความสุข และเสียงดนตรีประกอบเวลาทำอาหาร โดยเสียงดนตรีประกอบที่ปรากฏเสียงท่วงทำนองของเครื่องดนตรีโบราณของเกาหลีแบบปลุกใจซึ่งมักปรากฏในตอนทำอาหารมากที่สุด

ส่วน เสียง ที่แสดงความถี่เป็นลำดับที่สอง คือ เสียงสนทนา ซึ่งหมายถึง เสียงพูดของตัวละครที่พูดเกี่ยวกับอาหาร สถานที่และเกี่ยวกับสุขภาพรวมถึงการรักษาโรค โดยการพูดถึงสิ่งต่างๆ เหล่านี้จะเป็นบทสนทนาของตัวเอกของเรื่องกล่าวถึงในตอนสำคัญๆ

ส่วนเพลงประกอบนั้นเป็นทำนองจังหวะดนตรีโดยมีเนื้อร้องเป็นภาษาเกาหลี ซึ่งไม่ได้ปรากฏทุกตอน จะปรากฏในตอนที่ไม่มีบทสนทนาและตอนที่ตัวละครทำกิจกรรมตามบทในละคร

ตารางที่ 4.19 แสดงความถี่ของ สัญลักษณ์ ที่ปรากฏในละครเรื่องแดงกิม จอมนางแห่งวังหลวง ตอนที่ 1-53

ตอนที่	แดงกิม		การแต่งกายในสมัยอดีต		สมุนไพร	สถานที่	
	อาหาร	การแพทย์	วังหลวง	ชาวบ้าน	โสม	เขตวังหลวง	หมู่บ้านชุมชน
1	2	7	24	19	1	11	8
2	3	0	18	25	0	6	25
3	1	4	23	24	0	21	8
4	4	5	27	4	1	41	0
5	12	8	39	4	0	39	4
6	0	10	18	13	0	11	19
7	12	13	22	19	0	22	15
8	2	2	25	9	0	19	6
9	3	2	25	7	0	29	3
10	3	7	32	4	1	41	2
11	3	8	35	10	1	43	4
12	2	1	34	12	0	42	13
13	6	11	25	5	0	22	3
14	2	1	38	11	0	42	9
15	11	7	32	35	0	28	29
16	1	1	74	11	0	48	4
17	3	1	38	16	0	25	15
18	7	6	68	15	1	41	7
19	2	2	42	3	0	50	4
20	1	2	42	15	0	57	8
21	5	5	58	9	1	42	10
22	3	5	30	20	1	28	10
23	0	3	21	11	0	18	14
24	1	4	24	23	0	8	11
25	1	20	32	27	1	17	19
26	0	29	9	37	3	1	22
27	0	7	24	26	1	7	22
28	0	13	47	24	1	42	11
29	0	10	61	15	1	58	13
30	0	15	116	7	0	52	3

ตารางที่ 4.19 (ต่อ) แสดงความถี่ของ สัญลักษณ์ ที่ปรากฏในละครเรื่องแดงกิม จอมนางแห่งวัง
หลวง ตอนที่ 1-53

ตอนที่	แดงกิม		การแต่งกายในสมัยอดีต		สมุนไพร	สถานที่	
	อาหาร	การแพทย์	วังหลวง	ชาวบ้าน	โสม	เขตวังหลวง	หมู่บ้านชุมชน
31	4	8	65	5	0	51	13
32	1	2	53	3	0	20	9
33	0	4	41	6	0	3	13
34	0	8	28	23	0	20	13
35	0	3	47	17	1	29	3
36	0	1	35	9	0	15	17
37	0	3	41	10	1	25	3
38	0	8	60	6	0	25	9
39	0	4	27	25	0	11	20
40	0	10	56	7	0	30	5
41	0	7	36	6	1	20	4
42	0	0	12	18	0	14	13
43	0	0	52	6	0	25	4
44	0	1	28	5	1	15	10
45	0	0	40	12	0	24	6
46	0	2	47	12	0	22	11
47	0	4	43	7	0	21	4
48	0	6	56	10	0	17	2
49	0	4	56	4	0	22	0
50	2	2	47	4	0	27	2
51	0	2	38	6	0	18	1
52	0	13	52	15	0	18	12
53	0	3	20	26	0	9	11
รวมความถี่ ที่ปรากฏ	97	304	2083	702	18	1392	506
	401		2785		18	1898	

จากตารางที่ 4.19 สามารถอธิบายได้ว่า สัญลักษณ์ ที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ทั้ง 53 ตอน ที่พบมากเป็นอันดับหนึ่ง คือการแต่งกายในสมัยอดีต โดยแบ่งเป็นการแต่งกายของคนในวังหลวง ซึ่งพบมากในตอนคนที่ 30 ซึ่งเป็นตอนที่จังกึมได้กลับเข้าวังหลวงอีกครั้งในฐานะหมอหญิงหลังจากที่ถูกขับไล่ให้ไปอยู่เกาะเชจู(สถานกักกันนักโทษของวังหลวง)ในฐานะนักโทษ ซึ่งในตอนนี้อาณาเขตส่วนใหญ่จะอยู่ในวังหลวง และการแต่งกายของชาวบ้านเกาหลี พบมากในตอนคนที่ 26 เป็นตอนที่จังกึมเรียนวิชาการแพทย์อยู่ที่เกาะเชจู และมีการเดินทางรักษาชาวบ้านบนเกาะเชจู ซึ่งปัจจุบัน “เกาะเชจู หรือ เชจูโด” เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงและมีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ของประเทศเกาหลี

ส่วนสัญลักษณ์ที่ปรากฏความถี่เป็นอันดับที่สอง คือสถานที่ ได้แก่ เขตวังหลวง และหมู่บ้านชุมชน

และสัญลักษณ์ของละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ที่ปรากฏเป็นอันดับที่สาม คือ ตัวละครเอกของเรื่อง “แดจังกึม” โดยเป็นสัญลักษณ์ด้านอาหารและการแพทย์ จากเนื้อเรื่อง แดจังกึม เข้ามาวังหลวงเพื่อต้องการเป็นช่างปรุงสูงสุดของห้องเครื่อง ตามคำสั่งเสียของมารดา ก่อนเสียชีวิต ดังนั้นสัญลักษณ์ที่ปรากฏของแดจังกึมในด้านอาหาร ตั้งแต่ตอนที่ 4 จนถึงตอนที่ 25 และหลังจากถูกไล่ความว่าปรุงอาหารเพื่อปลงพระชนม์พระราชินี จึงถูกพิพากษาขับไล่ให้ไปเป็นทาสหลวงอยู่เกาะเชจู ทำให้ได้มีโอกาสสร้างเรียนวิชาการแพทย์ แล้วกลับเข้าวังหลวงอีกครั้งในฐานะหมอหญิง และด้วยผลงานการรักษาบรรดาเชื้อพระวงศ์ประกอบกับความซื่อสัตย์และความดี ท้ายที่สุดได้รับความไว้วางใจจากพระราชินีให้เป็นหมอหลวงส่วนพระองค์ และแต่งตั้งเป็นข้าราชการระดับสาม นามว่า “แด” จังกึม ดังนั้นสัญลักษณ์ที่ปรากฏของแดจังกึมในด้านการแพทย์ จะปรากฏในตอนคนที่ 26 จนถึง ตอนที่ 53 ตอนจบของละคร

ตารางที่ 4.20 แสดงความถี่ของ ภาษา ที่ปรากฏในละครเรื่องแดงกิม จอมนางแห่งวังหลวง ตอนที่

1-53

ตอนที่	วจนภาษา		อวจนภาษา					
	ตัวอักษร	บทพูด	การโค้งคำนับ	การคุกเข่า	อาการเศร้า/ ร้องไห้	อาการดีใจ (มีความสุข)	สายตา เจ้าเล่ห์	การครุ่นคิด / วิตกกังวล
1	5	9	3	5	13	8	3	0
2	6	1	0	0	20	7	3	0
3	10	4	10	10	12	14	5	0
4	0	1	4	0	14	9	2	0
5	2	13	5	0	9	13	3	0
6	0	8	1	1	27	5	0	0
7	13	16	4	0	4	14	2	0
8	2	2	4	0	10	9	0	0
9	3	2	3	2	12	9	2	0
10	2	2	6	2	27	3	4	0
11	0	7	4	2	16	7	4	0
12	2	5	3	2	9	16	5	0
13	3	11	5	2	14	12	4	0
14	1	2	8	7	5	16	3	0
15	1	6	8	3	5	9	5	0
16	1	5	12	8	6	4	5	0
17	4	3	14	7	7	8	5	0
18	0	14	9	14	8	9	7	0
19	3	2	6	2	6	3	6	0
20	2	1	5	2	5	4	3	0
21	2	8	7	0	6	0	3	0
22	1	3	4	0	10	0	2	0
23	1	1	10	3	8	1	2	0
24	0	2	4	2	4	4	3	0
25	0	19	3	3	3	3	3	0
26	0	31	8	0	4	2	1	0
27	0	7	4	0	3	3	2	0
28	6	18	9	0	4	6	1	0
29	0	10	7	1	4	1	2	0
30	0	0	6	3	6	0	4	5

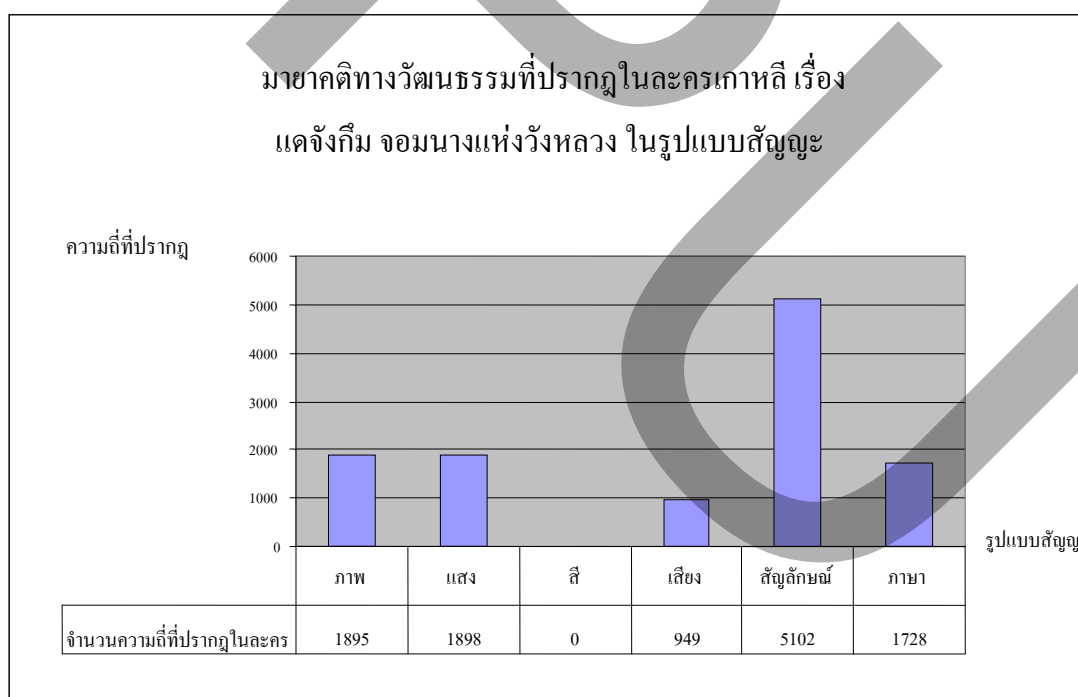
ตารางที่ 4.20 (ต่อ) แสดงความถี่ของ ภาษา ที่ปรากฏในละครเรื่องแดงกิม จอมนางแห่งวังหลวง
ตอนที่ 1-53

ตอนที่	วจนภาษา		อวจนภาษา					
	ตัวอักษร	บทพูด	การโค้ง คำนับ	การ คุกเข่า	อาการเศร้า โศก/ร้องไห้	อาการดีใจ (มีความสุข)	สายตา เจ้าเล่ห์	การครุ่นคิด / วิตกกังวล
31	0	8	8	7	4	10	1	6
32	1	2	6	4	3	5	3	1
33	0	1	6	0	8	0	1	5
34	0	1	6	2	3	4	2	2
35	0	3	4	4	2	3	3	3
36	2	2	3	0	4	0	3	8
37	2	6	2	2	3	0	2	3
38	0	4	8	4	3	1	4	5
39	3	2	4	2	4	0	2	6
40	2	4	4	4	4	1	1	7
41	0	9	6	3	5	1	4	4
42	1	1	8	0	3	0	7	7
43	0	0	1	2	2	0	6	11
44	1	1	7	4	3	0	5	9
45	2	1	8	3	3	11	0	0
46	1	2	5	2	2	2	0	7
47	0	0	6	3	4	2	0	8
48	1	10	3	4	7	3	0	8
49	0	6	3	6	3	2	0	8
50	0	2	2	2	6	2	0	8
51	1	2	11	2	6	1	0	11
52	1	3	3	1	10	0	0	5
53	1	2	7	4	0	13	0	3
รวมความถี่	89	285	297	146	373	260	138	140
สรุปความถี่ที่ ปรากฏในละคร	374		1354					

จากตารางที่ 4.20 สามารถอธิบายได้ว่า ภาษา ที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ทั้ง 53 ตอน ปรากฏ ภาษา ในลักษณะอวัจนภาษา มากกว่า วัจนภาษา ซึ่งในส่วนอวัจนภาษาที่ปรากฏ ได้แก่ การ โต้แย้ง คำขึ้น การคุกเข่า อาการเสร์้า โศก/ร้องไห้ อาการดีใจ(มีความสุข) สายตาเจ้าเล่ห์และการครุ่นคิด/การวิตกกังวล โดยอวัจนภาษาที่ปรากฏมากที่สุด คือ อาการเสร์้า โศก/ร้องไห้

ส่วนวัจนภาษา ที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง จะปรากฏเป็นตัวอักษรและบทพูด ซึ่งในละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง นี้จะแตกต่างจากละครเกาหลีใน 2 เรื่องแรก ที่มีบทสนทนาเพื่อธุรกิจ ซึ่งจะสอดคล้องกับตารางที่ 18 เกี่ยวกับรูปแบบสัญญาณด้านเสียงที่สื่อออกมาทางเสียงสนทนา เกี่ยวกับอาหาร สถานที่ และการรักษาโรค

จากผลการศึกษามายาคติทางวัฒนธรรมในรูปแบบสัญญาณที่ปรากฏในละครเกาหลี เรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง (Dae Jang Geum Jewel of the place) จำนวน 53 ตอน สามารถอธิบายได้ดังแผนภาพที่ 15 ดังนี้

ภาพที่ 4.15 แสดงมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ตั้งแต่ตอนที่ 1-53 ในรูปแบบสัญญาณ

จากภาพที่ 4.15 สามารถอธิบายได้ว่า รูปแบบสัญลักษณ์ที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ทั้ง 53 ตอนนั้น ปรากฏความถี่รูปแบบสัญลักษณ์ด้านสัญลักษณ์ มากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่

- ตัวเอกของละครคือ แดจังกึม ซึ่งแสดงสัญลักษณ์ด้านอาหารและการแพทย์
- การแต่งกายในสมัยอดีตของชาติเกาหลี ทั้งผู้ชายและผู้หญิง โดยแบ่งเป็นการแต่งกายในวังหลวง และการแต่งแบบชาวบ้านชาวเกาหลีในอดีต
- สมุนไพร คือ โสม ซึ่งใช้เป็นส่วนประกอบทั้งการทำอาหารเพื่อสุขภาพและการแพทย์เพื่อการรักษาโรค บำรุงสุขภาพ
- สถานที่ ซึ่งหมายถึงภาพ (ฉาก) ที่ปรากฏความเป็นละครเกาหลีเรื่องนี้ โดยแบ่งเป็นเขตวังหลวงและหมู่บ้านชุมชนชาวเกาหลีในอดีต

ส่วนภาพและแสง พบว่าความถี่ที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องนี้ แสดงผลใกล้เคียงกันนั้นบ่งบอกถึงมีแสดงควบคู่กันด้วยภาพ(ฉาก)ที่ปรากฏได้แก่ ภาพ (ฉาก) วังหลวง ทิวทัศน์ธรรมชาติ ชุมชนและที่อยู่อาศัยนอกวังหลวงและสถานฝึกหมอหญิง ส่วน แสง ที่ปรากฏคือแสงประเภท Narrative ซึ่งบ่งบอกถึงการเล่าเรื่องแบบไม่สลับซับซ้อน เป็นการเล่าเรื่องแบบต่อเนื่องตามกาลเวลา คือดำเนินเรื่องตั้งแต่จังกึมวัยเด็ก จนถึงเติบโตเป็นผู้ใหญ่

และสุดท้ายคือรูปแบบสัญลักษณ์ด้านภาษา พบว่า อวัจนภาษา ปรากฏความถี่มากที่สุด โดยมีการแสดงอวัจนภาษาทางอาการเสร์ราโศก/ร้องไห้ แสดงถึงอารมณ์ของตัวละครให้ชวนติดตามและเข้าถึงความคิดความรู้สึกของตัวละครได้อย่างมีอรรถรส ถึงการฝ่าฝืนอุปสรรคนานับประการของตัวละครไม่ว่าจะเป็นฝ่ายธรรม หรือฝ่ายอธรรม ซึ่งต่างก็มีการแสดงถึงอารมณ์เสร์ราโศก/ร้องไห้เหมือนกัน นั่นก็หมายถึงว่าไม่ได้มีความเป็นนวนิยายแบบสุดโต่งที่แยกฝ่ายธรรมและอธรรมอย่างชัดเจน ซึ่งละครเกาหลีเรื่องนี้สะท้อนถึงความเป็นตัวตนที่แท้จริงใกล้เคียงกับความเป็นจริงของจิตใจมนุษย์มากที่สุด

ส่วนรูปแบบสัญลักษณ์ด้านสี พบว่าไม่ปรากฏเด่นชัดในการสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ

ส่วนที่สอง : มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ในรูปแบบการบ่งชี้ทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย

- การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ ได้แก่ สถานที่ (สิ่งก่อสร้าง ,ที่อยู่อาศัย) , อาหารการกิน , ยานพาหนะ (เรือ,ม้า และเกี้ยว) , เครื่องแต่งกาย (เชือกพระวงศ์,ข้าหลวง และชาวบ้าน) และภูมิประเทศ

-การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ ได้แก่ ความคิดหรือความเชื่อ(ภูมิปัญญาด้านอาหารและภูมิปัญญาด้านการรักษาโรค) , ประเพณี (วังหลวงและชาวบ้าน) และค่านิยม (การแต่งกายของวังหลวงและการแต่งกายของชาวบ้าน)

โดยการศึกษาวิจัยพบ ความถี่ของการปรากฏมายาคติทางวัฒนธรรมผ่านละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง (Dae Jung Kum Jewel in the place) จำนวน 53 ตอน ดังรูปตารางที่4.21 -ตารางที่ 4.22ดังนี้

ตารางที่ 4.21 แสดงความถี่ของการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ ที่ปรากฏในละครเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ตอนที่ 1-53

ตอนที่	สถานที่		อาหารการกิน	ขนพาหนะ			เครื่องแต่งกาย						ภูมิประเทศ
	สิ่งก่อสร้าง	ที่อยู่อาศัย		เรือ	ม้า	เกี้ยว	เชือกพระวงศ์		ข้าหลวง		ชาวบ้าน		
							ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
1	12	6	6	2	2	0	3	1	10	10	11	8	8
2	6	19	4	1	0	0	1	0	10	7	10	15	2
3	16	9	3	0	0	0	2	1	5	15	13	11	0
4	26	13	9	0	0	0	1	0	3	23	3	1	0
5	31	10	13	0	0	0	2	2	8	27	3	1	0
6	14	14	2	2	0	0	1	1	4	12	8	5	6
7	25	7	4	0	0	0	0	1	8	13	11	8	2
8	14	13	5	0	0	0	0	2	10	13	5	4	0
9	18	14	4	0	0	0	2	0	9	14	4	3	3
10	26	27	4	0	0	0	2	1	10	19	4	0	0
11	24	28	5	1	0	0	2	1	5	27	6	4	0
12	29	20	12	0	0	0	2	0	11	21	8	4	0
13	18	11	8	0	0	0	1	0	4	20	4	1	0
14	21	27	1	0	0	0	2	3	9	24	6	5	0
15	36	17	9	0	0	0	0	0	8	24	23	12	7
16	34	18	8	0	0	0	2	6	26	40	7	4	0
17	22	19	3	1	0	0	0	3	8	27	9	7	0
18	32	17	23	0	1	0	9	14	8	37	8	7	0
19	36	21	3	0	0	0	2	8	8	24	1	2	2
20	42	13	3	0	0	0	2	0	15	25	7	8	1
21	33	18	5	0	0	0	5	1	17	35	7	2	1
22	28	8	3	0	0	0	0	0	15	15	13	7	0
23	13	14	0	3	3	0	1	1	11	8	8	3	8

ตารางที่ 21(ต่อ) แสดงความถี่ของการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ ที่ปรากฏในละครเรื่องแด
จังกึม จอมฉันทแห่งวังหลวง ตอนที่ 1-53

ตอนที่	สถานที่		อาหารการกิน	ยานพาหนะ			เครื่องแต่งกาย						ภูมิภาค
	สิ่งก่อสร้าง	ที่อยู่อาศัย		เรือ	ม้า	เกี้ยว	เชือกพระวงศ์		ข้าหลวง		ชาวบ้าน		
							ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
24	17	9	4	0	0	0	2	0	14	8	7	16	3
25	18	10	2	0	0	0	1	1	15	15	9	18	7
26	13	5	3	0	0	0	0	0	7	2	13	24	6
27	13	13	6	0	0	0	2	2	18	2	12	14	4
28	40	12	0	0	0	0	0	0	21	26	10	14	0
29	41	23	1	0	0	0	4	3	22	32	9	6	5
30	37	21	0	0	0	0	12	10	44	50	4	3	0
31	31	31	4	0	0	0	6	8	21	30	3	2	5
32	15	14	4	0	0	0	5	9	12	27	2	1	0
33	3	13	0	0	0	0	1	4	15	21	4	2	0
34	18	18	0	0	3	0	0	0	13	15	12	11	0
35	19	14	1	0	0	0	2	0	19	26	9	8	0
36	13	15	0	0	0	0	0	3	8	24	4	5	2
37	27	4	4	0	0	0	2	1	19	19	6	4	0
38	22	10	10	0	0	0	5	6	24	25	3	3	2
39	18	10	11	0	0	1	0	1	14	12	11	14	1
40	24	9	9	0	0	0	2	9	24	21	3	4	2
41	16	10	1	0	0	0	3	5	13	15	4	2	0
42	19	13	1	0	0	1	0	1	4	7	10	8	0
43	13	15	0	0	0	0	4	6	20	22	3	3	0
44	10	5	0	0	0	0	2	2	12	12	3	2	0
45	26	4	4	0	0	0	3	4	13	20	6	6	2
46	13	14	1	3	0	0	8	7	12	20	6	6	4
47	12	14	0	2	0	0	3	9	13	18	3	4	0
48	11	13	0	0	0	0	11	8	18	19	5	5	0
49	13	14	0	0	0	0	10	7	19	20	2	2	0
50	13	16	1	0	0	0	12	7	12	16	2	2	0
51	12	7	0	0	0	0	8	5	13	12	3	3	0
52	24	5	0	2	3	1	10	3	16	23	7	8	3
53	4	13	1	0	0	1	1	6	5	8	13	13	2
รวมความถี่	1111	737	205	17	12	4	161	173	702	1047	367	335	88
สรุปความถี่ปรากฏในละคร	1848		205		33		2785						88

จากตารางที่ 4.21 สามารถอธิบายได้ว่า การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ ที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง จำนวน 53 ตอน พบว่า เครื่องแต่งกายที่ชายและหญิง โดยแบ่งออกเป็นเครื่องแต่งกายของเชื้อพระวงศ์ เครื่องแต่งกายข้าหลวง และเครื่องแต่งกายของชาวบ้านชาวเกาหลีโบราณ ซึ่งปรากฏความถี่เป็นเครื่องแต่งกายของข้าหลวงมากที่สุด โดยเฉพาะชุดข้าหลวงในแต่ละตำแหน่งหน้าที่ต่างๆ

ส่วนการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่วัตถุ ที่ปรากฏความถี่เป็นลำดับที่ 2 คือสถานที่ ได้แก่ สิ่งก่อสร้างและที่อยู่อาศัย

และอันดับที่สามที่ปรากฏความถี่ด้านการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ คือ อาหารการกิน โดยส่วนใหญ่จะเป็นภาพของอาหารในวังหลวง โดยเฉพาะอาหารของพระราชอาและเชื้อพระวงศ์

ตารางที่ 4.22 แสดงความถี่ของการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ ที่ปรากฏในละครเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ตอนที่ 1-53

ตอนที่	ความคิด/ความเชื่อ		ประเพณี		ค่านิยม	
	ภูมิปัญญา		วังหลวง	ชาวบ้าน	การแต่งกาย	
	อาหาร	การรักษาโรค			วังหลวง	ชาวบ้าน
1	0	7	4	1	24	19
2	0	0	5	2	18	25
3	0	4	5	0	23	24
4	3	5	1	0	27	4
5	12	8	1	0	39	4
6	0	10	3	2	18	13
7	12	13	2	0	22	19
8	4	2	3	1	25	9
9	3	2	2	0	25	7
10	3	7	0	0	32	4
11	3	8	2	0	35	10
12	2	1	1	3	34	12
13	6	11	0	0	25	5
14	2	1	0	0	38	11
15	11	7	1	4	32	35
16	1	1	2	0	74	11
17	2	1	2	0	38	16
18	7	6	0	0	68	15
19	1	2	0	1	42	3
20	5	2	1	0	42	15

ตารางที่ 4.22 (ต่อ) แสดงความถี่ของการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ ที่ปรากฏในละครเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ตอนที่ 1-53

ตอนที่	ความคิด/ความเชื่อ		ประเพณี		ค่านิยม	
	ภูมิปัญญา		วังหลวง	ชาวบ้าน	การแต่งกาย	
	อาหาร	การรักษาโรค			วังหลวง	ชาวบ้าน
21	3	5	0	0	58	9
22	0	5	0	0	30	20
23	0	3	1	0	21	11
24	1	4	0	1	24	23
25	0	20	0	1	32	27
26	0	29	0	0	9	37
27	0	7	0	0	24	26
28	0	13	0	1	47	24
29	0	10	0	1	61	15
30	0	15	0	0	116	7
31	0	8	0	1	65	5
32	1	2	0	0	53	3
33	0	4	0	0	41	6
34	0	8	0	1	28	23
35	0	3	0	0	47	17
36	0	1	0	2	35	9
37	0	3	0	0	41	10
38	0	8	3	0	60	6
39	0	4	3	0	27	25
40	0	10	2	0	56	7
41	0	7	2	0	36	6
42	0	0	0	0	12	18
43	0	0	0	0	52	6
44	0	1	2	0	28	5
45	0	0	3	0	40	12
46	0	2	2	0	47	12
47	0	4	1	0	43	7
48	0	6	4	2	56	10
49	0	4	6	0	56	4
50	2	2	8	0	47	4
51	0	2	5	0	38	6
52	0	13	5	0	52	15
53	0	3	2	2	20	26
รวมความถี่ที่ปรากฏในละคร	84	304	84	26	2083	702
	388		110		2785	

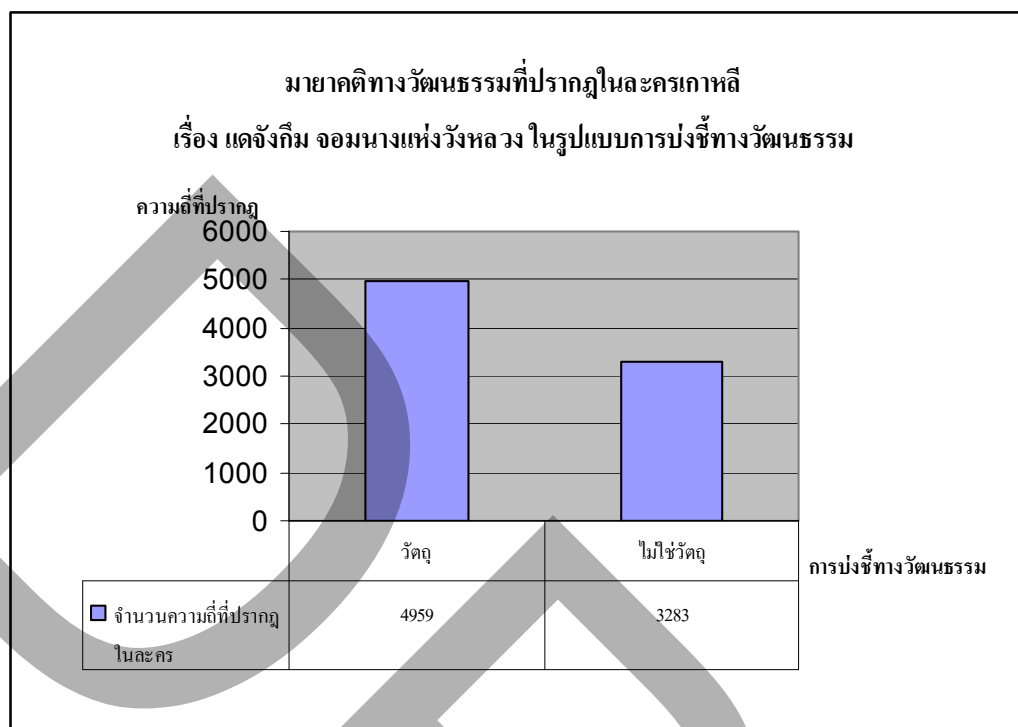
จากตารางที่ 4.22 สามารถอธิบายได้ว่า การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ ที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางวังหลวง จำนวน 53 ตอน ได้แก่ ความคิด/ความเชื่อ ประเพณี และค่านิยม

ซึ่งพบว่า การบ่งชี้วัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ ทางค่านิยมปรากฏมากที่สุด ซึ่งเป็นการแต่งกายโดยเฉพาะการแต่งกายของคนในวังหลวง และการแต่งกายของชาวบ้านชาวเกาหลีโบราณ

สำหรับความคิด/ความเชื่อนั้น พบว่ามีความถี่ในปรากฏเป็นอันดับที่สอง ได้แก่ ภูมิปัญญาเรื่องอาหาร และภูมิปัญญาเรื่องการรักษาโรค

และประเพณีจะพบว่ามีปรากฏเป็นอันดับที่สาม ได้แก่ ประเพณีของวังหลวง และประเพณีของชาวบ้านชาวเกาหลีโบราณ ซึ่งบางประเพณีก็มีความคล้ายคลึงกันตามวิถีการดำเนินชีวิต เช่น การหมักเครื่องปรุงรส ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องสำคัญของแต่ละครัวเรือน โดยเฉพาะในวังหลวง ถ้าหากน้ำปรุงรสกลิ่นหรือรสชาติไม่เหมือนเดิมหรือรสชาติผิดเพี้ยนไป ถ้าเกิดขึ้นในวังหลวงนั้น หมายถึงบ้านเมืองจะมีพหัทภัย แต่ถ้าเกิดขึ้นในครัวเรือน นั้นหมายถึงจะมีเรื่องเสื่อมเสีย เรื่องเลวร้ายเกิดขึ้นในครอบครัวนั้น เป็นต้น

จากผลการศึกษามายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง (Dae Jang Geum Jewel of the place) จำนวน 53 ตอน ในส่วนที่เป็นการบ่งชี้ทางวัฒนธรรม ทั้ง 2 ประเภท คือการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุและการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ สามารถสรุปความถี่ที่ปรากฏเป็นแผนภาพที่ 16 ดังนี้

ภาพที่ 4.16 มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ตั้งแต่ตอนที่ 1-53 ในลักษณะการบ่งชี้ทางวัฒนธรรม (วัตถุ/ไม่ใช่วัตถุ)

จากภาพที่ 4.16 สามารถอธิบายได้ว่า การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ทั้ง 53 ตอนพบการปรากฏความถี่ของการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุมีมากกว่าการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ ซึ่งการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุที่ปรากฏได้แก่

- สถานที่ ได้แก่ สิ่งก่อสร้างและที่อยู่อาศัย ในละครเรื่องเกาหลีเรื่องนี้
- อาหารการกิน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นภาพการปรุงอาหารเพื่อถวายพระราชินี
- ยานพาหนะ ซึ่งปรากฏในละครเกาหลีเรื่องนี้ นั่นก็คือ เรือ,ม้าและเกี้ยว
- เครื่องแต่งกาย ของตัวละครทั้งผู้ชายและผู้หญิง โดยแบ่งประเภทเครื่องแต่งกายจากละครเกาหลีเรื่องนี้ได้ 3 ประเภทคือ เครื่องแต่งกายของเชื้อพระวงศ์ ข้าหลวงและชาวบ้านชาวเกาหลีโบราณ

- ภูมิประเทศ ได้แก่ ทิวทัศน์ ธรรมชาติ

โดยการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุด้านเครื่องแต่งกายทั้งผู้ชายและผู้หญิง ปรากฏความถี่สูงสุด

ส่วนการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ ซึ่งได้แก่

- ความคิด/ความเชื่อ สำหรับละครเกาหลีเรื่องนี้พบ ความคิด/ความเชื่อที่เกี่ยวกับภูมิปัญญาด้านอาหารและด้านการรักษาโรค)

- ประเพณี ที่ปรากฏคือประเพณีในวังหลวงและประเพณีของชาวบ้านชาวเกาหลีโบราณ

- ค่านิยม เรื่องการแต่งกาย ซึ่งสามารถแบ่งประเภทได้คือ ค่านิยมการแต่งกายแบบคนในวังหลวง และค่านิยมการแต่งกายแบบชาวบ้านชาวเกาหลีโบราณ

ซึ่งสิ่งต่างที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องนี้ผ่านบทบาทการแสดงของตัวละคร หรือแม้แต่บทสนทนาของตัวละคร พบว่า การเล่าเรื่องราวละครกลับมีเรื่องความคิด/ความเชื่อ ประเพณี และโดยเฉพาะค่านิยมเรื่องการแต่งกายนี้ เป็นสิ่งที่สามารถสื่อเรื่องราวของความเป็นชนชาติเกาหลี วัฒนธรรมเกาหลีได้ชัดเจน โดยมีการสอดแทรกในเนื้อหาของละครเกือบทุกตอนที่น่าสนใจ เรื่องราวในแต่ละตอน

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นที่ผู้วิจัยทำการศึกษามายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง (Dae Jung Kum Jewel in the place) ตั้งแต่ตอนที่ 1-ตอนที่ 53 สามารถสรุป มายาคติทางวัฒนธรรม ซึ่งสามารถจำแนกเนื้อหาตามรายละเอียดดังนี้

รูปแบบของสัญลักษณ์

จากละครเกาหลีเรื่องนี้ พบว่า รูปแบบสัญลักษณ์ที่ปรากฏ คือ สัญลักษณ์ มากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ตัวเอกของละครคือแดจังกึม ,การแต่งกายในสมัยอดีตของชาติเกาหลี ,สมุนไพร คือ โสม และสถานที่ โดยแบ่งเป็นเขตวังหลวงและหมู่บ้านชุมชนชาวเกาหลีในอดีต

ส่วนภาพและแสง พบว่าความถี่ที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องนี้ แสดงผลใกล้เคียงกัน นั่นบ่งบอกถึงมีแสดงควบคู่กันด้วยภาพ(ฉาก)ที่ปรากฏได้แก่ ภาพ (ฉาก) วังหลวง ทิวทัศน์ธรรมชาติ ชุมชนและที่อยู่อาศัยนอกวังหลวงและสถานฝึกหมอหญิง ส่วน แสง ที่ปรากฏคือแสงประเภท Narrative ซึ่งบ่งบอกถึงการเล่าเรื่องแบบไม่สลับซับซ้อน เป็นการเล่าเรื่องแบบต่อเนื่องตามกาลเวลาแบบเข้าจรดเย็น

และรูปแบบสัญลักษณ์ด้านภาษา พบว่า อวัจนภาษา ปรากฏความถี่มากที่สุด โดยมีการแสดงอวัจนภาษาทางอาการเสร์ราโศก/ร้องไห้ แสดงถึงอารมณ์ของตัวละคร

การบ่งชี้ทางวัฒนธรรม

การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ

สิ่งที่สะท้อนมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี เรื่อง แดจังกึม จอมฉันทองแห่งวังหลวง จำนวน 53 ตอน ได้แก่ สถานที่ สิ่งก่อสร้างและที่อยู่อาศัย ของชาวเกาหลีโบราณ ทั้งในเขตวังหลวงและเขตชนบท , วัฒนธรรมการรับประทานทั้งที่เป็นภาพตั้งแต่ขั้นตอนการเตรียมเครื่องปรุง การคัดเลือกวัตถุดิบ จนถึงขั้นตอนการปรุงอาหารสำหรับพระราชผู้ปกครองประเทศ รวมถึงภาพอาหารของประชาชนธรรมดาทั่วไป , ยานพาหนะ ซึ่งปรากฏในละครเกาหลีเรื่องนี้ นั่นก็คือ เรือ,ม้าและเกี้ยว ซึ่งจากการภาพการแสดงที่สื่อความหมายว่ายานพาหนะ ม้าและเกี้ยว นั้นจะมีใช้สำหรับพระราช ข้าราชการพลเรือน เหล่าขุนนางทั้งหลายตามยศฐาบรรดาศักดิ์ ส่วนเรือ ซึ่งปรากฏในละครจะเป็นเรือสำเภา ใช้สำหรับการพาณิชย์ ค้าขายขนส่งสินค้าต่าง ๆ รวมถึงการเดินทางด้วย ส่วนเรือแจว ใช้สำหรับเดินทางในขนาดผู้โดยสารประมาณ 2-3 คน และเครื่องแต่งกาย ซึ่งความถี่ในการปรากฏนั้นพร้อมกับฉากการแสดงในทุกฉากที่บ่งชี้วัฒนธรรมการแต่งกายของชายหญิงในสมัยเกาหลีโบราณ ทั้งในการแต่งกายของเชื้อพระวงศ์ ข้าราชการและชาวบ้านชาวเกาหลีโบราณ โดยการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุผ่านเครื่องแต่งกายทั้งผู้ชายและผู้หญิง ปรากฏความถี่สูงที่สุด

การบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ

สำหรับละครเกาหลีเรื่องนี้ สิ่งที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องนี้ที่สะท้อนถึงวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ นั้น พบว่า ในการเล่าเรื่องราวของละครในแต่ละตอนจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่บ่งบอกถึงความคิด/ความเชื่อ ประเพณี และวัฒนธรรม ที่เห็นได้อย่างชัดเจนคือการแบ่งชนชั้นทางสังคมโดยมีเครื่องแต่งกายเป็นตัวบ่งชี้ถึงฐานะทางสังคมของแต่ละคนนั้น ๆ ซึ่งในการดำเนินเรื่องราวของละคร มีความเป็นไปอย่างต่อเนื่องในแต่ละตอนที่สอดแทรกแนวความคิด ความเชื่อ และประเพณีต่าง ในสมัยเกาหลีโบราณยึดถือปฏิบัติ โดยเฉพาะในวังหลวง อยู่ในเนื้อหาของละครทุกตอนที่น่าสนใจ

การให้ความหมาย

จากละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมฉันทองแห่งวังหลวง พบว่าการให้ความหมายของละครเกาหลีก็คือสื่อบันเทิงในรูปแบบละคร ซึ่งเป็นความหมายนัยตรง แต่สำหรับการให้ความหมายนัยแฝงพบว่า ละครเกาหลีเรื่องนี้แฝงการเชื่อมโยงทางธุรกิจการท่องเที่ยว จากภาพ(ฉาก)

สถานที่โรงถ่ายวังหลวง ซึ่งถือว่าเป็นหลักของละคร และการเชื่อมโยงธุรกิจอาหาร จากภาพที่เกี่ยวกับอาหาร เริ่มตั้งแต่ ภาพขั้นตอนการเตรียมทำอาหาร วิธีการคัดเลือกวัตถุดิบ จนถึงการปรุงอาหาร การถนอมอาหารตามฤดูกาลอย่างกิมจิ (การหมักผักดอง) แต่สำหรับการให้ความหมายนัยแฝงพบว่า ละครเกาหลีเรื่องนี้แฝงการเชื่อมโยงทางธุรกิจ จากรูปแบบสัญลักษณ์ต่าง ๆ ได้แก่

รูปแบบสัญลักษณ์ด้าน ภาพ (ฉาก)

สำหรับละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ทั้ง 53 ตอน พบว่า โดยภาพรวมของการปรากฏภาพ (ฉาก) ในละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางวังหลวง นั้น การแสดงภาพ (ฉาก) นั้นปรากฏแบบซ้ำไปซ้ำมา และปรากฏให้เห็นในเกือบทุกตอนของละครเรื่องนี้ คือ ภาพ (ฉาก) วังหลวง สลับกับภาพ (ฉาก) ต่างๆ ภาพทิวทัศน์ธรรมชาติ (ซึ่งประกอบด้วย ภาพฉากหิมะ , เขตทาเจ และเกาะเชจู) , ภาพ (ฉาก) ชุมชนและที่อยู่อาศัยนอกวังหลวง และ ภาพ (ฉาก) สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ ซึ่งการให้ความหมายของภาพ (ฉาก) ต่างๆ เหล่านี้ คือฉาก ที่เล่าถึงเรื่องราวการดำเนินชีวิตจังกึม นางเอกของละครเกาหลีเรื่องนี้ และยังสะท้อนถึงวัฒนธรรมความเป็นอยู่ในอดีต สิ่งปลูกสร้างที่สะท้อนภูมิปัญญาของชาวเกาหลีโบราณ , ภูมิอากาศ และภูมิประเทศของประเทศเกาหลี

รูปแบบสัญลักษณ์ด้านแสง

สำหรับละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ทั้ง 53 ตอน พบว่า แสง Narrative ปรากฏมากที่สุด ซึ่งจากลักษณะของแสง Narrative นั้น มีการให้ความหมายถึงการเล่าหรือการดำเนินเรื่องราวมีลักษณะแบบตรงไปตรงมาไม่สลับซับซ้อนเริ่มเรื่องราวตั้งแต่จังกึมยังเด็กแล้วเข้ารับใช้พระราชินีตั้งแต่เป็นนางใน จนเลื่อนขั้นเป็นขุนนางชั้นสูง (ขั้นสาม)

ส่วนของแสงลักษณะ Low-key ที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องนี้เป็นการให้ความหมายถึง ช่วงเวลา นั้นก็คือ ช่วงเวลากลางคืน , การให้ความหมายด้านอารมณ์ คือ ด้านความโศกเศร้า เสียใจ ความหวาดกลัว และการให้ความหมายด้านเหตุการณ์เกี่ยวกับความลึกลับ และความอันตราย

ส่วนแสง High-key ที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องนี้น้อยที่สุดมีการให้ความหมายถึง ช่วงเวลา นั้นก็คือ ช่วงเวลากลางวัน โดยจะเป็นลักษณะแสง จะเป็นแสงแดดสว่างจ้า และการให้ความหมายเกี่ยวกับการเริ่มต้น เช่นการเริ่มต้นวันใหม่ , การเริ่มต้นชีวิตใหม่ และการกำเนิดใหม่ เป็นต้น

รูปแบบสัญลักษณ์ด้านเสียง

สำหรับละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ทั้ง 53 ตอน พบว่าเสียงดนตรีประกอบ มีการปรากฏความถี่มากที่สุด ซึ่งให้ความหมายที่สะท้อนอารมณ์ของตัวละครหรือสถานการณ์ หรือบรรยากาศของละคร ณ ตอนนั้นๆ เสียงดนตรีประกอบ ในละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางวังหลวง ได้แก่ เสียงดนตรีแบบเร้าอารมณ์ให้ตื่นเต้นจะปรากฏในตอนที่สำคัญของเรื่อง เสียงดนตรีประกอบแบบเศร้าโศก/เสียใจ เสียงดนตรีประกอบแบบสนุกสนาน/มีความสุข และเสียงดนตรีประกอบเวลาทำอาหาร โดยเสียงดนตรีประกอบที่ปรากฏเสียงท่วงทำนองของเครื่องดนตรีโบราณของเกาหลีแบบปลุกใจซึ่งมักปรากฏในตอนทำอาหารมากที่สุด

ส่วน เสียง ที่แสดงความถี่เป็นลำดับที่สอง คือ เสียงสนทนา ซึ่งหมายถึง เสียงพูดของตัวละครที่พูดเกี่ยวกับอาหาร สถานที่และเกี่ยวกับสุขภาพรวมถึงการรักษาโรค โดยการพูดถึงสิ่งต่างๆ เหล่านี้จะเป็นบทสนทนาของจังกึมตัวละครเอกของเรื่องกล่าวถึงในตอนสำคัญๆ นอกจากนี้เสียงสนทนาที่กล่าวถึงเหล่านี้ บทสนทนาในละครเกาหลีเรื่องนี้ยังสอดแทรกเนื้อหาเกี่ยวกับความคิด ความเชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณีของเกาหลีอีกด้วย

ส่วนเพลงประกอบนั้นเป็นทำนองจังหวะดนตรีโดยมีเนื้อร้องเป็นภาษาเกาหลี ซึ่งจะปรากฏในตอนที่ไม่มีบทสนทนาและตอนที่ตัวละครทำกิจกรรมตามบทในละครเกาหลีเรื่องนี้ (เนื้อร้องและคำแปล/ภาคผนวก)

รูปแบบสัญลักษณ์ด้านสัญลักษณ์

สำหรับละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ทั้ง 53 ตอน พบว่า สัญลักษณ์ที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องนี้ คือการแต่งกายในสมัยอดีต โดยแบ่งเป็นการแต่งกายของคนในวังหลวง และการแต่งกายของชาวบ้านเกาหลี ซึ่งให้ความหมายถึงวัฒนธรรมการแต่งกายของชาวเกาหลีโบราณทั้งในแบบของวังหลวง ทั้งข้าหลวงชายหญิง ในตำแหน่งอันดับชั้นต่างๆ รวมถึงการแต่งกายของพระราชและเหล่าวังสนวนวงศ์ของพระราช และการแต่งกายแบบชาวบ้านจะปรากฏทั้งชายหญิงตั้งแต่เด็กจนถึงวัยชรา โดยการแต่งกายก็มีความแตกต่างตามฐานะทางสังคมและการเงิน ดังนั้น การให้ความหมายจึงบ่งบอกถึงเรื่องของวัฒนธรรมการแต่งกายของชาวเกาหลีโบราณในสมัยราชวงศ์โชซอน และการสะท้อนฐานะทางสังคมและการเงินจากการแต่งกายได้อีกด้วย

ส่วนสัญลักษณ์ที่ปรากฏความถี่เป็นอันดับที่สอง คือสถานที่ ได้แก่ เขตวังหลวง และหมู่บ้านชุมชน ซึ่งสถานที่เหล่านี้สะท้อนถึงภูมิปัญญาการก่อสร้างที่อยู่อาศัย และความประณีตในงานศิลปะด้านสถาปัตยกรรม จิตรกรรมต่างๆ ที่ปรากฏในฉากละครเกาหลีเรื่องนี้ ซึ่งนอกจากจะหมายถึง วัฒนธรรมของเกาหลีแล้ว ยังสะท้อนถึงความรุ่งเรืองในอดีตผ่านงานศิลปะเหล่านี้อีกด้วย

และสัญลักษณ์ของละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ที่ปรากฏเป็นอันดับที่สาม คือ “แดจังกึม” ซึ่งเป็นตัวละครเอก ที่ดำเนินเรื่องราวเนื้อหาละครเชื่อมโยงการให้ความหมายเกี่ยวกับวัฒนธรรมด้านอาหารและวิชาการแพทย์ของชาวเกาหลีโบราณที่สื่อผ่านการแสดงทั้งบทพูดและท่าทางในการแสดงของละคร ดังนั้น แดจังกึม จึงเป็นทั้งสัญลักษณ์ที่สะท้อนถึงเรื่องราววัฒนธรรมเกาหลี โดยเฉพาะอาหารและการแพทย์แผนโบราณ โดยสื่อความหมายถึงภูมิปัญญาของชาวเกาหลีในด้านอาหารและวิชาการแพทย์ และยังสะท้อนถึงวัฒนธรรมฐานะของเพศสตรีของเกาหลีโบราณซึ่งในสมัยนั้นไม่ยอมรับให้ผู้หญิงเป็นใหญ่เหนือผู้ชาย แต่จากละครเกาหลีเรื่องนี้ แดจังกึมแสดงความเป็นกุลสตรีเกาหลี ที่แสดงถึงบทบาทหน้าที่ของหญิงชาวเกาหลีในสมัยราชวงศ์โชซอน และยังปฏิบัติหน้าที่ของความเป็นหญิงในสมัยนั้น และปฏิบัติหน้าที่ในฐานะข้าหลวงผู้รับใช้พระราชินีและแผ่นดินของประเทศเกาหลีได้ดีเยี่ยมบุคคลหนึ่ง จนเป็นที่ยอมรับและยกย่องในภายหลังสืบมาจนถึงทุกวันนี้

รูปแบบสัญลักษณ์ด้านภาษา

สำหรับละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ทั้ง 53 ตอน พบว่าปรากฏภาษา ในลักษณะอวัจนภาษา มากกว่า วัจนภาษา ซึ่งในส่วนอวัจนภาษาที่ปรากฏ ได้แก่ การโค้งคำนับ การคุกเข่า อาการเศร้าโศก/ร้องไห้ อาการดีใจ(มีความสุข) สายตาเจ้าเล่ห์และการครุ่นคิด/การวิตกกังวล โดยอวัจนภาษาที่ปรากฏมากที่สุด คือ อาการเศร้าโศก/ร้องไห้ ซึ่งเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของบทบาทการแสดงของตัวละครต่างๆ ซึ่งมีความหมายในการสะท้อนถึงวัฒนธรรมของชาวเกาหลี โดยเฉพาะประเพณีการเคารพผู้ใหญ่ ด้วยการโค้งคำนับ นั้น แสดงถึงความเป็นอยู่ทางสังคมของชาวเกาหลีที่ให้เกียรติผู้มีอาวุโสกว่า รวมถึงให้เกียรติผู้ที่มียศถาบรรดาศักดิ์สูงกว่า ด้วยเพราะมีการปกครองในลักษณะมกษัตริย์ปกครองประเทศ ลักษณะคล้ายกับประเทศไทยของเรา

ส่วนวัจนภาษา ที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง จะปรากฏเป็นตัวอักษรและบทพูดสนทนา ซึ่งในละครเกาหลีเรื่องนี้จะแตกต่างจากละครเกาหลีใน 2 เรื่องแรก คือจะมีบทสนทนาเพื่อธุรกิจที่สื่อออกมาทางเสียงสนทนา เกี่ยวกับอาหาร สถานที่ และการรักษาโรคอย่างชัดเจน

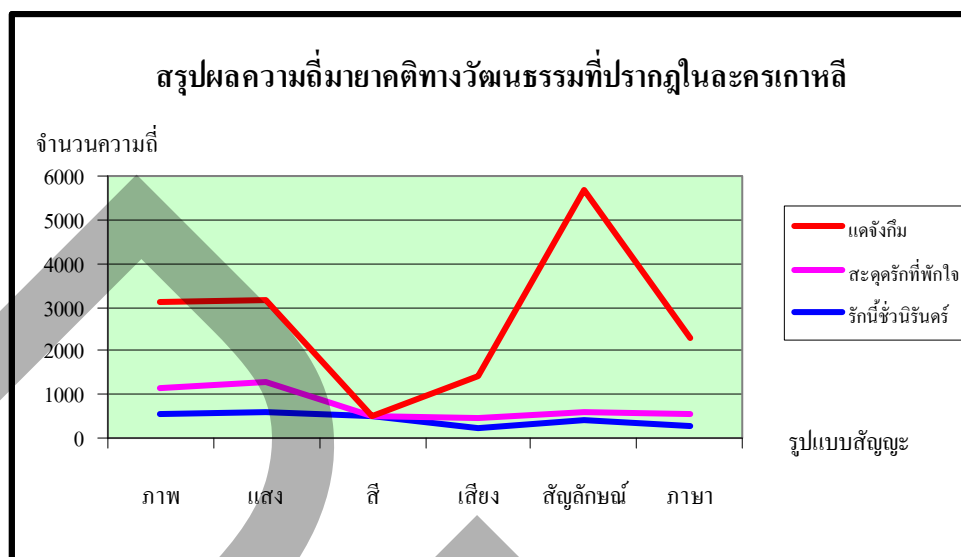
สรุปผลการศึกษาวิเคราะห์ “มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึมจอมนางแห่งวังหลวง” โดยใช้แนวคิดเชิงมายาคติของ Roland Barthes และแนวคิดเชิงสัญวิทยา เป็นกรอบในการศึกษาวิเคราะห์เนื้อหาของละคร และแนวคิดองค์ประกอบของละครโทรทัศน์ สามารถสรุปผลได้ว่า ละครเกาหลีเรื่องดังกล่าวปรากฏมายาคติทางวัฒนธรรม

เกาหลีที่สะท้อนในรูปแบบของสัญลักษณ์ต่างๆ ได้แก่ ภาพ,แสง,สี,เสียง,สัญลักษณ์ และภาษา ซึ่งเป็นการสะท้อนถึงวัฒนธรรมเกาหลีทั้งที่เป็นวัตถุและไม่ใช่วัตถุ โดยมีความหมายทั้งนัยตรงและแฝงสอดแทรกอยู่ในเนื้อหาการละครเกาหลีดังกล่าว โดยความถี่ในการปรากฏจากการเก็บข้อมูลนั้นคือ รูปแบบสัญลักษณ์ด้านภาพและแสงควบคู่กัน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพ (ฉาก) การถ่ายทำละคร สถานที่ต่างๆ ซึ่งแสงที่ปรากฏควบคู่กันนั้นสามารถสะท้อนเนื้อหาเรื่องราวของละคร พร้อมกับบ่งบอกถึงอารมณ์ของตัวละครนั้นๆ เป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งขององค์ประกอบละครโทรทัศน์ ซึ่งถือว่าเป็นองค์ประกอบที่เสริมบทบาทการแสดงของตัวละครและเนื้อหาของละครให้ดูเข้าใจง่ายไม่ซับซ้อน

อีกทั้งละครเกาหลีเรื่องนี้ยังปรากฏการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ โดยเฉพาะสิ่งก่อสร้างที่อยู่อาศัย รวมถึงโทรทัศน์ธรรมชาติ ที่ใช้เป็นสถานที่ในฉากละคร ในการแสดงถึงวัฒนธรรมความเป็นอยู่อาคารบ้านเรือน วิถีชีวิตของชาวเกาหลีในสมัยราชวงศ์โชซอนอีกด้วย

จากกล่าวสรุปได้ว่าละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง (Dae Jang Geum Jewel of the place) นั้นมีการปรากฏมายาคติทางวัฒนธรรม โดยมีละครเป็นสื่อ นำวัฒนธรรมเกาหลีทั้งวัฒนธรรมที่มีลักษณะเป็นวัตถุและไม่ใช่วัตถุ โดยแสดงออกมาในรูปแบบของสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่แทรกซึมมาทับบทบาทการแสดงของตัวละครและเนื้อหาหรือเรื่องราวของละครเกาหลีเรื่องดังกล่าว

ซึ่งจากข้อมูลข้างต้นทั้งหมด สามารถสรุปผลมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี ทั้ 3 เรื่องได้แก่ รักนี้ชั่วนิรันดร์ สะดุดรักที่ปักใจ และแดจังกึมจอมนางแห่งวังหลวง ซึ่งปรากฏความถี่ในรูปแบบสัญลักษณ์ ดังรูปภาพที่ 4.17 ดังนี้

ภาพที่ 4.17 แสดงสรุปผลความถี่มาyacติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี

จากรูปภาพที่ 4.14 สามารถอธิบายได้ว่า *ละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่วนรินทร์* และ *ละครเกาหลีเรื่องสะดุดรักที่ปักใจ* มีการปรากฏมาyacติทางวัฒนธรรมในรูปแบบสัญลักษณ์ด้านภาพ แสง สี เสียง สัญลักษณ์ และภาษา แสดงถึงความถี่ในการปรากฏคล้ายกัน เนื่องด้วยจำนวนตอนที่น่าเสนอนั้นมีจำนวนใกล้เคียงกัน คือ *ละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่วนรินทร์* มีจำนวน 18 ตอนและ *ละครเกาหลีเรื่องสะดุดรักที่ปักใจ* มีจำนวน 16 ตอน ดังนั้นระดับความถี่ที่ปรากฏจึงใกล้เคียงกัน ต่างจาก *ละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง* ที่มีการนำเสนอเรื่องราวถึง 53 ตอน ดังนั้นการปรากฏมาyacติทางวัฒนธรรมในรูปแบบสัญลักษณ์จึงมีจำนวนความถี่มากกว่าละครเกาหลีใน 2 เรื่องแรก ประกอบกับ ละครเกาหลีใน 2 เรื่องแรก นั้นมีเรื่องราวในการนำเสนอในแนวยุคปัจจุบัน ต่างจากละครเกาหลีเรื่อง *แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง* ซึ่งมีเรื่องราวในการนำเสนอในแนวย้อนยุคสมัย ดังนั้นภาพวัฒนธรรมของเกาหลีเรื่องนี้จึงปรากฏเด่นชัดกว่าละครเกาหลี 2 เรื่องแรก สังเกตได้จากรูปภาพกราฟ ดังกล่าว ที่แสดงผลให้เห็นถึงความถี่ของการปรากฏที่มีจำนวนมากโดยมีการปรากฏในลักษณะซ้ำไปซ้ำมา จึงทำให้ความถี่ที่ปรากฏนั้นมีจำนวนมาก ดังรายละเอียดที่ผู้วิจัยทำการสรุปผลในแต่ละเรื่องข้างต้น

4.2 การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-dept interview) เพื่อตอบโจทย์การวิจัย คือ “ผู้ชมถอดรหัสความหมายของวัฒนธรรมจากละครเกาหลีได้อย่างไร”

จากการศึกษาเรื่อง “**มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี และการสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ**” ทางผู้วิจัยจึงได้เก็บข้อมูลโดยวิธีการสัมภาษณ์ และการเก็บรวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้สัมภาษณ์ของหน่วยงานหรือองค์กรธุรกิจที่กล่าวถึง กระแสนิยมวัฒนธรรมเกาหลี จากละครเกาหลี ทั้ง 3 เรื่อง

โดยใช้แนวคิดเรื่องสัญวิทยา มาเป็นกรอบในการศึกษาถึงรหัสความหมาย ได้แก่ ภาพ แสง สี เสียง สัญลักษณ์ และภาษา ซึ่งวิเคราะห์ควบคู่กับแนวคิดการเล่าเรื่อง และแนวคิดองค์ประกอบละครโทรทัศน์ เพื่อหาคำตอบเกี่ยวกับการถอดรหัสความหมายของวัฒนธรรมจากละครเกาหลี ของผู้ชมละครเกาหลีได้อย่างไร ตามรายละเอียดดังนี้

รหัสความหมายของวัฒนธรรมในรูปแบบสัญณะด้าน**ภาพ**

รหัสความหมายของวัฒนธรรมในรูปแบบสัญณะด้าน**แสง**

รหัสความหมายของวัฒนธรรมในรูปแบบสัญณะด้าน**สี**

รหัสความหมายของวัฒนธรรมในรูปแบบสัญณะด้าน**เสียง**

รหัสความหมายของวัฒนธรรมในรูปแบบสัญณะด้าน**สัญลักษณ์**

รหัสความหมายของวัฒนธรรมในรูปแบบสัญณะด้าน**ภาษา**

โดยมีแนวคำถามสัมภาษณ์ ได้แก่

- จากละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่วฉัณรันตร์ ภาพ ที่ปรากฏในละครเป็นอย่างไร ? หรือจากละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่วฉัณรันตร์ ถ้าพูดถึง ภาพ คุณนึกถึงอะไร ? (ตั้งคำถามเช่นนี้จนครบรูปแบบสัญณะทั้ง 6 อย่างที่กำหนด)

- จากทั้ง 6 อย่าง ได้แก่ ภาพ แสง สี เสียง สัญลักษณ์ และภาษา คุณจำอะไรได้มากที่สุด เพราะอะไรเป็นต้น

โดยในการสัมภาษณ์ผู้วิจัยได้ทำการแบ่งการเก็บรวบรวมข้อมูลการสัมภาษณ์ ดังนี้

- ผู้ชมละครเกาหลี จำนวน 30 คน โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ

1. ผู้ชมละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่วฉัณรันตร์ จำนวน 10 คน

2. ผู้ชมละครเกาหลีเรื่องสะอูดรักที่ปักใจ จำนวน 10 คน

3. ผู้ชมละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม...จอมนางแห่งวังหลวง จำนวน 10 คน

ซึ่งผู้วิจัยทำการรวบรวมข้อมูลการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีรายละเอียด ดังตารางที่ 4.23-ตารางที่

ตารางที่ 4.23 แสดงกลุ่มผู้ชมละครที่คัดความหมายของวัฒนธรรมจากละครเกาหลีเรื่อง รักนี้ชั่ววินาที จำนวน 10 คน

ลำดับที่	ชื่อ-นามสกุล	เพศ	อาชีพ	รหัสความหมายของวัฒนธรรมในรูปแบบสัญลักษณ์						รหัสด้านลบจากละครที่ผู้ชมละครที่สุดแล้วจำได้มากที่สุด	ความรู้สึกจากการรับชมละคร	ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับละคร
				ภาพ	แสง	สี	เสียง	สัญลักษณ์	ภาษา			
1	คุณเนาวรัตน์ ศักศรีณี	หญิง	พนักงานบริษัท	ใบไม้	แบบดูใบไม้ร่วง	สีเหลืองอ่อนคล้ายใบไม้แห้ง	คำว่า "พี่ชาย"	ใบไม้/ใบไม้ร่วง	คำว่า "พี่ชาย" และ การร้องไห้	ใบไม้ร่วง	ความรักโรแมนติคของเนื้อเรื่อง	ธุรกิจโรงแรม
2	คุณเจ้า สมใจ	หญิง	นักศึกษา	ใบไม้ร่วง	แบบตะวันตกดิน	สีเหลืองเข้ม	เสียงเปียโน	คนถือถัง	คำว่า "พี่ชาย" และ คนถือถัง	เพลงประกอบละคร	ใบไม้ร่วงทำให้เศร้าเสียใจ	การท่องเที่ยว
3.	คุณสุทธวีรัตน์ เหลืองรัตนเจริญ	หญิง	นักศึกษา	ใบไม้	แสงสว่าง	สีน้ำตาลอ่อนๆ	เพลงประกอบละคร	ใบไม้	คำว่า "พี่ชาย"	คำว่า "พี่ชาย" / ใบไม้ร่วง	ชอบความเป็นหนึ่ง	การท่องเที่ยว
4.	คุณจรัสพรทิพย์ จิตจักร์	หญิง	นักศึกษา	นางเอกขี่หลังพระเอก	แสงสีส้มอ่อนๆ นวลๆ ธรรมชาติ	สีส้มของใบไม้	เพลงประกอบละคร	ใบไม้	คำว่า "พี่ชาย"	คำว่า "พี่ชาย" / ภาพต้นไม้	ความรักโรแมนติคของเนื้อเรื่อง	ไม่มี
5.	คุณธริศรา สุภัทรคนสมบัติ	หญิง	นักศึกษา	พี่น้องในวัยเด็ก	แสงสว่าง ถ้ำๆ	สีแบบถ้ำๆ สี นวลๆ	เสียงเปียโน	ต้นไม้	คำว่า "พี่ชาย"	คำว่า "พี่ชาย" / ภาพต้นไม้	ความรักโรแมนติคของเนื้อเรื่อง	ไม่มี
6	คุณณัฐณิชา แก้วสระแสน	หญิง	นักศึกษา	ต้นไม้/ใบไม้ร่วง	แสงไม่สว่างเกินไป	สีเหลืองเข้มของใบไม้แห้ง	เสียงเปียโน	ใบไม้แห้ง	การร้องไห้/พูดจาเพราะ	ใบไม้	ความรักโรแมนติคของเนื้อเรื่อง	ไม่มี
7	คุณวีระดา ศรีบุญมา	หญิง	นักศึกษา	พี่น้องในวัยเด็ก	แสงไม่สดใสดูมืดๆ	สีส้มของทุ่งนา	เพลงประกอบละคร	ใบไม้	คำว่า "พี่ชาย"	คำว่า "พี่ชาย"	ความรักโรแมนติคของเนื้อเรื่อง	การท่องเที่ยว
8	คุณพรนภัสย์ คนใจ	หญิง	นักศึกษา	นางเอกขี่หลังพระเอก	แสงสว่าง	สีเหลืองของใบไม้	คำว่า "พี่ชาย"	ทะเล / ต้นไม้สีเหลือง	คำว่า "พี่ชาย"	พระเอก-นางเอก	ชอบความเป็นหนึ่ง	ธุรกิจบันเทิง (ภาพยนตร์/ละคร)
9	คุณปัทมาวรรณ วชิรวิทย์	หญิง	พนักงานบริษัท	ใบไม้ที่ร่วง ใบไม้	แสงสว่าง	สีส้มๆ ดูแห้งๆ	เพลงประกอบละคร / คำว่า "พี่ชาย"	ใบไม้ร่วง	คำว่า "พี่ชาย"	ใบไม้ร่วง	ความรักโรแมนติคของเนื้อเรื่อง	การท่องเที่ยว
10	คุณเอกสิทธิ์ ฤกษ์ธีรัตน์	ชาย	พนักงานบริษัท	นางเอกขี่หลังพระเอก	แสงสว่างๆ	สีส้มเหลืองๆ เหมือนสีใบไม้	เพลงประกอบละคร	แก้วน้ำรูปครอบครัว	คำว่า "พี่ชาย"	นางเอกขี่หลังพระเอก	ชอบความเป็นหนึ่ง	การท่องเที่ยว

จากตารางที่ 4.23 สามารถอธิบายได้ว่า ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ชมจำนวน 10 ท่าน โดยส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง กำลังศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย เพื่อศึกษาการถอดรหัสความหมายของวัฒนธรรมจากละครเกาหลีเรื่อง รักนี้ชั่วนรีนทร์ โดยใช้วิธีการทางสัญวิทยา มีรายละเอียดดังนี้

รหัสความหมายของวัฒนธรรมในรูปแบบสัญยะ ภาพ พบว่า ผู้ชมถอดรหัสความหมายที่ปรากฏในละคร โดยส่วนใหญ่เป็น ภาพใบไม้ หรือ ใบไม้ร่วง หรือ ใบเมเปิ้ล แสดงถึงการร่วงโรย ให้ความรู้สึกถึงการสูญเสีย การจากลา

“ใบไม้ร่วง ก็แค่ชื่อก็บอกแล้วว่า *autumn* ก็ต้องเป็นใบไม้ร่วง คุยบรรยากาศ” (จำ สมใจ , สัมภาษณ์ 13 ตุลาคม 2550)

“ใบไม้ที่ร่วง ใบเมเปิ้ล ให้อารมณ์เศร้าดี ซึ่งด้วย แล้วก็ดู โรแมนติกดี” (ปัทมาวรรณ วชิรวัฒน์ , สัมภาษณ์ 13 ตุลาคม 2550)

รองลงมาเป็นภาพของนางเอกที่จี๋หลังพระเอก แล้วเสียชีวิตบนหลังพระเอก เป็นภาพความประทับใจ ความเศร้าและซาบซึ้งแก่ผู้ชมละคร จนเกิดการจดจำความรักของพระ-นางในฉากนี้

“ภาพนางเอกจี๋คอพระเอกตอนกำลังจะตาย รู้สึกเศร้าตาม ผมดูถึงตอนนี้ น้ำซึมเลย สงสารทั้งคู่ที่ไม่ได้อยู่ด้วยกัน” (เอกสิทธิ์ ฤกษ์สุทธีรัตน์ , สัมภาษณ์ 13 ตุลาคม 2550)

และภาพการดำเนินชีวิตในสมัยเด็กของพระเอกและนางเอก ในฐานะพี่ชายน้องสาว เป็นอันดับที่สาม

“ฉากตอนเด็ก ๆ ของนางเอกกับพระเอกที่จะเป็นพี่น้องกันมันก็รู้สึกอินไปกับหนังนะ ค่ะ มันจะเศร้า ๆ ร้องให้ทุกแผ่นเลย” (คุณ อริสรา สุภรัตน์สมบัติ , สัมภาษณ์ 13 ตุลาคม 2550)

“ภาพพี่ชายน้องสาวปั่นจักรยานไปโรงเรียนด้วยกัน แล้วภาพข้างๆ จะเป็นทุ่งนา สวยมาก รู้สึกประทับใจมาก ดูสวยเหมือนภาพในฝัน รู้สึกอบอุ่น สบายใจ” (วิระยา ศรีบุญมา , สัมภาษณ์ 13 ตุลาคม 2550)

รหัสความหมายของวัฒนธรรมในรูปแบบสัญยะ แสง พบว่า ผู้ชมถอดรหัสความหมายที่ปรากฏในละคร โดยส่วนใหญ่เป็นแสงในลักษณะสลัวๆ ไม่สว่างเกินไป ให้ความรู้สึกเศร้าและโรแมนติกจำนวน 9 คน และแสงสว่าง ๆ จำนวน 1 คน

“จะเป็นแสงฤดูใบไม้ร่วงที่ดูแล้วรู้เลยว่าเรื่องนี้ น่าจะเป็นเรื่องที่เศร้า เพราะแสงมันไม่สดใส มันออกนวล ๆ แสดงถึงความเศร้ามากกว่า” (เนาวรัตน์ สักเสรณี , สัมภาษณ์ 13 ตุลาคม 2550)

“แสงเรื่องนี้จะสลัว ๆ ค่ะ เพราะน่าจะเป็นที่บทละครมันดูเศร้า ก็น่าจะเป็นแสงสลัว ๆ แบบนี้มากกว่า เพราะถ้าเป็นแสงสีฉูดฉาดก็จะไม่เข้ากับละครเรื่องนี้” (สุรารัตน์ เหลืองรัตนเจริญ , สัมภาษณ์ 13 ตุลาคม 2550)

รหัสความหมายของวัฒนธรรมในรูปแบบสัญลักษณ์ สี พบว่า ผู้ชมถอดรหัสความหมายที่ปรากฏในละคร โดยส่วนใหญ่เป็นสีส้ม/เหลือง คล้ายสีใบไม้เหลืองแห้ง จำนวน 9 คน รองลงมา เป็นสีเขียวของทุ่งนาและต้นไม้ จำนวน 1 คน

“สีส้มของใบไม้ ต้นไม้ดูแล้วรู้สึกว่ามันอบอุ่น แต่ก็เศร้าด้วย” (จิรนนท์ ทิพจักร์ , สัมภาษณ์ 13 ตุลาคม 2550)

“สีเหลืองปนส้มของใบไม้แห้ง ของฤดูใบไม้ผลิ ดูแล้วก็คล้ายตามเพราะนึกถึงภาพนางเอกพระเอกเดินคุยกันตรงต้นไม้ จะ in รู้สึกว่าจะเศร้าไปซะทั้งหมด” (กัญญาวีร์ แก้วสระแสน , สัมภาษณ์ 13 ตุลาคม 2550)

และคุณวีระยา ศรีบุญมา (สัมภาษณ์ 13 ตุลาคม 2550) “จำสีเขียวของทุ่งนา ต้นไม้ ดูแล้วสบายอบอุ่น”

รหัสความหมายของวัฒนธรรมในรูปแบบสัญลักษณ์ เสียง พบว่า ผู้ชมถอดรหัสความหมายที่ปรากฏในละคร โดยส่วนใหญ่เป็น เสียงเพลงประกอบละครเสียงดนตรีประกอบ ซึ่งเป็นเสียงของเปียโน จำนวน 5 คน

“เสียงเพลงกับเสียงประกอบ เป็นชาวด์แทร์ิคดนตรีประกอบหนึ่งประมาณนี้ ส่วนใหญ่จะเป็นฉากโรแมนติคของพระเอกกับนางเอกหรือไม่ก็จะเป็นฉากทำเศร้าไปเลย มันจะคิดถึงมาก” (วีระยา ศรีบุญมา , สัมภาษณ์ 13 ตุลาคม 2550)

“เสียงคงเป็นเพลงที่คลอๆ ก็สอดคล้องกับบทดีค่ะ ...เป็นเพลงของ Autumn เลย จำไม่ได้ จะเป็นช่วงที่ฉากนางเอกเศร้าก็จะมีเสียงเพลงขึ้น เป็นเพลงช้าๆ” (สุรารัตน์ เหลืองรัตนเจริญ , สัมภาษณ์ 14 ตุลาคม 2550)

รองลงมาเป็น เสียงพูดสนทนาของตัวละครเป็นคำว่า “พี่ชาย”

“เป็นเสียงพระเอกกับนางเอก แต่เสียงนางเอกเป็นเสียงพากย์นะไม่ได้ดู sound track ในเสียงพากย์จะไม่ค่อยชอบเสียงนางเอกเท่าไร ฟังแล้วยังไงก็ไมรู้ แต่ประทับใจเสียงพี่ชายที่นางเอกเรียกพระเอก แล้วเพลงก็เพราะด้วยจะเป็นคนตรีเศร้าๆ” (หรินทิพย์ คนไว , สัมภาษณ์ 14 ตุลาคม 2550)

รหัสความหมายของวัฒนธรรมในรูปแบบสัญลักษณ์ สัญลักษณ์ พบว่า ผู้ชมถอดรหัสความหมายที่ปรากฏในละคร โดยส่วนใหญ่เป็น ใบไม้หรือใบไม้ร่วงหรือใบเมเปิ้ล จำนวน 6 คน

“ต้นไม้ ใบเมเปิ้ล เพราะมันเป็นตัวแทนของนางเอก เหมือนในการดำเนินเรื่องนางเอก บอกว่าอยากเกิดเป็นต้นไม้ และพอเราเห็นต้นไม้ก็จะนึกถึงนางเอกเลย พอเห็นต้นไม้ก็รู้สึกถึงความมั่นคง” (จิรนนท์ ทิพจักร์ ,สัมภาษณ์ 14 ตุลาคม 2550)

“ต้นไม้มีกิ่งคะ เพราะนางเอกอยากเกิดใหม่เป็นต้นไม้ก็เลยนึกถึงautumn หนูก็อยากเกิดเป็นต้นไม้เหมือนนางเอก” (อริสรา สุภรัตนสมบัติ ,สัมภาษณ์ 13 ตุลาคม 2550)

รองลงมาเป็น คนจีหลังกัน , ต้นไม้ , ทะเล , ต้นไม้สีเขียว และแก้วน้ำรูปครอบครัว ตามลำดับ

รหัสความหมายของวัฒนธรรมในรูปแบบสัญลักษณ์ ภาษา พบว่า ผู้ชมถอดรหัสความหมาย ที่ปรากฏในละคร โดยส่วนใหญ่เป็นรูปของวจนภาษา คือคำว่า “พี่ชาย” จำนวน 9 คน

“ส่วนใหญ่จะเป็นคำว่าพี่ชาย เสียงนางเอกจะนุ่มๆแบบอ่อนโยน” (สุภรัตน์ เหลืองรัตนเจริญ ,สัมภาษณ์ 14 ตุลาคม 2550)

คุณปัทมาวรรณ วชิรวัฒน์ แสดงความคิดเห็นสอดคล้องกับผู้ให้สัมภาษณ์ข้างต้นในเรื่องของสัญลักษณ์ด้านภาษาของละครเรื่องนี้ว่า “ภาษาพูดก็คำว่า “พี่ชาย” นั้นแหละ แต่ถ้าทำทาง คงเป็นเวลาร้องให้ คือตัวละครทุกตัวร้องให้หมดทุกตัว ร้องไห้เก่งมาก คุณแล้วเศร้าดี ซึ้งดี” (สัมภาษณ์, แหล่งเดิม) และรูปของอวจนภาษา ได้แก่ การร้องไห้ และคนจีหลังกัน ตามลำดับ

“ตอนนั้นหนังเกาหลียังไม่ค่อยดังนะ ก็จะมีแต่ภาพนางเอก ร้องไห้ก็ดู แล้วสงสัยแล้วว่าทำไมถึงมีแต่เรื่องเศร้า” (กัญญาวิวี แก้วสระแสน , สัมภาษณ์ 13 ตุลาคม 2550)

ซึ่งจากการถอดรหัสความหมายของผู้ชมละคร ทั้งหมด 18 ตอน ถึงที่ผู้ชมละครจดจำสัญลักษณ์ต่างๆ จากละครเกาหลีเรื่องนี้ ได้แก่ ใบไม้ร่วง , เพลงประกอบละคร , บทพูดคำว่า “พี่ชาย” , ต้นไม้ , พระเอก-นางเอก และ นางเอกจีหลังพระเอก

คุณ เนาวรัตน์ สักเสรณี กล่าวถึงสิ่งที่จดจำ และทุกครั้งที่พูดถึงละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่วนิรันดร์

“ถ้าจำได้หรือ ก็จะนึกถึงภาพที่ขึ้นมาว่า Autumn แล้วก็มีใบไม้ร่วง เป็น shot นี้เลย แล้วที่เรียกว่าเวลาค้นรายการจะเป็นภาพนางเอกถือร่ม มองนางเอกเล่นเรือไป แล้วก็ที่นางเอกเรียกพระเอกว่า “พี่ชาย ๆ”

ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของคุณจิรนนท์ ทิพจักร์ (สัมภาษณ์ ,แหล่งเดิม) ว่า “เสียงที่เรียก พี่ชาย และก็ภาพของต้นไม้ เพราะว่าคนดูหนังเรื่องนี้ก็จะได้ยินจะเห็นตลอด”

ส่วนความรู้สึกของผู้ชม จากความคิดเห็นของผู้ชมละครพบว่า ผู้ชมส่วนใหญ่ประทับใจละครเรื่องนี้ ซึ่งสิ่งที่สร้างความประทับใจในละคร ได้แก่ ความรักความโรแมนติกของเนื้อเรื่อง , ความเป็นหนังเศร้าด้วยเนื้อเรื่อง และใบไม้ร่วงที่ทำให้มีความรู้สึกเศร้า สูญเสีย การพลัดพราก เป็นต้น

คุณ เนาวรัตน์ สักเสรณี กล่าวอธิบายถึงเนื้อหาของละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่วนิรันดร์ว่า “ในเรื่องความรักแท้ที่มีให้ต่อกัน ถึงแม้ว่า เป็นความผูกพันกันตั้งแต่เด็กเลย เป็นพรหมลิขิต คือผู้หญิง 2 คนถูกสับเปลี่ยนกันโดยพี่ชายไปชนป้าชื่อ แล้วพยาบาลก็เลยสับชื่อเพราะไม่รู้จริงๆ แล้วเขาเจอกันตั้งแต่เด็ก เขาคิดว่าตัวเองเป็นพี่น้องกัน จนมารู้ทีหลังตอนโตว่าไม่ใช่ ซึ่งผู้หญิงจากคนรวยกลายเป็นคนจน และจากจนกลายเป็นรวย ซึ่งแตกต่างกันมาก ก็ดูเป็นปมที่โรแมนติกดี เป็นความผูกพันกันมา” (สัมภาษณ์, แหล่งเดิม)

คุณ เนาวรัตน์ สักเสรณี ยังกล่าวเพิ่มเติมถึงความรู้สึกประทับใจที่รับชมละครเกาหลีเรื่องนี้ที่มีส่วนใกล้เคียงกับชีวิตจริงๆ ของตนเองว่า “เอาจริงๆ เายนะ ก็ครั้งแรกเลย พี่จะเชื่อในเรื่องของพรหมลิขิตไปถึงแม้จะสมหวังหรือไม่ อย่างวินาทีแรกที่พี่ชายไปเห็นน้อง แต่ตัวเองไม่รู้เลยเอามือสะบัดไปโดนป้าชื่อทำให้เขามาเจอกับน้องที่ไม่ใช่ น้องสาวจริงๆ ของเขา ก็อาจจะเป็นพรหมลิขิตของเขา ถึงแม้จะจากกันไปนานแล้วก็กลับมาเจอกันอีก เขาก็ตามหากัน คิดว่าชีวิตจริงก็มีที่ก็เป็นหนึ่งในนั้นเหมือนกัน..... พี่กับแฟนที่เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็กแล้ว แต่ก็ไม่เคยคุยกันเลย เมื่อ 3 ปีก่อนมาเจอกันมาตามหากันเหมือนในเรื่อง แต่จะเหมือนเรื่องแฟนฉันมากกว่า แล้วก็แต่งงานกัน น่าเนอะแต่โรแมนติกดี” (สัมภาษณ์, แหล่งเดิม)

ซึ่งผู้ชมละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่วนิรันดร์ โดยส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นว่า ละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่วนิรันดร์ มีเรื่องของธุรกิจแฝงอยู่ในละคร จำนวน 7 คน ได้แก่ ธุรกิจการท่องเที่ยว โรงแรม ,และ ธุรกิจบันเทิง (ดารานักแสดง , เพลงประกอบ , วิดีโอซีดีและภาพยนตร์)

คุณวิระยา ศรีบุญมา กล่าวถึงการแฝงประโยชน์ทางธุรกิจของละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่วนิรันดร์ว่า “เหมือนเค้าสื่อให้เราเห็นว่าประเทศเค้าสวย ความโรแมนติก ประเทศเค้าเป็นประเทศที่น่าอยู่อะไรแบบนี้”

คุณวิระยา ศรีบุญมา ยังกล่าวเพิ่มเติมอีกว่า “หนังทุกเรื่องที่ตั้งๆ ของเค้าก็จะสื่อประมาณว่า ประเทศของเค้าน่าอยู่ น่าท่องเที่ยว เค้าทำได้ชวนเที่ยวมาอย่างทุ้งนบ้านเราก็มี แต่ทำไมถึงดูไม่สวยเหมือนบ้านเค้า ถ้าเราไม่ปั่นจักรยานมันจะได้บรรยากาศเหมือนเค้ามัย ทำไมเค้า

สื่อให้เราอยากไปเที่ยวเกาหลี ถ้ามใครๆ ก็มีแต่คนอยากไปเที่ยวเกาหลี ส่วนใหญ่จะมาจากหนังสือที่นั่น” (สัมภาษณ์,แหล่งเดิม)

ซึ่งการสัมภาษณ์ทำให้ผู้วิจัยพบว่ามีผู้ชมที่ถอดรหัสความหมายทางวัฒนธรรมว่าละครเกาหลีเรื่องนี้ไม่มีการแฝงการสร้างประโยชน์ทางธุรกิจใดๆ จำนวน 3 คน

คุณ อริสรา สุภรัตน์สมบัติ “คิดว่าเป็นในเชิงครอบครัวมากกว่า ความสัมพันธ์ในครอบครัว”และยังกล่าวถึงความประทับใจพิเศษสำหรับเรื่องนี้ ว่า “ก็แม่กับลูกค่ะ จะรักกันดี เจอกันก็จะกอดกันก็จะประทับใจตรงนี้” (สัมภาษณ์ ,13 ตุลาคม 2550)

คุณ กัญญาวิร์ แก้วสระแสน แสดงความคิดเห็นสอดคล้องกับคุณอริสรา ถึงละครเกาหลีเรื่องนี้ว่า

“ธุรกิจคงไม่น่าจะมี เพราะมันเป็นหนังรักค่ะ หนังรักที่มีอุปสรรค ดูแล้วเหมือนไม่มีใครสมหวัง คงไม่มีอะไรแฝง” (สัมภาษณ์,แหล่งเดิม)

ตารางที่ 4.24 แสดงกลุ่มผู้ชมมอดอร์ที่ความหมายของวัฒนธรรมจากลักษณะภาษาที่สื่อถึงเรื่องสะกดที่พอใจ จำนวน 10 คน

ลำดับที่	ชื่อ-นามสกุล	เพศ	อาชีพ	รหัสความหมายทางวัฒนธรรมในรูปแบบสัญลักษณ์						รหัสความหมายจากละครที่ผู้ชมจดจำได้มากที่สุด	ความรู้สึกจากการรับชมละคร	ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับละคร
				ภาพ	แสง	สี	เสียง	สัญลักษณ์	ภาษา			
1	คุณพรพรหม พงษ์ทอง	หญิง	นักศึกษามหาวิทยาลัย	นางเอกบ้าน	แสงสว่างสดใส	สีสดใสจากเสื้อผ้า	เสียงเพลงประกอบ	บ้าน	พฤติกรรมท่าทางของพระเอก-นางเอก	พระเอก-นางเอก	ชอบพระเอก-นางเอกบ้าน	ธุรกิจบันเทิง
2	คุณกัญญาภัคใจ	หญิง	นักศึกษามหาวิทยาลัย	บ้าน	แสงสว่างสดใส	สีขาวจากรายการที่บ้าน	เพลงประกอบ	บ้าน	จำไม่ได้	บ้าน	ชอบพระเอก-นางเอกบ้าน	การท่องเที่ยว
3.	คุณเสาวนีย์ หิรัญจิตธรรม	หญิง	นักศึกษามหาวิทยาลัย	พระเอกนางเอก	แสงสว่างจากละครรอบบ้าน	สีสดใสจากเสื้อผ้า	เพลงประกอบ	ห้องครัว "Full House" / พระเอกนางเอกน่ารักทะเล	พฤติกรรมท่าทางของพระเอก-นางเอก	พระเอก-นางเอก	ความรักโรแมนติกของเนื้อเรื่อง	การท่องเที่ยว
4.	คุณนันทวรรณใจเอื้อ	หญิง	พนักงานบริษัท	บ้าน	แสงสว่าง	สีสดใสจากเสื้อผ้า	เพลงประกอบ	บ้าน	พฤติกรรมท่าทางของพระเอก-นางเอก	บ้าน / เพลงประกอบ	ชอบเพลงประกอบละคร	การท่องเที่ยว
5.	คุณศรัญญา บุญสิทธิ์	หญิง	นักศึกษามหาวิทยาลัย	พระเอก-นางเอก	แสงมวตา	สีสดใสจากเสื้อผ้า	เพลงประกอบ	รูปหัวใจ	พฤติกรรมท่าทางของพระเอก-นางเอก	นางเอก	ชอบบ้าน / เนื้อเรื่อง	การท่องเที่ยว
6	คุณฉันทนา น้อยพรม	หญิง	พนักงานบริษัท	นางเอก	แสงสว่างสบายตา	สีสดใสจากเสื้อผ้า	เพลงประกอบ	พระเอก-นางเอก	พฤติกรรมท่าทางของพระเอก-นางเอก	พระเอก-นางเอก	ชอบนางเอกจากเนื้อเรื่อง	ธุรกิจบันเทิง (ดารานักแสดง)
7	คุณณนุช สัจจานุสรณ์	หญิง	พนักงานบริษัท	บ้าน	แสงสว่างจากละครรอบบ้าน	สีสดใสจากเสื้อผ้า	เพลงประกอบ	บ้าน	พฤติกรรมท่าทางของพระเอก-นางเอก	บ้าน	ชอบเพลงประกอบละคร (เพลง I think I)	การท่องเที่ยว
8	คุณศุภิสรา ณ นคร	หญิง	พนักงานบริษัท	บ้าน	แสงสว่างแบบธรรมชาติ	สีสดใสจากเสื้อผ้า	เพลงประกอบ	บ้าน	พฤติกรรมท่าทางของพระเอก-นางเอก	บ้าน	ความรักโรแมนติกของเนื้อเรื่อง	ธุรกิจบันเทิง (ดารานักแสดง)
9	คุณณัฐริชา ชุ่มทอง	หญิง	นักศึกษามหาวิทยาลัย	บ้าน	แสงสว่าง	สีขาว จากสีบ้าน	เพลงประกอบ	พระเอก-นางเอก	พฤติกรรมท่าทางของพระเอก-นางเอก	บ้าน / เพลงประกอบ	ชอบพระเอก-นางเอก	ธุรกิจอุปโภค(เสื้อผ้า/ ทรงผม / รถยนต์)
10	คุณทพพล มุ่งทอง	ชาย	นักศึกษามหาวิทยาลัย	ทะเล / พระเอกนางเอก	แสงสว่างสดใส	สีฟ้าจากทะเล / สีสดใสจากเสื้อผ้า	เพลงประกอบ	พระเอก-นางเอก	พฤติกรรมท่าทางของพระเอก-นางเอก	พฤติกรรมท่าทางของพระเอก-นางเอก	ความรักโรแมนติกของเนื้อเรื่อง	ธุรกิจอุปโภค(เสื้อผ้า) / ธุรกิจบันเทิง (วีซีดี)

จากตารางที่ 4.24 สามารถอธิบายได้ว่า ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ชมจำนวน 10 ท่าน โดยส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง กำลังศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยจำนวน 6 คน และพนักงานบริษัทจำนวน 4 คน เพื่อศึกษาการถอดรหัสความหมายของวัฒนธรรมจากละครเกาหลีเรื่อง สะดุดรักที่ปักใจ โดยใช้วิธีการทางสัญวิทยา มีรายละเอียด ดังนี้

รหัสความหมายของวัฒนธรรมในรูปแบบสัญยะ ภาพ พบว่า ผู้ชมถอดรหัสความหมาย ที่ปรากฏในละคร โดยส่วนใหญ่เป็น บ้านพูลเฮาส์

คุณนันทวรรณ ใจเอื้อ กล่าวถึงรูปแบบสัญยะด้านภาพที่นึกถึงจากละครเรื่องนี้ คือ “บ้านพูลเฮาส์ ที่มันติดกับทะเล ริมชายหาดสีขาว”

คุณนันทวรรณ ใจเอื้อ กล่าวเพิ่มเติมถึงสาเหตุที่นึกถึงเป็นบ้านพูลเฮาส์ ว่า “ก็เหตุมันเกิดที่บ้านหลังนั้น ที่นางเอกไปอยู่ที่บ้าน เหตุการณ์ ความรัก ความตลกอะไรมันก็เกิดที่บ้านหลังนั้น มันก็สวยดีสวยมาก เพราะมันเป็นบ้านที่อยู่ริมทะเลสีขาว ก็ถ้าพูลเฮาส์ ก็ต้องนึกถึงบ้านหลังนั้น” (สัมภาษณ์ , 19 พฤศจิกายน 2550)

ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของคุณคุณณมล สัจจานุสรณ์ว่า “บ้าน เพราะเหตุมันเกิดในบ้านเยอะสุด ชื่อเรื่องก็บอกอยู่แล้วว่าพูลเฮาส์ก็จะจำบ้านได้เยอะสุด” (สัมภาษณ์ ,19 พฤศจิกายน 2550)

รองลงมาเป็นภาพการแสดงของตัวละครหลักคือ พระเอกและนางเอก ได้แก่ พระเอก จูบนางเอก พระเอกนางเอกจี๋กรยานริมทะเล

“ภาพบรรยากาศทะเล และก็นางเอกซ้อนท้ายจักรยานพระเอก และก็นั่งริมทะเลมันเป็นจุดขายของ full house เลย คุณแล้วมีความสุข และก็น่ารักดี ก็เห็นหลาย ๆ คน ก็จะชอบฉากนี้เหมือนกัน

...ก็เห็นทะเลก็สบายใจอยู่แล้ว และก็เห็นความน่ารักของพระเอก นางเอก ที่มีความสุขด้วยกันตอนนั้นถึงจะมีทะเลอะไรก็บังแต่จากตอนนั้นดูเขามีความสุขก็ทำให้คนดูมีความสุขไปด้วย”(ทศพล มุ่งทอง ,สัมภาษณ์ 18 พฤศจิกายน 2550)

รหัสความหมายของวัฒนธรรมในรูปแบบสัญยะ แสง พบว่า ผู้ชมถอดรหัสความหมาย ที่ปรากฏในละคร โดยส่วนใหญ่เป็นแสงสว่าง สดใส ซึ่งเป็นแสงจากจากบ้านพูลเฮาส์ และแสงจากจากทะเล

“หนังเกาหลีมีจุดเด่นตรงนี้แหละ นางเอกจะสวย เป็นมุมกล้องสวย แสงสวยดูแล้วสบายตา แสงจะเป็นแบบสีส้มเยอะ เป็นแสงสว่าง ส่วนใหญ่หนังเกาหลีจะสว่างจะไม่ค่อยเห็นใน

มูมมิด ส่วนมากจะเป็นกลางวันแสงจะสว่างสดใสและก็เสื้อผ้าด้วย” (ทศพล มุ่งทอง, สัมภาษณ์ ,18 พฤศจิกายน 2550)

คุณฉินษา น้อยพรม กล่าวถึงความประทับใจในเรื่องของแสงที่ปรากฏในละครเกาหลี เรื่องสะอึดรักที่ปักใจว่า “ชอบฉากที่เขาอยู่แถวทะเล แสงจะไม่จ้ามาก ดูแล้วพอดีๆ ค่ะ ไม่สว่างเกินไป ให้ความรู้สึกสบายตาและแบบอยากไปเที่ยวทะเล ดูแล้วจากที่เราเครียด ๆ มา ดูแล้วสบาย ๆ ผ่อนคลาย” (ฉินษา น้อยพรม, สัมภาษณ์ ,19 พฤศจิกายน 2550)

รหัสความหมายของวัฒนธรรมในรูปแบบสัญลักษณ์ สี พบว่า ผู้ชมถอดรหัสความหมาย ที่ปรากฏในละคร โดยส่วนใหญ่ไม่ได้ระบุชัดเจนว่าเป็นสีอะไร แต่บอกถึงอารมณ์ที่ได้รับจากละคร คือความสดใส ซึ่งส่วนใหญ่เป็นสีสดใสจากเสื้อผ้าของตัวละคร โดยเฉพาะพระเอกและนางเอก จำนวน 8 คน

คุณฉินษา น้อยพรม กล่าวเพิ่มเติมเกี่ยวกับสัญลักษณ์ด้านสี ที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง สะอึดรักที่ปักใจว่า “สีส่วนใหญ่จะเป็นสีฟ้าแล้วก็มีสีในการแต่งตัวของพระเอกจะเป็นเรื่องชุดที่เป็นสีส้มที่สวยงาม ดูแล้วรู้สึกทำให้เราสบายตาดี ดู smooth ไปได้เรื่อยๆ ค่ะ” (ฉินษา น้อยพรม , สัมภาษณ์ , แหล่งเดิม)

ส่วนคุณพรพรรณ พงษ์ทอง แสดงความคิดเห็นว่า “กางเกง ของ เรน (พระเอก) และก็เสื้อผ้าของนางเอกมีสีส้ม มีชุดหนึ่งเป็นกระโปรงทรงสู่มๆ หนูก็ซื้อมา แต่นางเอกเป็นคนขาวมาก เขาก็จะใส่เป็นสีบานเย็น แล้วผูกเอว พระเอกก็จะแต่งตัวแฟชั่นมาก แล้วกางเกงก็เป็นสีส้มสดใส สีเขียว เป็นต้น

..ก็เหมาะกับ concept ของเรื่องนะค่ะ ก็ดูสดใสน่ารัก” (พรพรรณ พงษ์ทอง, สัมภาษณ์ 19 พฤศจิกายน)

รองลงมาเป็นสีขาวจากบ้านพูลเฮาส์ ให้ความรู้สึกสว่างสบายตา และสีฟ้าจากทะเลที่ให้ความรู้สึกสดใส

รหัสความหมายของวัฒนธรรมในรูปแบบสัญลักษณ์ เสียง พบว่า ผู้ชมถอดรหัสความหมาย ที่ปรากฏในละคร โดยส่วนใหญ่ เป็น เสียงเพลงประกอบละคร จำนวน 10 คน ซึ่งมีความชื่นชอบโดยมีการดาวน์โหลดเป็นเสียงเพลงเรียกเข้าของโทรศัพท์มือถือ และซื้อซีดีเพลงประกอบละครอีกด้วย

คุณนันทวรรณ ใจเอื้อ กล่าวถึงสัญลักษณ์ด้านเสียงที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องนี้ว่า

“เสียงเพลง พวกเพลงประกอบละคร ระหว่างเดินเรื่อง เวลาที่ไม่มีบทพูดก็จะมีดนตรีนี้แทรกขึ้นมาประจำ ฟังแล้วก็ชอบ เป็นเพลงที่เพราะดี ฟังแล้วก็เศร้า ซึ่ง ก็เราก็ออกนอกแต่ด้วยเมโลดี้ของมัน เสียงนักร้อง ทั้งเศร้า ซึ่ง มันอยู่ในนั้น ฟังก็สบาย

... ชื่อเลยนะค่ะ โทลคด้วย แต่โทลคเป็นเพลงโทรศัพท์ด้วยช่วงนั้นที่ชอบใหม่ๆ แล้วก็ชื่อทั้งแผ่นวีดีโอซีดีที่เป็นละครทั้งชุด และก็ชื่อซีดีที่เป็นเพลงประกอบละครเรื่องนี้เลย” (นันทวรรณ ใจเอื้อ, สัมภาษณ์ , 19 พฤศจิกายน 2550)

รหัสความหมายของวัฒนธรรมในรูปแบบสัญลักษณ์ พบว่า ผู้ชมถอดรหัสความหมายที่ปรากฏในละคร โดยส่วนใหญ่เป็น บ้านพูลเฮาส์ จำนวน 5 คน คุณก่าไลสีหว่า แซ่ดำ แสดงความคิดเห็น ในเรื่องของสัญลักษณ์ของละครเกาหลีเรื่องนี้ว่า

“บ้านค่ะ เพราะชื่อเรื่องก็เป็น พูลเฮาส์ อยู่แล้ว เห็นแล้วก็นี่ก็ออก แล้วก็ความเป็นบ้านริมทะเล” (ก่าไลสีหว่า แซ่ดำ , สัมภาษณ์, 20 พฤศจิกายน 2550)

ส่วนคุณสุนิสา ณ นคร แสดงความคิดเห็นในเรื่องของสัญลักษณ์ของละครเกาหลีเรื่องนี้เช่นกัน ว่า

“ก็ชื่อก็บอกอยู่แล้วว่า full house มันก็จะเป็นบ้านที่เต็มไปด้วยความรัก แล้วครอบครัวๆ นี่จะอบอุ่นได้ ก็ต้องเริ่มต้นจากที่บ้านที่ให้ ความอบอุ่นได้” (สุนิสา ณ นคร , สัมภาษณ์ , 21 พฤศจิกายน 2550)

รองลงมาเป็น พระเอก-นางเอกจีจ็กรยาน จำนวน 3 คน

คุณจินษา น้อยพรม แสดงความคิดเห็นว่า

“จากที่ขาจีจ็กรยานซ้อนกันที่ชายทะเลค่ะ ...มันน่ารักดี ดูเขาโรแมนติคดี พระเอกก็จีจ็กรยาน ให้นางเอกซ้อนท้าย เห็นแล้วอยากกอดหลังเรน” (สัมภาษณ์ , 19 พฤศจิกายน 2550) และเป็น ตัวอักษร “ Full House” , พระเอก-นางเอกนั่งริมทะเลและ รูปหัวใจ ตามลำดับ

รหัสความหมายของวัฒนธรรมในรูปแบบสัญลักษณ์ ภาษา พบว่า ผู้ชมถอดรหัสความหมายที่ปรากฏในละคร มีเพียง 1 คน เท่านั้นที่ไม่จดจำรหัสความหมายด้านภาษาโดยส่วนใหญ่เป็นรูปของอวัจนภาษา ซึ่งเป็น พฤติกรรมท่าทางของพระเอก-นางเอก จำนวน 9 คน

คุณนฤมล สัจจานุสรณ์ แสดงความคิดเห็นว่า “ ภาษาท่าทางที่จำได้จะเป็นตอนที่นางเอกเดิน พระเอกก็เดิน น่ารักดี ส่วนภาษาพูดจำไม่ได้ แต่โดยรวมรวมๆ แล้วก็สนุกดี น่าติดตาม” (นฤมล สัจจานุสรณ์ , สัมภาษณ์ , 19 พฤศจิกายน 2550)

ซึ่งจากการถอดรหัสความหมายของผู้ชมละครเกาหลีเรื่อง สะดุดรักที่ปักใจ ทั้งหมด 16 ตอน สิ่งที่คุณชมละครจดจำสำัญญะต่างๆ จากละครเกาหลีเรื่องนี้ได้มากที่สุด คือ บ้านพูลเฮาส์ จำนวน 4 คน

ส่วนสิ่งที่คุณชมละครจดจำจากละครรองลงมา ได้แก่ พระเอก-นางเอกจีจ็กรยาน , เพลงประกอบ

คุณเสาวนิตย์ หิรัญวิจิตรธร กล่าวถึงรูปแบบสำัญญะที่ปรากฏในละครแล้วจดจำได้เป็นอันดับแรก

“จำตอนที่ไปฮันนีมูนกัน เป็นภาพจีจ็กรยานแล้วมานั่งเก้าอี้ ที่บอกว่าเห็นแล้วรู้เลยว่า พูลเฮาส์ มันน่ารักดี คือเขาไม่ได้หวานกันตลอด มีเหน็บ ๆ กัด ๆ แต่ก็ยังหวานกันอยู่” (เสาวนิตย์ หิรัญวิจิตรธร , สัมภาษณ์, 22 พฤศจิกายน 2550)

และพฤติกรรมท่าทางของพระเอก-นางเอก ตามลำดับ

คุณ ทศพล มุ่งทอง แสดงความคิดเห็นว่า “ก็ฉากที่พระเอกกับนางเอกทะเลาะกันนั้นแหละ ทะเลาะกันบ่อย เป็นภาพติดตา พ่อแม่เม่งอน กัน แต่จริง ๆ แล้วรักกัน” (ทศพล มุ่งทอง , สัมภาษณ์ , 18 พฤศจิกายน 2550)

คุณ ทศพล มุ่งทอง กล่าวเพิ่มเติมอีกว่า “ความน่ารัก ความที่ไม่ต้องคิดอะไรมากของนางเอก ทำให้ผู้ชายคนหนึ่งคิดว่าตัวเองสูงส่งกลับมารักผู้หญิงธรรมดาๆ น่ารัก ๆ คนนี้ได้ คิดถึงเรื่องความรัก” (ทศพล มุ่งทอง , สัมภาษณ์ , แหล่งเดิม)

ส่วนความรู้สึกรู้สึกของผู้ชม จากความคิดเห็นของผู้ชมละครพบว่า ผู้ชมส่วนใหญ่ประทับใจละครเรื่องนี้ ซึ่งสิ่งที่สร้างความประทับใจในละคร ได้แก่ ตัวละครหลักอย่างพระเอกและนางเอก , บ้าน พูลเฮาส์ , ความรักความโรแมนติกของเนื้อเรื่อง และ เพลงประกอบละคร อย่างเพลง I think I เป็นต้น

คุณพรพรรณ พงษ์ทอง กล่าวถึงความประทับใจในการรับชมละครเกาหลีเรื่องนี้ ว่า “ก็คงเป็นความสดใส น่ารักๆ รักใสๆ แล้วก็ทำให้เพื่ออยากดู เขาก็จะคิดว่าทำไมถึงดูได้ 2-3 วันติดกัน เขาก็อยากจะทำบ้าง แล้วเขาก็ดูเหมือนกัน ขนาดเขาไม่ใช่คนที่ตามกระแส หนูยังทำให้เขาติดตามได้ ทั้งในผู้กำกับเก่งนะ หนูก็ไม่รู้ว่าหนูชอบอะไร ชอบสไตล์ วัฒนธรรมของเขาหรือเปล่า แต่มันซึมซับเพราะเขาแสดงออกมาทำให้หนูมีความสุข บันเทิง ก็เป็นเรื่องนี้เรื่องแรกที่ทำให้หนูติดตามนะคะ ชอบเป็นพิเศษ แล้วก็ทำให้หนูติดตามหนังเกาหลี หลังจากนั้นเข้าร้านเช่าวีดีโอ ก็จะหาแต่หนังเกาหลี”

คุณพรพรรณ กล่าวเพิ่มเติมว่า “ก็ไม่ว่านานเท่าไรก็ยังชอบละครเกาหลีเรื่องนี้อยู่ เพราะ Character พระเอก นางเอก และอีกอย่างคืออารมณ์ของบ้านและสภาพภูมิทัศน์ก็สวยด้วย เป็นภาพที่จำได้ และนี่ก็ออกเวลาพูดถึง” (พรพรรณ พงษ์ทอง, สัมภาษณ์ , 19 พฤศจิกายน 2550)

ซึ่งผู้ชมส่วนใหญ่ แสดงความคิดเห็นว่า ละครเกาหลีเรื่องสะตูดรักที่ปักใจ มีเรื่องของธุรกิจแฝงอยู่ในละคร ได้แก่

ธุรกิจบันเทิง (ดารานักแสดง , เพลงประกอบ และวีดิโอซีดี)

“รู้สึกว่าเขาสื่อในแง่ความบันเทิงนะคะ ในเรื่อง เลิฟซินนี่เขาไม่มีเลย ก็ไม่รู้ว่าเป็นเพราะวัฒนธรรมของเขาหรือเปล่า คุณแล้วให้คงามสนุกสนาน น่ารัก” และ “มีเรื่องของดารา มีทั้งเรน (พระเอก) และนางเอก แต่คิดว่าเขาน่าจะขาย เรน มากกว่า หนูยังซื้อ DVD มาดูตั้งแต่เข้าจนเย็นติดกัน โดยที่หนังเรื่องอื่นก็ไม่ได้ทำให้หนูติดตามได้มากขนาดนี้” (พรพรรณ พงษ์ทอง , สัมภาษณ์ , 19 พฤศจิกายน 2550)

และคุณ ทศพล มุ่งทอง แสดงความคิดเห็นสอดคล้องว่า “ก็เพลงฮิตติดหูแล้วก็คนฟังเยอะ โทลคกันเยอะ แล้วก็เรื่องเสื้อผ้า แฟชั่นที่มีคนชอบและอีกอย่างพอหนังจบมาก็ทำเป็นวีซีดีใช้ใหม่ ก็ทำกำไรได้อีกต่อหนึ่ง” (ทศพล มุ่งทอง , สัมภาษณ์, 18 พฤศจิกายน 2550)

ธุรกิจการท่องเที่ยว

“ในความคิดเรานะ อย่างจากอันนี้มันก็เป็นที่เที่ยวที่อยู่ที่ไหน ก็อาจจะทำให้คนอยากไปบ้าง หรืออาจจะเป็นรถที่พระเอกขับรุ่นนี้ ก็อาจจะเป็นแนวแฝงโฆษณาไป แต่ว่าหลังจากเรื่องนี้ก็จะเห็นเกาหลีเขาโฆษณาให้ไปเที่ยวเกาหลี เที่ยวบ้านฟูลเฮาส์ เขาก็จัดไปเที่ยว ก็เป็นธุรกิจนะ หรืออย่างแดงก็จัดไปเที่ยวคิดว่าซีรีส์เกาหลีที่มาฉายเมืองไทย เอเชีย ทั่วโลก ทำให้คนรักประเทศเกาหลีมากขึ้น ใหม่ๆ ที่ก่อนหน้านี้เราไม่เคยรู้จักประเทศเกาหลีมาก่อน ในด้านของความบันเทิง การท่องเที่ยวอะไรแบบนี้คือเราไม่ได้สนใจไม่ได้อยู่ในประเทศท่องเที่ยว แต่เดี๋ยวนี้เกาหลีได้จะอยู่ในแพ็คเกจทัวร์เยอะมากๆ ตั้งแต่ซีรีส์ของเขาตั้งก็ถือว่าซีรีส์เกาหลีมีส่วนช่วยมีอิทธิพลมากในเรื่องธุรกิจนะช่วยจูงใจนักท่องเที่ยวได้ เดี่ยวนี้พูดถึงเกาหลีใครๆ ก็รู้จักโดยเฉพาะคนไทยเป็นประเทศที่ต้องไปเที่ยวปีหนึ่งชายทัวร์เยอะแยะ นั่นแหละมีอิทธิพลอย่างมาก” (นันทวรรณ ใจเอื้อ , สัมภาษณ์ 19 พฤศจิกายน 2550)

และธุรกิจอุปโภค (เสื้อผ้า , ทรงผม และรถยนต์)

“ถ้าแฟชั่นก็คงเป็นเรื่องเสื้อผ้ามากกว่า แล้วก็การตัดผมเป็นเกลียว ๆ เหมือนนางเอก”

(ชัชชา น้อยพรม, สัมภาษณ์, 19 พฤศจิกายน 2550)

“ก็มีเรื่องแฟชั่น การแต่งตัว ทำผม ชอบแบบนางเอก คือมัดผมเอียง ๆ ไปข้างหนึ่ง ใส่ กระโปรงสั้น ๆ มีเสื้อคลุมด้วย และก็เป็นเสื้อ 2 ชั้น” (นฤมล ตัจจา, สัมภาษณ์, 19 พฤศจิกายน 2550)

ตารางที่ 4.25 แสดงกลุ่มผู้ชมถอดรหัสความหมายของวัฒนธรรมจากละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม...จอมนางแห่งวังหลวง จำนวน 10 คน

ลำดับที่	ชื่อ-นามสกุล	เพศ	อาชีพ	รหัสความหมายทางวัฒนธรรมในรูปแบบสัญลักษณ์						รหัสความหมายจากละครที่ผู้ชมได้มากที่สุด	ความรู้สึกจากการรับชมละคร	บุคลิกที่เกี่ยวข้องกับละคร
				ภาพ	แสง	สี	เสียง	สัญลักษณ์	ภาษา			
1	คุณจิรพรหม อ่อนสี	หญิง	อิสระ	อาหาร/วิธีการทำอาหาร	แสงสว่าง	สีฟ้าจากเสื้อผ้า	เสียงสนทนาเรื่องอาหาร	การทำอาหาร	ท่าทางการทำอาหาร	ชอบเนื้อเรื่อง/การทำอาหาร	การท่องเที่ยว	
2	คุณสยามรัฐ ปรัชญาจวิน	ชาย	นักศึกษา	อาหาร/วิธีการทำอาหาร	แสงสว่าง	สีศดใสจากเสื้อผ้า	เพลงประกอบละคร	แดจังกึม	การโค้งคำนับ	ชอบตัวละคร/สถานที่/เนื้อเรื่อง	วิดีโอซีดี	
3.	คุณมณฑิพย์ มีแสง	หญิง	นักศึกษา	การแต่งกาย	แสงดูสวยงามดี	สีศดใสจากเสื้อผ้า	เพลงประกอบละคร	แดจังกึม	การวางท่าทางต่างๆ ของตัวละครในวังหลวง	บรรยากาศของละคร	การท่องเที่ยว	
4.	คุณรัตนชัย ทองขวิด	ชาย	นักศึกษา	แดจังกึม	แสงสว่าง	สีฟ้าจากท้องฟ้า	เพลงประกอบละคร	การทำอาหาร	การโค้งคำนับ	ชอบเนื้อเรื่อง(การฝึกเขียนหม้อ)	บุคลิกบัณฑิต(ภาพยนตร์/ละคร)	
5.	คุณวัฒนา ศิริทรัพย์	หญิง	นักศึกษา	วิธีการทำอาหาร	แสงสว่าง สดใส	สีฟ้าของเสื้อผ้าและทะเล	เสียงสนทนาของนางเอก	การแต่งกาย	พฤติกรรมของนางเอก	ชอบเนื้อเรื่อง (ตอนรักมาคนป่วย)	อาหาร / การท่องเที่ยว	
6	คุณอุราพร สารตัน	หญิง	นักศึกษา	แดจังกึม	แสงสว่าง สบายตา	สีฉากธรรมชาติ	เพลงประกอบละคร	อาหารเกาหลี	การร้องไห้	ชอบเนื้อเรื่อง / ชอบตัวละคร	การท่องเที่ยว	
7	คุณวีระยา ศรีบุญญา	หญิง	นักศึกษา	วังหลวง/การแต่งกาย	แสงสว่าง สดใส	สีศดใสจากเสื้อผ้า	เพลงประกอบละคร	อาหารเกาหลี	การวางท่าทางต่างๆ ของตัวละครในวังหลวง	ชอบตัวละคร (โดยเฉพาะนางเอก)	การท่องเที่ยว / อาหาร	
8	คุณเดือนวรรณ โภค	หญิง	พนักงานบริษัท	วิธีการทำอาหาร	แสงสว่าง	สีฉากธรรมชาติ	เสียงสนทนาของนางเอก	การทำอาหาร	พฤติกรรมของนางเอก	ชอบเนื้อเรื่อง (ความอดทนและต่อสู้ของนางเอก)	อาหาร / การศึกษา	
9	คุณธีรเทพ จงพัฒนพงศ์	หญิง	นักศึกษา	แดจังกึม	แสงดูสวยงามดี	สีศดใสจากเสื้อผ้า	เพลงประกอบละคร	แดจังกึม	พฤติกรรมของตัวละคร	ชอบนางเอก (ความพยายาม)	การท่องเที่ยว / การแต่งกาย / อาหาร	
10	คุณกมลวีร์ คำสิง	ชาย	นักศึกษา	แดจังกึม	แสงสว่าง สบายตา	สีศดใสจากเสื้อผ้า	เสียงสนทนาของนางเอก	แดจังกึม	การโค้งคำนับ	ชอบตัวละคร(นางเอก) /อาหารนาทาน	การท่องเที่ยว / อาหาร	

จากตารางที่ 4.25 สามารถอธิบายได้ว่า ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ชมจำนวน 10 ท่าน โดยส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง กำลังศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยจำนวน 8 คน พนักงานบริษัท 1 คน และอาชีพอิสระ 1 คน เพื่อศึกษาการถอดรหัสความหมายของวัฒนธรรมจากละครเกาหลีเรื่อง รักนี้ชั่ววันรันดร์ โดยใช้วิธีการทางสัญวิทยา มีรายละเอียด ดังนี้

รหัสความหมายของวัฒนธรรมในรูปแบบสัญวิทยา ภาพ พบว่า ผู้ชมถอดรหัสความหมาย ที่ปรากฏในละคร โดยส่วนใหญ่เป็น ภาพตัวละครหลักคือ นางเอก แดจังกึม ซึ่งเป็นตัวดำเนินเรื่องราวของละครเรื่องนี้

คุณคุณเดือน วรรณ โภค แสดงความคิดเห็นว่า “แดจังกึมตอนที่เขาทำอาหาร เขาสามารถพลิกแพลงอาหารต่างๆ สติปัญญา เขาดีด้วย เป็นคนความจำดี และก็ตอนที่เขารักษาคนป่วย ตอนที่เขาได้เรียนหมอ เขาคอนเทนต์เก่งด้วยถึงจะเสียเวลานานแค่ไหน เขาก็ทนเพื่อที่เขาจะได้เรียนรู้ และนำไปใช้ได้ ได้ช่วยคน” (สัมภาษณ์, 22 พฤศจิกายน 2550)

ส่วนคุณ ชีรเทพ จงพัฒน์พงศ์ แสดงความคิดเห็นว่า “เป็นภาพ แดจังกึม ช่วงที่เป็นหมอ เพราะเป็นตอนที่ประทับใจ เพราะกว่าเค้าเขาจะเป็นหมอได้มันลำบากมากก็เลยชอบตอนนั้น ถ้าเกิดเราทำได้อย่างนั้นก็คงน่าภูมิใจ รู้สึกเหมือนปลื้มเขา ที่เขาทำได้แบบนี้”(สัมภาษณ์ 18 พฤศจิกายน 2550)

และคุณ ภูมิรี คำสิงห์ แสดงความคิดเห็นว่า “ภาพของเด็กผู้หญิงก็คือแดจังกึมที่ทำอาหารครับ เป็นภาพที่จำได้ เพราะความพยายามของเด็กที่อยากจะทำตามความฝันของแม่ให้เต็มที่นะครับ ก็รู้สึกว่าขนาดเด็กตัวเล็ก ๆ ยังทำหน้าที่ตัวเองได้ดีกว่าผู้ใหญ่บางคน ก็ถ้ามีอุปสรรคอะไรก็จะไม่ท้อ เอาตรงนี้มาเป็นกำลังใจเราด้วย” (สัมภาษณ์, 26 พฤศจิกายน 2550)

วิธีการทำอาหาร และภาพอาหาร

คุณ รัตนา ศิริทรัพย์ กล่าวถึงสาเหตุที่จดจำรูปแบบสัญญาด้านภาพ ว่า “ภาพการทำอาหาร ชอบดูเวลาเขาทำว่าทำอะไร” (สัมภาษณ์, 21 พฤศจิกายน 2550)

การแต่งกายและภาพวังหลวง

คุณ มลฤทัย มีแสง แสดงความคิดเห็นว่า “จะนึกถึงการแต่งกายของเกาหลีชุดไม่เหมือนของไทย ก็อยากลองใส่ดู” (สัมภาษณ์ 18 พฤศจิกายน 2550)

คุณ วีระยา ศรีบุญมา แสดงความคิดเห็นว่า “ภาพวัง ขุนนาง การแต่งตัวแบบเกาหลีโบราณ มีทั้งหมดวก ทั้งวิกดูแล้วมันติดตา และก็รู้ว่าเขามีการแข่งขันกันเป็นระดับ ๆ กันไป” (สัมภาษณ์ 17 พฤศจิกายน 2550)

รหัสความหมายของวัฒนธรรมในรูปแบบสัญลักษณ์ แสง พบว่า ผู้ชมถอดรหัสความหมาย ที่ปรากฏในละคร โดยส่วนใหญ่เป็นแสงสว่าง จำนวน 6 คน

“สว่างนะ มันไม่มีดี เพราะเกาหลีจะเป็นประเทศหิมะตกตลอด ก็จะค่อนข้างสว่างไม่มี ความมืดเท่าไร” (จิรพรรณ อ่อนสี , สัมภาษณ์, 17 พฤศจิกายน 2550)

“แสงก็ได้สีสันที่เกิดขึ้น ก็สว่างดี ก็รู้สึกชอบดูน่าติดตามดี ดูแล้วได้อารมณ์ดี ทำให้ ประทับใจน่าติดตาม” (สยามรัฐ ปรัชญาชีวิน, สัมภาษณ์, 22 พฤศจิกายน 2550)

รองลงมาเป็นลักษณะที่แสงที่ปรากฏเป็นแสงสลัวๆ สบายตา และแสงดูสบายตา ซึ่งส่วนใหญ่ผู้ชมที่แสดงความคิดเห็นให้คำอธิบายเพิ่มเติมว่าเป็นแสงของภาพรวมของฉากละคร ทั้งหมด รับชมภาพแล้วสบายตา

“ก็สลัว ๆ ไม่สว่างมาก เหมือนบรรยากาศเย็น ๆ ที่มีหิมะตก เพราะมันอาจจะเป็นอยู่ใน บรรยากาศที่เขาถ่ายทำด้วยมั้ง ...ก็รู้สึกอบอุ่นเย็น ชุ่มฉ่ำดูแล้วมันก็เป็นบรรยากาศที่เราอยากไปอยู่ ตรงนั้นด้วย” (อุราพร สารรัตน์ , สัมภาษณ์, 22 พฤศจิกายน 2550)

รหัสความหมายของวัฒนธรรมในรูปแบบสัญลักษณ์ สี พบว่า ผู้ชมถอดรหัสความหมาย ที่ปรากฏในละคร โดยส่วนใหญ่ไม่ได้ระบุสีชัดเจนว่าเป็นสีอะไรเช่นเดียวกันกับละครเรื่องสะอวดรักที่ พักใจ แต่บอกถึงอารมณ์ที่ได้รับจากละครคือความสดใส ซึ่งส่วนใหญ่เป็นสีสดใสจากเสื้อผ้าของตัวละคร ที่บ่งบอกแยกถึงระดับตำแหน่ง และอำนาจหน้าที่ในวังหลวง จำนวน 7 คน

“จากเสื้อผ้าก็จะเป็นสีแดง ก็ดูแล้วรู้สึกสบายตา ดูแล้วมันให้ความรู้สึกตื่นตัว แล้วก็มีส่วน นำเงิน แต่จะเป็นนำเงินเข้มนะก็ยังคงดูตื่นตัวอยู่ ภาพสีเขาจะดูสด แล้วว่าสีฟ้า สีขาวจากชุดพระเอก ดู แล้วพระเอกหล่อ ดูเพลินเลย เคลิ้ม แล้วก็สีเขียวจากชุดนางข้าหลวงผู้หญิง ถ้าเป็นสีเขียวแก่ ๆ ก็จะเป็นช่วงแก่ ๆ” (วีระยา ศรีบุญมา, สัมภาษณ์, 17 พฤศจิกายน 2550)

รองลงมาเป็นที่ฟ้าจากท้องฟ้า ให้ความรู้สึกสว่างสบายตาและความกว้างขวางของพื้นที่ในละคร และสีจากธรรมชาติที่ให้ความรู้สึกสดชื่น สบายตา

“ส่วนมากจะเป็นสีฟ้า จะชอบถ่ายภาพไปที่ท้องฟ้า ให้ความรู้สึกดี รู้สึกเย็นตา สบาย ๆ” (รัตนชัย ทองขวิด ,สัมภาษณ์,22 พฤศจิกายน 2550)

รหัสความหมายของวัฒนธรรมในรูปแบบสัญลักษณ์ เสียง พบว่า ผู้ชมถอดรหัสความหมาย ที่ปรากฏในละคร โดยส่วนใหญ่ เป็น เสียงเพลงประกอบละคร จำนวน 6 คน

“เสียงดนตรีประกอบฉากจะมีส่วนมากกว่า แบบตอนเศร้า ๆ ก็เป็นเพลงช้า ๆ อย่างตอนที่โดนกล่าวหาว่าไปทำผิดอะไรแบบนี้ก็จะมีดนตรี ช่วงที่นางเอกร้องไห้ ก็ทำให้เราเศร้าตามเพราะเสียงเพลงประกอบด้วยและก็นางเอกเล่นดีด้วย” (ธีรเทพ จงพัฒนพงศ์ ,สัมภาษณ์ , 18 พฤศจิกายน 2550)

รองลงมาเป็นเสียงสนทนาของนางเอก จำนวน 3 คน

คุณจุจเดือน วรรณ โภค แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสัญลักษณ์ด้านเสียง ที่ปรากฏ ซึ่งมีการถอดรหัสความหมายในเชิงบวก ว่า “เสียงนางเอกน่ารักนะ ชอบเสียงนางเอก เสียงเขาจะนุ่ม ๆ ชอบหน้าของเขาด้วย เขาน่ารักมาก เข้าใจหามาแสดง และก็มีเสียงดนตรี แต่จำไม่ได้มันนานมาก แต่เรื่องนี้ชอบมาก ชอบนางเอกเขาน่ารัก เป็นคนเก่งพยายามหาอะไรใหม่ๆ อยู่ตลอดเวลา ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย” (จุจเดือน วรรณ โภค,สัมภาษณ์ , 22 พฤศจิกายน 2550)

ส่วนคุณ ภูมิ คำสิง แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสัญลักษณ์ด้านเสียง ที่ปรากฏ ซึ่งมีการถอดรหัสความหมายในเชิงลบ ว่า “เสียงพูดของแดจังกึมน่ารำคาญ น่าจะเป็นเสียงที่มีความหวัง ความเศร้าอยู่ในตัว” (ภูมิ คำสิง,สัมภาษณ์ , 26 พฤศจิกายน 2550)

รหัสความหมายของวัฒนธรรมในรูปแบบสัญลักษณ์ สัญลักษณ์ พบว่า ผู้ชมถอดรหัสความหมาย ที่ปรากฏในละคร โดยส่วนใหญ่เป็น การแสดงขั้นตอนการทำอาหารเกาหลี และอาหารเกาหลี จำนวน 5 คน

“อาหารเกาหลี มันน่ากิน แล้วคำก็เน้นมาเรื่องอาหารด้วย เขามีโชว์ว่าอาหารไม่ได้อร่อยอย่างเดียวมันมีประโยชน์ มีทั้งสมุนไพร ที่ใส่ลงไปแล้วดีต่อร่างกายถ้าใครดูไปเรื่อยๆ มันก็ซึมซับไปเรื่อยๆ” (วิระยา ศรีบุญมา, สัมภาษณ์, 17 พฤศจิกายน 2550)

รองลงมาเป็น ตัวละครหลักคือ นางเอก แดจังกึม ซึ่งเป็นตัวดำเนินเรื่องราวของละครเรื่องนี้ จำนวน 4 คน

“จากนิยามก็จะบอกอยู่แล้ว ว่าแดงกิมเป็นผู้หญิงผู้พลิกแผ่นดินของเกาหลี เขาเป็นผู้หญิงที่เก่ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอาหาร เรื่องยา ที่ทำให้เกาหลีเจริญก้าวหน้าขึ้นมาได้ก็เริ่มมาจากตรงนี้อย่างตอนที่จบมีฉากที่แดงกิมทำคลอด ก็เป็นจุดเริ่มของการผ่าตัดมาจากตรงนั้น” (สยามรัฐ ปรชญาชีวิน, สัมภาษณ์ ,22 พฤศจิกายน 2550)

และ การแต่งกาย จำนวน 1 คน

“การแต่งกายนะคะ เพราะว่าการแต่งกายเป็นวัฒนธรรมของเขาก็เลยชอบ เรื่องนี้การแต่งกายไม่เหมือนหนังเรื่องอื่น มันเป็นเอกลักษณ์ แล้วก็เหมือนกับว่าอดีตเขาก็คงแต่งตัวแบบนี้... ชอบการแต่งกายของนางเอกค่ะ” (รัตนา ศิรทรัพย์ , สัมภาษณ์, 21 พฤศจิกายน 2550)

รหัสความหมายของวัฒนธรรมในรูปแบบสัญลักษณ์ ภาษา พบว่า ผู้ชมถอดรหัสความหมาย ที่ปรากฏในละคร โดยส่วนใหญ่เป็นรูปของอวัจนภาษา ได้แก่ การโค้งคำนับ , การวางท่าทางนิ่งๆ ของตัวละครในวังหลวง , พฤติกรรมท่าทางการแสดงออกของนางเอก , ท่าทางการทำอาหาร , การร้องไห้ และพฤติกรรมท่าทางการแสดงออกของตัวละครอื่นๆ เป็นต้น แต่โดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นสัญลักษณ์ด้านภาษา ซึ่งมีลักษณะเป็นอวัจนภาษา ของ แแดงกิม ตัวละครเอกของเรื่อง

คุณ รัตนา ศิรทรัพย์ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมท่าทางการแสดงออกของนางเอก ว่า

“ภาษาพูดหรือค่ะ คือนางเอกจะไม่ค่อยพูดจะแสดงออกทางท่าทางมากกว่า ท่าทางจะมุ่งมั่น เวลาทำงานก็จะตั้งใจเต็มที่สีหน้าก็จะมุ่งมั่นมาก” (รัตนา ศิรทรัพย์, สัมภาษณ์ , 21 พฤศจิกายน 2550)

คุณ อูราพร สารรัตน์ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการร้องไห้ ว่า

“ท่าทางก็จะเป็นร้องไห้ของเขาที่จะเห็นบ่อยที่สุด แต่ถึงเขาจะร้องไห้เขาก็มีความแกร่ง อยู่ในตัวก็เห็นเขาร้องไห้ก็สงสาร แต่พอร้องไห้เสร็จแล้วก็มีสิ่งดีๆเข้ามา เราก็จะยิ้มตาม ร้องไห้ตาม ก็จะอินกับละคร” (อูราพร สารรัตน์, สัมภาษณ์ , 22 พฤศจิกายน 2550)

คุณ วีระชา ศรีบุญมา แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการวางท่าทางนิ่งๆ ของตัวละครในวังหลวงร้องไห้ และพฤติกรรมท่าทางการแสดงออกของตัวละครอื่นๆ ว่า

“ในวังเขาก็จะเรียกกันเป็นชื่อตำแหน่งก็ฟังแล้วก็ติดหู พอฟังแล้วนี่ก็ออกว่าเป็นเรื่องนี้ ส่วนท่าทางก็แบบ เวลาคนเกาหลีเจอกันเขาก็จะก้มหัวนิดนึง ก็รู้สึกเหมือนคนไทยเวลาเจอกันแล้วไหว้ก็คุ้นแล้วนอนนุ่มดี” (วีระยา ศรีบุญมา, สัมภาษณ์, 17 พฤศจิกายน 2550)

ซึ่งจากการถอดรหัสความหมายของผู้ชมละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ทั้งหมด 53 ตอน สิ่งที่ผู้ชมละครจดจำลักษณะต่างๆ จากละครเกาหลีเรื่องนี้ ได้มากที่สุด คือตัวละครหลักคือ นางเอก แดจังกึม ซึ่งเป็นตัวดำเนินเรื่องราวของละครเรื่องนี้ จำนวน 8 คน

“ก็คือผู้หญิงที่เป็นต้นแบบก็คือ แดจังกึมนั่นแหละครับ เพราะนางเอกจะเด่นที่สุด” (สยามรัฐ ประชาชนิพนธ์, สัมภาษณ์, 22 พฤศจิกายน 2550)

“จำภาพของความพยายามของนางเอกในการทำสิ่งต่างๆ รู้สึกเป็นภาพติดตาอยู่ ชอบ” (รัตนชัย ทองขวิด, สัมภาษณ์, 22 พฤศจิกายน 2550)

“ภาพของพระเอกนางเอกแล้วก็ประทับใจรอยยิ้มของพระเอก นางเอก เวลาเจอกัน ยิ่งตอนที่นางเอกถูกเนรเทศไปอยู่ที่เกาะเชจู แล้วพระเอกตามไปดูแลมีความสุข คุณน่ารักดี คุณแล้วอยากไปเกาะนั้น คุณแล้วยิ้มตาม คุณโลกสดใส

...แดจังกึม เก่ง ฉลาด สวย แก่ช้ำ เพราะตัวจริงอายุเยอะแล้วแต่หน้ายังเด็กอยู่เลย แล้วเขาก็เก่ง คุณฉลาดทำอะไรก็คล่องแคล่วไปหมด ทำอะไรเร็ว เปลี่ยนจากคนทำอาหารเป็นหมอได้อีก เขาเก่ง” (วีระยา ศรีบุญมา, สัมภาษณ์, 17 พฤศจิกายน 2550)

ส่วนสิ่งที่ผู้ชมละครจดจำจากละครรองลงมา ได้แก่ การทำอาหาร , และการแต่งกายตามลำดับ

“ภาพของการทำอาหารนะ เพราะว่ามันก็ต้องดูที่เนื้อเรื่องด้วย เริ่มแรกเรื่องนี้นางเอกเข้ามาในวังเพื่อที่จะมาเป็นคนทำอาหารในวัง ก็จะเป็นภาพการทำอาหารที่จะจำภาพได้มาก” (จิรพรรณ อ่อนสี, สัมภาษณ์, 17 พฤศจิกายน 2550)

ส่วนความรู้สึกของผู้ชม จากความคิดเห็นของผู้ชมละคร พบว่า ผู้ชมส่วนใหญ่ประทับใจละครเรื่องนี้ ซึ่งสิ่งที่สร้างความประทับใจในละคร ได้แก่ เนื้อเรื่องของละคร (ในตอนที่พักเรียนวิชาการแพทย์ของแดจังกึม , ตอนรักษาผู้ป่วย) ของตัวละคร โดยเฉพาะนางเอก แดจังกึม (ความอดทน , ความพยายาม และการต่อสู้อุปสรรค) และสถานที่ถ่ายละครรวมถึงบรรยากาศของประเทศเกาหลี เป็นต้น

คุณ รัตนชัย ทองขวิด กล่าวถึงความประทับใจละครเกาหลีเรื่องนี้ว่า “การเป็นหมอที่เขาต้องฝึกฝนหลายอย่าง มีความพยายามมากก็รู้สึกประทับใจอดทนด้วย” (รัตนชัย ทองขวิด , สัมภาษณ์, 22 พฤศจิกายน 2550)

คุณ รัตนา ศิรทรัพย์ กล่าวถึงความประทับใจในละครเกาหลีเรื่องนี้เช่นกันว่า “ประทับใจตอนที่ช่วยคนเป็นโรคกะ เหมือนเขาช่วยคนป่วยให้หายแล้วคนป่วยก็ประทับใจขนาดคนกลั่นแกล้ง รู้สึกว่านางเอกมีความพยายามดี

ให้เนื้อหาสาระดีค่ะ ทั้งความพยายาม ความทะเยอทะยานเกินตัว แล้วก็นางเอกเป็นคนขยัน อดทน ช่วยคนตกทุกข์ได้ยาก ก็ได้แถมคิดค่ะ” (รัตนา ศิรทรัพย์ , สัมภาษณ์, 21 พฤศจิกายน 2550)

ซึ่งผู้ชมส่วนใหญ่ แสดงความคิดเห็นว่า ละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง มีเรื่องของธุรกิจแฝงอยู่ในละคร ได้แก่

ธุรกิจการท่องเที่ยวและธุรกิจอาหาร : ซึ่งผู้ชมละครเกาหลีส่วนใหญ่ที่ผู้วิจัยสัมภาษณ์พบว่า มีการถอดรหัสความหมายเกี่ยวกับการแฝงประโยชน์ทางธุรกิจทั้ง 2 ประเภท นั้นควบคู่กัน ซึ่งสามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจการศึกษา ได้แก่ การเรียนทำอาหาร เป็นต้น

“แฝงเรื่องวัฒนธรรมการกินอาหาร การทำกับข้าว แล้วก็สถานที่ท่องเที่ยวในฉากที่เค้าใช้ประกอบละครค่ะ

เพราะมันก็น่าจะทำให้คนดูอยากไปเที่ยว อยากรู้ว่าสถานที่ที่เขาถ่ายทำเป็นยังไง ก็จะมีคนติดตาม” (รัตนา ศิรทรัพย์, สัมภาษณ์ ,21 พฤศจิกายน 2550)

คุณวิระยา ศรีบุญมา แสดงความคิดเห็นว่า “คิดว่าหนังเกาหลีแฝงตลอดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว มีรูปแดจังกึมติดที่เครื่องบินด้วย แล้วก็ธุรกิจอาหาร คูมันบูมจิ้น อยากไปเที่ยวประเทศเขา อยากทำงานบ้านเขา อยากมีแฟนเป็นคนเกาหลีด้วย” (วิระยา ศรีบุญมา, สัมภาษณ์, 17 พฤศจิกายน 2550)

ธุรกิจบันเทิง (ดารานักแสดง , ภาพยนตร์ และวิดีโอซีดี)

“ ก็แฝงหลายอย่างนะครั้น ไม่ว่าจะเป็นแ่งคิดก็สอนเราหลายอย่าง แล้วการค้าก็ยังมีหลายอย่างน่าติดตามทำให้อยากซื้อเก็บ ผมก็ซื้อเก็บ ผมมี Full House, Princess Hour, My girl แด

จึงก็ต้องรอก่อนมันก็ไม่ใช่อูๆ นะที่ แผ่นแท้ที่ก็หลายร้อยเหมือนกัน ก็ต้องใช้เวลาเก็บตั้งคักก่อน” (สยามรัฐ ปรัชญาชีวิต , สัมภาษณ์, 22 พฤศจิกายน 2550)

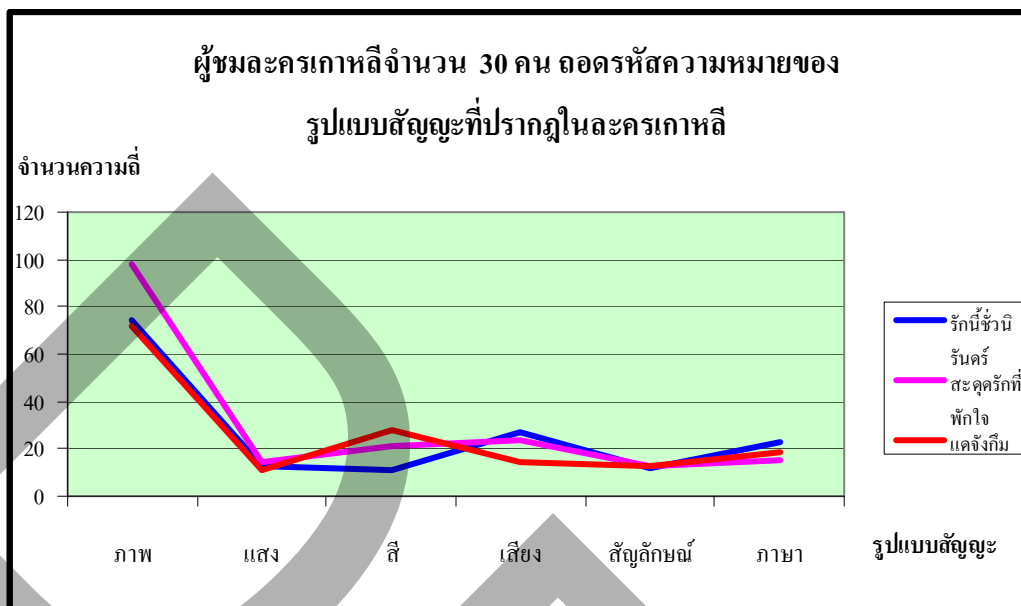
จากการสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มตัวอย่าง ทั้งหมด 30 คน ที่แสดงความคิดเห็น พบว่า การถอดรหัสความหมายของกลุ่มตัวอย่างที่รับชมละครเกาหลี จาก ทั้ง 3 เรื่องนี้ ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการ สุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยกลุ่มตัวอย่างที่ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ที่ชมละคร เกาหลีเป็นผู้หญิง จำนวน 25 คน และผู้ชายจำนวน 5 คน สะท้อนถึงการเปิดรับชมละครเกาหลี ของผู้ชมละครจะได้รับความนิยมในกลุ่มผู้หญิงมากกว่ากลุ่มผู้ชาย กำลังศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย ซึ่งสอดคล้องกับข้อความ ของกาญจนา แก้วเทพ (สืบเนติง : อำนาจแห่งความไร้สาระ , 2545:33) ที่ว่า “ คนแต่ละเพศนั้นมีวิธีการเปิดรับชมสื่อ (viewing behavior) แตกต่างกันหรือไม่ ไม่ว่าจะเป็น การชื่นชอบเลือกชมรายการที่แตกต่างกัน (ผู้ชายชอบดูข่าว ผู้หญิงชอบดูละคร) หรืออาจจะแตกต่างกันแม้ว่าจะเป็นการดูชมรายการเดียวกันก็ตาม ”

และยังสอดคล้องหนังสือการศึกษาสื่อมวลชนด้วยทฤษฎีวิพากษ์ Critical Theory : แนวคิดและตัวอย่างงานวิจัย ของ กาญจนา แก้วเทพ ที่ว่า “ละครโทรทัศน์นั้นมีความเกี่ยวข้องกับ ผู้หญิงตั้งแต่เริ่มต้นมาแล้ว เนื่องจากว่ากลุ่มผู้ชมนั้นคือ กลุ่มสตรีเป็นส่วนใหญ่ แต่แท้จริง ความสัมพันธ์ระหว่างละคร โทรทัศน์กับผู้หญิงนั้นมีเกาะเกี่ยวที่ผูกพันหลายด้านมากกว่าด้านผู้ชม เท่านั้น แม้แต่กระบวนการผลิต เริ่มตั้งแต่เจ้าของบทประพันธ์ที่นำมาทำละคร โทรทัศน์ก็เป็น นักเขียนสตรีเป็นส่วนใหญ่ เรื่องราวที่เป็นแก่นเค้าโครงเรื่องของละคร โทรทัศน์ ก็มักจะเป็นเรื่อง ของชีวิตรัก ครอบครัว การเสียตัว การทำแท้ง เรื่องผู้มีเมียน้อย ฯลฯ ซึ่งล้วนแต่เป็นเรื่องของผู้หญิง ทั้งนั้น

และในมิติที่ล้าลึกกว่านั้น ในขณะที่ละคร โทรทัศน์ก็คือกระบวนการสร้างสรรค์และสืบ ทอดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ในสังคมนั้น ได้มีผู้ให้ข้อสรุปความสัมพันธ์ระหว่างละคร โทรทัศน์กับผู้หญิง เอาไว้ว่า “ละคร โทรทัศน์เป็นกระบวนการผลิตและสืบทอด วัฒนธรรมของผู้หญิง (women culture) ที่สำคัญที่สุด”

และจากข้อมูลการวิจัย ของ หทัยทิพย์ สีสังข์ (2550) พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่รับชมละคร โทรทัศน์เกาหลี ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 80.3 มีอายุ 18-20 ปี และกำลังศึกษาอยู่ใน ระดับมหาวิทยาลัย คิดเป็นร้อยละ 64.8 ด้วยเช่นกัน

และสามารถสรุปการถอดรหัสความหมายของผู้ชมละครเกาหลี ทั้ง 3 เรื่อง จำนวนกลุ่ม ตัวอย่าง 30 คน ดัง ภาพที่ 4.18 แสดงจำนวนความถี่ของรูปแบบสัญลักษณ์ที่ผู้ชมละครเกาหลีทำการ ถอดรหัสความหมาย ดังนี้

ภาพที่ 4.18 แสดงจำนวนความถี่ของรูปแบบสัญลักษณ์ที่ผู้ชมละครเกาหลีทำการถอดรหัสความหมาย

จากภาพที่ 4.18 สามารถอธิบายได้ว่า ผู้ชมละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่อง ได้แก่ รักนี้ชั่วนี้รันคร สะตูดรักที่ปักใจและแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ซึ่งได้ทำการถอดรหัสความหมายในรูปแบบสัญลักษณ์ ซึ่งได้แก่ ภาพ แสง สี เสียง สัญลักษณ์ และภาษา นั้น พบว่า สัญลักษณ์ที่ผู้ชมทำการถอดรหัสความหมายและกล่าวถึงมากที่สุดคือ ภาพ โดยเฉพาะเรื่องสะตูดรักที่ปักใจ ผู้ชมละครกล่าวถึงสถานที่ในละครเกาหลี ได้แก่ บ้านพูลเฮาส์ ส่วน รักนี้ชั่วนี้รันคร ผู้ชมละครกล่าวถึงสถานที่ในละคร ได้แก่ Hwajinpo Beach ในเมือง Goseong หรือทุ่งหญ้ากว้างสีเขียวที่ Samyang ในเมือง Daegwallyeong และละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ผู้ชมละครกล่าวถึงสถานที่ในละคร ได้แก่ พิพิธภัณฑสถานแดจังกึม ทีม ปาร์ค (Dae Jang Guem Theme Park) เป็นต้น

ซึ่งการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้ชมละครเกาหลี ทั้ง 3 เรื่อง เพื่อศึกษาการถอดรหัสความหมายทางวัฒนธรรมจากละครเกาหลี ซึ่งปรากฏในลักษณะของรูปแบบสัญลักษณ์, ความรู้สึกรับชมละครเกาหลี และและความคิดเห็น เกี่ยวกับธุรกิจที่แฝงมากับละครเกาหลีในแต่ละเรื่อง ซึ่งสามารถสรุปรายละเอียดของละครเกาหลีแต่ละเรื่อง ดังนี้

การถอดรหัสความหมายของวัฒนธรรมในส่วน of รูปแบบสัญลักษณ์ ได้แก่ ภาพ (ฉาก) , แสง , สี , เสียง , สัญลักษณ์ และภาษา จากการสัมภาษณ์พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จดจำรูปแบบสัญลักษณ์ของละครเกาหลีในแต่ละเรื่องมากที่สุด ได้แก่

ละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่วนิรันดร์

: รูปแบบสัญญาณด้าน ภาพ(ฉาก)และสัญลักษณ์ คือ ใบไม้ หรือใบไม้ร่วง หรือ ใบเมเปิ้ล , ต้นไม้ และนางเอกจีหลังพระเอกก่อนเสียชีวิต ซึ่งรูปแบบสัญญาณด้านภาพ (ฉาก) และสัญลักษณ์นั้น กลุ่มตัวอย่างที่ชมละครเกาหลีกล่าวถึงพร้อม ๆ กัน

: รูปแบบสัญญาณด้านเสียง คือ เพลงประกอบละคร และเสียงสนทนา ซึ่งเป็นประโยชน์ที่นางเอกใช้พูดเป็นประจําตลอดการดำเนินเรื่องราว คือ คำว่า “ พี่ชาย”

ละครเกาหลีเรื่องสะอวดรักที่หักใจ

: รูปแบบสัญญาณด้าน ภาพ (ฉาก) ซึ่งก็คือบ้านพูลเฮาส์ และภาพของตัวละครหลัก โดยเฉพาะพระเอก-นางเอก

: รูปแบบสัญญาณด้านเสียง คือ เพลงประกอบละคร

: รูปแบบสัญญาณด้านภาษาในลักษณะอวัจนภาษา คือ พฤติกรรมท่าทางของพระเอก-นางเอก

ละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง

: รูปแบบสัญญาณด้านภาพและสัญลักษณ์ คือ แดจังกึม ตัวละครเอกของเรื่อง ,ภาพขั้นตอนการทำอาหารตามวัฒนธรรมเกาหลี และการแต่งกายแบบวัฒนธรรมเกาหลี

โดยการถอดรหัสความหมายทางวัฒนธรรมจากละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่องนี้ กลุ่มตัวอย่างที่รับชมละครส่วนใหญ่ จดจำรหัสความหมายในรูปของภาพ (ฉาก) มากที่สุด และอาจกล่าวได้ว่าเป็นสัญลักษณ์ของละครในแต่ละเรื่องด้วยเช่นกัน

ความรู้สึกรับชมละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างของละครเกาหลีแต่ละเรื่องได้แก่

ละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่วนิรันดร์

กลุ่มตัวอย่างที่รับชมละครส่วนใหญ่ชื่นชอบเนื้อเรื่องที่มีเรื่องราวแนวความรักโรแมนติก ความโศกเศร้า เสียใจ

ละครเกาหลีเรื่องสะอูครักที่ปักใจ

กลุ่มตัวอย่างที่รับชมละครส่วนใหญ่ชื่นชอบบทบาทการแสดงของพระเอกและนางเอก , เนื้อเรื่องที่มีเรื่องราวแนวความรัก โรแมนติก คอมมาดี้ และเพลงประกอบละคร

ละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง

กลุ่มตัวอย่างที่รับชมละครส่วนใหญ่ชื่นชอบเนื้อเรื่อง (ได้แก่ ตอนการฝึกเป็นหมอหญิงของแดจังกึม และตอนรักษาคนป่วยของแดจังกึม) , ชื่นชอบบทบาทการแสดงของนางเอก คือแดจังกึม ที่มีเรื่องราวความอดทน การต่อสู้อุปสรรคต่างๆ , การทำอาหาร สถานที่ และบรรยากาศของประเทศเกาหลี

โดยความรู้สึกรับชมละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่องนี้ กลุ่มตัวอย่างที่รับชมละครส่วนใหญ่ชื่นชอบเนื้อเรื่องของแต่ละเรื่อง ซึ่งแม้ในบางเรื่องจะมีเรื่องราวโศกเศร้าก็ตาม ซึ่งสอดคล้องกับข้อความ ของ I. Ang (กาญจนา แก้วเทพ, 2545 :59) ที่ว่า “เนื่องจากรอยต่อระหว่างเรื่องในจอ กับ เรื่องนอกจอ นั้น มีรูพรุนให้ซึมผ่านถึงกันได้ (Fluidity) ทำให้ผู้ชมสตรีสามารถร้องไห้ตามชะตากรรมของตัวละคร แต่ทว่าความโศกเศร้าที่นำเอามาร้องไห้นั้นมิใช่เพียง ความทุกข์เศร้าของตัวละคร เท่านั้น หากแต่ผู้ชมสตรีได้นำเอา ความหมั่นหมองในชีวิตของตนเอง มาร่วมผสมโรงไปด้วย คือ ถู้ออกาสหลั่งน้ำตาให้กับชีวิตของตนเองผ่านการดูละครนั่นเอง ” รองลงมา ก็จะเป็นความชื่นชอบในบทบาทการแสดงของตัวละคร โดยเฉพาะพระเอกและนางเอก เพลงประกอบละคร และสถานที่รวมถึงบรรยากาศของประเทศเกาหลี

และกลุ่มตัวอย่าง ยังแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับธุรกิจที่แฝงมากับละครเกาหลีในแต่ละเรื่อง ได้แก่

ละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่วนิรันดร์

กลุ่มตัวอย่างที่รับชมละครส่วนใหญ่ แสดงความคิดเห็นว่า ละครเกาหลีเรื่องนี้แฝงธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว, โรงแรม และธุรกิจบันเทิง

ละครเกาหลีเรื่องสะอูครักที่ปักใจ

กลุ่มตัวอย่างที่รับชมละครส่วนใหญ่ แสดงความคิดเห็นว่า ละครเกาหลีเรื่องนี้แฝงธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว, ธุรกิจบันเทิง และธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าอุปโภค ได้แก่ เสื้อผ้า , ทรงผม , รถยนต์

ละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง

กลุ่มตัวอย่างที่รับชมละครส่วนใหญ่ แสดงความคิดเห็นว่า ละครเกาหลีเรื่องนี้แฝงธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว, ธุรกิจบันเทิง, ธุรกิจเกี่ยวกับอาหาร และ ธุรกิจเกี่ยวกับการศึกษา (โรงเรียนสอนทำอาหาร)

โดยกลุ่มตัวอย่างที่แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับธุรกิจที่แฝงมากับละครเกาหลี ทั้ง 3 เรื่อง นั้น พบว่า ธุรกิจที่แฝงมากับละครเกาหลีมากที่สุด คือธุรกิจการท่องเที่ยว รองลงมาคือธุรกิจบันเทิง แต่ยังมีกลุ่มตัวอย่างที่ไม่พบธุรกิจแฝงมากับละครเกาหลี มีจำนวน 3 คน จากละครเรื่องรักนี้ชั่วฉันทันตรี ที่แสดงความคิดเห็นว่า ละครเรื่องดังกล่าวแฝงเรื่องแง่คิดเกี่ยวกับครอบครัวเท่านั้น

4.3 การวิเคราะห์เนื้อหา เพื่อตอบโจทย์การวิจัย คือ มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี สร้างประโยชน์ทางธุรกิจได้อย่างไร

ซึ่งผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลในส่วนของเนื้อหาละครทุกตอนที่เกี่ยวข้องต่อการสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ ผ่านละคร ทั้งสิ้น 3 เรื่อง ได้แก่

1. ละครเกาหลีเรื่อง “รักนี้ชั่วฉันทันตรี (Autumn in my heart)”
2. ละครเกาหลีเรื่อง “สะอูดรักที่ปักใจ (Full House)”
3. ละครเกาหลีเรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง (Jewel in the Palace Dae-Jang-Geum)”

โดยผู้วิจัยสามารถรวบรวมข้อมูลการนำเสนอเนื้อหาของละครเกาหลีที่สร้างประโยชน์ทางธุรกิจ โดยแบ่งเป็นประเภทธุรกิจต่าง ๆ ได้ดังนี้

- ธุรกิจเกี่ยวกับอาหาร
- ธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
- ธุรกิจเกี่ยวกับความบันเทิง
- ธุรกิจเกี่ยวกับเครื่องอุปโภค
- ธุรกิจเกี่ยวกับการศึกษา
- ธุรกิจเกี่ยวกับสุขภาพและการรักษาโรค

ซึ่งสามารถเก็บรวบรวมข้อมูลการนำเสนอเนื้อหาละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่อง มีรายละเอียดดังตารางที่ 4.26 ถึงตารางที่ 4.28

ตารางที่ 4.26 แสดงความถี่ของ ประเภทธุรกิจที่ปรากฏในละครเรื่องรักนี้ชั่วฉันทันตร์ ตั้งแต่ตอนที่ 1-18

ตอนที่	ธุรกิจอาหาร	ธุรกิจท่องเที่ยว	ธุรกิจบันเทิง	ธุรกิจเครื่องอุปโภค	ธุรกิจการศึกษา
					ภาษา
1	1	8	8	7	7
2	5	4	4	5	5
3	1	10	10	6	3
4	0	9	9	9	1
5	1	9	9	2	2
6	3	7	7	5	1
7	1	18	18	4	0
8	3	25	25	5	0
9	2	14	14	2	1
10	2	23	23	4	1
11	1	15	15	6	0
12	1	15	15	3	0
13	2	19	19	2	1
14	0	14	14	3	0
15	0	22	22	4	0
16	1	9	9	1	1
17	0	20	20	0	0
18	0	42	42	0	0
รวมความถี่ที่ปรากฏในละคร	24	283	283	68	23

จากตารางที่ 4.26. แสดงให้เห็นถึง มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี เรื่องรักนี้ชั่วฉันทันตร์ จำนวน 18 ตอน มีเนื้อหาและการนำเสนอที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจได้แก่

- ธุรกิจเกี่ยวกับอาหาร
- ธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
- ธุรกิจเกี่ยวกับความบันเทิง
- ธุรกิจเกี่ยวกับเครื่องอุปโภค
- ธุรกิจเกี่ยวกับการศึกษา (ด้านภาษา)

โดยจากการศึกษา พบว่า การนำเสนอเรื่องราวและเนื้อหาของละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่วฉั่ว นิรันดร์ จำนวน 18 ตอน ที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ ซึ่งปรากฏความดีในการนำเสนอผ่านละครเกาหลีเรื่องนี้ เป็น ธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว และธุรกิจเกี่ยวกับความบันเทิง มากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง ซึ่งมีความสอดคล้องกับตารางที่ 4.1 รูปแบบสัญญาณด้าน ภาพ (ฉาก) และตารางที่ 4.4 รูปแบบสัญญาณด้าน เสียง ที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่องดังกล่าว

ส่วนความดีที่มีปรากฏเป็นอันดับที่สองคือธุรกิจสินค้าอุปโภค และสุดท้ายคือประเภทธุรกิจอาหารที่ปรากฏเป็นอันดับที่สาม

ซึ่งจากความดีที่ปรากฏเกี่ยวกับธุรกิจการท่องเที่ยวมากที่สุดในการนำเสนอเนื้อหาที่สามารถนำไปสร้างประโยชน์ด้านการท่องเที่ยวนี้

- ซึ่งสอดคล้องกับบทสัมภาษณ์ คุณรังสิมันต์ สุทธิบุตร ผู้จัดการทั่วไป บริษัท ชันมูนทัวร์ จำกัด กล่าวว่า “ตั้งแต่กระแสซีรีส์เรื่องวินเซอร์ เลิฟ ของ, ออทัม อิน มาย ฮาร์ท, ฟูลเฮาส์ มาจนถึงแดจังกึม ที่กลับมาฉายใหม่ในขณะนี้ ทำให้แพคเกจที่กำลังเป็นที่นิยมในขณะนี้คือแพคเกจไปดูสถานที่ถ่ายทำแดจังกึม ฟูลเฮาส์ โดยทัวร์ 4 วันราคาเริ่มต้นที่ 2.5 หมื่นบาท ส่วน 5 วันอยู่ที่ 3 หมื่นบาท คงไม่ผิดนักหากจะกล่าวว่าเกาหลีใช้ภาพยนตร์เป็นตัวจุดกระแสการท่องเที่ยวเกาหลีให้โดดเด่นขึ้นมา”

- และยังสอดคล้องกับบทสัมภาษณ์ คุณพันธุ์เมธ ณะรอง ผู้จัดการองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวเกาหลี ประจำประเทศไทย ซึ่งเป็นหน่วยงานในการสนับสนุนกิจกรรมเพื่อการท่องเที่ยวประเทศไทย กล่าวกับนิตยสารโพซิชั่นนิง ฉบับเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549 ว่า “กระแส Autumn in My Heart ซึ่งเข้ามาประเทศไทย 3-4 ปีก่อนหน้านี้ตั้ง เพราะตั้งใจเข้ามาเพื่อบิบน้ำตาคนทั่วเอเชีย และกระแสที่แรงจากความซึ่งก็ทำให้การท่องเที่ยวแบบ Drama Tour หรือตามรอยความประทับใจจากละครบูมขึ้นมาเลย

ทั้งนี้ การท่องเที่ยวในจังหวัด Gangwon สถานที่ถ่ายทำละครเรื่องนี้ ซึ่งบูมขึ้นมาอย่างมาก จากสถิติขององค์กรส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดพบว่า จำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาใน

จังหวัดเมื่อปี 2542 มีประมาณ 42.4 ล้านคน หลังจาก *Autumn in My Heart* ออกอากาศที่เกาหลีในปี 2543 เพียงไม่นาน ละครเรื่องนี้ก็ทยอยออนแอร์ในจีน ได้หวั่น ฮงกง เวียดนาม และไทยในเวลาไล่เลี่ยกัน ยอดนักท่องเที่ยวเข้าสู่จังหวัดเพิ่มขึ้นกว่า 15% ในปีนั้น ซึ่งไม่ใช่ความบังเอิญโชคดีของจังหวัด Gangwon ที่เรื่องราวของละครถูกเลือกไปถ่ายทำที่จังหวัดนี้ แต่เป็นความพยายามของหลายองค์กรในจังหวัด Gangwon โดยเฉพาะผู้ว่าราชการจังหวัดนี้ที่มีนโยบายเพื่อโปรโมตการท่องเที่ยวของจังหวัด ด้วยการใช้สื่อต่างๆ เผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดให้ออกไปสู่ชาวเอเชียและชาวโลก โดยมองว่าสื่อการตลาดที่ดีที่สุดน่าจะเป็น TV Drama และ *Hwajinpo Beach* ในเมือง Goseong ซึ่งเป็นชายหาดที่นางเอกซึคอสินใจอยู่บนแผ่นหลังของพระเอก กลายเป็นฉากที่นักท่องเที่ยวที่เป็นคู่รักพากันมาเลียนแบบ หรือทุ่งหญ้ากว้างสีเขียวที่ Samyang ในเมือง Daegwallyeong สถานที่อันนี้มุมระหว่างพระเอกนางเอกก็เป็นอีกแหล่งที่มีนักท่องเที่ยวต้องแวะมาชม และสวนสาธารณะชื่อ *Phoenix Park* ในเมือง *Pyeongchang* ซึ่งนางเอกและพระรองซึ่งนำแสดงโดยวอน-บิน ได้มาทำงานร่วมกัน ก็มีรีสอร์ทเพิ่มขึ้นมากมายเพื่อมารองรับนักท่องเที่ยว”

จากข้อมูลการศึกษาและบทสัมภาษณ์ข้างต้นนี้ สรุปได้ว่า ละครเกาหลีเรื่องรักนี้ซัวันรันดร์ (*Autumn in my heart*) มีเนื้อหาการนำเสนอ ซึ่งพิจารณาในรูปแบบสัญญาณ ตั้งแต่ ภาพ (ฉาก) แสง สี เสียง สัญลักษณ์ และภาษา มีการนำเสนอเป็นรูปแบบของละครเพื่อความบันเทิงที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจด้านความบันเทิง พร้อมกับสามารถส่งเสริมธุรกิจด้านการท่องเที่ยวมากที่สุด

ตารางที่ 4.27 ประเภทธุรกิจที่ปรากฏในละครเรื่องสะตุครักที่ปักใจ ตอนที่ 1-16

ตอนที่	ธุรกิจ อาหาร	ธุรกิจ ท่องเที่ยว	ธุรกิจบันเทิง		ธุรกิจสินค้าอุปโภค				ธุรกิจการศึกษา	
			ดนตรี/เพลง ประกอบละคร	ดารานักแสดง	โทรศัพท์ มือถือ	เสื้อผ้า	รถยนต์	คอมพิวเตอร์	ภาษา	อาหาร
1	6	13	11	4	1	5	8	0	10	0
2	1	34	18	0	0	3	1	1	2	0
3	1	13	8	2	2	4	5	0	2	0
4	1	15	10	1	1	5	3	0	0	0
5	2	25	1	0	3	3	6	1	1	0
6	4	33	15	1	5	3	5	0	0	0
7	3	34	15	0	3	0	4	3	0	0
8	4	38	12	0	6	3	5	2	0	0
9	5	29	24	1	1	6	5	2	1	1
10	3	35	11	0	4	4	3	2	0	0
11	4	39	25	0	3	2	2	7	0	2
12	7	31	17	0	0	1	2	2	0	0
13	3	38	17	0	2	4	5	2	0	0
14	1	28	12	0	1	0	5	0	1	1
15	1	31	20	0	0	1	2	3	0	0
16	4	25	17	1	3	2	4	4	2	2
รวมความถี่ที่ ปรากฏใน ละคร	50	461	233	10	35	46	65	29	19	6
			243		175				25	

จากตารางที่ 4.27 แสดงให้เห็นถึง มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี เรื่อง สะตุครักที่ปักใจ จำนวน 16 ตอน มีเนื้อหาและการนำเสนอที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจได้แก่

- ธุรกิจเกี่ยวกับอาหาร
- ธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
- ธุรกิจเกี่ยวกับความบันเทิง ซึ่งประกอบด้วย ดนตรี /เพลงประกอบละคร และดารานักแสดง

- ธุรกิจเกี่ยวกับเครื่องอุปโภค ซึ่งประกอบด้วย โทรศัพท์มือถือ, เสื้อผ้า, รถยนต์ และ คอมพิวเตอร์

- ธุรกิจเกี่ยวกับการศึกษา ซึ่งประกอบด้วย การศึกษาเกี่ยวกับอาหาร และการศึกษาเกี่ยวกับด้านภาษาเกาหลี)

โดยจากการศึกษา พบว่า การนำเสนอเรื่องราวและเนื้อหาของละครเกาหลีเรื่องสะอึดรักที่ปักใจ (Full House) จำนวน 16 ตอน ที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ ซึ่งปรากฏความถี่ในการนำเสนอผ่านละครเกาหลีเรื่องนี้ เป็นธุรกิจการท่องเที่ยว มากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง ซึ่งมีความสัมพันธ์กับตารางที่ 1 คือภาพ (ฉาก) ซึ่งฉากที่สะท้อนการท่องเที่ยวส่วนใหญ่คือภาพ (ฉาก) บ้านพูลเฮาส์ (Full house)

ธุรกิจเกี่ยวกับความบันเทิง มีการปรากฏความถี่เป็นลำดับที่ 2 ได้แก่ ดนตรี/เพลง ประกอบละคร และดารานักแสดง ซึ่ง ดนตรี/เพลงประกอบละคร ปรากฏความถี่มากที่สุด เนื่องด้วยทุกตอนที่นำเสนอจะมีเสียงดนตรีหรือเพลงประกอบเกือบทุกฉาก โดยจะเป็นดนตรีที่มีแต่ท่วงทำนอง หรือเพลงประกอบเนื้อร้องเป็นภาษาเกาหลี ซึ่งจะพบมากในฉากที่มีพระเอกหรือนางเอกแสดงในฉากนั้นๆ ในทุกอารมณ์ และทุกอริยบทของการแสดง ตั้งแต่ การแสดงอารมณ์ดีใจ ร่าเริง มีความสุข ไปจนถึงการแสดงอารมณ์หม่นหมอง เสียใจ ซึมเศร้า และร้องไห้ ทำให้ผู้ชม “อิน” ไปกับตัวละคร

***ซึ่งจากบทสัมภาษณ์ ดร. ณัฐกิตติ์ ตั้งพลสินธนา ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการใหญ่ ฝ่ายการตลาด บริษัท เซ็นทรัลพัฒนา จำกัด (มหาชน) หรือซีพีเอ็น สอดคล้องกับงานวิจัยว่า “กระแสนิยมเกาหลี หรือ โคเรียนเทรนด์ มาแรงมาก และแทรกซึมเข้าไปอยู่ในแฟชั่น ดนตรี ทรงผม การแต่งหน้า เครื่องประดับ หรือแม้กระทั่งริงโทนในโทรศัพท์มือถือ ปัจจุบันทั้งกลุ่มวัยรุ่นและวัยทำงานต่างดาวน์โหลดเพลงประกอบจากละครเป็นริงโทนและเพลงรอสาย” (ผู้จัดการรายวัน,2550)

และธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าอุปโภค ปรากฏเป็นอันดับสาม ได้แก่ โทรศัพท์ เสื้อผ้า รถยนต์คอมพิวเตอร์ ซึ่งสินค้าอุปโภคที่ปรากฏมากที่สุด คือ รถยนต์

จากข้อมูลการศึกษาและบทสัมภาษณ์ข้างต้นนี้ สรุปได้ว่า ละครเกาหลีเรื่องสะอึดรักที่ปักใจ (Full House) มีเนื้อหาการนำเสนอ ซึ่งพิจารณาในรูปแบบสัญญาณ ตั้งแต่ ภาพ (ฉาก) แสง สี เสียง สัญลักษณ์ และภาษา มีการนำเสนอที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจด้านการท่องเที่ยวมากที่สุด ซึ่งสถานที่ท่องเที่ยวที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ คือ บ้านพูลเฮาส์ อาจกล่าวได้ว่า

ร้อยละ 90 ใช้บ้านฟูลเฮาส์เป็นสถานที่ถ่ายทำละคร ซึ่งเป็นสถานที่ถ่ายทำหลักๆของละครเกาหลีเรื่องนี้ ได้แก่ ฉากตัวบ้านฟูลเฮาส์ ห้องต่างๆ ภายในบ้านรวมถึงวิวทัศนียภาพ บริเวณบ้าน เป็นต้น

ตารางที่ 4.28 ประเภทธุรกิจที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมฉันทาแห่งวังหลวง ตอนที่ 1-53

ตอนที่	ของฝาก จากละคร	ธุรกิจ อาหาร	ธุรกิจ ท่องเที่ยว	ธุรกิจ บันเทิง	ธุรกิจ เครื่อง อุปโภค	ธุรกิจการศึกษา			ธุรกิจการเกี่ยวกับสุขภาพ		
						ภาษา	ทำอาหาร	ต่อสู้	วิธีการรักษาโรค		
									จับชีพจร	ฝังเข็ม	ยาสมุนไพร
1	0	13	18	1	0	5	6	1	1	0	6
2	0	8	19	0	0	6	4	0	0	0	0
3	0	7	25	4	0	10	3	0	0	0	4
4	0	8	37	3	0	0	9	0	1	0	4
5	0	27	41	0	0	2	13	0	0	0	8
6	0	3	33	0	0	0	2	1	1	1	8
7	1	8	35	2	0	13	4	0	0	0	13
8	1	12	24	1	0	2	5	0	0	0	2
9	1	8	34	0	0	3	4	0	1	0	1
10	1	7	53	0	0	2	4	0	1	0	6
11	1	17	50	0	0	0	5	0	2	3	3
12	1	23	49	0	0	2	12	0	1	0	0
13	1	16	29	3	0	3	8	0	2	2	7
14	1	8	49	2	0	1	1	0	0	0	1
15	1	16	54	1	0	1	9	1	2	1	4
16	0	16	51	1	0	1	8	0	0	0	1
17	1	5	42	0	0	4	3	0	0	0	1
18	1	49	48	0	0	0	23	0	0	0	6
19	1	8	56	0	0	3	3	0	2	0	0
20	0	11	55	0	0	2	3	0	0	0	2
21	1	9	53	0	0	2	5	1	1	0	4
22	1	8	36	0	0	1	3	0	1	1	3
23	0	0	35	1	0	1	0	0	1	0	2
24	1	5	26	0	0	0	4	0	1	0	3
25	1	2	29	0	0	0	2	0	2	4	14
26	1	6	20	2	0	0	3	2	9	6	14
27	1	7	30	0	0	0	6	1	4	1	2
28	1	3	51	0	0	6	0	0	8	0	5
29	1	2	66	0	0	0	1	0	3	0	7
30	1	7	57	0	0	0	0	0	7	7	1

ตารางที่ 4.28 (ต่อ) ประเภทธุรกิจที่ปรากฏในละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมมนางแห่งวังหลวง ตอนที่ 1-53

ตอนที่	ของฝากจากละคร	ธุรกิจอาหาร	ธุรกิจท่องเที่ยว	ธุรกิจบันเทิง	ธุรกิจเครื่องอุปโภค	ธุรกิจการศึกษา			ธุรกิจการเกี่ยวกับสุขภาพ		
						ภาษา	ทำอาหาร	ต่อสู้	วิธีการรักษาโรค		
									จับชีพจร	ฝังเข็ม	ยาสมุนไพร
31	1	8	67	0	0	0	4	0	4	2	2
32	0	4	29	0	0	1	4	0	2	0	0
33	0	0	16	0	0	0	0	0	3	0	1
34	0	0	36	0	0	0	0	0	5	3	0
35	0	2	33	0	0	0	1	0	1	0	2
36	0	0	31	1	0	2	0	0	1	0	0
37	0	2	31	0	0	2	4	0	2	0	1
38	0	10	33	0	0	0	10	0	3	0	5
39	0	11	30	0	0	3	11	0	4	0	0
40	0	9	35	0	0	2	9	0	6	3	1
41	0	1	25	1	0	0	1	2	2	3	2
42	0	1	32	0	0	1	1	0	0	0	0
43	0	0	28	1	0	0	0	0	0	0	0
44	0	0	14	3	0	1	0	0	0	0	1
45	0	8	33	2	0	2	4	0	0	0	0
46	0	2	32	2	0	1	1	0	2	0	0
47	0	0	27	3	0	0	0	0	1	1	2
48	0	0	23	2	0	1	0	0	6	0	0
49	0	0	36	1	0	0	0	0	4	0	0
50	0	2	28	0	0	0	1	0	0	0	2
51	0	0	29	2	0	1	0	0	0	0	2
52	0	0	33	1	0	1	0	0	1	7	5
53	0	2	29	0	0	1	1	0	1	2	0
รวมความถี่ที่ปรากฏในละคร	22	393	1915	40	0	89	205	9	99	47	158
						307			304		

จากตารางที่ 4.28 แสดงให้เห็นถึง มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี เรื่อง แดจังกึม จอมมนางแห่งวังหลวง จำนวน 53 ตอน มีเนื้อหาและการนำเสนอที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ ได้แก่

- ธุรกิจเกี่ยวกับอาหาร
- ธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
- ธุรกิจเกี่ยวกับความบันเทิง
- ธุรกิจเกี่ยวกับเครื่องอุปโภค (ไม่พบว่าสามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจดังกล่าวจากละครเรื่องนี้)
- ธุรกิจเกี่ยวกับการศึกษา ซึ่งประกอบด้วย การศึกษาเกี่ยวกับอาหาร ,การศึกษาเกี่ยวกับด้านภาษาเกาหลีการศึกษาเกี่ยวกับศิลปะการต่อสู้
- ธุรกิจเกี่ยวกับสุขภาพ สำหรับละครเกาหลีเรื่องนี้จะเกี่ยวกับวิธีการรักษาโรค ซึ่งประกอบด้วย การจับชีพจรเพื่อตรวจวินิจฉัยโรค , การฝังเข็ม และการใช้สมุนไพรรักษาโรค (ซึ่งหมายความรวมถึงอาหารที่เป็นประโยชน์ต่อสุขภาพด้วย)

ของฝากจากละคร เป็นส่วนเนื้อพิเศษที่ไม่เกี่ยวกับการแสดงละคร อาจกล่าวได้ว่าเป็น การประชาสัมพันธ์ประเทศรูปแบบหนึ่งที่น่าสนใจมากโดยใช้ช่วงเวลาก่อนฉายละครบอกเล่าเรื่องราวต่างๆ ได้แก่ การแนะนำสถานที่ อาหาร รวมถึงวัฒนธรรมต่างๆ ของประเทศเกาหลี เป็นต้น (รายละเอียดดูในภาคผนวก)

โดยจากการศึกษา พบว่า การนำเสนอเรื่องราวและเนื้อหาของละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางงามวังหลวง จำนวน 53 ตอน ที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ ซึ่งปรากฏความถี่ในการนำเสนอผ่านละครเกาหลีเรื่องนี้ เป็นธุรกิจการท่องเที่ยว มากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง โดยภาพ (ฉาก) ที่ปรากฏในละคร จะเป็น ฉากวังหลวง และชุมชนหมู่บ้านในอดีต

ซึ่งจากข้อมูลของความถี่ที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจท่องเที่ยวเกาหลี นั้น

***สอดคล้องกับความคิดเห็นของ อย่างเช่น คุณบัณฑิต อภัยจิตต์ ตำแหน่ง Managing Director บริษัท ดิสคัฟเวอรี โครเรีย จำกัด ที่ได้รับผลกระทบจากกระแสนิยมละคร ที่หันมาให้ความสนใจกับการจัดกลุ่มทัวร์ตามรอยละครเกาหลี กล่าวว่า “หลังจากออกอากาศในเมืองไทยได้เพียงเดือนเดียว ละครเรื่องนี้ก็ถูกกล่าวถึงในวงกว้าง เมื่อเล็งเห็นกระแสความนิยมที่เพิ่มมากขึ้น บัณฑิต จึงจัดโปรแกรมตามรอยแดจังกึมขึ้น ร่วมกับการท่องเที่ยวเกาหลีเสียงตอบรับเป็นที่น่าพอใจ มีผู้สนใจร่วมเดินทางไปกับทัวร์จำนวนมาก ถ้าไม่ไปตามรอยแดจังกึม ลูกค้ายกเลิกทัวร์เลยนะ ถ้าทริปไหนไม่มี เราก็ต้องใส่โปรแกรมนี้อเข้าไป ประโยชน์นี้ ยืนยันได้ดี ถึงกระแสความนิยมที่ผู้คนมีต่อละครเรื่องดังกล่าว และเช่นเดียวกับเรณู หรือทัวร์เกาหลีอื่นๆ เพราะเส้นทางทัวร์ ของบัณฑิต ก็บรรจุ การ “ตามรอย” ละครเรื่องดังอย่างฟูเฮาส์ เข้าไปด้วย” (www.manager.co.th)

ส่วนความถี่ที่ปรากฏเป็นลำดับที่ 2 ที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ คือ ธุรกิจเกี่ยวกับอาหาร ซึ่งพบว่าละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง มีการแสดงภาพเกี่ยวกับการทำอาหารมากที่สุดคือละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ด้วยเพราะจำนวนตอนในการนำเสนอถึง 53 ตอน ซึ่งส่งผลให้มีเวลาในการเล่าถึงเรื่องราวของอาหารได้มากกว่าละครเกาหลีอีก 2 เรื่องที่ทำการศึกษา มีการแสดงภาพเกี่ยวกับอาหารของชาวเกาหลีในอดีตทั้งในรูปแบบชาววังและชาวบ้าน โดยมีแดจังกึม เป็นสื่อตัวละครที่เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับวัฒนธรรมอาหารของชาวเกาหลีทั้ง 2 รูปแบบ ให้เห็นภาพอย่างชัดเจน

โดยเริ่มต้นจากการปลูกฝังประเพณีความเป็นแม่ศรีเรือนคล้ายคลึงกับวัฒนธรรมของไทย ซึ่งการทำอาหารนั้นเป็นหน้าที่ของผู้หญิง ซึ่งภาพการแสดงของตัวละครผู้หญิงแต่ละคน โดยเฉพาะแดจังกึม นั้นแสดงถึงความเชี่ยวชาญในการทำอาหาร เริ่มตั้งแต่การสอนและปลูกฝังในเรื่องของอาหาร บ่งบอกถึงความใส่ใจในรายละเอียดของการปรุงอาหาร แม้กระทั่งการใช้น้ำที่ปรุงอาหารต้องเป็นน้ำที่สะอาด ซึ่งบางตอนก็ระบุว่ามีการใช้น้ำแร่ในการปรุงอาหารเพื่อรสชาติกลมกล่อม

และการคัดเลือกวัตถุดิบในการปรุงอาหาร ภาพการแสดงที่แสดงผ่านละครเกาหลี คือคนทำอาหารต้องรู้จักวัตถุดิบที่จะปรุง ไม่เพียงแต่รู้จักชื่อ แต่ต้องรู้ถึงสรรพคุณของวัตถุดิบด้วยว่าให้คุณและโทษอย่างไร

เครื่องปรุงรสที่ใช้ในการปรุงอาหาร จากภาพการแสดงที่แสดงผ่านละครเกาหลี คือคนทำอาหารต้องมีความรู้และใส่ใจในรสชาติเครื่องปรุงรสว่ามีความแตกต่างกันอย่างไร ต้องมีความรู้แม้กระทั่งที่มาและลักษณะของวัตถุดิบที่นำมาทำเครื่องปรุงรส

ขั้นตอนหรือกรรมวิธีการปรุงอาหาร จากภาพการแสดงที่แสดงผ่านละครเกาหลี คนทำอาหารต้องเชี่ยวชาญทุกขั้นตอน อย่างการทำอาหารในพระราชวังจะใช้ ไม้จิ้มและไม้กูด เป็นเชื้อเพลิงเท่านั้น และนางในในห้องเครื่องที่ต้องฝึกทำอาหารต้องผ่านการฝึกฝนมาตั้งแต่เด็กๆ ฝึกประสาทสัมผัสทั้งหมด เพื่อความแม่นยำในการปรุงอาหาร ซึ่งแม้แต่การใช้มีดที่ทำอาหาร ก็ต้องได้รับการฝึกสอนเช่นกัน

และสุดท้ายคือการเลือกใช้ภาชนะในการบรรจุอาหาร ถ้าอาหารที่จะนำถวายพระราชานั้นต้องใส่ภาชนะที่เป็นทองเหลืองเท่านั้น เพราะสารพิษจะทำปฏิกิริยากับภาชนะทองเหลือง เพื่อป้องกันการปลงพระชนม์

รวมถึงวิธีการถนอมอาหาร ซึ่งแสดงถึงภูมิปัญญาของชาวเกาหลีในอดีต จำพวกผักเอาไว้นานในฤดูหนาวที่ยากแก่การเพาะปลูกเพราะสภาพภูมิอากาศ โดยหมักไว้ในไหแล้วฝังในดินเป็นผักดอง หรือ เรียกว่ากิมจิ ซึ่งถือเป็นอาหารที่เป็นสัญลักษณ์ของชาติ เกาหลี

โดยจากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นที่ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจากละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอม
นางแห่งวังหลวง ซึ่งมีการปรากฏความถี่ที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจอาหารเกาหลี
โดยเฉพาะร้านอาหารเกาหลีที่ปัจจุบันมีเพิ่มมากขึ้น

***ซึ่งสอดคล้องกับบทสัมภาษณ์ คุณฮันนา คิม ชาวเกาหลี ดำรงตำแหน่งผู้จัดการ
ร้านอาหารคองจู โรงแรมปทุมวัน ปริ๊นเซส ร้านอาหารเกาหลีระดับโรงแรม ที่ว่า “คนไทยสนใจ
เรื่องราวเกาหลีมาก ชอบดาราเลยเรียนรู้วัฒนธรรมเกาหลีด้วย และที่ง่ายที่สุดคืออาหารเกาหลี
แฟนคลับ มิสเตอร์แบ ของจุน พระเอกละครเรื่องเพลงรักในสายลมหนาว (Winter Love Song) จะมา
ทานอาหารที่นี่ทุกเดือน มาครั้งละ 25-30 คนจองห้องใหญ่เลย ใครที่ไปเกาหลีมาก็จะซื้อโปสเตอร์ วี
ซีดี นิตยสารที่มีรูปหรือเรื่องเกี่ยวกับดาราคนโปรคมาอวด มาแลกกัน หรือซื้อโปสเตอร์การ์ดมาแลกกัน
แล้วเอาวีซีดีมาขาย เขาจะชอบ Laptop มากันเลย แล้วก็กรี๊ดกร๊าดกันใหญ่ มีความสุข”
(www.jkdramas.com)

ส่วนความถี่ที่ปรากฏเป็นอันดับที่สาม ที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ คือธุรกิจที่
เกี่ยวกับการศึกษา ได้แก่ การศึกษาการทำอาหาร ซึ่งจะสอดคล้องกับความถี่ที่ปรากฏในอันดับที่ 2
, การศึกษาด้านภาษาเกาหลี และการศึกษาศิลปะการต่อสู้ (เทควันโด) ตามลำดับ

ซึ่งถ้ามองภาพรวมโดยกว้างอาจเข้าใจว่าละครเกาหลิน่าจะส่งผลกระทบต่อธุรกิจในรูปแบบที่
กล่าวมาแล้วข้างต้นเท่านั้น แต่จากการศึกษาวิจัย พบว่าละครเกาหลีกลับผลต่อการศึกษาด้วย
เช่นกัน โดยการเรียนภาษาเกาหลีนี้ไม่ได้เป็นหลักสูตรการเรียนการสอนในโรงเรียน หรือเป็นการ
เรียนเพื่อติดต่อเจรจาทางธุรกิจ แต่เป็นการเรียนเพื่อต้องการทำความเข้าใจภาษาเกาหลีในละคร
เกาหลี ต้องการสื่อสารกับศิลปินดารานักที่ชื่นชอบ

จากความถี่ที่ปรากฏในละครสามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจด้านการศึกษา ที่
สามารถเห็นได้อย่างชัดเจนคือ ธุรกิจโรงเรียนสอนภาษาต่างๆ

***สอดคล้องกับบทสัมภาษณ์ คุณทองอินทร์ สุนสวัสดิ์ ผู้อำนวยการโรงเรียน
สถาบันภาษาทองอินทร์ ที่กล่าวว่า “กระแสความนิยมดาราเอเชีย โดยเฉพาะเกาหลีกำลังมีอิทธิพล
อย่างมากในหมู่วัยรุ่น โดยเฉพาะในเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาถึงอุดมศึกษา ซึ่งวัยรุ่นกลุ่มนี้ให้
ความสนใจเรียนภาษาเกาหลีเพิ่มสูงมาก ทั้งนี้เด็กจะตั้งใจเรียนและเรียนรู้ได้รวดเร็วมก เพราะ
ต้องการนำความรู้ไปใช้ติดตามข่าวคราวศิลปินในดวงใจของเขา” (หนังสือพิมพ์คมชัดลึก
,23/10/2005)

***และบทสัมภาษณ์ คุณเทพ อาจารย์สอนภาษาเกาหลี จากสถาบันสอนภาษาเกาหลีแห่งหนึ่ง บริเวณเขตราชเทวี กล่าวว่า “แฟนคลับของคาราเกาหลียุคใหม่หลายคนเข้ามาเรียนภาษาเกาหลีกันมาก แต่จะหาเรียนยากเนื่องจากภาษาเกาหลีเพิ่งจะได้รับความนิยม สถาบันที่สอนอยู่ก็จะมีแฟนคลับคารา นักศึกษา ประชาชน มาเรียนภาษาประมาณ 100 คน โดยเปิดสอนห้องละ 15 คน คอร์สละ 2,900 บาท โดยไม่รวมค่าหนังสือ ซึ่งลูกค้าเหล่านี้สามารถเลือกเวลาเรียนได้เอง วันละ 2 ชั่วโมง แล้วแต่ความสะดวก” (หนังสือพิมพ์คมชัดลึก, 23/10/2005)

ข้อมูลข้างต้นและความถี่ที่ปรากฏสามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจด้านการศึกษาและบทสัมภาษณ์สถาบันสอนภาษาแสดงให้เห็นถึงความต้องบริโภคนด้านการศึกษา โดยเฉพาะด้านภาษาเกาหลี ผู้บริโภคที่ต้องศึกษาภาษาเกาหลี รวมถึงสถาบันสอนทำอาหารและสถาบันการสอนศิลปะการต่อสู้ ก็มีการเปิดคอร์สการเรียนการสอนเพิ่มเกี่ยวกับวัฒนธรรมการทำอาหารและศิลปะการต่อสู้ของเกาหลีในหลายสถาบันเพื่อรองรับความต้องการตามกระแสนิยมเกาหลีจากละคร

จากข้อมูลการศึกษาและบทสัมภาษณ์ข้างต้นนี้ สรุปได้ว่า ละครเกาหลีเรื่องแดจังกึมอมนางแห่งวังหลวง (Jewel in the Palace Dae-Jang-Geum) มีเนื้อหาการนำเสนอ ซึ่งพิจารณาในรูปแบบสัญลักษณ์ ตั้งแต่ ภาพ (ฉาก) แสง สี เสียง สัญลักษณ์ และภาษา มีการนำเสนอเป็นรูปแบบของละครเพื่อความบันเทิงที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจด้านความบันเทิง พร้อมกับส่งเสริมธุรกิจด้านการท่องเที่ยวมากที่สุด

สำหรับตอนที่ 3 นี้เป็นส่วนที่ผู้วิจัยทำการศึกษาเพื่อวิเคราะห์ถึงการนำเสนอเนื้อหาของละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่อง ที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจในรูปแบบต่าง ๆ พบว่า ประเภทธุรกิจที่สามารถสร้างประโยชน์จากละครเกาหลีนั้น มี 6 ประเภท ได้แก่ ธุรกิจเกี่ยวกับอาหาร ธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ธุรกิจเกี่ยวกับความบันเทิง ธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าอุปโภค ธุรกิจเกี่ยวกับการศึกษา และธุรกิจเกี่ยวกับสุขภาพและการรักษาโรค

โดยในการศึกษาวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงทำการรวบรวมข้อมูลของการปรากฏมายาคติทางวัฒนธรรมที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจในลักษณะความถี่ของการปรากฏการแสดงในแต่ละตอน ของละครเกาหลีแต่ละเรื่อง โดยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลเช่นเดียวกันกับการเก็บรวบรวมข้อมูลในส่วนที่หนึ่ง เนื่องด้วยการนำเสนอการแสดงของละครมีลักษณะการดำเนินเรื่องราวอย่างต่อเนื่อง โดยการนำเสนอละครมีการใช้เวลาโดยเฉลี่ยประมาณ 1 ชั่วโมง ทำให้มีการปรากฏมายาคติทางวัฒนธรรมที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ จากละครนั้น แบบซ้ำไปซ้ำมาในแต่ละตอน ตั้งแต่ตอนแรกจนถึงตอนอวสาน

ดังนั้น จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของละครที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจในประเภทต่าง ๆ ที่ใช้ละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่องนี้เป็นสื่อเพื่อสร้างหรือขยายโอกาสการค้าทางธุรกิจพบว่าจำนวนความถี่ที่ปรากฏสูงสุดของประเภทธุรกิจ คือ ธุรกิจที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว โดยจำนวนความถี่ที่ปรากฏเป็นประเภทธุรกิจที่พบมากที่สุดได้ในละครเกาหลีแต่ละเรื่องที่ทำการศึกษาซึ่งสามารถสรุปผลแสดงรายละเอียดจำนวนความถี่ (หน่วย : ครั้ง) ที่ปรากฏในละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่อง ได้ดังตารางที่ 4.29

ตารางที่ 4.29 ตารางสรุป : แสดงรายละเอียดจำนวนความถี่ของประเภทธุรกิจต่าง ๆ ที่ปรากฏในละครเกาหลีที่ทำการศึกษาทั้ง 3 เรื่อง

ละครเกาหลี	ประเภทธุรกิจ					
	ธุรกิจเกี่ยวกับอาหาร	ธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว	ธุรกิจเกี่ยวกับบันเทิง	ธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าอุปโภค	ธุรกิจเกี่ยวกับการศึกษา	ธุรกิจเกี่ยวกับสุขภาพและการรักษาโรค
รักนี้ชั่วฉันทันตร์ จำนวน 18 ตอน	24	283	240	68	23	0
สะอูดรักที่ปักใจ จำนวน 16 ตอน	50	461	233	175	25	0
แดจังกึม จอมนาง แห่งวังหลวง จำนวน 53 ตอน	188	1915	949	0	393	304
รวมความถี่ที่ปรากฏ ในละครทั้ง 3 เรื่อง	262	2,659	1,422	243	684	304

จากตารางที่ 29 สามารถอธิบายได้ว่า ละครเกาหลี ทั้ง 3 เรื่อง ได้แก่ รักนี้ชั่วฉันทันตร์ , สะอูดรักที่ปักใจ และแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง นั้นมีเนื้อหาของการนำเสนอเรื่องราวของละครที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว มากที่สุดเป็นอันดับแรก

ด้วยข้อมูลทางภูมิศาสตร์ของสาธารณรัฐเกาหลี (Republic of Korea) หรือเกาหลีใต้ (South Korea) มีพื้นที่ครอบคลุมส่วนใหญ่ของคาบสมุทรเกาหลี พรมแดนทางเหนือ ติดกับประเทศเกาหลีเหนือ มีประเทศญี่ปุ่นตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ โดยมีทะเลญี่ปุ่นและช่องแคบเกาหลีกั้นไว้ซึ่งพื้นที่กว่า 70% ของประเทศเป็นภูเขา และพื้นที่เขตการปกครองของประเทศซึ่งแบ่งเป็น 9 จังหวัด และ 6 มหานคร ดังรูปที่ 4.17 ดังนี้

ภาพที่ 4.19 แผนที่เขตการปกครองหลักของประเทศเกาหลีใต้

โดยมีรายนามเขตการปกครองของประเทศเกาหลีใต้ ดังนี้

นครพิเศษ : โซล/ซอฮุล (Seoul Teukbyeolsi: โซล ทีกบยอลซึ; 서울 특별시)
เป็นเมืองหลวงของประเทศ

มหานคร ได้แก่ :

- 1.ปูซาน/พูซาน (Busan Gwangyeoksi: 'พูซาน กวางยอกซึ; 부산 광역시)
- 2.แทกู(Daegu Gwangyeoksi: แทกู กวางยอกซึ; 대구 광역시)
- 3.อินชอน(Incheon Gwangyeoksi: อินชอน กวางยอกซึ; 인천 광역시)
- 4.กวางจู/กวางจู(Gwangju Gwangyeoksi: กวางจู กวางยอกซึ; 광주 광역시)
- 5.แทจอน(Daejeon Gwangyeoksi: แทจอน กวางยอกซึ; 대전 광역시)
- 6.อุลซาน(Ulsan Gwangyeoksi: อุลซาน กวางยอกซึ; 울산 광역시)

9 จังหวัด ได้แก่ :

- 1.คยองกี(Gyeonggi-do: คยองกี-โด; 경기도)
- 2.กังวอน(Gangwon-do: กังวอน-โด; 강원도)
- 3.คยองซางบุก(Gyeongsangbuk-do: คยองซางบุกโด; 경상북도)
- 4.คยองซางนัม(Gyeongsangnam-do: คยองซางนัม-โด; 경상남도)
- 5.ชอลลานัม(Jeollanam-do: ชอลลานัม-โด; 전라남도)

6.ชอลลาบุก(Jeollabuk-do: ชอลลาบุก-โด; 전라북도)

7.ชุงชองบุก(Chungcheongbuk-do: ชุงชองบุกโด; 충청북도)

8.ชุงชองนัม(Chungcheongnam-do: ชุงชองนัม-โด; 충청남도)

9.เชจู(Jeju: เชจู; 제주특별자치도) เป็นจังหวัดปกครองตนเองพิเศษ

(ที่มาข้อมูล : วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี <http://th.wikipedia.org/wiki/>)

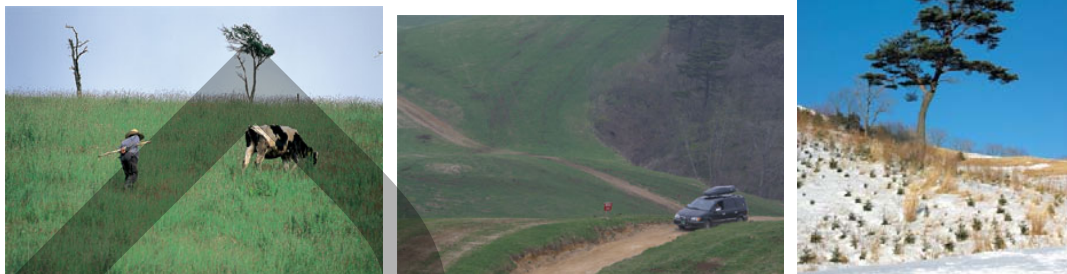
ซึ่งจากข้อมูลการปกครองนี้เป็นข้อมูลที่ผู้วิจัยศึกษานำมาเพื่ออ้างอิงกับงานวิจัย ถึงความสัมพันธ์ของรายนามชื่อจังหวัดหรือมหานครต่าง ๆ ในประเทศเกาหลี กับสถานที่ในการถ่ายทำละคร เพื่อเผยแพร่การท่องเที่ยวโดยใช้ละครโทรทัศน์เป็นสื่อประชาสัมพันธ์ทางการตลาด

อย่างเช่นละครเกาหลีเรื่อง รักนี้ชั่วนี้รันดร์ (Autumn in my heart) ผู้ว่าราชการจังหวัด Gangwon นี้ที่มีนโยบายเพื่อโปรโมตการท่องเที่ยวของจังหวัดให้ออกไปสู่ชาวเอเชียและชาวโลก และHwajinpo Beach ในเมือง Goseong ซึ่งเป็นชายหาดที่นางเอกซี่คอสีนใจอยู่บนแผ่นหลังของพระเอก กลายเป็นสถานที่ที่นักท่องเที่ยวรักหลายคนเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวเพื่อเลียนแบบละครเกาหลีเรื่องนี้

ภาพที่ 4.20 แสดง Hwajinpo Beach ในเมือง Goseong

หรือทุ่งหญ้ากว้างสีเขียวที่ Samyang ในเมือง Daegwallyeong สถานที่อันนี้มุนระหว่างพระเอกนางเอกก็เป็นอีกแหล่งที่มีนักท่องเที่ยวต้องแวะมาชม

ภาพที่ 4.21 แสดงทุ่งหญ้ากว้างสีเขียวที่ Samyang ในเมือง Daegwallyeong

และสวนสาธารณะชื่อ Phoenix Park ในเมือง Pyeongchang ซึ่งนางเอกและพระรอง นำแสดงโดย วอน-บิน ได้มาทำงานร่วมกัน ก็ปรากฏรีสอร์ทเพิ่มขึ้นมากมายเพื่อมารองรับนักท่องเที่ยว (บทสัมภาษณ์คุณ พันธุ์เมธ ฒ ระนอง ผู้จัดการองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวเกาหลี ประจำประเทศไทย นิตยสารโพซิชั่นนึ่ง ฉบับเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549)

ภาพที่ 4.22 แสดงรูปสวนสาธารณะชื่อ Phoenix Park ในเมือง Pyeongchang ที่นางเอกทำงาน

ส่วนละครเกาหลีเรื่องสะอึดรักที่ปักใจ (Full House) ฉากที่ถ่ายทำส่วนใหญ่ คือ บ้าน ฟูลเฮาส์ (Full House) ตั้งอยู่ในเขตบริเวณ Gwangyeok Si นั้น อยู่ที่เมืองอินชอน (Incheon) ใกล้เคียง

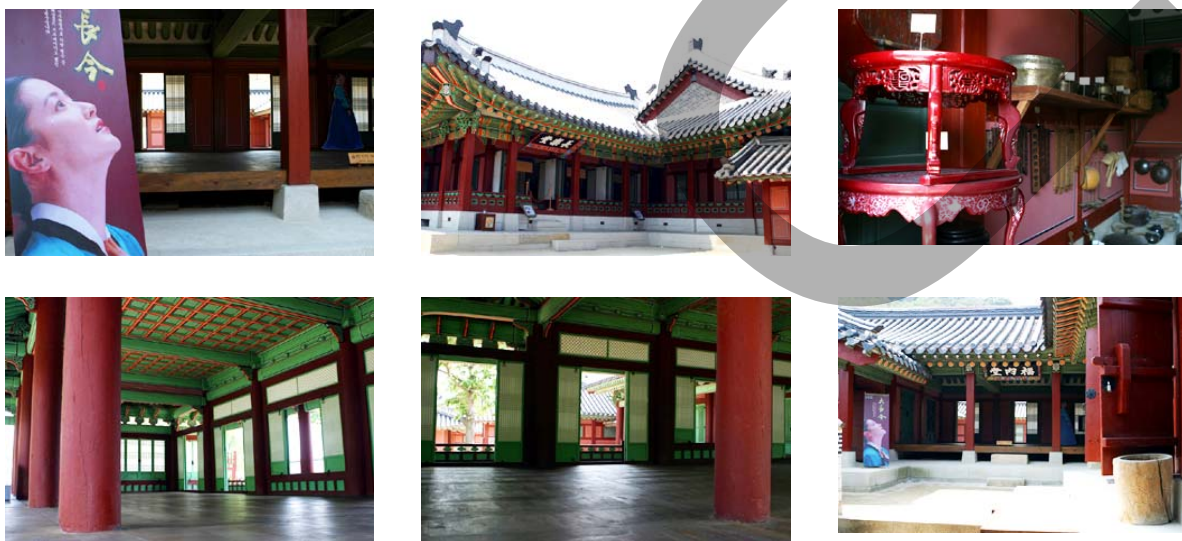
กับสนามบินอินซอน เดินทางจากท่าเรือซัมมอก (Sammok) เพียง 10 นาที จะพบที่ตั้งของบ้าน ฟูลเฮาส์ (Full House) ซึ่งบ้านหลังนี้ได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อถ่ายทำซีรีส์เรื่องนี้โดยเฉพาะ โดยใช้งบก่อสร้างสูงถึง 1 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ประกอบด้วยห้องต่าง ๆ ที่ปรากฏในซีรีส์ ไม่ว่าจะเป็นห้องรับแขก, ห้องครัว, โต๊ะทำงานของฮันจ็อน, ห้องนอนของฮันจ็อนและลียองเจ, ห้องน้ำ, ชายหาดหน้าบ้านพัก, สวนหย่อมข้างบ้าน ฯลฯ

(ข้อมูลจาก : student.nu.ac.th/jamjungs/index.htm และ www.jkdramas.com และ www.kbs.co.kr)

ซึ่ง ณ ปีที่ผู้วิจัยทำการศึกษางานวิจัยเรื่องนี้ ก็อยู่ระหว่างการคัดเลือกตัวละครเพื่อถ่ายทำละครเรื่องสะกดรักที่ปักใจภาคสอง ซึ่งถือว่าเป็นการยืนยันถึงการได้รับความนิยมนิยมของละครเกาหลีเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี

และละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จมมนางแห่งวัง สถานที่ถ่ายตั้งอยู่ที่ เมืองยางจู ซึ่งอยู่ในอาณาเขตของ MBC Studio ที่แสดงถึงห้องเครื่อง และห้องต่างๆ ที่ใช้เป็นสถานที่ถ่ายทำฉากในละคร รวมถึงอุปกรณ์ครัว ห้องต่างๆ ได้แก่ พิพิธภัณฑสถานแดจังกึม ทีม ปาร์ค (Dae Jang Guem Theme Park) ซึ่งสถานที่ถ่ายทำ ที่ถ่ายทอดภาพจากละครในฉากสำคัญต่าง ๆ ถึง 23 ฉาก เช่น ประตูวังที่นางกำนัลฝักหัดต้องผ่านเข้ามาในครั้งแรก , ห้องฝักนางกำนัล , ห้องเครื่อง , ห้องพักนางกำนัลชั้นสูง , ฉากไถ่ทองหาย เป็นต้น) , พระราชวัง Suwon Hwa-seong Haenggung , พระราชวัง Changdeok gung , เกาะ Jeju Do, และหมู่บ้านชาวเกาหลีสมัยโบราณ Naganeupseong (<http://club.sbuyzone.com/blog/layout.php?idb=3447&id=233>)

ภาพที่ 4.23 ภาพสถานที่ถ่ายทำละครเกาหลีเรื่อง “แดจังกึม จอมนางวังหลวง” Dae Jang Guem Theme Park

ภาพที่ 4.24 ภาพสถานที่ถ่ายทำละครเกาหลีเรื่อง “แดจังกึม จอมนางวังหลวง” Korean Folk Village

ภาพที่ 4.25 ภาพสถานที่ถ่ายทำละครเกาหลีเรื่อง “แดจังกึม จอมนางวังหลวง” Yongmun Cave

ป้อมสวาของ ซึ่งเป็นสถานที่ถ่ายทำอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นป้อมปราการหรือกำแพงเมือง หรือป้อมดอกไม้ ที่สร้างรายรอบเมืองชวอน มีระยะทางยาวประมาณ 5,500 เมตร ประกอบด้วยเชิง เทีน 48 หลัง แต่บางส่วนถูกทำลายในสมัยสงครามเกาหลี ป้อมนี้สร้างขึ้นในสมัยกษัตริย์ซอนโจ กษัตริย์องค์ที่ 22 ของราชวงศ์โชซอน สร้างขึ้นเพื่อระลึกถึงพระราชบิดา ที่ถูกใส่ร้ายจากราชสำนัก และถูกขังจนสิ้นพระชนม์ ป้อมสวาของ ปัจจุบันได้รับการสถาปนาโดยองค์การยูเนสโก ให้เป็น มรดกโลก (<http://www.sjholidays.com/index.php?lay=show&ac=article&Id=339795&Ntype=4>)

สถานที่ถ่ายทำเหล่านี้ปรากฏในละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่อง ด้วยความถี่ในรูปแบบสัญลักษณ์ ด้านภาพ (ฉาก) , แสง , สีที่ปรากฏควบคู่กันตามองค์ประกอบของละครโทรทัศน์ ซึ่งในบางฉากบาง ตอน ก็กลายเป็นรูปแบบสัญลักษณ์ด้านสัญลักษณ์ อย่างเช่น บ้านพูลเฮาส์ ปรากฏเป็นสัญลักษณ์ด้านภาพ และเป็นสัญลักษณ์ของละครเรื่องนี้ด้วยเช่นกัน

ส่วนความถี่ที่ปรากฏในละครเกาหลี ทั้ง 3 เรื่อง ที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ **เกี่ยวกับอาหาร**นั้นพบว่า ละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง มีความถี่ในการแสดงภาพ อาหาร รวมถึงการแสดงวิธีการปรุงอาหารตามวัฒนธรรมเกาหลี มากกว่า ละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่วนิ รันตร์และเรื่องสะอึดรักที่พิถีพิถัน เนื่องจากเนื้อหาของละครในการนำเสนอเรื่องราวต่างกัน คือ

เรื่องรักนี้ชั่วนิรันตร์ และ เรื่องสะอึดรักที่พิถีพิถัน นั้น มีเนื้อหาในการนำเสนอเกี่ยวกับ ความรักภายในของคู่พระ-นาง

ส่วนเรื่องแดจังกึมจอมนางแห่งวังหลวงนั้นมีเนื้อหาในการนำเสนอเกี่ยวกับความพยายาม ของผู้หญิงคนหนึ่งที่มีมุ่งมั่นที่จะเป็นแม่ครัวใหญ่ของวังหลวง ดังนั้น ฆาตคติทางวัฒนธรรมใน รูปแบบสัญลักษณ์ที่ปรากฏที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจเกี่ยวกับอาหารจึงปรากฏมากกว่าละคร เกาหลีที่ทำการศึกษาอีก 2 เรื่อง

***จากบทสัมภาษณ์ นายเจ.บี.ปาร์ก ผู้บริหารระดับสูงของสถานีโทรทัศน์ MBC จากนิตยสาร "MARKETEER" ซึ่งผู้ผลิตละครดังๆ มากมาย รวมทั้ง "แดจังกึม" เรื่องนี้ กล่าวว่า "ประเทศเกาหลีไม่ค่อยจะมีทรัพยากรธรรมชาติด้านการท่องเที่ยวมากนัก เกาหลีจึงมุ่งที่จะส่งออก สินค้าวัฒนธรรมเพื่อทำให้เกาหลีเป็นที่รู้จักมากขึ้น "ไม่ใช่แค่เก็บเงินคืนมาเท่านั้น แต่เป็นการทำ ให้เกาหลีเป็นที่รู้จักในประเทศต่างๆ ยกตัวอย่างง่ายๆ เช่น สินค้าเกาหลีอย่างซัมซุงหรือแอลจี คน ประเทศอื่นก็หันมาสนใจใช้มากขึ้น หรือแม้แต่ดาราดังๆ อย่าง วอนบิน และ แแบ ยอง จุง ก็ทำให้คน

ต่างประเทศรู้จักเกาหลีมากขึ้น และมีทัวร์มาลงเยอะมาก โดยเฉพาะญี่ปุ่น ได้หวั่น มาเที่ยวเยอะจริงๆ บางครั้งต้องใช้เครื่องบิน โดยเฉพาะเพื่อรับทัวร์มาลง”

ไม่แปลกที่สถานีโทรทัศน์ MBC จะมีนักการตลาดที่ดูแลตลาดต่างประเทศอย่างใกล้ชิด แยกเป็น ตลาดอาเซียน จีน ได้หวั่น และญี่ปุ่น เพราะ "ละคร" ไม่ใช่แค่เพียง "สินค้า" ส่งออกที่ทำรายได้มหาศาลให้กับเขา แต่ยังเป็น "สื่อโฆษณา" ให้กับสินค้า สถานที่ท่องเที่ยวและวัฒนธรรม ประเพณีของเกาหลีอีกด้วย เชื่อหรือไม่ว่าวันนี้ "วัฒนธรรมประเพณี" ได้กลายเป็น "สินค้า" ที่ทำรายได้ให้กับเกาหลีได้ถึง 10% ของมูลค่าธุรกิจทั้งหมดของเกาหลี

อีกทั้งจำนวนตอนที่แพร่ภาพมีมาก จึงทำให้ความถี่ของปรากฏมายาคติทางวัฒนธรรมในรูปแบบสัญญาณมีมากกว่าละครเกาหลีที่ทำการศึกษาก่อนอีก 2 เรื่อง

ส่วนความถี่ที่ปรากฏในละครเกาหลี ทั้ง 3 เรื่อง ที่สามารถสร้างประโยชน์ทาง**ธุรกิจ** **เกี่ยวกับบันเทิง** นั้นพบว่า ละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง มีความถี่ในการปรากฏมายาคติทางวัฒนธรรมในรูปแบบสัญญาณด้านเสียง มากที่สุด

รองลงเป็นละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่วฉันทันตร์ และสะกดรักที่פקใจ ตามลำดับ ซึ่งการปรากฏความถี่นั้นมีการนำเสนอมายาคติทางวัฒนธรรมในรูปแบบสัญญาณด้านเสียงที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจเกี่ยวกับบันเทิง ได้แก่ เสียงสนทนา เสียงดนตรีประกอบ และเสียงเพลงประกอบ

ส่วนความถี่ที่ปรากฏในละครเกาหลี ทั้ง 3 เรื่อง ที่สามารถสร้างประโยชน์ทาง**ธุรกิจ** **เกี่ยวกับสินค้าอุปโภค** นั้นพบว่า ละครเกาหลี 2 เรื่อง ได้แก่ รักนี้ชั่วฉันทันตร์ และสะกดรักที่פקใจ นั้นเป็นละครที่มีเนื้อเรื่องเป็นปัจจุบัน ทำให้ภาพการแสดงผลจะมีเครื่องอำนวยความสะดวกของการใช้ชีวิตประจำวันของแต่ละที่มีความเป็นปัจจุบัน ดังนั้นความถี่ที่ปรากฏมายาคติทางวัฒนธรรมมีลักษณะเป็นการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ ปรากฏในละครเกาหลีทั้ง 2 เรื่องดังกล่าว แต่ไม่พบในละครเกาหลีเรื่องแดจังกึมจอมนางแห่งวังหลวง เนื่องจากเป็นละครเกาหลีแนวย้อนยุคสมัย ฉะนั้น มายาคติทางวัฒนธรรมมีลักษณะเป็นการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ ที่ปรากฏในละครของเครื่องใช้อุปโภคต่างๆ นั้นจะย้อนยุคไม่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าอุปโภค แต่ถ้าหากมองกล่าวถึงเครื่องใช้อุปโภคที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว สำหรับละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง นั้น พบว่า **เครื่องแต่งกายประจำชาติของเกาหลี** ซึ่งชาวเกาหลีมีชุดประจำชาติตั้งแต่สมัยโบราณ เรียกว่า **ฮันบก** (ฮันหมายถึงชาวเกาหลี

บอกหมายถึงชุด รวมกันหมายถึงชุดของชาวเกาหลี) อันบกทั้งของผู้หญิงและผู้ชายมีลักษณะหลวมๆ เพื่อความสะดวกสบายและคล่องแคล่วไม่ใช่กระดุมหรือขอแต่จะใช้ผ้าผูกไว้แทน

ภาพที่ 4.26 แสดงชุดอันบกของผู้ชายและผู้หญิง จากละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง

ชุดของผู้ชาย ข้างล่างประกอบด้วย "บันซื่อ" แต่สมัยใหม่เรียกว่า "แพนที" ซึ่งหมายถึงกางเกงใน ชั้นนอกสวม "บาจี" เป็นกางเกงขายาวหลวมๆรวบปลายขาไว้ด้วย "แทมิน" เป็นแถบผ้าใช้มัดขากางเกง"บัน โซเม" เป็นเสื้อรัดรูปแขนสั้นไว้ข้างใน เสื้อนอกเรียกว่า "จอกโกลี" เป็นเสื้อแขนยาวไม่มีปกไม่มีกระเป๋

ชุดของผู้หญิง ประกอบด้วย "แพนที" หรือกระโปรงที่อยู่ข้างใน ข้างบนใช้ "ซ็อกชิม่า" เป็นแถบผ้าขนาดใหญ่ ใช้มัดทรวงอกไว้แทนเสื้อยกทรง ข้างนอกสวม "ชิม่า" เป็นกระโปรงยาวกรอมเท้า สวมเสื้อ "จอกโกลี" เป็นเสื้อนอกแขนยาว อันบกเป็นภาพรวมศิลปะของเกาหลีที่สามารถพบเห็นได้ตามท้องถนนของเกาหลี ราวกับถนน สายแฟชั่นของปารีส อันบกชุดแต่งกายประจำชาติของเกาหลีทำจากผ้าสีล้วน สดใส เนื้อผ้าจะขึ้นอยู่กับโอกาสและวัยของผู้ใส่ เด็กหญิงหรือหญิงสาวจะสวมกระโปรง สีแดงเสื้อสีเหลืองจะเปลี่ยนเป็นกระโปรงสีแดง เสื้อสีเขียวเมื่อแต่งงานแล้วส่วนหญิงสูงอายุอาจเลือกสีล้วนๆที่สดใส และเลือกใช้นเนื้อผ้าได้หลากหลาย

ปัจจุบันชุดแต่งกายวัฒนธรรมเดิมจะใช้เฉพาะ โอกาสพิเศษเท่านั้น แต่ตามถนนหนทางและรถไฟใต้ดินจะยังคงเห็นผู้คนสวมใส่กันอยู่บ้าง โดยเฉพาะผู้สูงอายุยังคงสวมใส่ชุดอันบกอยู่ (<http://th.wikipedia.org/wiki/>)

สำหรับชุดการแต่งกายของละครเกาหลีอีก 2 เรื่องนั้น ที่ได้รับความนิยมจนกลายเป็นแฟชั่นการแต่งกายสไตล์เกาหลี ก็ละครเรื่องสะอูดรักที่ปักใจ โดยเฉพาะการแต่งกายของตัวละครเอก อย่างฮันจีอุน นางเอกของเรื่อง

ส่วนความถี่ที่ปรากฏในละครเกาหลี ทั้ง 3 เรื่อง ที่สามารถสร้างประโยชน์ทาง**ธุรกิจ** **เกี่ยวกับการศึกษา** ได้แก่ การศึกษาด้านอาหาร การศึกษาด้านภาษาเกาหลี และการศึกษาด้านศิลปะ การต่อสู้ (เทควันโด) นั้นพบว่า ละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมฉันทองวังหลวง ปรากฏมายาคติทางวัฒนธรรมที่สามารถประโยชน์ทางธุรกิจทางการศึกษาทั้ง 3 ด้าน โดยจะมีตัวแดจังกึม ตัวละครเอกของเรื่องนั้นเป็นสื่อที่สะท้อนมายาคติทางวัฒนธรรมทั้งในรูปแบบของสัญลักษณ์และการบ่งชี้ทางวัฒนธรรม ที่เป็นวัตถุและไม่ใช่วัตถุ ส่วนละครเกาหลีที่ทำการศึกษามาก 2 เรื่องนั้น ปรากฏการสร้างประโยชน์ทางธุรกิจเกี่ยวกับการศึกษาด้านภาษาเกาหลี เท่านั้น

สำหรับชื่อเรียกคำว่า "ภาษาเกาหลี" ในเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้มีความแตกต่างกัน ในเกาหลีเหนือ ชาวเกาหลีเหนือส่วนใหญ่มักเรียกว่า โจซอนมัน (조선말) หรือหากเป็นทางการขึ้นจะเรียกว่า โจซอนอ (조선어).

ในเกาหลีใต้ ประชาชนส่วนใหญ่เรียกภาษาของตนว่า ฮันกุกมัล (한국말) หรือ ฮันกุกอ (한국어) หรือ กุกอ (국어) บางครั้งอาจเรียกในแบบภาษาชาวบ้านว่า อูรีมัล (แปลว่า "ภาษาของเรา"; มาจากคำว่า 우리말 (เขียนติดกันในเกาหลีใต้), หรือ 우리 말 (เขียนแยกกันในเกาหลีเหนือ)

อักษรเกาหลี เรียกว่าอักษรฮันกิล โดยพิวเฟินแล้ว อักษรฮันกิลคล้ายกับอักษรรูปภาพเหมือนอักษรจีน แต่จริงๆ แล้ว อักษรฮันกิลอยู่ในระบบอักษรแทนเสียง (ตัวพยัญชนะเป็นอักษรรูปภาพเลียนแบบอวัยวะการออกเสียงในขณะที่ออกเสียงนั้นๆ สระเป็นอักษรรูปภาพใช้แนวคิดเชิงปรัชญา เกี่ยวกับ ท้องฟ้า พื้นดิน และมนุษย์)คือประกอบด้วยพยัญชนะและสระ ซึ่งมีทั้งหมด 24 ตัว ประกอบด้วย

พยัญชนะ 14 ตัว คือ ㄱ ㅋ ㆁ ㄷ ㅌ ㄴ ㄹ ㅎ ㅍ ㅊ ㅅ ㅆ ㅇ ㅈ ㅊ และ ㅎ

สระ 10 ตัว คือ ㅏ ㅑ ㅓ ㅕ ㅗ ㅛ ㅜ ㅠ ㅡ และ ㅣ

พยัญชนะและสระดังกล่าวเรียกว่า พยัญชนะเดี่ยว และสระเดี่ยว ตามลำดับ นอกจากนี้ยังมีส่วนที่เรียกว่าพยัญชนะซ้ำ และสระประสมด้วย คือ

พยัญชนะซ้ำ 5 ตัว ได้แก่ ㅌ ㅍ ㅍ ㅍ และ ㅍ

สระประสม 11 ตัว ได้แก่ ㅘ ㅙ ㅚ ㅜ ㅝ ㅞ ㅟ ㅠ ㅡ ㅢ และ ㅣ

อักษรเกาหลีมีลำดับการเขียนคล้ายอักษรจีน คือ ลากจากบนลงล่าง และจากซ้ายไปขวา นอกจากนี้การเขียนพยางค์หนึ่งๆ จะเริ่มเขียนจากพยัญชนะต้น ไปสระ และตัวสะกดตามลำดับ (<http://th.wikipedia.org/wiki/>)

***ซึ่งจากบทสัมภาษณ์ นายทองอินทร์ สุนสวัสดิ์ ผู้อำนวยการโรงเรียนสถาบันภาษาทองอินทร์ กล่าวว่า โรงเรียนสถาบันภาษาทองอินทร์เป็นสถาบันสอนภาษาที่เปิดสอนภาษาต่างประเทศมากกว่า 30 ปี โดยเปิดสอนหลักสูตร ระยะสั้นทั้งภาษาอังกฤษ จีน ญี่ปุ่น และภาษาเกาหลี กล่าวว่า เมื่อสองปีที่ผ่านมา เริ่มนำหลักสูตรการสอนภาษาเกาหลีจากประเทศเกาหลี เพื่อมาสอนนักเรียน นักศึกษา และประชาชน เนื่องจากปัจจุบันมีชาวเกาหลีมาลงทุนทำธุรกิจในเมืองไทยมากขึ้น และมีความต้องการคนไทยที่พูดภาษาเกาหลีได้ แต่ต่อมาก็เริ่มมีแฟนคลับของดาราเกาหลีมาเรียนกันมากขึ้น โดยเฉพาะในระดับภาษาเกาหลีพื้นฐานจะมีกลุ่มแฟนคลับตั้งแต่ระดับมัธยมจนถึงอุดมศึกษามาเรียนกันมากเป็นพิเศษ (<http://komchadluek.net/news/2005/10-23/pda/p1--12624.html>)

ส่วนความดีที่ปรากฏในละครเกาหลี ทั้ง 3 เรื่อง ที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจเกี่ยวกับสุขภาพและการรักษาโรค นั้นพบว่ามีเพียงละครเกาหลีที่ทำการศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับปรากฏมหายาคติทางวัฒนธรรมที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ คือ ละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมฉันทาแห่งวังหลวง ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นวิธีการรักษาโรคต่าง ๆ ได้แก่ การจับชีพจร การฝังเข็ม และการใช้สมุนไพรรักษาโรค โดยที่กล่าวถึงในละครส่วนใหญ่คือ โสม (Ginseng)

ภาพที่ 4.27 แสดงสมุนไพรโสม

ซึ่งเป็นสมุนไพรจากธรรมชาติที่ได้รับการยอมรับอย่างแพร่หลาย และได้มีการนำมาใช้ประโยชน์นานนับพันปีแล้วสรรพคุณของโสมที่เด่นที่สุดคือ ใช้เพื่อบำรุงสุขภาพโดยรวม โดยเฉพาะชาวจีนซึ่งยกให้โสมเป็นยาอายุวัฒนะ ที่สามารถรักษาโรคได้สารพัดชนิดเลยทีเดียว (http://women.sanook.com/health/herbal/herbal_27147.php)

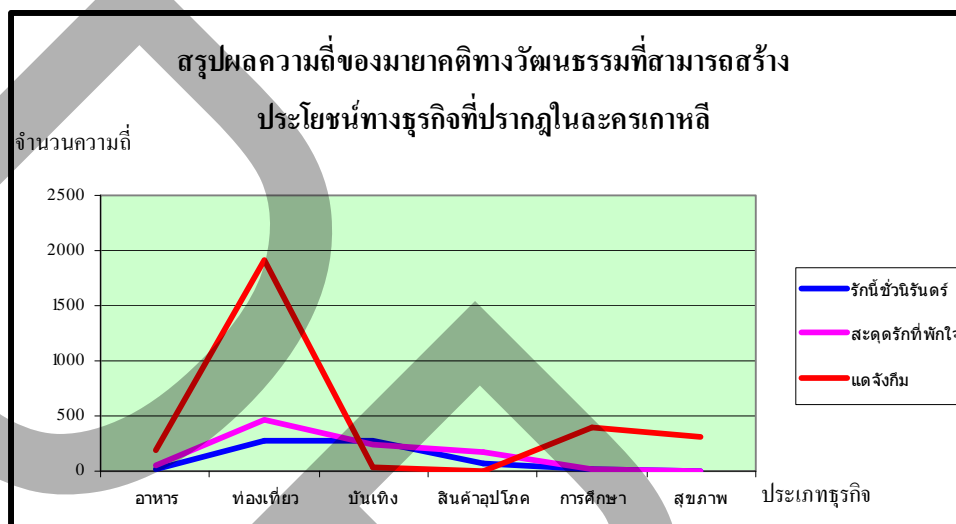
ซึ่งจากคำรณการแพทย์ตำราทางการแพทย์ที่มีชื่อเสียงในสมัยราชวงศ์หยางของจีน กล่าวไว้ว่า โสมที่ดีที่สุดอยู่ในเกาหลีเพราะบำรุงพลังวังชาตั้งยาทิพย์ เพาะปลูกได้ยากมาก ไม่เพียงแต่มันโตช้ามาก แต่พื้นที่ที่เคยใช้ปลูกจะต้องถูกทิ้งไว้นานถึง 15 ปี หลังจากเก็บเกี่ยวแล้ว ทุกวันนี้ผลิตภัณฑ์อาหารสมุนไพรต่างๆ เช่น ชาโสม ผงโสมยอคนิยมหรือโสมสกัดเข้มข้น เป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้สำหรับผู้คำนึงถึงสุขภาพ และสรรพคุณของโสม 6 ปี ซึ่งเป็นโสมเป็นโสมที่ดีที่สุดในการใช้บำรุงร่างกาย(<http://www.sjholidays.com/index.>)

และส่วนใหญ่บริษัทจัดท่องเที่ยวต่างประเทศเกาหลี จะพาลูกค้าไปซื้อโสม ที่ศูนย์โสมที่ได้รับการรับรองจากรัฐบาลเกาหลี

จากผลการศึกษาสามารถกล่าวสรุปได้ว่า มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีสามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ แตกต่างกันตามลักษณะเนื้อหาของละครที่นำเสนอ ซึ่งจากละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่องที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา นั้น ละครเกาหลีสามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจโดยตรงคือ ธุรกิจบันเทิง ที่สามารถเกิดความต้องการในการบริโภคสินค้ากลุ่มนี้ ในขณะที่ดูละครหรือหลังจากละครออกส้น แต่การสร้างหรือการเปิดช่องทางธุรกิจซึ่งมีวัฒนธรรมสอดแทรกอยู่ในเนื้อหาของละครเกาหลี ได้แก่ วัฒนธรรมเรื่องของการกิน วัฒนธรรมที่อยู่อาศัย รวมทั้งบรรยากาศ สภาพภูมิประเทศ วัฒนธรรมในการดำเนินชีวิต การใช้สินค้าเครื่องอำนวยความสะดวกต่างๆ วัฒนธรรมด้านภาษา และวัฒนธรรมเกี่ยวกับความเชื่อในการดูแลสุขภาพ และการรักษาโรคภัยไข้เจ็บ เป็นต้น ซึ่งรูปแบบการนำเสนอมีลักษณะในการแสดงออกเป็นสัญลักษณ์ต่าง ๆ ผ่านองค์ประกอบของละครโทรทัศน์ ตั้งแต่ ฉากหรือสถานที่ถ่ายทำละคร แสง สี เสียง การแสดงของตัวละคร บทสนทนาของตัวละคร เป็นต้น ทำให้เกิดการโอนเอียงทางอารมณ์ หรือ การคล้อยตามไปกับละครของผู้ชมละคร จนเกิดความต้องการบริโภคสินค้าวัฒนธรรมจากละครเกาหลีในที่สุด

ซึ่งจากรายละเอียดข้างต้น สามารถสรุปผลความถี่ของมายาคติทางวัฒนธรรมที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจที่ปรากฏในละครเกาหลี ดังภาพที่ 4.28 ดังนี้

ภาพที่ 4.28 แสดงสรุปผลความถี่ของมายาคติที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจที่ปรากฏในละครเกาหลี

จากภาพกราฟที่ 4.28 สามารถอธิบายได้ว่า ละครเกาหลีที่ผู้วิจัยทำการศึกษานั้น สามารถสร้างประโยชน์ด้านธุรกิจ ได้แก่ ธุรกิจเกี่ยวกับอาหาร ธุรกิจเกี่ยวกับท่องเที่ยว ธุรกิจเกี่ยวกับความบันเทิง ธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าอุปโภค ธุรกิจเกี่ยวกับการศึกษา และธุรกิจเกี่ยวกับสุขภาพ และการรักษาโรค ซึ่งจำนวนความถี่ที่ปรากฏมากที่สุด คือ ธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับการปรากฏของรูปแบบสัญลักษณ์ที่ปรากฏ ภาพ (ฉาก) มากที่สุด โดยธุรกิจการท่องเที่ยว นั้น ส่วนใหญ่จะเป็นภาพ (ฉาก) สถานที่ถ่ายทำละคร ซึ่งแสดงถึงความใกล้ชิดเคียงในการสร้างประโยชน์ ทางธุรกิจของละครเกาหลีที่มีทิศทางไปในแนวเดียวกัน

ซึ่งละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่วฉันทันทีและละครเกาหลีเรื่องสะดุ้งรักที่ปักใจ จะมีการปรากฏความถี่ที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจต่างๆ ใกล้เคียงกัน และธุรกิจที่ไม่ปรากฏในละครเกาหลี 2 เรื่องนี้คือ ธุรกิจเกี่ยวกับสุขภาพและการรักษาโรค ส่วนละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง นั้นปรากฏความถี่ที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจต่าง ๆ ยกเว้นธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าอุปโภค เนื่องจากเป็นละครแนวย้อนยุค ดังนั้นเครื่องใช้อุปโภคต่าง ๆ ที่ปรากฏในละครส่งผลต่อการท่องเที่ยว(ของที่ระลึกหรือของฝาก)มากกว่านำมาใช้ประโยชน์ใช้สอยใน

ชีวิตประจำวัน โดยความถี่ที่แสดงตามรูปภาพกราฟที่ 3 นั้น พบว่า ละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอม
นางแห่งวังหลวง แสดงผลความถี่จำนวนมากกว่า ละครเกาหลีที่ทำการศึกษาอีก 2 เรื่อง เนื่องจากมี
จำนวนตอนในการนำเสนอมากถึง 53 ตอน ส่งผลต่อการนำเสนอที่สามารถแสดงสัญลักษณ์แบบซ้ำไป
ซ้ำมา สร้างการจดจำสัญลักษณ์ต่างๆ ได้มากกว่า ซึ่งนั่นก็หมายถึง โอกาสการนำเสนอมาายาคติทาง
วัฒนธรรมที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจได้มากกว่า

ซึ่งข้อมูลเหล่านี้อาจกล่าวสรุปเกี่ยวกับมาายาคติทางวัฒนธรรมที่สามารถสร้างประโยชน์
ทางธุรกิจ ได้ว่า ละครเกาหลีที่ผู้วิจัยทำการศึกษา ได้แก่ รักนี้ชั่ววันรันดร์ สะดุดรักที่ปักใจ และแด
จังกึมจอมนางแห่งวังหลวง มีการนำเสนอเนื้อหาและเรื่องราวของละครที่สามารถสร้างประโยชน์
ทางธุรกิจ ซึ่งถ้าหากพิจารณาวัตถุประสงค์การนำเสนอจะเกี่ยวข้องกับธุรกิจเกี่ยวกับความบันเทิง
โดยตรง แต่สามารถนำไปสู่การต่อยอดจากธุรกิจเกี่ยวกับความบันเทิง และสะท้อนถึงนโยบายของ
รัฐบาลเกาหลีนั่นก็คือ ธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว เป็นหลัก ส่วนธุรกิจเกี่ยวกับอาหาร ธุรกิจเกี่ยวกับ
สินค้าอุปโภค ธุรกิจเกี่ยวกับการศึกษา และธุรกิจเกี่ยวกับสุขภาพและการรักษาโรค เป็นรูปแบบ
ของธุรกิจที่สามารถสร้างประโยชน์ ที่ปรากฏในละครเกาหลีในแต่ละเรื่อง

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาเรื่อง “มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีและการสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ” นี้ มีเนื้อหาการวิจัยเพื่อศึกษามายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี การถอดรหัสความหมายทางวัฒนธรรมจากละครเกาหลีของผู้ชม และมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ โดยเลือกศึกษาละครเกาหลี 3 เรื่อง ได้แก่ รักนี้ชั่วนิรันดร์ (Autumn in my heart) , สะดุดรักที่พุกใจ (full house) และแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง (Dae Jung Kum ..Jewel in the place) ซึ่งเป็นละครเกาหลีที่ได้รับความนิยมมากที่สุด (ข้อมูลจาก บริษัท ศูนย์วิจัยกสิกรไทย จำกัด) และสัมภาษณ์ผู้ชมละครเกาหลีที่ผู้วิจัยทำการศึกษาทั้งหมด 30 คน ซึ่งการสัมภาษณ์แบ่งเป็นละครเกาหลีเรื่องละ 10 คน

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะทำการศึกษาถึงมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีที่มีผลต่อการสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลของละครเกาหลีที่ทำการศึกษาทั้ง 3 เรื่องทุกตอน ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจเท่านั้น โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัย คือ

1. เพื่อวิเคราะห์มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี
2. เพื่อวิเคราะห์ผู้ชมถอดรหัสความหมายของวัฒนธรรมจากละครเกาหลี
3. เพื่อวิเคราะห์มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ

จากการศึกษาวิจัย พบว่า มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละคร จะแสดงออกมาในรูปแบบของสัญลักษณ์ แสดงถึงการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุและไม่ใช่วัตถุ ซึ่งมีความหมายทั้งนัยตรงและนัยแฝง มีการนำเสนอออกมาในรูปแบบที่ซ้ำๆ เพื่อต่อยอดรูปแบบสัญลักษณ์ในด้านต่างๆ ตามองค์ประกอบของละครโทรทัศน์ ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดการเล่าเรื่องของละครเกาหลี ส่งผลให้เกิดการรับรู้ จนเกิดการเข้าถึง หรือเรียกว่า “อิน” ในเรื่องราวที่นำเสนอ โดยผู้ชมมีการถอดรหัสความหมายจากละครแต่ละเรื่องที่ผู้วิจัยทำการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบสัญลักษณ์ที่ปรากฏในละครเกาหลี และการสร้างประโยชน์ทางธุรกิจได้หลากหลายธุรกิจจากละครเกาหลี ได้แก่ ธุรกิจเกี่ยวกับอาหาร ธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ธุรกิจเกี่ยวกับบันเทิง ธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าอุปโภค ธุรกิจ

เกี่ยวกับการศึกษา และธุรกิจเกี่ยวกับสุขภาพ การรักษาโรค ทั้งนี้ผู้วิจัยจะอธิบายรายละเอียดในแต่ละส่วนดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากปัญหาคำถามวิจัยนั้นจะสามารถตอบปัญหาคำถามวิจัยได้ 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนแรก : หมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่อง ได้แก่ รูปแบบสัญลักษณ์ ซึ่งประกอบด้วย ภาพ แสง สี เสียง สัญลักษณ์ และภาษา และการบ่งชี้ทางวัฒนธรรม ซึ่งประกอบด้วย วัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ และวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ โดยมีความหมายทั้งนัยตรงและนัยแฝง

ส่วนที่สอง : ผู้ชมมีการถอดรหัสความหมายทางวัฒนธรรมจากละครเกาหลี

ส่วนที่สาม : หมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีนั้นสามารถสร้างประโยชน์ธุรกิจ ซึ่งได้แก่ ธุรกิจเกี่ยวกับอาหาร, ธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว, ธุรกิจเกี่ยวกับบันเทิง, ธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าอุปโภค, ธุรกิจเกี่ยวกับการศึกษา และธุรกิจเกี่ยวกับสุขภาพ การรักษาโรค

โดยมีรายละเอียดดังนี้

หมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี

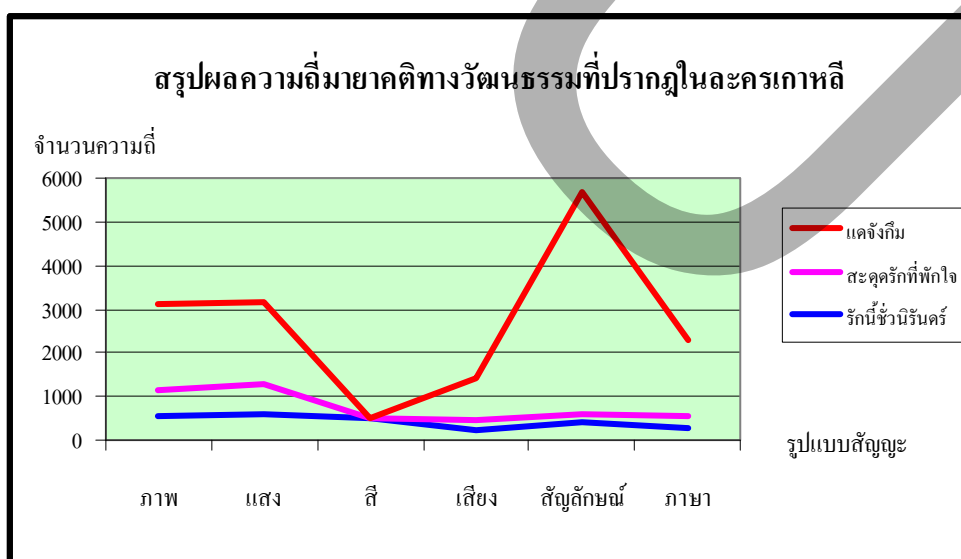
จากนิยามศัพท์ “ **หมายาคติทางวัฒนธรรม** ” ที่ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตความหมายสำหรับการศึกษาโดยให้ความหมาย คือ การสื่อหรือสร้างความหมายด้วยคติความเชื่อทางวัฒนธรรม ซึ่งกลบเกลื่อนให้เป็นที่รับรู้เสมือนว่าเป็นธรรมชาติ หรือตามสามัญสำนึก ซึ่งแฝงอยู่ในวัตถุและปรากฏการณ์มากมาย โดยให้ความหมายคุณค่าต่าง ๆ นานา ตามวัฒนธรรมของชาวเกาหลีที่สื่อความหมายผ่านละครเกาหลี ในที่นี้หมายถึง หมายาคติทางวัฒนธรรมที่สะท้อนจากวัตถุ (Material culture) หรือรูปธรรม ซึ่งได้แก่ สิ่งก่อสร้าง ที่อยู่อาศัย เครื่องใช้ต่าง ๆ เครื่องอุปโภคบริโภค อาหารการกิน ยานพาหนะ เครื่องแต่งกาย รวมถึงลักษณะตามภูมิศาสตร์ เป็นต้น และหมายาคติทางวัฒนธรรมที่สะท้อนจากสิ่งที่ไม่ใช่วัตถุ (Non-Material culture) หรือนามธรรม ได้แก่ ความคิด ความเชื่อ ลัทธิ ประเพณี ค่านิยม เป็นต้น โดยมีความหมายทั้งนัยตรงและนัยแฝง

และจากคำกล่าวของ กาญจนา แก้วเทพ (2543) ที่ว่า “การใช้เวลาวันละหลาย ๆ ชั่วโมงเพื่องั่งอยู่หน้าจอโทรทัศน์และติดตามละครทีวี แต่ละเรื่อง เป็นหนึ่งในภารกิจประจำวันของคนไทย

กว่าครึ่งประเทศทำอยู่อย่างเป็นประจำสม่ำเสมอในทศวรรษนี้” ซึ่งถ้าหากเป็นดังเช่นคำกล่าว คนไทยกว่าครึ่งประเทศมีการบริโภคมาyacติทางวัฒนธรรมจากละครโทรทัศน์ ด้วยเช่นกัน ถึงแม้ว่าในปัจจุบันจะมีทั้งละครให้เลือกชมหลากหลายรูปแบบ ทั้งละครไทยและละครเทศก็ตาม แต่เนื่องด้วยกระแสนิยมเกาหลีในปัจจุบันทำให้สถานีโทรทัศน์ของไทยต่างมีละครเกาหลีเป็นหนึ่งในผังรายการโทรทัศน์เกือบทุกสถานีทั้ง Free TV. และเคเบิลทีวี

ซึ่งผลการศึกษานี้พบว่า มาyacติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี ได้แก่ ละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่วนิรันดร์ สะดุดรักที่ปักใจ และแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง โดยการแสดงของละครนั้น มีโครงสร้างสอดคล้องตามแนวคิดองค์ประกอบของละครโทรทัศน์ เริ่มจากเค้าโครงเรื่อง (Plot) , ตัวละครและการวางนิสัยตัวละคร(Character and Characterization) , ความคิด (Thought) , การให้ภาษา (Dialogue) , เพลง (song) และ ภาพ (Spectacle)

และแนวคิดการเล่าเรื่อง ได้แก่ จาก แสง สี และ เสียง ซึ่งภาพการแสดงที่ปรากฏออกมานั้นมีรูปแบบของสัญลักษณ์ตามเนื้อหาของละครที่ต้องการเล่าเรื่องราว โดยมีลักษณะบ่งชี้ความเป็นประเทศเกาหลีที่สะท้อนถึงวัฒนธรรมเกาหลี ในลักษณะต่างๆที่สามารถสรุปรูปแบบสัญลักษณ์ มีลักษณะคือ ภาพ แสง สี เสียง สัญลักษณ์ และภาษา โดยลักษณะการปรากฏจะมีลักษณะแบบซ้ำไปซ้ำมาเนื่องจากลักษณะของละครโทรทัศน์ที่มีการนำเสนอต่อเนื่องเป็นตอนๆ จึงทำให้ผู้วิจัยสามารถบันทึกข้อมูลแสดงผลการปรากฏมาyacติทางวัฒนธรรมออกมาในรูปแบบความถี่ตามตารางบันทึกข้อมูล(Coding sheet) ในบทที่ 4 ตอนที่ 1 สามารถสรุปข้อมูลตามละครเกาหลีที่ทำการศึกษา แต่ละเรื่องได้ดังนี้

ภาพที่ 5.1 แสดงสรุปผลความถี่ของมาyacติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี

จากภาพที่ 5.1 แสดงให้เห็นถึงความถี่ของรูปแบบสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ปรากฏในละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่อง ได้แก่ ภาพ แสง สี เสียง สัญลักษณ์ และภาษา ซึ่งจากรูปภาพกราฟดังกล่าว จะเห็นว่าสัญลักษณ์ด้านภาพนั้นจะปรากฏให้เห็นมากที่สุดเนื่องด้วยสื่อที่นำเสนอละครคือ สื่อโทรทัศน์ที่มีคุณสมบัติที่สามารถแสดงผลทางภาพ โดยละครเกาหลี 2 เรื่อง คือ รักนี้ชั่วนิรันดร์ และ สะดุดรักที่ปักใจ จะมีระดับความถี่ในการปรากฏสัญลักษณ์ในระดับใกล้เคียงกัน ต่างจากละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมฉันทแห่งวังหลวง ที่มีระดับความถี่ในการปรากฏสัญลักษณ์มากกว่าทั้ง 2 เรื่อง สืบเนื่องจากจำนวนตอนที่ยาวถึง 53 ตอน ในขณะที่ รักนี้ชั่วนิรันดร์ มี 18 ตอน และสะดุดรักที่ปักใจ มี 16 ตอน อาจกล่าวสรุปได้ว่ายังมีจำนวนตอนในการนำเสนอมากเท่าไร การปรากฏของสัญลักษณ์ก็มีความถี่มากขึ้น ส่งผลต่อการจดจำเรื่องราว ตัวละคร และอื่นๆ รวมถึงวัฒนธรรมต่างๆ ของประเทศเกาหลีที่สอดแทรกอยู่ในเนื้อหาของละคร

สำหรับวัฒนธรรมของประเทศเกาหลีที่ปรากฏในละคร ซึ่งวัฒนธรรมนั้นผู้วิจัยทำการศึกษาทั้งวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ (Material culture) โดยวัฒนธรรมที่พบเหมือนกันจากละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่อง คือสถานที่ถ่ายทำละคร ได้แก่ สิ่งก่อสร้าง ที่อยู่อาศัย รวมถึงสถานที่ธรรมชาติตามลักษณะทางภูมิประเทศ รวมถึงการกล่าวถึงชื่อเมือง หรือจังหวัดต่างๆ ก็ถูกสอดแทรกอยู่ในเนื้อหาของบทละคร มีการกล่าวถึงสถานที่ที่มาที่ไปของตัวละครต่าง ๆ ให้ผู้ชมละครได้จดจำความเป็นเกาหลีมากยิ่งขึ้น และวัฒนธรรมที่สอดแทรกในละครที่สะท้อนการดำเนินชีวิตความเป็นอยู่ของชาวเกาหลีตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันนั้นก็คือวัฒนธรรมอาหาร

และวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ (Non-Material culture) โดยวัฒนธรรมที่พบเหมือนกันจากละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่องคือ การโค้งคำนับ หรือ การทำความเคารพแก่ผู้ที่มีอาวุโสกว่า และวัฒนธรรมความเป็นใหญ่ของผู้ชาย

ซึ่งเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงอัตลักษณ์ของละครเกาหลี ที่มีการแสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมเกาหลีจากบทละครโทรทัศน์

จากแนวคิดมาขาคติของ Roland Barthes ที่ว่า “**มายาคติก็คือ วิธีคิดของสังคมหรือวัฒนธรรมเกี่ยวกับบางสิ่งบางอย่าง เป็นวิธีการประมวลความคิด (conceptualization) หรือทำความเข้าใจกับสิ่งนั้น ในสังคมสมัยใหม่จึงยังมีมายาคติอยู่มากมาย เช่น มายาคติเรื่องเพศ อำนาจ ชนชาติ**

มายาคติเป็นระบบ ระเบียบ และรูปแบบวิธีการสร้างความหมายแบบหนึ่ง (a mode of signification, a form) ที่ขึ้นกับเงื่อนไขทางประวัติศาสตร์เฉพาะชุดหนึ่ง มีขีดจำกัดของการใช้ และมีกระบวนการทำให้เกิดการยอมรับของสังคมในวงกว้าง” นั้นสอดคล้องกับงานวิจัยชุดนี้ที่ทำให้เข้าใจถึงมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ได้เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ

แต่ถูกสร้างขึ้นมาจากสังคมหนึ่ง กลุ่มคนกลุ่มหนึ่งของประเทศเกาหลีที่มีเจตนาสอดแทรก วัฒนธรรมเกาหลีผ่านองค์ประกอบและการเล่าเรื่องของละครโทรทัศน์ ซึ่งถ่ายทอดออกมาใน ลักษณะของรูปแบบสัญญาณต่าง ๆ ได้แก่ ภาพ แสง สี เสียง สัญลักษณ์ และภาษา มีการให้ ความหมายทั้งนัยตรงและนัยแฝงในการแสดงคุณค่าของวัฒนธรรมเกาหลี ทั้งที่เป็นวัตถุและไม่ใช่วัตถุ สอดแทรกทั้งในบทสนทนาของตัวละครและบทบาทการแสดงของตัวละคร

อย่างละครเกาหลีเรื่อง **รักนี้ชั่วนิรันดร์** นั้นถูกสร้างขึ้นเพราะความต้องการของผู้ว่า ราชการจังหวัด Gangwon ที่ต้องการโปรโมตจังหวัดเพื่อการท่องเที่ยว ดังนั้นภาพสถานที่ที่ถ่ายทำ ละครถูกเลือกนำมาถ่ายทอดผ่านละครด้วยเค้าโครง (Plot) เรื่องที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรักและความ โรแมนติก ฉะนั้นมาคาดทิศทางวัฒนธรรมที่ถูกสร้างขึ้นโดยใช้ภูมิประเทศและภูมิอากาศ เป็น ภาพ ฉาก สถานที่ถ่ายทำละครเกาหลีเรื่องนี้ที่แสดงถึงสถานที่ที่พระเอกและนางเอกเดินทางไปหรืออาศัย อยู่ตามเนื้อเรื่อง จนส่งผลให้มีนักท่องเที่ยวผู้รักเดินทางไปท่องเที่ยวในฤดูใบไม้ร่วง จนกลายเป็น ดินแดนของคู่รัก

ส่วนละครเกาหลีเรื่อง **สะอึกที่รักใจ** นั้นก็เช่นเดียวกันกับละครเกาหลีเรื่อง รักนี้ชั่วนิ รันดร์ ที่มีมาคาดทิศทางวัฒนธรรมที่ถูกสร้างขึ้นโดยใช้สิ่งก่อสร้าง บ้านเรือนที่อยู่อาศัย เป็น(ภาพ) ฉาก สถานที่ถ่ายทำหลักคือบ้านพูลเฮาส์ (Full House) ที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อถ่ายทำละครเกาหลีเรื่องนี้ โดยเฉพาะที่เมืองอินชอน (Incheon) ที่มีการให้ความหมายไม่ใช่แค่เพียงบ้านธรรมดาทั่วไป แต่เป็น บ้านที่เต็มไปด้วยความรัก ความอบอุ่นของคู่รัก ที่มีกิจวัตรประจำวันร่วมกันภายในบ้านหลังนี้ ใน ห้องต่างๆ มุมต่างๆ ภายในบ้าน อีกทั้งเรื่องนี้ยังมีการแสดงเกี่ยวกับวัฒนธรรมความเป็นใหญ่ของ ผู้ชายเกาหลีอย่างชัดเจน อย่างเช่น งานบ้านเป็นหน้าที่ของผู้หญิงที่ต้องรับผิดชอบ แต่ถูกกลบเกลื่อน ด้วยเรื่องราวการแสดงถึงความรักความโรแมนติกของพระเอกและนางเอกที่มีต่อกัน

และละครเกาหลีเรื่อง **แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง** นั้นก็เช่นเดียวกันกับละคร เกาหลีทั้ง 2 เรื่องข้างต้น มีมาคาดทิศทางวัฒนธรรมที่ถูกสร้างขึ้นโดยใช้สิ่งก่อสร้าง บ้านเรือนที่อยู่ อาศัย เป็นฉาก (ภาพ) สถานที่ถ่ายทำหลักคือ วังหลวง และหมู่บ้านชนบทของเกาหลีโบราณ ที่ถูก สร้างขึ้นเพื่อถ่ายทำละครเกาหลีเรื่องนี้โดยเฉพาะที่ MBC Studio เมืองยางจู ที่มีการให้ความหมาย ว่าเป็นสถานที่ที่แสดงถึงความรุ่งเรืองแห่งยุคราชวงศ์โชซอน โดยเฉพาะเรื่องอาหารการกินของ พระราชาและเชื้อพระวงศ์ เป็นสถานที่ที่สะท้อนถึงความมีคุณค่าของวัฒนธรรมต่าง ๆ ทั้ง วัฒนธรรมของชนชั้นสูงตั้งแต่พระราชา เหล่าเชื้อพระวงศ์, ขุนนาง, นางในแผนกต่างๆ ในวังหลวง จนถึงวัฒนธรรมในระดับชาวบ้าน และวัฒนธรรมของชนชั้นต่ำสุดอย่าง ทาส ของเกาหลีในอดีต

และมาคาดทิศทางวัฒนธรรมอาหารที่ถูกวางเป็นแนวทาง(Theme) การดำเนินเรื่องตั้งแต่ เริ่มจนจบเรื่องที่แสดงเรื่องราวเกี่ยวกับอาหารของชาวเกาหลี ตั้งแต่อาหารของชาวบ้าน จนถึงอาหาร

ที่พระราชเสวย ที่มีการแสดงถึงขั้นตอนการทำอาหาร ตั้งแต่การคัดเลือกวัตถุดิบ เครื่องปรุงรส ขั้นตอนการปรุงอาหาร หรือแม้แต่การคัดเลือกภาชนะสำหรับใส่อาหาร รวมถึงการคำนึงถึงสภาวะจิตใจของผู้ทานอาหาร ที่ส่งผลต่อการเลือกปรุงอาหารของแม่ครัว หรือ นางในห้องเครื่อง ซึ่งถ้าหากพิจารณาความหมายของเนื้อหาและบทบาทการแสดงของละคร คือ การบ่งบอกถึงความพิถีพิถัน ความพิเศษของอาหารที่ถวายพระราช ที่มีแต่คุณประโยชน์ต่อสุขภาพร่างกาย โดยความหมายทางมายาคติทางวัฒนธรรมคือการให้คุณค่าแก่วัฒนธรรมอาหารเกาหลี นั่นเอง

ซึ่งจากการศึกษามายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีนั้นคือทุนทางวัฒนธรรมเพื่อการพาณิชย์ ซึ่งจะกล่าวในลำดับต่อไปตามการศึกษาวิจัยในหัวข้อที่ 3 เกี่ยวกับมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ

การถอดรหัสความหมายของวัฒนธรรมจากละครเกาหลีของผู้ชมละครเกาหลี

จากการศึกษาละครเกาหลีที่ผู้ชมละคร ได้ถอดรหัสความหมายนั้น พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่รับชมละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่องนี้ โดยส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง ซึ่งสะท้อนถึงการเปิดรับชมสื่อละครเกาหลีที่ได้รับความนิยมในกลุ่มผู้หญิงมากกว่ากลุ่มผู้ชาย ที่เป็นเช่นนั้น เพราะผู้หญิงมีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์ เพื่อการผ่อนคลาย และตามกระแสนิยมที่มีการกล่าวถึงของกลุ่มคนใกล้ชิด และจากกระแสนิยมจากสื่อต่างๆ ความรู้สึกจากการรับชมละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่รับชมละครส่วนใหญ่มีความชื่นชอบเนื้อเรื่องของละคร แม้ในบางเรื่องจะมีเรื่องราวโศกเศร้าก็ตาม ซึ่งสอดคล้องกับ หัวข้อ บันทึกลงใจเพราะได้โศกสลด จาก หนังสือเรื่องสื่อบันเทิงอำนาจแห่งความไร้สาระ ของ กาญจนา แก้วเทพ ที่ว่า “ผู้หญิงจึงมีความสุขที่ได้สัมผัสกับความทุกข์ระทม ดังคำกล่าวของ Jen. Ang (1985) .ให้อธิบายว่า เนื่องจากรอยต่อระหว่าง “เรื่องในจอ” กับ “เรื่องนอกจอ” นั้นมีรูพรุนให้ซึมผ่านถึงกันได้ (fluidity) ทำให้ผู้ชมสตรีสามารถร้องไห้ตามชะตากรรมของตัวละคร แต่ทว่าความโศกเศร้าที่น่าอามาร้องไห้นั้นมิใช่เพียง “ความทุกข์เศร้าของตัวละคร” เท่านั้น หากแต่ผู้ชมสตรีได้นำเอา “ความหม่นหมองในชีวิตของตัวเอง” มาร่วมผสมโรงไปด้วย หรือพูดภาษาชาวบ้านก็คือ ถือโอกาสหลั่งน้ำตาให้กับชีวิตตัวเองผ่านการดูละครนั่นเอง ฉะนั้น คนกลุ่มใหญ่ที่มีต้นทุนทางวัฒนธรรมมากพอ (cultural capital) ซึ่งในที่นี้หมายถึง มีความทุกข์ระทมในชีวิตมากพอ ๆ กับตัวละคร และพร้อมจะร้องไห้ไปกับตัวละครด้วยหัวใจเดียวกันนั้น ก็คือ กลุ่มผู้หญิงนั่นเอง ” ดังนั้นรหัสความหมายจากการรับชมละคร ไม่จำเป็นต้องมาในรูปของความเป็นบันเทิงหรือความสนุกสนานอย่างเดียว เพราะสิ่งที่พบจากการสัมภาษณ์โดยส่วนใหญ่มีลักษณะคล้ายกัน ดังเช่นบทสัมภาษณ์ ของคุณจำ สมใจ ที่ว่า “เพราะเศร้า ถึงอยากดู เพราะเศร้า ยิ่งชอบดู” (สัมภาษณ์, 13

ตุลาคม 2550) ประกอบการศึกษาวิจัยพบว่า ละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่องนี้ใช้ตัวละครหลักในการดำเนินเรื่องราวเป็นผู้หญิงทั้ง 3 เรื่องด้วยบทบาทการแสดงที่มีลักษณะใกล้เคียงกับความเป็นจริง มีลักษณะอุปนิสัยของตัวละครและรูปแบบการดำเนินชีวิต ที่ทำให้ผู้ชมรู้สึกสงสาร จนเกิดอารมณ์ร่วมด้วยวรพูนของตัวผู้ชมเองและตัวละครประกอบกับโชคชะตาตามเรื่องราวในละคร ทำให้เกิดการติดตามรับชมละครเกาหลีอย่างต่อเนื่อง ดังรายละเอียดตามตารางที่ 5.1 แสดงคุณลักษณะของตัวละครหลักในการดำเนินเรื่องราวของละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่อง ดังนี้

ตารางที่ 5.1 แสดงคุณลักษณะของตัวละครหลักในการดำเนินเรื่องราวของละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่อง

ตัวละครหลัก	ลักษณะนิสัยของตัวละคร	พื้นฐานครอบครัวของตัวละคร	มุมมองด้านความรัก
อินโฮ (รักนี้ชั่ววันจันทร์)	-มีความขยัน -มีความอดทนสูง -มีความเข้มแข็ง -กตัญญูต่อผู้มีพระคุณ -มองโลกในแง่ดี -เรียบง่าย	มีฐานะยากจน ไม่ได้เรียนหนังสือ ทำให้ต้องทำงานเป็นพนักงานทำความสะอาดในโรงแรมแห่งหนึ่ง พ่อเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งเม็ดเลือดขาว แม่มีอาชีพค้าขายหารายได้พอประทังชีวิต และมีพี่ชายเป็นนักเลง เกรไม่ทำงาน ชอบพาเธอไปเสนอกับผู้มีอิทธิพล	-ยึดมั่นในความรักครั้งแรก -ซื่อสัตย์ต่อความรัก
อันจ็อน (สะอึกสะอื้นที่ฟ้า)	-มีความร่าเริง แจ่มใส -มีความอดทน -มีความมุ่งมั่น และความพยายามสูง -มองโลกในแง่ดี	มีฐานะยากจน ไม่ได้เรียนหนังสือ เพราะพ่อแม่เสียชีวิต ไม่มีญาติพี่น้องต้องใช้ชีวิตตามลำพังกับบ้านฟูลเฮาส์ สมบัติชิ้นเดียวที่มี หาเลี้ยงตัวเองด้วยการเป็นนักเขียนนวนิยาย	-ยึดมั่นในความรักครั้งแรก -ซื่อสัตย์ต่อความรัก
จังกึม (แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง)	-มีความขยัน -มีความอดทนสูง -มีความเข้มแข็ง เด็ดเดี่ยว -กตัญญูต่อผู้มีพระคุณ -มองโลกในแง่ดี -มีความมุ่งมั่น และความพยายามสูง -ใจสู้ -รักความยุติธรรม	มีพ่อเป็นทหารและแม่เป็นนางในของห้องเครื่อง ซึ่งภายหลังก็มาใช้ชีวิตเช่นชาวบ้านทั่วไป ต่อมาพ่อและแม่เสียชีวิต ทำให้ต้องดำรงชีวิตด้วยตัวเองจนสอบเข้าเป็นนางใน ซึ่งก็ประสบแต่อุปสรรคนานัปการ ถูกกลั่นแกล้งจนโดนปลดไปเป็นทาสหลวง เนรเทศออกนอกวังหลวง ภายหลังกลับเข้าวังหลวงอีกครั้งในฐานะหมอมหญิง	-ยึดมั่นในความรักครั้งแรก -ซื่อสัตย์ต่อความรัก (แม้แต่พระราชขอความรักจังกึมยังป็นใจให้ด้วยเพราะยึดมั่นในความรักที่มีต่อมินจุงโฮ นายทหารของกองทัพพระราช)

จากตารางที่ 5.1 สามารถอธิบายได้ว่า ละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่องนี้ใช้ตัวละครผู้หญิงเป็น ตัวละครนำที่ดำเนินเรื่องราวตั้งแต่เริ่มต้นจนจบเรื่อง ซึ่งตัวละครหลักในการดำเนินเรื่องราวทั้ง 3 เรื่องนี้มีลักษณะนิสัยคล้ายคลึงกันรวมถึงมุมมองด้านความรักที่ถือว่าเป็นTheme ของละครทั้ง 3 เรื่อง และมีเนื้อหาที่แสดงให้เห็นถึงชาตกรรมที่เป็นภูมิหลังของตัวละครที่เต็มไปด้วยอุปสรรค ความยากลำบากในการดำเนินชีวิตในแต่ละวัน ฉะนั้น ผู้ชมผู้หญิงจึงเป็นกลุ่มเป้าหมายหลักในการ รับชมละครเพราะผู้ชมจะมีอารมณ์ร่วม เข้าอกเข้าใจตัวละคร หรืออาจกล่าวได้ว่า เข้าใจหัวอก เดียวกัน นั่นเอง

และสำหรับข้อมูลจากตารางที่ 5.1 ละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่องที่ผู้วิจัยทำการศึกษานั้น แสดงให้เห็นถึงเพศสภาพ(Gender)ตามโครงสร้างทางสังคมของเกาหลี ที่แสดงถึงความแตกต่าง ทางเพศสภาพของหญิงและชายในประเทศเกาหลี ว่า เพศหญิงค้ำค้ำกว่าเพศชาย โดยแสดงออก ชัดเจน ในละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่อง ตามแต่บทบาทหน้าที่ของตัวละครในเรื่องนั้น ๆ ซึ่งโดยส่วนใหญ่ ผู้หญิงในละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่องนี้จะแสดงสถานภาพเป็นแม่บ้านแม่เรือน และเป็นฝ่ายถูกกระทำ โดยเพศชายที่แสดงถึงความขัดแย้งของตัวละครตามองค์ประกอบของละครโทรทัศน์ สอดคล้องกับ แนวคิดสตรีนิยม ที่ว่า “เนื่องจากสังคมโลกแบบปิตาธิปไตย (Patriarchal World) การถือครอง อำนาจในสังคมอยู่ในมือของเพศชายมาโดยตลอด ในขณะที่เพศหญิงถูกกดขี่ข่มเหงจากเพศชายอยู่ ตลอดเวลา อัตลักษณ์เพศหญิงได้กลายเป็นของเล่นสำหรับเพศชาย เพศหญิงมีหน้าที่ตอบสนองต่อ อำนาจการควบคุมแบบลำดับชั้น บนลงล่าง เพศชายมาสู่เพศหญิง เป็นเพศที่สูญเสียอำนาจการ ควบคุมวิถีของตนไป ภายใต้ระบบชายเป็นใหญ่ เพศชายมีสิทธิในการควบคุมและเป็นเจ้าของเพศ หญิง และสามารถใช้อำนาจในการควบคุมและแลกเปลี่ยนเพศหญิงได้ผ่านอัตลักษณ์ต่าง ๆ ของเพศ ชายทั้งพ่อสามีหรือพี่ชาย และในสังคมแบบชายเป็นใหญ่นี้ ตัวตนของเพศหญิงจึงมีสถานะเพียง แค่เป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนระหว่างเพศชายด้วยกันเท่านั้น และเปรียบเสมือนกระจกสะท้อน ภาพ (Women as looking glass) ในสิ่งที่เพศชายอยากเห็นและอยากให้เป็นอย่างที่ตนต้องการ” (อังกาโน จิริฐัฐ์ สุภการ ,2545) ซึ่งสัมพันธ์กับคำกล่าวของ กาญจนา แก้วเทพ เกี่ยวกับหัวข้อ บันเทิงใจเพราะได้โสภสลด จาก หนังสือเรื่องสื่อบันเทิงอำนาจแห่งความไร้สาระ ข้างต้น และ ด้วยกลุ่มเป้าหมายหลักของละครโทรทัศน์คือ ผู้หญิง ทำให้ตัวละครหลักในการดำเนินเรื่องราวจึง เป็นผู้หญิง ทั้งในด้านมืดและด้านสว่างตามแนวทางของละคร(Theme)แต่ละเรื่อง โดยเฉพาะการ นำเสนอเรื่องราวของเพศหญิงที่แสดงถึงความด้อยทางเพศสภาพของสังคม ที่เป็นเสมือนรูปพรุนของ ชีวิตของแต่ละคนที่ซ่อนอยู่ ภายในจิตใจ

สำหรับความหมายของคำว่า **รหัส** ที่ผู้วิจัยทำการศึกษาในงานวิจัยครั้งนี้ หมายถึง ระบบการให้ความหมายร่วมกันของสมาชิกในกลุ่มสังคม วัฒนธรรมเดียวกัน ด้วยสัญญา และ กฎเกณฑ์ที่ว่าด้วยการใช้และการเชื่อมโยงสัญญานให้สัมพันธ์กับการพัฒนาที่ซับซ้อนในวัฒนธรรม เพื่อให้เกิดความเข้าใจร่วมกัน ในละครเกาหลี ในที่นี้หมายถึง ภูมิทัศน์ , ภูมิอากาศ , ศิลปะ , ขนบธรรมเนียมประเพณี , กีฬาตามประเพณี และอาหาร

โดยผู้วิจัยจะทำการ **ถอดรหัสความหมาย** ซึ่งหมายถึง การรับรู้ความหมายและ ถ่ายทอดความหมายสาร ของกลุ่มผู้ชมละครเกาหลี โดยใช้วิธีการทางสัญวิทยา ซึ่งมีลักษณะ 3 ประการ คือ มีลักษณะทางกายภาพ , มีความหมายถึงบางสิ่งบางอย่างนอกเหนือจากตัวของมันเอง และจะต้องถูกนำมาใช้ หรือรับรู้โดยผู้ที่เกี่ยวข้องว่าเป็นสัญญาน ในที่นี้หมายถึง ภาพ (ฉาก) แสง สี เสียง สัญลักษณ์ และภาษา ที่ถูกถ่ายทอดและสร้างความหมาย ที่ละครเกาหลีสร้างให้กับ รูปสัญญานนั้นๆ

ซึ่งรหัสความหมายที่ผู้วิจัยทำการศึกษานั้นจะศึกษาเกี่ยวกับ **วัฒนธรรม** ที่ปรากฏใน ละครเกาหลี โดยรหัสความหมายของวัฒนธรรมที่ผู้ชมได้ถอดรหัสจากละครทั้ง 3 เรื่องที่ ทำการศึกษานั้น พบว่า รหัสความหมายของวัฒนธรรมที่ปรากฏในรูปแบบสัญญาน คือ ภาพ (ฉาก) ซึ่งเป็นสัญญานที่ผู้ชมจดจำหรือกล่าวถึงเป็นอันดับแรกและมากที่สุด เนื่องจากละครเกาหลีที่ใช้สื่อ โทรทัศน์เป็นช่องทางการสื่อสารกับผู้ชม ด้วยคุณสมบัติของสื่อโทรทัศน์ที่สามารถแสดงผลได้ทั้ง ภาพและเสียง จึงส่งผลให้ผู้ชมจดจำ ภาพที่ปรากฏในจอโทรทัศน์ได้เป็นลำดับแรก และด้วยการ นำเสนอที่มีหลายตอน ทำให้ภาพที่ปรากฏนั้นเกิดขึ้นในลักษณะเข้าไปเข้ามาตามเรื่องราวในแต่ละ ตอนที่น่าเสนอ **สัญญานด้านภาพ** จึงเป็นสิ่งแรกที่ผู้ชมส่วนใหญ่ระลึกถึงก่อนรูปแบบสัญญานอื่นๆ ซึ่งสัญญานด้านภาพที่ปรากฏในละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่องนี้ มีการนำเสนอที่สะท้อนถึงวัฒนธรรมของ เกาหลีในลักษณะคล้ายกัน อาจแตกต่างกันเพียงยุคสมัยของเรื่องราวของละครแต่ยังคงซึ่งพื้นฐาน ของวัฒนธรรมแบบเดียวกัน ไม่เพียงแต่สะท้อนการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุซึ่งหมายถึง ภูมิ ปัญญาของการปลูกสิ่งก่อสร้าง อาคารบ้านเรือน ให้เหมาะสมกับสภาพทางภูมิอากาศ และภูมิ ประเทศของเกาหลี แต่ยังสะท้อนถึงการบ่งชี้ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ ซึ่งหมายถึง วิถีชีวิต ความ เป็นอยู่ของชาวเกาหลี ตั้งแต่สมัยเกาหลีโบราณ อย่างละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวัง หลวง จนถึงปัจจุบันอย่างละครเกาหลีเรื่องรักนี้ชั่วฉัณครี และสะคุดรักที่פקใจ ซึ่งบ้านเรือนหรือ สิ่งปลูกสร้างเหล่านี้ยังสะท้อนถึงฐานะทางสังคมที่มีการแบ่งชนชั้นตามฐานะทางการเงินอีกด้วย

จากการถอดรหัสความหมายจากการรับชมละครเกาหลีของผู้ชมนั้น พบว่า ผู้ชมกลุ่ม ตัวอย่าง จำนวน 30 คน มีความชื่นชอบในละครเกาหลี จากเนื้อเรื่องหรือเรื่องราวในการนำเสนอ ถึงแม้จะมีเนื้อหาโศกเศร้าก็ตาม การจดจำภาพ แสง สี เสียง สัญลักษณ์และภาษา ของผู้ชมกลุ่ม

ตัวอย่าง สะท้อนให้เห็นถึงการเปิดรับวัฒนธรรมเกาหลีของคนไทยที่หลงใหลเข้ามาสู่สังคมไทยผ่านละครเกาหลี ซึ่งล้วนแต่แฝงด้วยมายาคติทางวัฒนธรรมในรูปแบบต่างๆ แต่สัญลักษณ์ที่ผู้ชมกลุ่มตัวอย่างจดจำได้มากที่สุดคือสัญลักษณ์ด้านภาพ เสียง และสัญลักษณ์ ของละครแต่ละเรื่อง

อย่างละครเกาหลีเรื่อง *รักนี้ชั่วนิรันดร์* ผู้ชมกล่าวถึงภาพ(ฉาก) สถานที่ถ่ายทำละครต่างๆ ได้แก่ ภาพทิวทัศน์หมู่บ้าน ภาพทุ่งหญ้า ที่ให้ความหมายถึงสถานที่ที่มีความโรแมนติก เหมาะกับคู่รักที่จะเดินทางไปท่องเที่ยวเหมือนกับพระเอกนางเอก และใบไม้ร่วง นั่นก็คือ ใบเมเปิ้ล ซึ่งถือว่าเป็นสัญลักษณ์ของละครเกาหลีเรื่องนี้ ที่ให้ความหมายถึงความโศกเศร้า ส่วนสัญลักษณ์ด้านเสียง คือคำว่า “พี่ชาย” ที่นางเอกใช้เรียกพี่ชายตลอดทั้งเรื่อง แสดงถึงความรักความอบอุ่นที่ต่อกัน ในฐานะพี่น้องและในฐานะคู่รัก

ส่วนละครเกาหลีเรื่อง *สะอูดรักที่หักใจ* ผู้ชมกล่าวถึงภาพ(ฉาก) สถานที่ถ่ายทำละครต่างๆ ได้แก่ ภาพ (ฉาก) นั่นคือภาพบ้านพูลเฮาส์ รวมทั้งห้องต่างๆ ภายในบ้าน ซึ่งผู้ชมถอดรหัสความหมายว่าเป็น บ้านที่น่าอยู่ บ้านน่ารัก บ้านสวย สัญลักษณ์ด้านเสียง คือ ดนตรีและเพลงประกอบละคร เพียงแค่ฟังดนตรีก็สามารถเข้าใจอารมณ์ของตัวละครว่ากำลังดีใจหรือเสียใจอยู่ถึงแม้จะไม่เข้าใจความหมายภาษาเกาหลีก็ตาม

และละครเกาหลีเรื่อง *แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง* ผู้ชมกล่าวถึง ตัวแดจังกึมเป็นภาพที่ติดตามมากที่สุดอีกทั้งยังเป็นสัญลักษณ์ของละครเกาหลีเรื่องนี้ ด้วยภาพการแสดงถึงบทบาทการเป็นแม่ครัวในห้องเครื่องของวังหลวงที่ทำอาหารถวายพระราชินี หรือบทบาทหมอหญิงส่วนพระองค์ของพระราชินี ซึ่งผู้ชมถอดรหัสความหมายว่าเป็นหญิงแกร่ง หญิงเก่ง

เหล่านี้คือการถอดรหัสความหมายของผู้ชมที่แสดงถึงการให้ความหมายของรหัส ที่มีอารมณ์ร่วมกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นในละคร ความเข้าใจในตัวละคร เหตุผลที่มาที่ไปของเรื่องต่างๆที่เกิดขึ้นในละคร จนทำให้ “อิน” ไปกับเรื่องราวตามเจตนาของละครว่าต้องการให้ผู้ชมรู้สึกไปตามสัญลักษณ์ต่างๆที่ปรากฏออกมา ทั้งเสียใจ หัวเราะหรือ ร้องไห้ไปพร้อมๆกับตัวละคร

จากแนวคิดมายาคติของ Roland Barthes ตอนหนึ่งมีเนื้อหาว่า “มายาคติสามารถแฝงอยู่ในวัตถุและปรากฏการณ์มากมาย เจื่อนใจที่จะทำให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดกลายเป็นมายาคติ คือการที่สังคมหรือวัฒนธรรมนั้นเข้าไปยุ่งเกี่ยวแทรกแซง โดยหยิบยืมความหมายคุณค่าต่าง ๆ นานา (ทั้งในด้านดีและด้านร้าย) ให้แก่สิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น Barthes เชื่อว่าทุกสิ่งสามารถกลายเป็นมายาคติได้ทั้งสิ้น เพราะความสามารถในการสร้างความหมายของมนุษย์ มายาคติเป็นผลผลิตจากสังคมและวัฒนธรรมของคนกลุ่มหนึ่ง ชนชั้นหนึ่งหรือหลายกลุ่มหลายชนชั้น มายาคติสัมพันธ์กับการเมือง เศรษฐกิจและสังคมอย่างแน่นแฟ้น ในฐานะเป็นบริบททางประวัติศาสตร์ที่กำหนดการดำรงอยู่ของมัน มายาคติที่มีที่ไปที่มาท่ามกลางความเปลี่ยนแปลง ไม่มีมายาคติใดเกิดขึ้นมาได้เองจากธรรมชาติ”

ซึ่งหมายถึงว่าละครเกาหลีมีมาyacติทางวัฒนธรรมแฝงตัวอยู่ในวัตถุและปรากฏการณ์ต่างๆ มีการแสดงออกมาในรูปแบบของสัญญะต่างๆ ด้วยการให้ความหมายของสัญญะนั้นๆ จากบทละคร จากบทบาทการแสดงของตัวละครที่เป็นตัวสื่อหรือสร้างความหมายมายาคติทางวัฒนธรรมนั้นๆ นั้นเอง

มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละคร สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ

จากคำกล่าว “ละครโทรทัศน์” นั้นมีผู้เข้ามาเกี่ยวข้องหลายฝ่าย และแต่ละฝ่ายก็รับรู้ละครโทรทัศน์กันไปคนละแง่มุม สำหรับกลุ่มผู้ชมนั้น ละครโทรทัศน์สามารถเป็นผลผลิตทางวัฒนธรรมที่ให้ความบันเทิงแก่มวลชนโดยทั่วไป (*popular culture of entertainment*) และสำหรับผู้อุปถัมภ์รายการ ละครโทรทัศน์สามารถเป็นสินค้าทางธุรกิจ (*economic commodity*) ที่ธุรกิจต่างๆ อยากรีบมือเข้ามาเกี่ยวข้อง และทำที่สุดสำหรับผู้สร้างละครบางกลุ่ม ละครโทรทัศน์ก็อาจจะมี ความหมายเทียบเท่ากับผลงานศิลปะชิ้นหนึ่ง (กาญจนา แก้วเทพ, 2543) และจากองค์ประกอบของละครโทรทัศน์ผสมกับแนวคิดการเล่าเรื่อง ที่ทำให้ละครโทรทัศน์แสดงผลออกมาในรูปแบบของความบันเทิง ซึ่งในละครเกาหลีนี้ก็เช่นกันที่มอบความบันเทิงให้แก่ผู้ชมได้บริโภคเป็นอาหารตา อาหารใจ โดยมีสื่อโทรทัศน์เป็นสื่อนำพาการเผยแพร่ละครเกาหลีทางสถานีโทรทัศน์ในประเทศไทย จนได้รับการยอมรับและเกิดกระแสนิยมละครเกาหลีอย่างแพร่หลาย ซึ่งจากการเผยแพร่ละครเกาหลีทางสถานีโทรทัศน์นี้สอดคล้องกับกระบวนการโทรทัศน์านวัตกรรม จากแนวคิดเรื่องทุนวัฒนธรรมที่ว่า “โทรทัศน์เป็นจักรกลสำคัญในการถ่ายทอดวัฒนธรรมการพักผ่อนหย่อนใจ ระบบคุณค่าและศรัทธา และกระบวนการทัศน์ทางความคิด โทรทัศน์นวัตกรรมจึงถือฤต่อการเติบโตใหญ่ของทุนวัฒนธรรมอย่างมาก”

ซึ่งละครเกาหลี ก็คือ วัฒนธรรม ที่มีการปรากฏในละครเกาหลีโดยมีลักษณะทางสัญญะวิทยา ที่สื่อความหมายและแสดงออกมาในรูปแบบของ ภาพ แสง สี เสียง สัญญลักษณ์ และภาษา โดยให้ความหมายตามเจตนาของละครนั้นถูกแปรเปลี่ยนให้มีมูลค่า ยิ่งได้รับความนิยมมากเท่าไรมูลค่ายิ่งสูงตามมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทุนวัฒนธรรมของ รังสรรค์ ชนะพรพันธุ์ ที่ว่า “กระบวนการแปรวัฒนธรรมเป็นสินค้า (*Commodification or Commoditization of Culture*) กระบวนการแปรสรรพสิ่งเป็นสินค้า นับเป็นเหตุปัจจัยปฐมฐานที่ถือฤการก่อเกิดและการเติบโตของทุนวัฒนธรรม หากวัฒนธรรมมิได้แปรสภาพเป็นสินค้า อุตสาหกรรมสินค้า

วัฒนธรรมย่อมมีอาจก่อเกิดและทุนวัฒนธรรมย่อมยากที่จะจางหายไป แต่เป็นเพราะวัฒนธรรมกลายเป็นสินค้า จึงมีอุตสาหกรรมสินค้าวัฒนธรรม และหน่อทุนวัฒนธรรมค่อย ๆ เติบโต

สิ่งที่เป็นสินค้าจะต้องมีราคา วัฒนธรรมกลายเป็นสินค้าด้วยเหตุที่ว่า วัฒนธรรมจะมีราคาก็ต่อเมื่อมีความต้องการซื้อ เมื่อความต้องการซื้อมีมากจนคุ้มที่จะมีการผลิต อุตสาหกรรมสินค้าวัฒนธรรมย่อมเกิดขึ้น แต่ความต้องการซื้อมิใช่ปัจจัยเดียวที่ทำให้วัฒนธรรมกลายเป็นสินค้า การเติบโตใหญ่ของพลังเศรษฐกิจทุนนิยมมีบทบาทในการผลักดันให้กลายเป็นสินค้า เมื่อวัฒนธรรมเข้าสู่ตลาด พลังตลาดเป็นปัจจัยที่กำหนดราคาของวัฒนธรรม ในระบบเศรษฐกิจทุนนิยม สินค้าวัฒนธรรมที่ไม่มีความต้องการในตลาด ราคาย่อมตกต่ำสินค้าวัฒนธรรมใดที่มีความต้องการมาก ราคาย่อมถีบตัวสูงขึ้น” ดังนั้น ละครเกาหลี จึงกลายเป็นสินค้าวัฒนธรรม ซึ่งได้รับการยอมรับและเป็นที่ต้องการของตลาดมากขึ้น ซึ่งสามารถสังเกตได้จากผังรายการ โทรทัศน์ไทย (Free TV) ที่ปรากฏละครเกาหลีอยู่เกือบทุกสถานีโทรทัศน์ นั่นไม่ใช่เพียงแต่สะท้อนถึงความนิยมในละครเกาหลีแต่ยังบ่งบอกถึงการบริโภคสินค้าวัฒนธรรมขึ้นนี้กันเกือบทุกครัวเรือนที่สามารถรับสัญญาณโทรทัศน์ได้

และจากงานวิจัยพบว่าสินค้าวัฒนธรรมขึ้นนี้สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจจนเกิดสายผลิตภัณฑ์(Product line) ได้แก่ วัฒนธรรมอาหาร วัฒนธรรมการท่องเที่ยว วัฒนธรรมความบันเทิง วัฒนธรรมสินค้าอุปโภคต่างๆ วัฒนธรรมการศึกษา และวัฒนธรรมการรักษาโรค ที่มีการฝังตัวอยู่กับสินค้าวัฒนธรรมขึ้นนี้ตามบทละคร บทบาทการแสดง กิจกรรมต่างๆ ของตัวละคร รวมถึงสถานที่ต่างๆ ที่ปรากฏในละครเกาหลี ซึ่งเหล่านี้ถือว่าการฝังตัวของวัฒนธรรมที่ก่อให้เกิดสินค้าทางวัฒนธรรมและทุนทางวัฒนธรรม ที่มีการปรากฏแบบซ้ำไปซ้ำมาตามคุณลักษณะของละครโทรทัศน์ที่น่าเสนอเป็นตอนๆ โดยจากละครเกาหลีที่ทำการศึกษาทั้ง 3 เรื่อง ปรากฏถึงการนำเสนอวัฒนธรรมการท่องเที่ยวมากเป็นอันดับแรก ได้แก่ฉากสถานที่ถ่ายทำของ 3 เรื่องนี้ในรูปแบบที่แตกต่างกันตามเนื้อหาของละคร ดังนั้นกระแสนิยมละครเกาหลี ก็เสมือนกระแสนิยมวัฒนธรรมเกาหลีที่ถือว่ามี บทบาทสำคัญในการฉายภาพพจน์ของประเทศของประเทศเกาหลี ที่สามารถสร้างประโยชน์ทางการตลาดระหว่างประเทศ และเป็นเครื่องมือสำคัญในการนำรายได้เข้าสู่ประเทศเกาหลีได้อย่างแบบขยล โดย ไม่ต้องมีการเจรจาต่อรองซื้อขายในเชิงธุรกิจ ไม่ต้องใช้นักการทูตสร้างสัมพันธไมตรี ไม่ต้องลงทุนซื้อที่ดินสร้างโรงงานขนาดใหญ่เพื่อขยายกิจการอุตสาหกรรม ไม่ต้องจ้างแรงงาน เพียงสร้างสินค้าวัฒนธรรมคือละครเกาหลี ที่มีทุนเดิมเป็นวัฒนธรรม และมีบทละครโทรทัศน์ที่สอดคล้องกับทุนทางวัฒนธรรมที่มีอยู่ก็สามารถรอ ดอกผลกำไรจากทุนวัฒนธรรมที่ยังได้รับความนิยม ยังมีมูลค่าสูงขึ้นดังเช่นละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่องนี้ ที่เป็นเสมือนจุดเริ่มต้นของการหลั่งไหลของละครเกาหลีเข้าสู่จอโทรทัศน์เมืองไทยเกือบทุกสถานี

และจากการศึกษางานวิจัยชิ้นนี้ พบว่า มีการปรากฏวัฒนธรรมตรา (Brand Culture) ที่ใช้สินค้าวัฒนธรรมคือละครเกาหลีเป็นเสมือนเครื่องมือทางการตลาดที่สร้างตราให้ จากทุนทางวัฒนธรรมที่มีอยู่ จนกลายเป็นยี่ห้อเกาหลี (Korea Brand) ซึ่งจากการศึกษานั้นพบการสร้างยี่ห้อเกาหลีให้ติดตาตรึงใจผู้บริโภคด้วยสินค้าวัฒนธรรม ที่สอดแทรกเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันจนเป็นที่ยอมรับของผู้บริโภค และสร้างความประทับใจในตราสินค้าวัฒนธรรมยี่ห้อเกาหลีจนเพิ่มคุณค่าให้แก่ตราสินค้าเกาหลีเป็นอย่างมาก ซึ่งการสร้างแบรนด์ของเกาหลีโดยใช้สินค้าวัฒนธรรมอย่างละครเกาหลีนี้ สอดคล้องกับแนวคิดเรื่องกลยุทธ์การสร้างแบรนด์ ของสำนักงานพาณิชย์จังหวัดสมุทรสงคราม ที่ว่า “การสร้างแบรนด์จะสำเร็จก็ต่อเมื่อแบรนด์นั้น กลายเป็นส่วนหนึ่งของสังคมหรือวัฒนธรรมที่ทุกคนยอมรับ ดังนั้น Branding จึงเป็นมุมมองของการบริหารจัดการที่มุ่งเน้นการสร้างการรับรู้ในคุณค่าของผลิตภัณฑ์ที่เกิดขึ้นในสังคมนั้น ๆ

Branding เป็นเครื่องมือหลักในการในการสร้างสรรค์และรักษาความได้เปรียบทางการแข่งขันขององค์กรที่เรียกว่า Competitive Advantage การสร้างแบรนด์จะสำเร็จก็ต่อเมื่อแบรนด์นั้น กลายเป็นส่วนหนึ่งของสังคมหรือวัฒนธรรมที่ทุกคนยอมรับ ดังนั้น Branding จึงเป็นมุมมองของการบริหารจัดการที่มุ่งเน้นการสร้างการรับรู้ในคุณค่าของผลิตภัณฑ์ที่เกิดขึ้นในสังคมนั้น ๆ” ซึ่งปัจจัยที่ทำให้เกิด Branding Culture (วัฒนธรรมตรา) นั้นเกิดจากความประทับใจละครโทรทัศน์เกาหลี กลุ่มดารานักแสดงชาวเกาหลีมีอิทธิพลต่อการบริโภค มีบทบาทสำคัญต่อการสร้างตรา ส่งผลทำให้ผู้บริโภคเกิดความรู้สึกรักอยากบริโภคละครเกาหลีและมีความมั่นใจในการบริโภคละครเกาหลีนั้นอย่างต่อเนื่อง นั่นก็หมายถึงการยอมรับในสินค้าวัฒนธรรมตราเกาหลี (Brand Korea) อย่างละครโทรทัศน์เกาหลี ที่เกิดจากการสร้างคุณค่าทางวัฒนธรรมตราเกาหลีโดยละครโทรทัศน์เกาหลี

สามารถสรุปได้ว่าละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่องนี้ปรากฏมายาคติทางวัฒนธรรมที่สามารถทำให้เกิด “อุปสงค์” ความต้องการอยากซื้อ ความอยากเป็นเจ้าของสินค้าวัฒนธรรม ภายใต้ตรา/ยี่ห้อเกาหลี (Korea Brand) เหล่านี้ ที่มีการเพิ่มมูลค่าสินค้าวัฒนธรรมด้วยกระแสความนิยม จนก่อให้เกิด “อุปทาน” ที่ปรากฏออกมาในรูปแบบธุรกิจต่าง ๆ ทั้งในด้านสินค้าหรือบริการต่างๆ มากมาย ที่มีมูลค่าสูงขึ้นตามกระแสความนิยมละครเกาหลี ก่อเกิดธุรกิจตามกระแสที่สามารถสร้างรายได้ให้แก่ผู้ประกอบการจากธุรกิจที่น่าอุปสงค์จากกระแสความนิยมละครเกาหลี ดังรูปแผนผังที่ 1. ดังนั้นมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีนั้น สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจได้ และมีมูลค่าสูงด้วยคุณค่าทางวัฒนธรรม ตามที่ผู้ส่งสารอย่างประเทศเกาหลีต้องการสร้างคุณค่าให้แก่ยี่ห้อเกาหลี(Korea Brand) ด้วยสินค้าวัฒนธรรมอย่างละครเกาหลี

5.2 การอภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่อง “มายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีและการสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ” นั้น ผู้วิจัยพบว่า ละครเกาหลี คือสินค้าทางวัฒนธรรม ที่ถูกกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งและสังคมหนึ่งผลิตขึ้นมาโดยทุนเดิมทางวัฒนธรรม โดยใช้วิธีการทางสัญญาวิทยา ได้แก่ ภาพ แสง สี เสียง สัญลักษณ์ และภาษา ซึ่งเหล่านี้เป็นส่วนสำคัญขององค์ประกอบของละครโทรทัศน์และการเล่าเรื่อง จนกลายเป็นมายาคติแฝงอยู่กับวัตถุและปรากฏการณ์ต่างๆ ในละครเกาหลีที่ปรากฏออกมาในลักษณะของการแสดงละครที่สะท้อนวัฒนธรรมเกาหลีทั้งที่เป็นวัตถุและไม่ใช่วัตถุต่างๆ ซึ่งถ้าหากพิจารณาตามพื้นฐานของละครโทรทัศน์นั้น เป็นสื่อเพื่อความบันเทิง สื่อเพื่อการผ่อนคลายที่ได้รับคามนิยมโดยเฉพาะในกลุ่มผู้หญิง ดังนั้นตัวละครผู้หญิง โดยเฉพาะนางเอก จึงเป็นตัวละครสำคัญและเป็นตัวละครหลักในการดำเนินเรื่องราว โดยละครเกาหลีที่ทำการศึกษาทั้ง 3 เรื่องนี้พบความสอดคล้องของลักษณะนิสัยของตัวละคร ภูมิหลังของตัวละคร และมุมมองทางด้านความรัก ซึ่งละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่องนี้ ซึ่งเป็นละครเป็นแนว ความรัก (Love Theme) ตามข้อมูลในตารางที่ 5.1 แสดงคุณลักษณะของตัวละครหลักในการดำเนินเรื่องราวของละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่อง และสิ่งที่พบเพิ่มเติมก็คือ การแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการของบทบาทของผู้หญิงชาวเกาหลีในอดีตอย่างละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ที่แสดงให้เห็นถึงบทบาทหน้าที่ทางสังคมที่เปลี่ยนไปจากเดิม ซึ่งในอดีตผู้หญิงชาวเกาหลีจะเป็นแม่บ้านแม่เรือน ทำหน้าที่ปรนนิบัติ และเชื่อฟังสามี และจะต้องฝึกการทำอาหารไว้คอยปรนนิบัติสามี ซึ่งจะเห็นได้เด่นชัดในการแสดงของตัวละครละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง แต่สำหรับตัวละครหลักอย่าง แดจังกึม ในละครเกาหลีเรื่องนี้พบว่ามีการแสดงบทบาทหน้าที่ของความเป็นหญิงชาวเกาหลี และการเปลี่ยนความเป็นหญิงเกาหลีที่ต่อสู้กับความถูกต้องเพื่อความยุติธรรมท่ามกลางความไม่ยอมรับของสังคมที่เธอเป็นผู้หญิง จนท้ายที่สุดได้รับการยอมรับจนกลายเป็นขุนนางสูงสุดในราชสำนักเกาหลี ซึ่งสอดคล้องและมีความเป็นร่วมสมัยกับละครเกาหลีอีก 2 เรื่อง ที่แสดงให้เห็นถึงบทบาทหน้าที่ทางสังคมในปัจจุบันของผู้หญิงชาวเกาหลี อย่างละครเกาหลีเรื่อง รักนี้ชั่ววันรันดร์ และละครเกาหลีเรื่อง สะดุดรักที่พักใจ ที่แสดงให้เห็นบทบาทของผู้หญิงทำงานออฟฟิศมากกว่าผู้หญิงกันครัว มีความเป็นผู้นำที่ได้รับการยอมรับมากกว่าในอดีต

โดยผลการศึกษามายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีนั้นมีความสอดคล้องกับผู้ชมละครเกาหลีถอดรหัสความหมายทางวัฒนธรรม ดังรูปภาพกราฟที่ 1. ที่แสดงสรุปผล

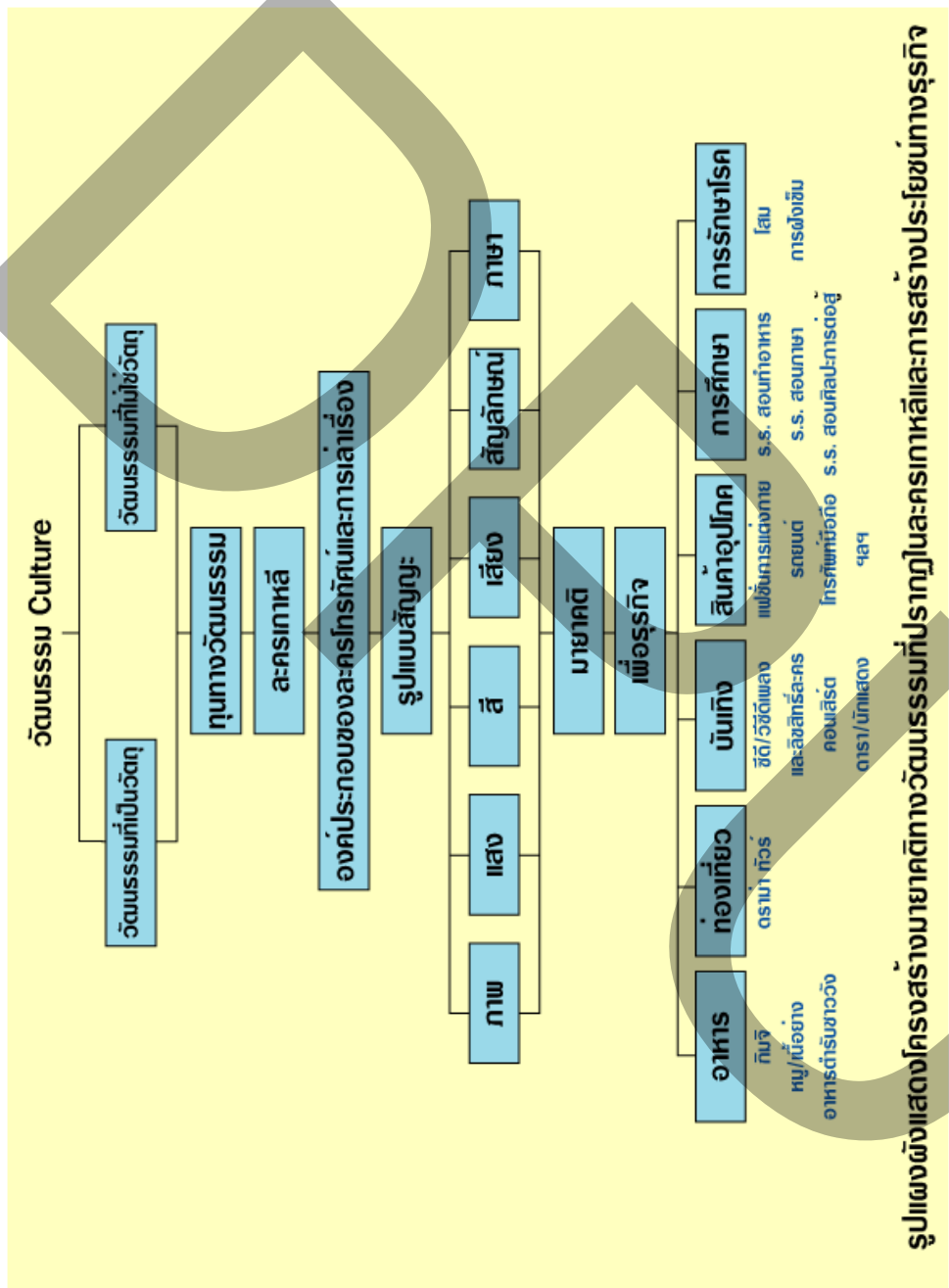

ความถี่มาyacติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี และรูปภาพกราฟที่ 2. ที่แสดงจำนวนความถี่ของรูปแบบสัญญาณที่ผู้ชมละครเกาหลีทำการถอดรหัสความหมาย

แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้สร้างละครเกาหลี (ผู้ส่งสาร) ที่นำเสนอหรือถ่ายทอดมาyacติทางวัฒนธรรมผ่านละครเกาหลีผ่านสื่อโทรทัศน์ที่มีคุณสมบัติในการแสดงผลทั้งภาพและเสียง โดยผลความถี่มาyacติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีที่ทำการศึกษาทั้ง 3 เรื่อง ก็คือ ภาพ สอดคล้องกับความถี่รูปแบบสัญญาณที่ผู้ชมละครเกาหลี(ผู้รับสาร) ทำการถอดรหัสความหมายนั้น ก็พบว่าเป็น ภาพ เช่นเดียวกัน ซึ่งภาพที่ปรากฏในละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่องนี้ ส่วนใหญ่ เป็น ภาพ (ฉาก)สถานที่ถ่ายทำละคร เกี่ยวกับสิ่งก่อสร้าง/ ที่อยู่อาศัย รวมถึงภาพ (ฉาก)เกี่ยวกับธรรมชาติ ที่แสดงถึงลักษณะทางภูมิประเทศ และภูมิอากาศของประเทศเกาหลี

สามารถกล่าวสรุปได้ว่า ละครเกาหลี เป็นเสมือน สาร ที่ผู้ส่งสาร อย่างผู้ผลิตละครเกาหลีหรืออาจกล่าวได้ว่าประเทศเกาหลี ต้องการให้ผู้รับสารนั้นก็คือผู้ชมละครเกาหลีรับสารที่เสมือนเป็นเพียงบทบาทการแสดงของละครโทรทัศน์ทั่วไป แต่กลับมีมาyacติทางวัฒนธรรมเกาหลีสอดแทรกในรูปแบบสัญญาณ โดยเฉพาะสัญญาณด้านภาพ ที่ต้องการสื่อสารเพื่อธุรกิจ ซึ่งสอดคล้องกับรูปภาพกราฟ ที่ 3.ที่แสดงสรุปผลความถี่ของมาyacติที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจที่ปรากฏในละครเกาหลี

ซึ่งแสดงผลความถี่ของมาyacติทางวัฒนธรรมที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ ด้านการท่องเที่ยว เป็นอันดับแรก ซึ่งสอดคล้องกับรูปภาพกราฟที่ 1. และรูปภาพกราฟที่ 2. ที่สะท้อนถึงความสัมพันธ์ของการแสดงมาyacติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่อง ที่สามารถกล่าวสรุปได้ว่า ละครเกาหลี นั้นมีการปรากฏมาyacติทางวัฒนธรรมที่สามารถนำไปสู่การสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ ในด้านต่างๆ ได้แก่ ธุรกิจเกี่ยวกับอาหาร ธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ธุรกิจเกี่ยวกับความบันเทิง ธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าอุปโภค ธุรกิจเกี่ยวกับการศึกษา และธุรกิจเกี่ยวกับสุขภาพและการรักษาโรค และด้วยการศึกษาการปรากฏของมาyacติทางวัฒนธรรมในละครเกาหลีทั้ง 3 เรื่อง นี้สามารถสรุปเป็นองค์ความรู้เกี่ยวกับการปรากฏมาyacติทางวัฒนธรรมในละครเกาหลีที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจดัง ภาพที่ 5.2 ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 5.2 แสดงโครงสร้างมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลี และการสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ

จากรูปแผนผังที่ 1 นี้สามารถอธิบายให้เห็นถึงมายาคติทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในละครเกาหลีและการสร้างประโยชน์ทางธุรกิจได้เป็นระบบโดยมีฐานหลักคือวัฒนธรรม ทั้งที่เป็นวัตถุและไม่ใช่วัตถุ เป็นรากฐานของทุนทางวัฒนธรรม ที่ถูกนำมาสอดแทรกในละครเกาหลีหรือเรียกว่สินค้าทางวัฒนธรรมชิ้นหนึ่ง ที่มีส่วนประกอบขององค์ประกอบของละครโทรทัศน์และการเล่าเรื่อง ซึ่งมีมายาคติแฝงตัวอยู่ในรูปแบบของสัญลักษณ์ต่างๆ ได้แก่ ภาพ แสง สี เสียง สัญลักษณ์ และภาษา ตามแต่เนื้อหาของละครแต่ละเรื่อง โดยสัญลักษณ์ที่พบมากที่สุดก็คือสัญลักษณ์ด้านภาพ เช่น สถานที่ที่ถ่ายทำในละครเกาหลีเรื่องต่างๆ เป็นต้น ที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจต่าง ๆ ได้แก่ ธุรกิจอาหาร ธุรกิจการท่องเที่ยว ธุรกิจบันเทิง ธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าอุปโภค ธุรกิจการศึกษาและธุรกิจเกี่ยวกับสุขภาพและการรักษาโรค โดยเฉพาะธุรกิจการท่องเที่ยว ที่เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวจากทุนวัฒนธรรมด้านภูมิศาสตร์ของประเทศนั่นเอง ซึ่งกล่าวได้ว่าประเทศเกาหลีนั้นประสบความสำเร็จในการสร้างยี่ห้อเกาหลี (Korea Brand) ด้วยมายาคติทางวัฒนธรรมผ่านละครเกาหลีที่แสดงให้เห็นถึงปรากฏการณ์การไหลบ่าของกระแสวัฒนธรรม ทั้งในรูปแบบของละครเกาหลีที่สามารถเปิด free TV ในบ้านเรา พบเห็นวัฒนธรรมเกาหลีเกือบทุกสถานีโทรทัศน์ และด้วยกระบวนการโทรทัศน์าวุฒิเรื่องนี้เองที่ทำให้วัฒนธรรมเกาหลีเป็นที่รู้จักไปทั่วประเทศด้วยระยะเวลาไม่นานนัก

สามารถกล่าวสรุปได้ว่า ละครเกาหลี มีการปรากฏมายาคติที่แสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมเกาหลีในรูปแบบต่างๆ ทั้งวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุและวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ ด้วยรูปแบบสัญลักษณ์ต่างๆ

ละครเกาหลี เป็นส่วนหนึ่งที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ และเพิ่มมูลค่าของสินค้าและบริการด้วยกระแสนิยม ยิ่งได้รับความนิยมมากเท่าไร มูลค่าของสินค้าวัฒนธรรมไม่ว่าจะเป็นอาหาร การท่องเที่ยว สินค้าอุปโภค สินค้าบันเทิง คอร์สการเรียนการศึกษาเกี่ยวกับเกาหลี รวมถึงสินค้าเกี่ยวกับสุขภาพและการรักษาโรค ย่อมมีมูลค่าสูงขึ้นตามกระแสนิยมเช่นกัน

5.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

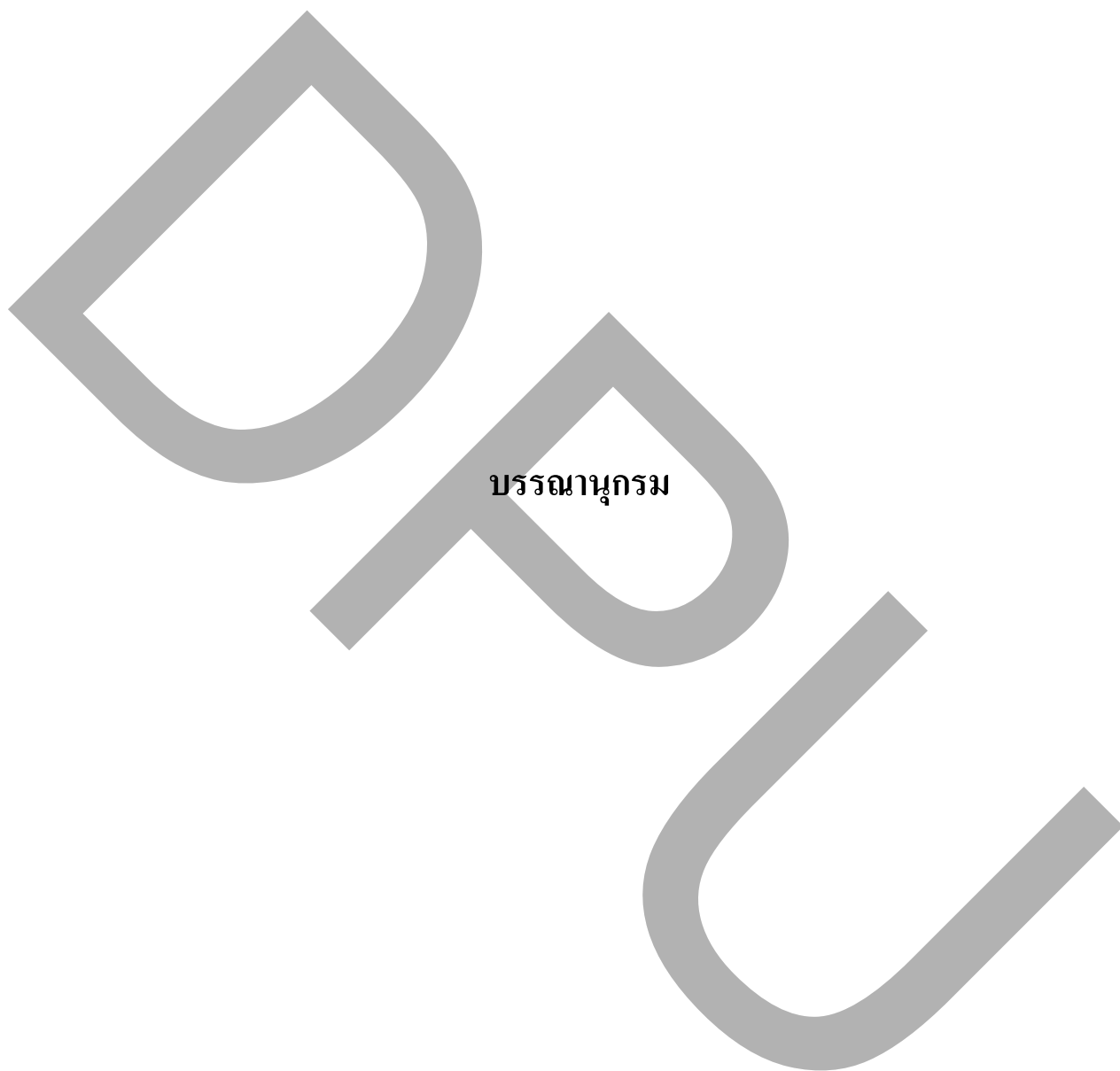
สำหรับเชิงวิชาการ

1. ควรมีการศึกษาอย่างต่อเนื่องเพื่อติดตามกลยุทธ์การใช้ทุนทางวัฒนธรรมของประเทศเกาหลีในการสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ ในด้านอื่น ๆ นอกเหนือจากละคร ได้แก่ เพลง ภาพยนตร์ และเกม

2. ควรมีการศึกษามายาคติด้านอื่นๆ ในละครเกาหลีที่มีการสื่อสารผ่านทางโทรทัศน์ เพราะผู้ชมละครโทรทัศน์โดยส่วนใหญ่จะเข้าใจว่าตนเองนั้นรับชมเพื่อความบันเทิงเท่านั้น แต่ในความเป็นจริงผู้ชมกำลังรับเอามายาคติด้านต่างๆ เข้ามาโดยไม่รู้ตัว
3. ควรมีการศึกษากระบวนการสร้างมายาคติที่ปรากฏในละครเกาหลี เพื่อเป็นแนวทางการสร้างละครโทรทัศน์ในลักษณะฉายภาพจน์ประเทศด้วยทุนวัฒนธรรมที่มีของประเทศ ไทย โดยเฉพาะในเชิงธุรกิจเพื่อการท่องเที่ยว
4. ควรมีการศึกษาผู้รับสารหลังจากการถอดรหัสความหมายจากละครเกาหลี ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมภายหลังการรับสื่อละครโทรทัศน์
5. ควรมีการศึกษาเชิงเปรียบเทียบระหว่างละครโทรทัศน์เกาหลีและละครโทรทัศน์ไทย โดยวิเคราะห์การนำเสนอเนื้อหาของละคร เพื่อเป็นฐานข้อมูลในการพัฒนาละครโทรทัศน์ไทยในอนาคต
6. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการสร้างวัฒนธรรมตรา (Brand Culture) ที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ไทย

สำหรับเชิงธุรกิจ

1. ควรมีการศึกษามายาคติทางการโฆษณาแฝงของละครเกาหลี เพราะละครโทรทัศน์ก็ถือว่าเป็นสื่อชนิดหนึ่งที่มีผู้บริโภครู้จักทั่วประเทศ
2. ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมถึงขีดความสามารถของสื่อละครโทรทัศน์ที่สามารถสร้างกำลังทางการตลาด โดยเฉพาะการตลาดระหว่างประเทศ
3. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับทุนทางวัฒนธรรมของประเทศไทยที่สามารถนำมาแปรเปลี่ยนเป็นสินค้าทางวัฒนธรรม ที่นำไปสู่การสร้างประโยชน์ทางธุรกิจในอนาคต
4. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับกลยุทธ์การสร้างวัฒนธรรมตรา (Brand Culture) ที่สามารถสร้างประโยชน์ทางธุรกิจ โดยมีวัฒนธรรมเป็นทุนทางธุรกิจ

บรรณานุกรม

หนังสือ

กาญจนา แก้วเทพ .(2544).ศาสตร์แห่งสื่อและวัฒนธรรมศึกษา.กรุงเทพฯ : เอดิชั่นเพรสโปรดักส์.

_____.(2544). การศึกษาสื่อมวลชนด้วยทฤษฎีวิพากษ์ CRITICAL THEORY : แนวคิด
และตัวอย่างงานวิจัย . กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์.

_____.(2545).สื่อบันเทิง อำนาจแห่งความไร้สาระ .กรุงเทพฯ : ออล อเบอร์ท์ พรินท์.

_____.(2547).การวิเคราะห์สื่อ แนวคิดและเทคนิค . กรุงเทพฯ :เลิฟ แอนด์ ลีฟ.

คิม โสจุง . (2549) . เปิดประตูสู่เกาหลี .กรุงเทพฯ : เฟิสท์ ออฟเซท.

จินดา จำเจริญและคณะ. (ผู้แปล) . (2546) .สาระน่ารู้เกี่ยวกับเกาหลี.กรุงเทพฯ : แดของ เพ็คกิ่ง แอนด์
พรินติ้ง.

ชัยอนันต์ สมุทวณิช . (2540) . วัฒนธรรมคือทุน . กรุงเทพฯ : บริษัทสุกุ่มและบุตร.

ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร .(2545) . ศึกษวิทยา , โครงสร้างนิยม,หลังโครงสร้างนิยมกับการศึกษา
รัฐศาสตร์ . กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วิภาษา.

ชนงกรณ์ กุณฑลบุตร . (2546). การบริหารธุรกิจระหว่างประเทศ . กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณรงค์ เส็งประชา .(2539) . **พื้นฐานวัฒนธรรมไทย**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

บรรจง อมรชีวิน .(2547) . **วัฒนธรรมข้ามชาติกับการบริหารและการเจรจาต่อรอง** . กรุงเทพฯ : บริษัท
ซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน).

ปาริชาติ สถาปิตานนท์ .(2547). **ระเบียบวิธีวิจัยการสื่อสาร** .กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

พะยูนน้อย .(2549). **เกาเหลาเกาหลี** .กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ my Bangkok.

มาณวิกา ต้นตีสูกฤติ . (2528) .**การผลิตรายการโทรทัศน์**. ภาควิชาสื่อสารมวลชน คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

รังสรรค์ ธาระพรพันธุ์. (2546). **ทุนวัฒนธรรม : วัฒนธรรมในระบบทุนนิยมโลก เล่ม 1**. กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์มติชน.

_____ . (2546). **ทุนวัฒนธรรม : วัฒนธรรมในระบบทุนนิยมโลก เล่ม 2**. กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์มติชน.

วรรณพิมล อังคศิริสรรพ (ผู้แปล) . (2547) . **มายาคติ ของ โรลิ่งด์ บาร์ตส์** . กรุงเทพฯ : โครงการ
จัดพิมพ์คบไฟ .

ศศิวิมล สุขขบท .(2545). **การตลาดระหว่างประเทศ** . กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

สิริพร สมบูรณ์บุรณะ .(2538). **วัฒนธรรมการบริโภค : แนวคิดและการวิเคราะห์** . กรุงเทพฯ : ศูนย์วิจัย
และผลิตตำรา มหาวิทยาลัยเกริก.

สุพนิต . (2549) . **เรื่องเล่าจากเกาหลี**.กรุงเทพฯ : ปราชญ์เปรียว.

สุภางค์ จันทวานิช . (2545). **วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ** . กรุงเทพฯ ฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวเกาหลี . (2548) . **คู่มือท่องเที่ยวเกาหลี** . กรุงเทพฯ ฯ : ศูนย์ข้อมูลเกาหลี.

อดุลย์ และ ดลยา จาตุรงคกุล . (2546). **การตลาดระหว่างประเทศ** . กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วิทยานิพนธ์

เขมวไล ชีรสวรรณจักร .(2547) . **มายาคติเรื่องอำนาจที่ปรากฏในข่าวโทรทัศน์** . วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน .กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

คันธिया วงศ์จันทา .(2541) . **การพัฒนาเกณฑ์หรือตัวบ่งชี้คุณภาพรายการโทรทัศน์** . วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน .กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จุฑามาศ สุกิจงานนท์ .(2539) . **จริยธรรมที่ปรากฏในภาพยนตร์การ์ตูนของ วอลท์ ดิสนีย์** . วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน .กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ฉลองรัตน์ ทิพย์พิมาน . (2539) . **วิเคราะห์โครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์อเมริกันที่มีตัวเอกเป็นสตรี** . วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน .กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เด่นดวง บริสุทธีสวัสดิ์ .(2548). **การวัดคุณภาพที่ถูกรับรู้ของตราสินค้าเกาหลีและญี่ปุ่น** . วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การตลาด.กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.

ปรีนดา องค์สุรกุล . (2547) . กระบวนการสร้างความหมายเชิงมายาคติในภาพยนตร์การ์ตูนไทยทางโทรทัศน์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน .กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ประสพโชค นวพันธุ์พัฒนา . (2540) . การใช้รหัสที่ปรากฏในงานของนักเขียนการ์ตูนไทย . วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน .กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พัลลภา วิชิตะกุล . (2546) . ผลกระทบทางวัฒนธรรมของละครใต้หวันทางโทรทัศน์ เรื่อง “รักใสใสหัวใจ 4 ดวง” ที่มีต่อวัยรุ่นไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการนิเทศศาสตร์พัฒนาการ .กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นงนภัส ศรีสงคราม .(2547). การสื่อสารทางวัฒนธรรมด้านอัตลักษณ์และสัญญาวิทยาของชาวไทยโง่ง ในหมู่บ้านดอนเตาอีฐ จังหวัดกาญจนบุรี . วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขานิเทศศาสตร์ .กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

วิไลภรณ์ จิรวัดนเศรษฐ์ .(2544). สื่อพื้นบ้านในฐานะทุนวัฒนธรรมเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวที่พักทางวัฒนธรรม (โฮมสเตย์) ศึกษาเฉพาะกรณีบ้านปราสาทจังหวัดนครราชสีมา . วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการนิเทศศาสตร์ธุรกิจ . กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

ศศิลักษณ์ แจ่มสุข . (2538) . การนำเสนอภาพตัวละครเอกในละครโทรทัศน์ . วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน .กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุภาณี ขาตรา .(2548). การแสดงลักษณะทางเพศสภาพของกลุ่มหญิงรักหญิงผ่านสื่อเว็บไซต์ในสังคมไทย . วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขานิเทศศาสตร์ . กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

หทัยทิพย์ สีสังข์ (2550) .ความคิดเห็นของวัยรุ่นไทยที่มีต่อการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านละครโทรทัศน์.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาบริหารธุรกิจ.กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

บทความ

ดำรงศรี ฐานดี . (2542) . เอกสารทางวิชาการ เรื่อง เกาหลีวันนี้ . กรุงเทพฯ : ศูนย์เกาหลีศึกษา ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

มานวิภา ตันตีสุกฤติ . “ละครโทรทัศน์” วารสารมนุษยศาสตร์.9 (ตุลาคม-ธันวาคม 2522) :56.

รังสรรค์ ชนะพรพันธุ์ . (2539) . ปาฐกถา ทุนวัฒนธรรม . พิมพ์ครั้งที่ 2 .กรุงเทพฯ : บริษัทสุขุมและบุตร.

สุกัญญา สดขรรค์ . (2548) . หัวข้อ “การเปลี่ยนแปลงและการเลื่อนไหลของวัฒนธรรม” . เอกสารประกอบการเรียนการสอนวิชา เทคโนโลยีกับสังคมสารสนเทศ .กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต .

สารสนเทศจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์

กระแสมารแรงอะไรๆ ก็เกาหลี , สืบค้นเมื่อ 4 มิถุนายน 2550, จาก

http://www.pop.co.th/health/beauty_scoop.php?n_count=25&sid=78

กระแสแห่งลมตะวันออก : กรณีศึกษาจาก “เกาหลีพีเวอร์” [ตอนที่ 2] สืบค้นเมื่อ มีนาคม 2551 , จาก

<http://learners.in.th/blog/namdokmai/129029>

เกาหลี..... หนังสือโฆษณาประชาสัมพันธ์แฝง? ,สืบค้นเมื่อ 7 กันยายน 2550, จาก

<http://www.hunsa.com/2005/view.php?cid=8520&catid=87>

เกร็ดเล็ก ๆ น้อย ๆ มินิซีรีส์ full house ,สืบค้นเมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม 2549 , จาก

<http://www.yenta4.com/starfocus/fullhouse-series.php>

เกาหลีบุกไทย ตั้งบริษัททำตลาดเกมออนไลน์ ,สืบค้น 3 ตุลาคม 2550, จาก

<http://www.thaitelecom.com/pub2004/news.php?ID=00007132&Keyword=>

เกาหลีพิชิตโลก ,สืบค้นเมื่อ 3 ตุลาคม 2550 , จาก

http://www.mediathai.net/module/edu/edu_article_detail.php?board_id=64&cat_id=6

เกาหลี บิน KE แดจังกึม - เกาะนามิ - เอเวอร์แลนด์ - โชล ,สืบค้นเมื่อ 30 มกราคม 2551, จาก

<http://www.sjholidays.com/index.php?lay=show&ac=article&Id=339795&Ntype=4>

ความสุขสโลว์ไลฟ์ . (2549) . การดูญี่ปุ่น-นำเข้าเกาหลี กับวิถีคนไทย (2548 , 10 พฤศจิกายน) .

สืบค้นเมื่อ พฤษภาคม 2549 , จาก

http://www.biola.com.de/index.php?mode=read_article&id=111

คลังคาราโอเกะ หารเรียนภาษา ตามข่าว-เซต บ.นำเที่ยวจัดทัวร์ล่อ ,สืบค้นเมื่อ 7 กันยายน 2550, จาก

<http://www.mthai.com/webboard/5/157958.html>

คลื่นวัฒนธรรมเกาหลีท่วมเอเชีย , สืบค้นเมื่อ มกราคม 2551 , จาก

<http://www.asian-ent.com/forums/viewthread.php?tid=2823&page=1#pid24096>

จิราจารีย์ ชัยมุสิกและสุกรี แมนชัยนิมิต . (2549) . **เกาหลี พีเวอร์ ซีรีส์ละครฮิตติดจอตู้** . สืบค้นเมื่อ พฤษภาคม 2549 , จาก <http://www.positioningmag.com/Magazine/Details.aspx?id=45439>

จิราจารีย์ ชัยมุสิก . (2549) . **ปรากฏการณ์ แดจังกึม... กระหึ่มจอตู้** . สืบค้นเมื่อ พฤษภาคม 2549 , จาก <http://www.positioningmag.com/Magazine/Details.aspx?id=45441>

จาก K Pop ถึง "เซจง" เมื่อ ร.ร.สอนภาษาเกาหลีบุกไทย ,สืบค้นเมื่อ 3 ตุลาคม 2550 , จาก http://www.jkdramas.com/news/lifestyle/2007/0620_KLanguage.htm

ซีพีเอ็นทุ่ม30ล.หวังเพิ่มยอด20%อิงเกาหลีพีเวอร์จัดชมเมอร์รี่วันต์ ,สืบค้นเมื่อ 7 มีนาคม 2550 , จาก <http://www.gotomanager.com/news/details.aspx?id=57110>

"ตื่น" วัฒนธรรมโสมปรากฏการณ์ "แดจังกึม" ,สืบค้นเมื่อ 13 กันยายน 2550 , จาก <http://www.jkdramas.com/forums/viewtopic.php?t=3377>

ตะลุยกรุงโซล เล่นสกีหิมะ ยางจีโยน ,สืบค้นเมื่อ 29 มกราคม 2551 , จาก <http://www.siam-aiyara.com/?name=knowledge&file=readknowledge&id=21>

ทุนวัฒนธรรมเกาหลีสู่ทุนวัฒนธรรมเอเชีย . (2549,03 เมษายน) . มติชน สืบค้นเมื่อ พฤษภาคม 2549 , จาก http://www.matichon.co.th/matichon/matichon_detail.php?s_tag=01ent03030449&day=2006/04/03

ทีวีโสมบุกไทย โรดโชว์ขายรายการ , สืบค้นเมื่อ มกราคม 2551 , จาก http://www.tv4kids.org/autopage/show_page.php?t=33&s_id=729&d_id=729

ทัพสินค้าเกาหลี...บุกไทย!! การตลาดที่น่าจับตา,สืบค้นเมื่อ 3 ตุลาคม 2550 , จาก <http://www.bloggang.com/viewblog.php?id=sweetsugar&date=14-03-2007&group=6&gblog=1>

ทัวร์ฮ่องกง เกาหลี โรงถ่ายละครแดงกิม 5 วัน บินคาเธ่ย์แปซิฟิก , สืบค้นเมื่อ 28 มกราคม 2551, จาก
http://www.thaitravelcenter.com/th/tour/stour_detail.asp?id=130&ptype=18

บิสิเนสไทย, กระแสเกาหลีบูม!! ไฟไหม้ฟางหรือดาวรุ่งพุ่งแรง , สืบค้นเมื่อ 12 กันยายน 2550, จาก
www.businessthai.com

บ้าน Full House , สืบค้นเมื่อ มกราคม 2551, จาก E:\Full House\Bloggang_com แม่โกลดื่นฯ.mht

ประเทศเกาหลีใต้ , สืบค้นเมื่อ มกราคม 2551 , จาก วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี
<http://th.wikipedia.org/wiki/>

ผู้จัดการรายวัน. (2547). เกาหลีฟีเวอร์, สืบค้นเมื่อ พฤษภาคม 2549 , จาก
<http://www.thaiday.com/daily/ViewNews.aspx?NewsID=9470000099534>

ผ่ากระแส “แดงกิม” สิ่งที่สังคมไทยได้รับ , สืบค้นเมื่อ 2 เมษายน 2550, จาก
<http://www.manager.co.th/MetroLife/ViewNews.aspx?NewsID=9490000036645>

เพื่อนบ้านแห่งนักท่องเที่ยวไทยเต็มสูบ เกาหลีแจกหัวละแสนวอน-จีนเปิด 10 มณฑลใหม่, สืบค้นเมื่อ
 7 กันยายน 2550, จาก http://www.bangkokbizweek.com/20070302/travelbiz/index.php?news=column_22970698.html

ราชวงศ์โซซอน , สืบค้นเมื่อ มกราคม 2551 , จาก วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี
<http://th.wikipedia.org/wiki/>

มาลิน ฐรวิจิตรกุล . (2550) . กระแส K-POP เกาหลีฟีเวอร์ในงานภาพยนตร์ ๒(เกี่ยวกับภาพยนตร์
 เอเชีย), สืบค้นเมื่อ 12 กันยายน 2550, จาก www.midnightuniv.ac.th

ศูนย์วิจัยกสิกรไทย.(2549). กระแสซีรีส์ละครเกาหลียอดฮิต กระตุ้นทัวร์ตามรอยละคร. สืบค้นเมื่อ

พฤษภาคม 2549 , จาก <http://www.kasikornresearch.com/kr/>

สุภัทรา สุขชู . (2549) . **Hallyu คลื่นความมั่งคั่งของเกาหลี**. สืบค้นเมื่อ พฤษภาคม 2549 , จาก
<http://www.positioningmag.com/Magazine/Details.aspx?id=45405>

_____ . (2549) . **พัฒนาเศรษฐกิจชาติ..ด้วย Korea Fever** . สืบค้นเมื่อ พฤษภาคม 2549 , จาก
<http://www.positioningmag.com/Magazine/Details.aspx?id=45435>

_____ . (2549) . **“ภาษาเกาหลี” คลื่นแฟชั่นฟิวเจอร์** สืบค้นเมื่อ 4 มิถุนายน 2550, จาก
<http://www.positioningmag.com/Magazine/Details.aspx?id=45470>

_____ . (2549) . **จากฉากละครสู่ Drama Tour**, สืบค้นเมื่อ 2 กันยายน 2550, จาก
<http://www.positioningmag.com/Magazine/Details.aspx?id=45455>

_____ . (2549) . **หนังดัง ละครเด่น ... ทัวร์กิมจิเป็งบาน** ,สืบค้นเมื่อ 7 สิงหาคม 2550, จาก
<http://www.positioningmag.com/magazine/Details.aspx?id=45457>

_____ . (2549) . **หนังยิ่งดัง ท่องเที่ยวยิ่งบูม!** ,สืบค้นเมื่อ 2 กันยายน 2550, จาก
<http://www.positioningmag.com/magazine/Details.aspx?id=45456>

สรกมล อุดุลยานนท์ , **แดจังกึม "Korea - Marketing"** ,สืบค้นเมื่อ 2 กันยายน 2550, จาก
www.xclusive.com

สาวไทยกรี๊ด!"ลีจุนกิ"มาแล้ว ถ่ายละครเกาหลี ,สืบค้นเมื่อ 30 สิงหาคม 2550, จาก
<http://www.siamdara.com/hotnews/00002085.html>

เสวนาวิชาการ **แดจังกึม** กลยุทธ์นำวัฒนธรรมชาติสู่สากล ,สืบค้นเมื่อ 2 กันยายน 2550, จาก

<http://www.hunsa.com/2005/view.php?cid=4420&catid=87>

สำนักงานพาณิชย์จังหวัดสมุทรสงคราม, **กลยุทธ์การสร้างแบรนด์** , สืบค้นเมื่อ 13 กันยายน 2550, จาก

<http://pcoc.moc.go.th/pcocsys/uploadfile/>

หลังการอำลาของแดจังกึม , สืบค้นเมื่อ 30 มกราคม 2551, จาก

<http://club.sbuyzone.com/blog/layout.php?idb=3447&id=233>

หนังเกาหลีกระต๊องขึ้นฝ้ากระแสโควตา , สืบค้นเมื่อ 8 ธันวาคม 2549, จาก www.tna.mcot.net

เห่อกระแสเกาหลี แต่งหน้าสไตล์กิมจิ , สืบค้นเมื่อ 2 กันยายน 2550, จาก

<http://webboard.mthai.com/5/2006-10-11/273369.html>

อาหารชนิดใดที่ถือว่าเป็นเอกลักษณ์ของเกาหลี , สืบค้นเมื่อ 2 กันยายน 2550, จาก

<http://www.thaifly.com/TH/customer-care/index.php?action=artikel&cat=61&id=190>

เอเชียโหม **Cultural Marketing** แปร'วัฒนธรรม'สู่ธุรกิจแสนล้าน, สืบค้นเมื่อ 7 กันยายน 2550, จาก

<http://www.businesssthai.co.th/content.php?data=409517>

"ไฮลิฟวิง" ค้าปลีกเกาหลีบุกไทย ใช้การตลาดบอกต่อแฉงเกิด , สืบค้นเมื่อ 3 ตุลาคม 2550 , จาก

http://www.businesssthai.co.th/content.php?data=410750_Marketing

Full House สะดุดรัก..ที่ปักใจ สืบค้นเมื่อ 28 มกราคม 2551, จาก

<http://pirun.ku.ac.th/~b4708029/full%20house.html>

Full House , สืบค้นเมื่อ 30 มกราคม 2551, จาก <http://th.kapook.com/Full%20House>

K-Pop ที่ตลาดโลก อิทธิพลบันเทิงคลื่นวัฒนธรรม, สืบค้นเมื่อ 4 มิถุนายน 2550, จาก

<http://www.gotomanager.com/news/details.aspx?id=48215>

Korea Wave ปรากฏการณ์สินค้า “วัฒนธรรม” นำเทรนด์ (2549, 16 กุมภาพันธ์).

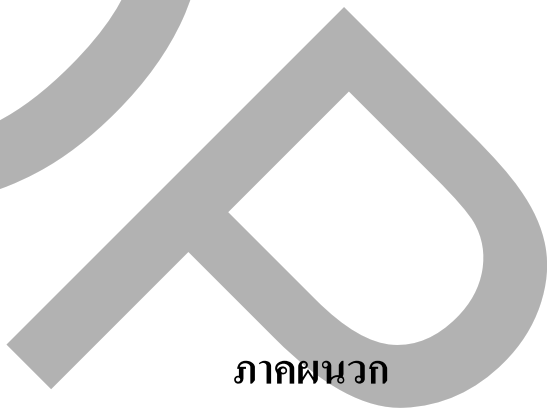
นิตยสาร Positioning, สืบค้นเมื่อ พฤษภาคม 2549, จาก

<http://www.mcot.net/lady/query.php?id=424&type=3>

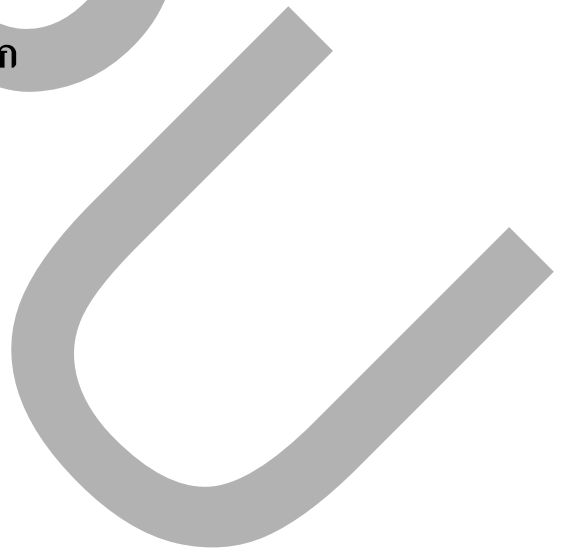
"Korean Town" อยู่เมืองไทยก็เหมือนเที่ยวเกาหลี, สืบค้นเมื่อ 7 กันยายน 2550, จาก <http://my.dek->

[d.com/Writer/story/viewlongc.php?id=267559&chapter=18](http://my.dek-d.com/Writer/story/viewlongc.php?id=267559&chapter=18)

ภาคผนวก

ของฝากจากแดจังกึม

ถูกนำเสนอก่อนการแสดงละครโทรทัศน์เกาหลีในบางตอนเพื่ออธิบายถึงวัฒนธรรมเกาหลีที่จะปรากฏในละครเกาหลี เรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ดังข้อมูลต่อไปนี้

ของฝากจากแดจังกึม : ตอนที่ 7

เบรกที่ 1 : “เครื่องแต่งกายของเกาหลีมักเป็นชุดยาวทั้งเสื้อและกางเกง ถ้าเป็นฤดูหนาวหรือมีพิธีสำคัญจะมีผ้าคลุมยาวอีกตัวหนึ่ง จากการเขียนในสุสานราชวงศ์โชซอน จะเห็นได้ว่าชุดประจำชาติเหล่านี้ มีตั้งแต่สมัยก่อน แต่ยุคสมัยที่เปลี่ยนไปเครื่องแต่งกายของชาวเกาหลี อาจเปลี่ยนแปลงไปบ้าง อย่างเช่น ในราชวงศ์โชซอน ผู้หญิงจะใส่เสื้อที่ลำตัวสั้น หากแต่ก่อนล่างจะยาวกุด อก เพื่อให้ชินกับการนั่งพื้นของชาวเกาหลี”

เบรกที่ 2 : “หมันโถ ที่เราทานทำมาจากแป้งหมี่หนึ่งให้ร้อนก็ทานได้ แต่ในสมัยก่อน คำว่า หมันโถ หมายความว่ารวมถึง ซาลาเปากับเกี๊ยวด้วย จากพงศาวดารของจีนเรื่องสามก๊กในอดีต หมันโถ เกิดจากที่ขงเบ้งจะตีชนเผ่าล้านล้านจับตัวเม็ยฮูได้ จากลับเจอมรสุม เม็ยฮูอ้างว่าเป็นวิญญาณของทหารที่ถูกฆ่ามารังควาน ต้องใช้หัวคน 49 หัวเวนไหว้แม่น้ำ แต่ขงเบ้งไม่อยากฆ่าคนจึงเอาแป้งหมี่มาอัดใส่เนื้อหมูสมมุติว่าเป็นหัวคน 49 หัวตอนนั้นเรียกว่า ม้านโถ แปลว่า หัวของชาวน้ำนม นานเข้าก็เปลี่ยนแปลงมาเป็น หมันโถ”

ของฝากจากแดจังกึม : ตอนที่ 8

“เครื่องใช้เป็นทองหรือเงิน สำหรับใช้ทานอาหารเป็นค่านิยมของวังโบราณ สมัยก่อนในวังเกาหลีจะมีหน่วยงานเฉพาะดูแลในการเครื่องทอง เครื่องเงิน และโลหะต่างๆ เรียกว่า “ห้องภาชนะ” ที่นิยมใช้เครื่องเงินในการกินข้าว เพื่อป้องกันการวางยาพิษ เพราะชาวเกาหลียังไม่มีความรู้ด้านอาหารมากนัก โดยเฉพาะเชื้อโรคต่างๆ บางส่วน โคนเครื่องเงินเข้าก็จะกลายเป็นสีดำ จึงกลายเป็นความนิยมที่จะรับประทานด้วยการใช้เครื่องเงินทานอาหาร”

ของฝากจากแดจังกึม : ตอนที่ 9

เบรกที่ 1 “ที่ที่หุงข้าว เรียกว่าชูชิ / ห้องปลูกผลไม้ เรียกว่า ห้องผลไม้ / ห้องตัดเย็บเสื้อผ้า เรียกว่า ห้องปัก ห้องเย็บ / ที่ปรุงอาหาร มีแบ่งเป็นครัวในและครัวนอก อาหารที่ปรุงต้องส่งมาที่ห้องลำเลียง แล้วค่อยนำขึ้นถวายเป็นอีกครึ่ง คนที่เป็นนางกำนัล ห้องเครื่อง หากว่าทำงานในครัวถือว่าเป็นเกียรติอย่างสูง แต่ห้องลำเลียงก็มีความสำคัญไม่น้อยเหมือนกัน เพราะอาหารที่เสวยไม่หมดจะถูกนำมาที่ห้องลำเลียง บรรดาซังกุงเห็นก็จะรู้ว่าโปรดไม่โปรดอาหารที่ทำถวาย”

เบรกที่สอง “ โสม ถูกขนานนามว่าเป็นยาเทวดามาแต่โบราณและเกาหลีก็อุดมไปด้วยโสม กล่าวกันว่า 2000 ปีที่แล้ว ชาวเกาหลีเริ่มรู้จักการปลูกต้นโสม โสมในอดีตจะนิยมสีขาว จนเมื่อแปดปีที่แล้วมีโสมแดงเกิดขึ้น สมัยก่อนโสมแพงยิ่งกว่าทองคำ ต่อให้ยากจนแค่ไหนชาวบ้านต้องมีโสมไว้บำรุง โดยเฉพาะอาหารในวังต้องมีส่วนผสมของโสมเป็นส่วนประกอบ แก่เหนียวล้ำ เพิ่มภูมิคุ้มกัน บำรุงโลหิต บวกกับตัวยาอื่นๆ ยิ่งทำให้สรรพคุณดีเลิศยิ่งขึ้น แต่นอกจากอาหารแล้ว การใช้ยาพิษก็นิยมผสมด้วยโสม เพื่อให้พิษออกฤทธิ์เร็วขึ้น ตายเร็วขึ้น”

ของฝากจากแดจังกึม : ตอนที่ 10

“เนื้อวัวในอดีตถือเป็นของชั้นสูง พระเจ้ายอนชุน โปรดเนื้อวัวเป็นที่สุด สั่งให้เชือดวันละ 7 ตัว เพื่อส่งเข้าวังแสดงให้เห็นว่าเป็นอาหารชั้นสูง แต่ชาวบ้านธรรมดาจะได้กินเนื้อส่วนใหญ่มาจากสัตว์ป่ามากกว่า เพราะสมัยก่อนนั้น การเลี้ยงสัตว์มีน้อย ส่วนใหญ่จะใช้การล่าเอา หมูป่า ไก่ป่า ถ้าใครอยากกินเนื้อก็ต้องสร้างผลงานจนได้รับพระราชทานลงมา”

ของฝากจากแดจังกึม : ตอนที่ 12

“ถ้าใครมีสิ่วผู้ใหญ่มักจะให้กินยาคุ้ยหลิวโกว แก้วร้อนใน แต่ในซีรีส์เรื่องนี้ จะมีเต้าหู้มาให้รู้จักกัน ซึ่งเป็นส่วนประกอบอาหารในการใช้เป็นยา ถ้าใช้เทียบหมา 5 เซน ผสมกับคือเจียะหมิง ต้มเป็นน้ำแกง เทียนหม่ากับเต้าหู้ก็จะเสริมสร้างธาตุหยางให้แข็งแรงและถ้าใส่ไปซื้อหรือพุทราจีนลงไปด้วย ก็เป็นซุ๊ปเต้าหู้พุทราจีน ทานแล้วช่วยแก้โรคนอนไม่หลับได้ดี”

ของฝากจากแดจังกึม : ตอนที่ 13

เบรคที่ 1 : ฉายซ้ำกับ ของฝากจากแดจังกึม: ตอนที่ 10

เบรคที่ 2 : “การบริโภคอาหารของชาวเกาหลีส่วนใหญ่จะมีข้าวเป็นหลัก แต่ถ้าเป็นชาวบ้านธรรมดาจะไม่ได้กินข้างทุกมื้อ ส่วนใหญ่จะกินเศษข้าวหรือข้าวเปลือก ถ้าเป็นข้าวสารต้องรอวันเกิดหรือมีงานฉลองพิเศษถึงจะได้กิน

ชาวเกาหลีถึงจะกินข้าวเหมือนกัน แต่ด้วยฐานะยศศักดิ์ ทำให้มีการแบ่งแยก ข้าวที่พระราชเสวย เรียกว่าซูชิ ข้าวที่ผู้ใหญ่อิน เรียกว่า ซินแจ

ชาวเกาหลีในอดีตนั้นมีธรรมเนียมว่า หากมีญาติพี่น้องเดินทางไกล ทุกมื้อที่กินข้าวก็จะวางขามข้าว 1 ขาม ไว้ที่ตำแหน่งของคนๆ นั้น แสดงให้รู้ว่าคนที่บ้านยังเป็นห่วง เอาใจช่วยอยู่ รวมทั้งขอให้เดินทางโดยปลอดภัย”

ของฝากจากแดจังกึม : ตอนที่ 14

“การเสวยข้าวของพระราชเกาหลี จะมีข้าว 2 ขาม ขามแรกจะเป็นข้าวธรรมดา ขามที่สองจะเป็นข้าวผสมข้าวเหนียว หุงด้วยน้ำถั่วแดง เพราะเชื่อว่าการกินข้าวแดงจะช่วยเสาะเคราะห์ให้พ้นภัย แต่จากประวัติศาสตร์ในราชวงศ์โชซอน มีพระเจ้าจงจงกับพระเจ้าซองโจ ถึงแม้จะมีข้าวอยู่หน้าพระพักตร์ก็จะเสวยแต่ข้าวสวย สมัยก่อนราชาเกาหลีจะเสวยวันละ 5 มื้อ คือ มื้อเช้า ประมาณตี 5 – 6 โมงเช้า เรียกว่ามือรุ่งอรุณ , มื้อเช้า ประมาณ 10 โมง , มื้อเที่ยง , มื้อเย็น และมื้อดึก ส่วนใหญ่จะเป็นผลไม้ ของหวาน หรือเกี้ยว”

ของฝากจากแดจังกึม : ตอนที่ 15

“เมืองจินมี.....มาเนิ่นนาน ชอบแสดงความเป็นมิตรและเคารพผู้อื่น ผู้หลักผู้ใหญ่ เกาหลีก็เช่นเดียวกัน การอยู่กับผู้ใหญ่อินมีธรรมเนียมปฏิบัติที่ควรระวังอย่างเช่น การดื่มหเหล้า เด็กต้องหันหลังให้ผู้ใหญ่ ห้ามดื่มซึ่งหน้า เป็นความนิยมที่สืบทอดมาถึงทุกวันนี้

ในเรื่องนี้นางกำนัลจะเรียกชังกงว่า เหนียง เหนียง เป็นศัพท์นามที่ให้ความเคารพ

บรรดานางกำนัลนอกจากมีหน้าที่ในการปรุงอาหารแล้ว เวลาเสวยยังได้พูดคุยกับพระราชขุนนางบางคนจึงหลอกลู้อื่นางกำนัลเหล่านี้ สืบถามข่าวคราวของพระราชหรือแม้แต่เรื่องต่างๆ

และห้องเครื่องก็เป็นอีกหนึ่ง ที่จะหาผลประโยชน์ได้ง่าย เพราะอาหารที่ปรุง จะส่งไปถวาย แต่ราชินิกุลชั้นสูง วัตถุดิบที่ใช้จึงต้องเป็นของดี แต่ละอย่างใช้มาน้อยแค่ไหน เป็นเงินเท่าไร? ไม่มีใครกล้าถาม พ่อค้าบางคนจึงสมรู้ร่วมคิดกับช่างปรุงที่มีอำนาจเพื่อทำการฉีกแซกหาผลประโยชน์

ของฝากจากแดจังกึม : ตอนที่ 17

“อาหารของพระราชินีเรียกว่า เครื่องเสวย แต่ถ้าเป็นงานใหญ่ เรียกว่า งานเลี้ยงวังหลวง ซึ่งจัดขึ้นส่วนใหญ่ จะเป็นวันประสูติของพระราชินี มเหสีหรือพระพันปี(มารดาของพระราชินี) ครอบรอบ 4 รอบ 5 รอบ หรือ 55,66 ชันษา หรือได้รับปูนบำเหน็จจากเมืองขึ้น ถึงจะมีการจัดขึ้นโดยมากเหล่าขุนนางจะเป็นฝ่ายทูลเสนอก่อน แล้วให้ราชโองการลงมาแล้วค่อยจัดงาน ทั้งนี้ที่มีการจัดงานจะมีเหล่าขุนนางที่รับผิดชอบการจัดงานเตรียมเกี่ยวกับพิธีการด้านต่างๆ ทั้งด้านอาหารและความบันเทิง ซึ่งการจัดงานแต่ละครั้งก็เป็นงานใหญ่ใช้เวลาเตรียมหลายเดือน”

ของฝากจากแดจังกึม : ตอนที่ 18

เบรกที่ 1 : “เกาหลีมีของกินอร่อยมากมาย เช่นข้าวสาลี ซึ่งแบ่งได้เป็นหลายประเภท ประเภทที่หนึ่ง เรียกว่าข้าวสายคราม ซึ่งใช้เนื้อัวและผักสดใส่ในซามฮินที่เผาจนร้อนและคลุกเคล้าเข้าด้วยกัน อร่อยมาก

ซามฮินชนิดนี้ทำจากถ่านหินภูเขาไฟ ด้วยแร่ธาตุของธรรมชาติจะทำให้ข้าวที่หุงออกมาอุดมไปด้วยสารอาหารมากมาย ข้าวชนิดนี้ไม่ต้องอาศัยเครื่องเคียงชนิดใดอีกทุกอย่างรวมอยู่ในซามข้าวหมดแล้ว แค่เติมน้ำมันงาเล็กน้อย เอาซอสคลุกๆ ก็ทานได้แล้ว สมัยก่อนหญิงชาวเกาหลีมีฐานะต่ำต้อยผู้ชายกินข้าวได้ ผู้หญิงต้องกินแต่ข้าวที่ไหม้เกรียม ให้เหนียวลงไปแล้วขูดข้าวขึ้นมากิน”

เบรกที่ 2 : “อาหารในวังหลวงนอกจากมีนางกำนัลดูแลแล้วบางครั้งก็ต้องมีผู้เชี่ยวชาญ หมายถึง พ่อครัวมืออาชีพที่ชำนาญเรื่องอาหาร แต่ต้องให้วังหลวงเรียกตัวมาก่อนถึงจะจัดการได้ต้องทำอาหารมาก่อน 20 ปี ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ชายมากกว่าผู้หญิง”

ของฝากจากแดจังกึม : ตอนที่ 19

“อาหารเกาหลีต้องคู่กับกิมจิใส่ผงกระหรี่ สมัยก่อนหน้าหนาวจะไม่มีผักสดให้บริโภค บางคนจึงคิดวิธีเอาผักมาดองไว้ แล้วเก็บรักษาไว้ในหม้อดินทำให้มีผักกินกันอยู่ตลอดเวลาไม่เกี่ยวกับฤดูกาล จนถึงเดี๋ยวนี้อาหารทุกมื้อของชาวเกาหลีจะมีต้องมีผักดองมาเป็นเครื่องแกมและทุกปียังมี

กิจกรรมเกี่ยวกับผักดองมากมายบางคนก็เอาหัวไชเท้า ต้นหอมและแตงกวาทำเป็นผักดองชนิดต่างๆ ผู้หญิงเกาหลีถ้าทำผักดองไม่อร่อยจะถูกญาติพี่น้องเพื่อนฝูงดูถูกเอาได้”

ของฝากจากแดจังกึม : ตอนที่ 20

เบรกที่ 1 : “ศัพท์เฉพาะที่ใช้ในวัง ข้าว เรียกว่า ชูชิ , ซอส เรียกว่า จอจิ , หัวไชเท้าดอง เรียกว่า ซอง ซองชี และ สาหร่าย เรียกว่า แอเท

ในวังจะมีห้องหุงข้าวโดยเฉพาะ เรียกว่า ห้องชูชิ ทุกครั้งที่หุงข้าวจะใช้เตาเล็ก ๆ เผาถ่านให้แดงแล้ววางหม้อหุงข้าวใบเล็กกลึง ซึ่งหม้อหุงข้าวนี้จะหุงข้าวได้ 2 ชามเท่านั้น ซึ่งข้าวนำถวายก็ทำเป็นพิธี ชามข้าวต้องใหญ่กว่าชามแกง”

เบรกที่ 2 : “บรรดาแม่บ้านทั้งหลายไปแอบไ้ข้างครัว แต่สำหรับราชวงศ์โชซอนแล้ว แค่ว่างเครื่องปรุงรสอย่างเดียวก็น่าใช้พื้นที่ใหญ่ เรียกว่า ห้องเครื่องปรุง ต้องเป็นที่แดดส่องถึง อากาศถ่ายเทสะดวก มีซังกุงและนางกำนัลอย่างละ 1 คน คอยดูแล คนนอกห้ามเข้ามาข่มขาม โดยทั่วไปแล้วเครื่องปรุงจะเป็นแป้งสด ..... เครื่องปรุงหมักยังเก็บไว้นานวัน สีของเครื่องปรุงก็ยังเข้มข้นทำให้กลิ่นยิ่งโชนหนัก เพราะมีเครื่องปรุงเหล่านี้อาหารถึงมีรสชาติที่แตกต่าง นางเอกทำอาหารอร่อยเพราะพวกนี้แหละ

ของฝากจากแดจังกึม : ตอนที่ 21

“ถ้าพูดถึงบ่อน้ำแร่หลายคนคงคุ้นชื่อที่ญี่ปุ่น จริง ๆ แล้วเกาหลีก็มีเยอะ และมีวิธีอาบน้ำที่ไม่เหมือนใครอีกด้วย บ่อน้ำแร่ในไต้หวันหรือญี่ปุ่นนั้นมีฤทธิ์เป็นกรด แต่สำหรับในเกาหลีมีฤทธิ์เป็นด่าง อีกทั้งชาวเกาหลีรู้เรื่องการแพทย์ดี จึงผลิตก้อนหินสูตรเฉพาะและใช้วิธีการอบตัวตามตำราการแพทย์ของฮั่น อีกทั้งยังเชื่อกันว่าการอาบน้ำแร่จะช่วยขจัดโรคทางผิวหนังและขับพิษออกจากร่างกายได้อีกด้วย พระราชาบางองค์จึงมีพระตำหนักไว้อาบน้ำแร่โดยเฉพาะ

เกาหลีมีบ่อน้ำแร่หลายแห่งที่โด่งดังอย่างเช่น บ่อคิมกังซาน บ่อรองซองแฮ และบ่ออีตง เป็นต้น

ของฝากจากแดจังกึม : ตอนที่ 22

เบรกที่ 1 : “ จากประวัติศาสตร์ของเกาหลีตั้งแต่ยุคชิลลาจนถึงโคยงก็มีการเลี้ยงเป็ด เพื่อส่งเข้าวังหลวง และมีเนื้อเป็ดกินตั้งแต่นั้นมา บางตำราบอกว่าเนื้อเป็ดใช้เยียวยาเส้นประสาท ควบคุมความ

มัน และแก๊รอนไนได้ดี ปัจจุบันนี้เราเชื่อว่าเนื้อเป็คมีประโยชน์ เพราะไขมันน้อยกว่าเนื้อวัวและเนื้อหมู คอเลสเตรอลก็น้อยกว่าเนื้อปลา จึงเป็นอาหารที่มีประโยชน์ต่อร่างกาย

อาหารในวังหลวงนั้นมีสูตรหนึ่งเรียกว่า น้ำแกงเป็ครวมรส รักษาโรคอัมพาตได้ดี จึงใช้เนื้อเป็คต้มกับโสม ตังกุยและถึงเภา ในชีรีเรื่องนี้ ฮันซังกงได้ปรุงให้พระราชเสวยจนทำให้ตัวเองต้องตาย”

เบรกที่ 2 : “จากที่ดูละครมา ชุคนางกำนัลกับซังกงจะคล้ายๆ กัน ต่างกันเพียงสีสันนางในเด็กหญิง จะใส่สีชมพู นางกำนัลใส่สีแดง ซังกงจะเป็นสีเขียวอ่อนหรือสีเขียวเข้ม

ความจริงนอกจากเครื่องแต่งกายแล้ว สีสันของอาหารก็ให้มีความสำคัญไม่น้อยโดยมรสหลักอยู่ 5 สี

สีเหลือง หมายถึงศูนย์กลาง

สีเขียว หมายถึง ตะวันออก

สีขาว หมายถึง ตะวันตก

สีแดง หมายถึง ทิศใต้

สีดำ หมายถึง ทิศเหนือ

รวมกันแปลว่า ศิริมงคล อาหารที่มี 5 สี หมายถึง อยู่ภายใต้จักรวาลและเคารพธรรมชาติ

ของฝากจากแดจังกึม : ตอนที่ 23

“การลงทัณฑ์ในอดีต มี 6 ประเภท 1. เนรเทศ 2. ไล่ออก 3. นั่งทรมาน 4. ยึดทรัพย์ยึดบ้าน 5. ตัดหัว และ 6. มอบความตาย

การมอบความตายแบบจีนให้คิมยาพิช แต่เกาหลิจะให้คิมน้ำแกงหรือยาพิช น้ำแกงที่ให้คิมก็คือ ฟู่จื่อ จากบันทึกของตำราแพทย์เกาหลิ ฟู่จื่อ คือยาพิชร้ายแรงชนิดหนึ่ง แล้วตามด้วยน้ำโสมเพื่อเร่งการไหลเวียนของโลหิต จะทำให้ตายเร็วขึ้น

แต่ตำราโบราณของจีน บอกว่า ถ้าจะให้คนตายเร็วต้องใช้ส่วนผสมของดอกฝิ่นและปรอท”

ของฝากจากแดจังกึม : ตอนที่ 24

เบรกที่ 1 : “เกาะเชจู เป็นเกาะใหญ่อยู่ทางทิศใต้ของเกาหลีมีอากาศอบอุ่นตลอดปี จึงถูกเรียกว่า เกาะฮาวายเกาหลี สมัยก่อนเกาะเชจูเป็นเมืองเอกราชหนึ่ง ชื่อว่า ดาโล จนถึงราชวงศ์โชซอน เกาะนี้จึงกลายเป็นเขตเนรเทศนักโทษ เนื่องจากเกาะนี้มีความอุดมสมบูรณ์ จึงต้องการให้คนไปบุกเบิก

แต่ว่าเพราะอยู่ใกล้กับญี่ปุ่น จึงมักจะถูกโจรสลัดรุกรานบ่อยๆ ทำให้ราษฎรทั่วไปไม่เต็มใจที่จะไปอยู่อาศัย ทางกรจึงต้องส่งนักโทษหรือทาสชั้นต่ำไปอยู่ที่นั่นแทน เพื่อทำการเพาะปลูก เลี้ยงสัตว์ต่างๆ โดยมีข้าราชการคอยดูแล ทุกปีพอได้ผลผลิตก็ส่งไปยังเมืองหลวง เนื่องจากมีทะเลทั้ง 4 ด้าน จะหนีก็หนีลำบาก หากใครถูกเนรเทศไปอยู่ที่นั่นก็ถือว่าติดคุกชั่วชีวิต”

โฆษณาจำหน่ายวีซีดี : “เปิดเคล็ดลับต้นตำรับแดนโสม แดงจึงมีจอมนางแห่งวังหลวง ดำเนินการฝ่าฟันอุปสรรคของหญิงสาว ผู้ไม่ยอมก้มหัวให้กับโชคชะตา ศาสตร์การปรุงอาหารกับการรักษาโรค วีซีดีชุดที่ 1 เลี้ยงพากย์ทีมช่อง 3 ขายแล้ววันนี้ทั่วประเทศ”

เบรคที่ 2 : “จึงมีถูกปลดจากนางกำนัลไปเป็นทาสหลวง เนรเทศไปอยู่เกาะเซจู ทาสแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ทาสหลวง คือคนของทางการ และทาสส่วนตัว คือคนใช้ที่ผู้มีอันจะกินซื้อมาใช้สอย

แต่ไม่ว่าจะเป็นทาสไหน ฐานะก็ต่ำต้อยกว่าคนทั่วไปต่อไปให้ผู้มียศศักดิ์มาขอบพอบ พวกเธอก็ได้เป็นแค่อุปการชา ถ้าอยากจะเป็นเมียหลวงก็ต้องแต่งกับคนธรรมดาหรือคนชั้นไพร่ ฉะนั้นความรักระหว่างจึงกิมกับได้เท่ามิญจโฮ นี่คือการรักต้องห้าม”

ของฝากจากแดจังกึม : ตอนที่ 25

“ทุกวันนี้อาชีพการเป็นหมอบ ได้รับกรยกย่อง แต่ในอดีตผู้เป็นขุนนาง คหบดีมักจะถูกหมอบโดยเฉพาะหมอบหญิง หรือพยาบาล

สมัยก่อน หมอบผู้ชายห้ามรักษาผู้หญิงโดยตรง เพราะว่าเวลาตรวจชีพจรจะสัมผัสถูกร่างกายเป็นการผิดจารีต จึงต้องเลือกผู้หญิงที่อยู่ในชนชั้นทาสบางคนให้ไปเรียนรู้เรื่องการแพทย์ ถ้ามีคนป่วยเป็นผู้หญิงก็จะให้ผู้หญิงเหล่านี้ไปดูแลอาการ ถ้าในวังหลวงมีเชื้อพระวงศ์หญิงล้มป่วยก็จะส่งพวกเธอมาตรวจชีพจรแล้วค่อยรายงานให้หมอบผู้ชายฟัง และจัดยาให้ตามอาการที่รับรู้ ฉะนั้นแพทย์หญิงในวังเหล่านี้ จึงมีความรู้สูงเพราะถ้าสันนิษฐานผิดต่อให้หมอบหลวงเก่งแค่ไหนก็รักษาไม่ถูก”

ของฝากจากแดจังกึม : ตอนที่ 26

เบรคที่ 1 : “นางกำนัลทุกคนหวังจะเลื่อนเป็นชังกุงด้วยกันทั้งนั้น เพราะมีอิทธิพลมาก แต่จากนางในเป็นชังกุงนี้ต้องใช้เวลาลงถึง 15 ปี มีมนุษย์สัมพันธ์ดี ไม่เคยทำผิด แต่จริง ๆ แล้วกลับหลังก็มี การแก่งแย่งชิงดีมากมาย

แต่มีข้อยกเว้น ในวังมีช่างกุงพิเศษอยู่ตำแหน่งหนึ่ง บางครั้งก็เรียกว่าวังกุงแต่งตั้ง ไม่ต้องทำอะไรก็ได้ตำแหน่งนี้มาสบายๆ เนื่องจากเป็นนางในที่เคยเป็นคนโปรดของพระราชินี เป็นการถวายตัวก็จะได้เป็นช่างกุงประเภทนี้ หากว่าเป็นที่ถูกระทัยมากขึ้นอาจจะได้เลื่อนเป็นพระสนม ฐานะสูงกว่าช่างกุงขึ้นไปอีก แต่ว่าตำแหน่งสนมของเกาหลีมีแบ่งอีก 9 ชั้นด้วยกัน ซึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะผ่านขั้นตอนเหล่านี้

โฆษณาจำหน่ายวีซีดี : “เปิดเคล็ดลับต้นตำรับแดนโสม แดจังกึมจอมนางแห่งวังหลวง ดำเนินการฝ่าฟันอุปสรรคของหญิงสาว ผู้ไม่ยอมก้มหัวให้กับโชคชะตา ศาสตร์การปรุงอาหารกับการรักษาโรค วีซีดีชุดที่ 1 เสียงพากย์ทีมช่อง 3 ขายเป็นแล้ววันนี้ทั่วประเทศ”

เบรคที่ 2 : “สมัยก่อนเมืองเกาหลีมีตำแหน่งแพทย์หญิงในปี 1397 ทั่วเกาหลีและในเมืองหลวงมีคนล้มป่วยมากมาย จึงได้มีขุนนางทูลเสนอว่าให้สร้างสำนักการแพทย์และการบำบัดแห่งชาติขึ้น เพื่อเป็นศูนย์กลางรับผู้ป่วยและรักษาพยาบาล แต่เนื่องจากคนไม่พอ จึงให้นางในจากราชสำนักมาช่วยสอนให้รู้จักการตรวจชีพจร เป็นลูกมือให้หมอ เด็กหญิงเหล่านี้ก็คือแพทย์หญิงในอนาคต เช่นเดียวกับพยาบาลในปัจจุบัน หน้าที่หลักก็คือ ดูแลไข้ แต่ไม่อาจวินิจฉัยอาการหรือจัดยารักษาและศูนย์ดูแลผู้ป่วยที่วันนี้ก็ไม่ต่างกับโรงพยาบาลในปัจจุบัน”

ของฝากจากแดจังกึม : ตอนที่ 28

เบรคที่ 1 : “สมัยการเรียนหมอแค่สอบได้คะแนนสูงก็พอ แต่ในในยุคเกาหลีโบราณถือว่ายากมาก เพราะแพทย์ประจำวังหลวงมีจำนวนจำกัดต้องว่างจริงๆ ถึงจะมีการสอบคัดเลือกหาคนใหม่เข้ามา ใครหัวดีเรียนเก่งอาจจะได้เป็นหมอไปตลอดชีวิต แต่ถ้าหากไม่มีตำแหน่งว่าง ต่อให้เก่งแค่ไหนก็ไม่มีสิทธิ์เป็นหมอหลวง

ส่วนหมอหญิงมีบทบาทเทียบเท่านางพยาบาล บางครั้งก็ทำหน้าที่บีบนิ้วคลายเมื่อยทำงานสบายกว่าหมอหลวงเยอะ ที่สำคัญทุกปีจะมีการสอบคัดเลือกหมอหญิงประจำ ซึ่งก็ไม่ต่างจากสมัยนี้ที่นางพยาบาลมีมากกว่าหมอเสมอ”

เบรคที่ 2 : “แพทย์หญิงมี 3 ประเภท คือ แพทย์หญิงฝ่ายในมี 2 คน แพทย์หญิงคู่อารามี 20 คน ประเภทที่ 3 คือแพทย์หญิงฝึกหัด ถ้าหากทำคะแนนดีก็จะได้เลื่อนชั้น แต่ถ้าคะแนนไม่ดีจะถูกปลดเป็นสาวใช้ ยกน้ำชาหรือแม่แต่จับคนร้าย พวกนี้เรียกว่าซาบู หรือตำรวจหญิงในปัจจุบัน

แพทย์หญิงจะได้บำเหน็จพิเศษทุกเดือนหรือไม่เกินครึ่งปีเท่ากับเป็น โบนัสแต่ซาบูไม่ได้ และทั้ง 2 ประเภท ล้วนเป็นชนชั้นทาสเพียงแต่หน้าที่ไม่เหมือนกัน”

ของฝากจากแดจังกึม : ตอนที่ 29

“การประชุมขุนนางของเกาหลี พระราชาจะพำนักในตำแหน่งทศใต้ ขุนนางพลเรือนจะอยู่ ตะวันออก ขุนนางฝ่ายทหารจะอยู่ตะวันตกเรียกว่า ยังกัน

เดิมที ยังกัน หมายถึง เฉพาะขุนนาง ต่อมาได้หมายความรวมถึงครอบครัวขุนนางนั้นๆ เข้าไปด้วย ฉะนั้นบางครั้ง ก็เทียบเท่าชนชั้นสูงเกาหลีมีการแบ่งชั้นวรรณะเคร่งครัดอย่างยิ่ง ฐานะของแต่ละคนถูกกำหนดตั้งแต่แรกเกิดตามชนชั้นของพ่อแม่ อย่างเช่น พ่อแม่เป็นทาสลูกก็ต้องเป็นทาสต่อไป แต่ถ้าพ่อแม่เป็นพวกยังกันลูกก็ต้องเป็นยังกันต่อ ชนกลุ่มนี้ไม่ต้องเสียภาษี ไม่ต้องเกณฑ์ทหาร ชาวบ้านธรรมดาถ้าพบเจอดังกล่าวให้ ก็เป็นอภิสิทธิ์ชนของเกาหลี”

ของฝากจากแดจังกึม : ตอนที่ 30

เบรกที่1 “ในราชสำนักนั้นมักจะมีการชิงอำนาจต่อรองผลประโยชน์ผู้กันตั้งแต่ในครัวจนถึงฝ่ายในของวังหลวง

พูดถึงอำนาจฝ่ายในที่อำนาจสูงสุดของเกาหลีนั้นคือสภาการปกครองสูงสุดเท่ากับสภาการปกครองฮ่องกงกับนิติบัญญัติในสภาการปกครองนั้นมีมหาเสนาบดีและเสนาฝ่ายซ้ายขวา ฝ่ายละ 1 คน ล้วนเป็นขุนนางชั้นเอกรองลงมาเป็นอำมาตย์ มีแบ่งฝ่ายซ้ายฝ่ายขวาอีก ขุนนางใหญ่ในวังต้องคอยเชื่อฟังพวกเขาบางครั้งยังกล้ากดดันพระราชาด้วย”

เบรกที่2 “หญิงเกาหลีในอดีตนั้นอ่านหนังสือเงินไม่ออกแต่ทำไมในนางนงกำนัลในหนังสือกลับรู้หนังสือซะส่วนใหญ่ เพราะนางกำนัลในอดีตนั้นส่วนมากเป็นลูกขุนนางเก่าแก่ เพราะหมดอำนาจสิ้นยศศักดิ์ เปลี่ยนราชวงศ์ใหม่จึงต้องส่งลูกสาวเข้าวังเพื่อรักษารูปร่างให้คงอยู่ การรู้หนังสือของพวกเธอคงมาจากบิดาหรือคนในบ้านช่วยกันสอน นอกจากนี้ซึ่งกุงผู้ใหญ่ในวังก็จะสอนให้รู้หนังสือบางตัวเพื่อจะได้จดข้อมูลเกี่ยวกับการเสวยของพระราชาและรับคำสั่งจากเบื้องบนได้

ของฝากจากแดจังกึม : ตอนที่ 31

“การฝังเข็มของจีนมีประวัติมายาวนาน แต่ในยุคหินใหม่ของเกาหลีนั้น มีการใช้หินที่ฝนจนแหลมฝักลงสู่ที่เจ็บปวด จะช่วยบรรเทาอาการปวดได้ แรกเริ่มนั้นใช้เข็มที่ทำจากหินเปลี่ยนจนพัฒนาเป็นเข็มแสดจนแสดในปัจจุบัน วิชาการฝังเข็มได้รุ่งเรืองถึงขีดสุดในสมัยราชวงศ์หมิงของจีนก่อให้เกิดหมอชื่อดังหลายคนด้วยกัน และเขียนตำราเกี่ยวกับการฝังเข็มไว้มากมาย หลังจากที่จังกึมเป็นหมอหญิง

แล้วจึงคอยศึกษาและมีสูตรเฉพาะของตัวเอง จากประวัติศาสตร์ของเกาหลีนั้นตำราแพทย์โซซอนก็มีวิธีเขียนถึงการศึกษาและการฝังเข็มของจังกึมอยู่เช่นเดียวกัน

เพลงประกอบละครเกาหลี

เพลงประกอบละครเกาหลีเรื่อง รักนี้ชั่ววันจันทร์ (Autumn in my heart)

เพลง How Long Should I อีกนานเท่าใด

หน้า-ริล-ซ่า-ราง-ฮา-กี-หวิ-เฮ้ ชู-มาน-อัน-โดน-อัฟ-พี้ม-ดึ้น

ความเจ็บปวดแสนสาหัสมากมายที่ได้รับจากการรักคุณ

อือ อึม ออล-มา-น่า-โด้น-โกน-เดียว-ฮา-ม้า หนี-มา-มี๊ต

ต้องใช้เวลานานเท่าใดเพื่อจะชนะใจของคุณ

ก้า-จิล-ชู-อิท-นี่ ห่าง-ซาง-ไอ้-เรท-โดง อัน หวู้-รี-ซา-ราง-จิ้น

เราต่างมองดูกันและกัน แอบซ่อนความรักไว้มานานแสนนาน

ชุม-กิน-ออล-กูด-ไร้ นีล-มัล-จู-เฮท-โซท-จี

เราต่างไม่เคยเหลียวมามองกันและกัน และนั่นทำให้เรา

โอท-กัล-ริน-นุ่น-กิล-ฐู โซ-โร-ริล-วอน-มัง-งา-โน่น-โซ

ออล-มา-นา-เน-กา-หน่อ-ริล-ค็ือ-รี-วอ-ฮา-นึน-จี

ต้องเจ็บปวดและเสียใจ

* นี-ซ่า-ร่าง-อี-เว-เน-กา-อ้า-นึน-จี ออล-คู-หว่อ-จิ้น-กีท-ด็ือ-นึน จ็ือ-กิล-วี-ยี

นา-โหน้-จา-ฮี-โรท-เก้-โบ-เรียว-จิล-ชู-อิท-นึน-จี

ทำไมฉันถึงไม่สามารถเป็นคนที่คุณรักเป็นไปได้อย่างไรที่ฉันถูกทิ้งเอาไว้ลำพัง

ที่ปลายทางของถนนอันมืดมิดนั้น

** เหน้-หมา-อึม-หมี-โหน้-เอ-ซ่า-ราง-จิม-โร-ฮา-ฟ็ือ-จี-เอน-เก้

** อย่าให้ฉันเสียใจอีกเลย

โค-อี-ซ้าง-ซึล-พิน-นา-ริล-มาน-คึล-จี-หมา

อย่าทำร้ายหัวใจของฉันด้วยความรักของคุณ

โอด-โดน-หนุ่น-ก็ือ-ด็ือ-โหน้-ริล-เด-ชิน-ฮาล-ซุน-โน้พ-ซึล-โก-ฮ่า

ไม่มีใครที่สามารถแทนที่คุณ

จี-กึม-นา-เอ-เกน เพียว-โย-ฮ่าน-โกน-โน-จิก-หน่อ-บู-นุ-ฮ่า

มีเพียงคุณเท่านั้นที่ฉันปรารถนา

ฉี่-แสน-เพี้ยว-จ้อ-จื่อ-โร-เหน่-เก้-ดา-ริน-เน-ริม-มีล-ปุ้-รื่อ-ได้น โหน่-เฮ้-ก้อ-โม-ซึบ-ป็น

คุณเอ๋ยชื่อคนอื่นเมื่อเวลาคุณมาไม่ได้สติ

จัก-กะ-จิน เน้-ม่าน-เม-จ้อล-มาน-จี้-เทว-โป้-โร-เอท-โซ

มันช่างเป็นประโยชน์ที่บาดลึกลงไปในหัวใจของฉัน

โจ-กิม-มาน-นึ้-จี้ก-โน-ริล-มาน-นัท-โซท-ได้น-หง่า-โย

ถ้าเพียงแค่นั้นได้พบกับคุณเร็วกว่านี้

(ซ้ำ *, **)

หนึ้-โม-ซื่อ-ปี้-นา-เฮ-ก้า-เซม-โซก-เก-ของ-วอน-ฮึ-นัม-เก

ขอให้ฉันได้เห็นรอยยิ้มที่สดใสของคุณอีกได้หรือเปล่า

โจ-กิม-ม้าน-วัน-นา-นู้ท-ซุม-โป-ยอ-จุน-เร

เพื่อที่ฉันจะได้จดจำคุณในความทรงจำของฉันตลอดไป

กิ-ตา-โย-จูล-เก้-โต้-ดา-ริน-ซา-ราง-เงิน-ฮ้าน-ชู-ฮึ-นึ้น

ฉันจะรอคอยคุณ รอคอยวันที่ฉันจะสามารถยึดครอง

น้อ-เอ-โม้-สื้อ-ริล-โอ้น-เจ้-ก้า-จิน่า-กิ-ตา-ริล-เก้

หัวใจของคุณ ฉันจะรอคอยคุณรอคอยวันที่ฉันจะสามารถยึดครองหัวใจของคุณได้ตลอดไป

เพลงประกอบละครเกาหลีเรื่อง สะดุดรักที่ปักใจ (Full House)

เพลง I Think I

그럴리없다고아닐꺼라고 믿었죠 내가그땐사랑한단말도안되죠

คือ รอลรี อีอบ คา โก อา นิล กอ รา โก มิค ทอด โจ เน กา ก็อ เทล ซา ราง ฮัน ทัน อี มัด โด อัน ทเว โจ

เป็นไปได้ ฉันเชื่อว่ามันไม่ได้เป็นเช่นนั้น ฉันจะตกหลุมรักเธอได้ยังไง

괜한질투일거라고내가외로운가보다고 자신을속여봤지만이젠더는

เกวน ฮัน จิล ทู อิล กอ รา โก เน กา เว โร อุน กา โท คา โก จา ซึ นีล โซ กยอ บัด จี มัน อี เจน ทอ นีน

ฉันแค่ใจมา เพราะฉันจะต้องอยู่อย่างเดียวคาย ฉันพยายามหลอกตัวเอง

난감출수가없는걸요 *i think i love you

นั่น ก็ม ชุล ชู กา ออม นีน กอล โย i think i love you

แต่ว่าตอนนี้ ฉันซ่อนความรู้สึกนี้ไว้ต่อไปไม่ได้แล้ว ฉันคิดว่าฉันรักเธอเข้าแล้ว

그런가봐요 cause i miss you

ก็อ รอน กา พวา โย Cause I miss you

มันเป็นความจริง ฉันได้แต่คิดถึงเธอ

그대만 없으면 아무것도 못하고 자꾸 생각나고

ก็อ เท มัน อีอบ ซึ มยอน อา มู ก็อด โด มค ทา โก ซา อู เซง กัก นา โก

เมื่อไหร่ที่ขาดเธอไป ฉันก็ทำอะไรไม่ได้เลย ก็มันเอาแต่คิดถึงเธออยู่อย่างนั้น

이런걸보면 아무래도 i'm falling for you 난몰랐지만 now i need you

อี รอน กอล โท มยอน อา มู เร โด Im falling for you นั่น โม ลัด จี มัน Now I need you

ดูสิ มันเกิดอะไรกัน ฉันตกหลุมรักเธอเข้าซะแล้ว ฉันไม่รู้แต่.. ตอนนี้ฉันอยากอยู่ใกล้ๆ เธอ

어느샌가내맘깊은곳에 아주크게 자리잡은 그대의모습을 이제 보아요

อณ นี เซน กา เน มัม ก็ ฟิน โก เซ อา จู ก็อ เก จา รี จา ฟิน ก็อ เท เอ โม ซึ พีล อี เจ โท อา โย

บางครั้งที่ลึกๆ ในใจฉัน ฉันเห็นเธอเป็นส่วนหนึ่งของฉันเลยนะ

우린안어울린다고친구그게딱좋다고 하나부터 열개도대체

อู รี นา นอ อู ลิน คา โก ซิน กู ก็อ เก ทัก โซด คา โก ฮา นา พู ทอ ยอล เก โด เท เซ

ใครๆ ก็ว่าเราไม่เหมาะสมกัน คำว่าเพื่อนต่างหากที่เหมาะสมกับเราทั้งคู่ ทั้งหมดนั้น

뭐 한개라도 맞는게없는데 어떻게사귄수있냐고 말도안되는얘기라고

มวอ ฮัน เก รา โท มัน นีน เก ออม นีน เค ออ ทอ เต ซา เกวล ชู อิน นยา โก มัด โด อัน ทเว นีน เย ก็ รา โก

ฉันไม่เห็นด้วยเลยนะ บอกกับตัวเองว่าอย่าคิดว่า ทำยังไงเราถึงจะได้รักกัน

말하며 둘러댔지만 이제 더는 난 그러기가 싫은걸요

มัด ฮามยอ ดูลล ทอดจี มั่น อี เจ ทอ นีน นัน ก็อ รอกี กา ซึ รีน กอล โย
พยายามบอกตัวเองอย่างนั้น แต่ฉันไม่อยากจะทำอย่างนี้อีกต่อไปแล้ว

왜 몰랐죠 그대란걸 왜 못봤죠 바로앞인데

เว โม ลัด โจ ก็อ เท รัน กอล เว มด บัด โซ พา โร อา ฟิน เด
ทำไมฉันถึงมองไม่เห็นเธอ ทำไมฉันถึงมองไม่เห็นเธอ ทั้งๆ ที่เธอก็อยู่ตรงหน้าฉันอย่างนี้

그동안 이렇게 바로 내 곁에 있었는데 왜 이제서야 사랑이 보이는건지

ก็อ คง อัน อี รอกี พา โร เน กยอ เท อี ซอน นีน เด เว อี เจ ซอ ยา ซา รา จี โฟ อี นีน กอน จี
ที่ผ่านมา เธอก็คนที่อยู่เคียงข้างฉันมาตลอด แต่ท้ายสุด ในตอนนี้ เธอก็คือคนที่อยู่ในใจฉันนะ

ที่มา : (<http://itai.exteen.com/20050824/ost-full-house-i-think-i?page=2>)

2.เพลง 처음 그자리에 - Full House Ost.   นักร้อง 이보람

คำอ่าน ซอ-อึม กือ-จา-รี-เอ   คำแปล ณ ที่แห่งนั้น

그대 지금 내 가슴에 들어와 사랑을 말하고 있죠   꿈이 아니기를 난 기도해봐요

คือ-เด จิ-กึม เน กา-ชือ-เม ทือ-รอ-วา ซา-รา-จิด มา-รา-โก อิด-จโย   กู-มี อา-นิ-กี-ร็ด นั้น คิ-โด-เฮ-บวา-โย

เธอเดินเข้ามาหาและบอกว่ารักฉัน   ไม่อยากจะให้สิ่งนี้เป็นเพียงแคฝันเลย

내 마음이 자꾸 그대란 사람 놓지 말라고 하네요

เน มา-อือ-มี ซา-กู คือ-เค-รัน ซา-รัม นค-จิ มาล-รา-โก ฮา-เน-โย

บ่อยครั้งที่ฉันนึกถึงเธอ

혹시 그대라면 바보같은 나를 아네요~

ฮก-ชี คือ-เค-รา-มยอน พา-โบ-คา-ทีน นา-ร็ด อา-เน-โย

ฉันไม่ได้บ้านะ

우연히 다가온 그대 사랑이 웬지 낮설지 않았죠

อู-ยอน-ชี ทา-กา-อน คือ-เค ซา-รา-จิง เวน-จี นค-ซอล-ชี อา-นค-จโย

ความบังเอิญทำให้เราได้พบกัน..ส่วนความรักก็ทำให้มันไม่ใช่เรื่องแปลก

하지만 약속된 인연이기에 사랑이 될준 몰랐죠

ฮา-จิ-มัน ฮัก-ซก-ทเวน อึ-นยอ-นี-กี-เอ ซา-รา-จิง ทเวล-จุน โมล-ร็ด-จโย

เป็นพรหมลิขิตรีเปล่า ฉันเองก็ไม่แน่ใจ

조금 후면 그대 보내야 할텐데 그럴 자신이 없죠

โช-กึม ฮู-มยอน คือ-เค โบ-เน-ยา ฮาล-เทน-เด คือ-รอล ซา-ชี-นี อ็อบ-จโย

นับจากนี้ แค่สบตาเธอ..ฉันก็คงไม่กล้า

나 홀로 있던 그 자리를 찾아 이제 돌아갈 뿐인데

นา ฮล-โร อิด-คอง คือ ซา-รี-ร็ด นา-จา อึ-เจ โท-รา-กัถ ฟุน-อิน-เด

เมื่อใดที่ฉันรู้สึกอ้างว้าง ฉันจะหวนกลับไปทีนั้น

당연한 일인데 왜 맘이 아프죠   그대 원하던 사랑을 찾아 이제 돌아갈 뿐인데

ทา-งยอน-ฮัน อึ-ริน-เด เว มา-มี อา-พี-จโย   คือ-เด วอน-ฮา-คอง ซา-รา-จิด ซา-จา อึ-เจ โท-รา-กัถ ฟุน-อิน-เด

ก็เพราะอย่างนี้ไง ฉันถึงต้องเจ็บปวด   ฉันกลับไปทีนั้นเพื่อตามหาความรักของเธอ..

행복할 그대를 웃으며 보내야 할텐데

เฮง-บก-ฮัถ คือ-เค-ร็ด อู-ชี-มยอ โบ-เน-ยา-ฮัถ-เทน-เด

ฉันจะส่งรอยยิ้มที่ฉันมีไปให้..

내 눈을 보며 사랑을 말하죠 스쳐간 사랑이지만

เน นู-น็ด โโพ-มยอ ซา-รา-จิด มาล-ฮา-จโย ซี-ลยอ-กัน ซา-รา-จิง-จิ-มัน

ลองมองเข้าไปในตาคุณนี่ของฉันสิ มันพูดคำว่ารัก เป็นความรักที่ผ่านพ้นไป

이 순간 만은 너무 행복해요 마치 꿈을 꾸 것처럼

อิ ซุน-กัน มา-นึน นอ-ยู เฮง-บก-เฮ-โย มา-ฉิ กู-ม็ด กุน-กอด-ซอ-รอม

เพียงช่วงเวลานี้   ฉันก็มีความสุขมากเหลือเกิน   ราวกับมันไม่ใช่ฝัน

이제야 알았어요 처음부터 우린 사랑했었다는 걸

อี-เจ-야 아-락-ชอ-โย ชอ-อิม บู-ทอ อู-ริน ชา-รัง-เฮ-ชอค-ดา-นึ้น กอล

เวลานี้ฉันรู้แล้ว ว่าเรานั้นเคยรักกัน

나 홀로 있던 그 자리를 찾아 이제 돌아갈 뿐인데

นา โสลด-โร อิด-ตอน คือ ชา-รี-รีด ฉา-จา อี-เจ โท-รา-กั๊ด ฟุ่น-อิน-เด

เมื่อใดที่ฉันอ้างว้าง ฉันก็จะหวนกลับไปทีนั้น..

당연한 일인데 왜 맘이 아프죠 그대 원하던 사랑을 찾아 이제 돌아갈 뿐인데

ทา-งยอน-ฮัน อี-ริน-เด เว-มา-มี อา-พี-จโย คือ-เด วอน-ฮา-ตอน ชา-รา-จึ๊ด ฉา-จา อี-เจ โท-รา-กั๊ด ฟุ่น-อิน-เด

ที่ฉันเจ็บปวดนั้น มันก็เพราะเหตุผลนี้ ฉันแค่กลับไปตามหารักของเธอ

행복할 그대를 웃으며 보내야 할텐데 내게 사랑을 주면 안되나요

เฮง-บก-ฮั๊ด คือ-เด-รี๊ด อู-ซี-มยอ โบ-เน-ฮา-ฮั๊ด-เทน-เด เน-เก ชา-รา-จึ๊ด จู-มยอน อัน-คเว-นา-โย

จะส่งผ่านรอยยิ้มไปยังเธอ เธอไม่ต้องรักฉัน

그대 정말 안되나요 이제 나 그대를 믿고 또 살아가는데...

คือ-เด ซอง-มัด อัน-คเว-นา-โย อี-เจ นา คือ-เด-รี๊ด มิด-โก โค ชา-รา-กา-นึ้น-เด

ไม่ต้องทำอย่างนั้น เพราะเพียงแค่นั้นเชื่อในเธอ ฉันก็มีชีวิตได้อีกครั้งแล้ว...

ที่มา : (<http://itai.exteen.com/20051029/ost-full-house-52376-51020-44536-51088-47532-50640>)

เพลงประกอบละครเกาหลีเรื่อง แดจังกึมจอมนางแห่งวังหลวง
(Dae Jung Gum Jewel in the place)

เพลง오나라 - Ost. แดจังกึม

오나라 오나라 아주오나 오라고 한다고 해서 아주 오는 것이 아니요

โอ-นา-รา โอ-นา-รา อา-จู-โอ-นา

เธอจะมาพบฉันไหม เธอจะมาพบฉันไหม เธอจะมาพบฉันไหม

가다라 가다라 아주가나 가라고 한다고 해서 아주 가는 것도 아니요

กา-ดา-รา กา-ดา-รา อา-จู-กา-นา

เธอจะจากฉันไปไหม เธอจะจากฉันไปไหม เธอจะจากฉันไปไหม

나나니 다려도 못노나니 아니리 아니리 아니노네 (누구나) 매일 매일 놀려고

해도 놀수는 없다네 (그러니) 아예 놀지를 알겠네

นา-นา-นี่ ทา-รยอ-โต หมด-โน-นา-นี่ อา-นี่-รี อา-นี่-รี อา-นี่-โน-เน

ฉันอยากจะใช้ชีวิตอย่างสนุกสนานทุกวัน..ทุกวัน.. แต่ฉันทำไม่ได้ ..

헤이야 디이야 헤이야 나라 니도 오지도 못하나 다려가마 예야 디야 예야

언제나 항상 오지를 못한다면 내가 가리오

เฮ-อี-ยา ดี-อี-ยา เฮ-อี-ยา-นา-รา นี่-โน โอ-จี-โต หมด-ทา-นา ทา-รยอ-กา-มา

เดินเข้ามาหาฉันเถิด แต่หากว่าเธอทำอย่างนั้นไม่ได้ละก็..ฉันจะเป็นคนไปหาเธอเอง..

ที่มา : (http://itai.exteen.com/20051110/ost-dae-jang-gum-50724-45208-46972-i_)

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล

นางสาวทยากร แซ่เต้

วันเดือนปีเกิด

16 พฤษภาคม 2522

ประวัติการศึกษา

นิเทศศาสตรบัณฑิต สาขาการโฆษณา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ประวัติผู้เขียน